

08

Львівско-Архієпархіальний

ВѢДОМОСТИ

Р. 1891.

~~16073~~

ЛЬВІВЪ.

ТИПОГРАФІЯ СТАВРОПІСЬКОГО ІНСТИТУТА,
подъ управа. Ив. Пухиря.

СОДЕРЖАНЬЕ.

		Сторона
Ч. пор. 1.	— Ч. 10/орд. Архіерейске посланіе въ справѣ оголошенои программы посломъ Юліаномъ Романьчукомъ	1
Ч. пор. 2.	— Ч. к. 309. Вызваея ВЧ. Духовенство до надбеланья предмат-ты на Львовско-Архіепархіальній Відомости	7
Ч. пор. 3.	— Ч. к. 9491/90. Рескриптъ св. Конгрегація de Propaganda Fide въ справѣ принадлежности обрядовой незаконно рожденной и черезъ пбзніише заключене супружество легитимованной дитяны родичей мѣшаного обряда	7
Ч. пор. 4.	— Ч. к. 9627/90. Препорученье собиранья складокъ на будову церк-кви въ Побочи, дочерной Сасова	8
Ч. пор. 5.	— Ч. 918/90—орд. Препоручаея сочиненіе О. Анатоля Долнн-ского: „Наука вѣры и обычаетъ“	8
Ч. пор. 6.	— Ч. к. 8334/90. О способѣ бгемланья ВЧ. Урядами декан. грошей къ Архіепарх. вдов. сир. фонду	9
Ч. пор. 7.	— Ч. к. 9786/90. Вызваются ВЧ. Уряды дек. и парох. донести Ко-мисіи фонда свящ. вдовъ и сир. Епархіи Станиславской о мѣстци замешканья свящ. вдовъ и сиротъ тамошной Епархіи	10
Ч. пор. 8.	— ЧЧ. к. 82—84—85—86. Обвѣщенья конкурсовъ	10
Ч. пор. 9.	— Ч. 66/орд. — Архіерейске посланіе осолошующе вслѣднне посла-ніе Австрійского католического Епископата по поводу выборовъ до думы державной	13
Ч. пор. 10.	— Ч. к. 9314/90. Обвѣщенье ц.к. Дирекціи Скарбу въ справѣ пред-кладанья фасій эквивалентовыхъ	20
Ч. пор. 11.	— Рескриптъ В. ц. к. Министеретва Скарбу зъ д. 15. Мая 1890 взглядомъ фасіонованья маетки, подпадающого податкови эквива-лентовому	22
Ч. пор. 12.	— ЧЧ. к. 252—618—639—716. Обвѣщенья конкурсовъ	29
Ч. пор. 13.	— Ч. 58/орд. Архіерейске посланіе о бгнустахъ и престолахъ ури-видѣваныхъ	37
Ч. пор. 14.	— Ч. к. 9797/90. Повѣдомляея ВЧ. Клеръ о состояннн фонда вдов. сирот. и о высотѣ за р. 1890 розбелатся мающои запомоги	48
Ч. пор. 15.	— Ч. к. 8381/90. Вызваются веѣ ВЧ. Уряды парох. до предложенья посредствомъ ВЧ. Урядовъ декан. члена душъ пбеля послѣдний конскрипція	50
Ч. пор. 16.	— Ч. к. 1781. Вызваются ВЧ. Уряды декан. до подданья подѣ обраду на соборчику декан. справы пожячокъ грошевыхъ изъ скарбонъ церк. и предложенья справозданья	51
Ч. пор. 17.	— Ч. к. 960. О роземлцѣ шематизма на р. 1891	51
Ч. пор. 18.	— Ч. 86/орд. и ЧЧ. к. 829—1531 и 1698. Обвѣщенья конкурсовъ	52

Ч. пор. 19.	— Ч. к. 1645. О признании титулу „пароха“ душпастирямъ занимающимъ — отъ державы за самостоятельный узваніи — посады	57
Ч. пор. 20.	— Ч. к. 1317. Подается до вѣдомости ВЧ. Кліра утвореніе общества въ Горици: „Priester Krankenunterstützungs-Verein“ и условия подѣ якими и наше духовенство зъ того користати може	58
Ч. пор. 21.	— Ч. к. 1073. Обвѣщеніе въ справѣ квалификаціиныхъ испытѣвъ на учителей религіи въ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ	58
Ч. пор. 22.	— Ч. к. 1200. О спорядженіи и предкладаніи фасій въ цѣли вымѣренія належитости эквивалентовъ	59
Ч. пор. 23.	— Ч. 331/орд. Запрещается держаніе и чтаніе газеты: „Червоная Руель“	67
Ч. пор. 24.	— Ч. 347/орд. Дотычно отиравленія поминального Богослуженія за упокой б. п. Цѣсаревъ Маріи Анны на д. 23. л. Цѣвтія 1891	68
Ч. пор. 25.	— Ч. к. 2828. О есенгуальномъ отдѣленіи Гвильцъ малыхъ отъ „Гвильцъ великѣй“	68
Ч. пор. 26.	— Ч. к. 1998—2004—2106—2179—2196—2356—2357—2358	69
Ч. пор. 27.	— Ч. 341/орд. До розрѣшенія отъ препятствія сооружества „розличія богочестія“ на ложи смертнѣмъ маютеа вымагати звѣкліи условия	77
Ч. пор. 28.	— Ч. 346/орд. О переносеніи отпущенія при перенесеніи святѣ	78
Ч. пор. 29.	— Ч. 2938. Поручается ВЧ. Духовенству отводати вѣрныхъ отъ эмигранта до Бразиліи	78
Ч. пор. 30.	— Ч. к. 2982. Порученіе ВЧ. Духовенству воспріати завязавшіеся комитетъ въ цѣли помноженія мѣстцъ въ заведеніяхъ выховавчихъ для дочерей офицерскихъ	79
Ч. пор. 31.	— Ч. 385/орд. Поновленіе розпорядженія шо до складки на церковь св. Іоанна въ Римѣ	79
Ч. пор. 32.	— Ч. к. 3157. Препоручается переводъ дѣла: „О наслѣдованіи Іисуса Христа“ Фомы Кеминь	80
Ч. пор. 33.	— Ч. к. 2769—2865—2984. Обвѣщенія конкурсовѣ	81
Ч. пор. 34.	— Ч. к. 2665. Подается инструкция шо до правленія двоухъ св. Литургій одного дня	85
Ч. пор. 35.	— Ч. к. 3063. О захованіи политичного закона и санитарныхъ осторожности при складаніи новыхъ або розширеніи давнихъ цмнтарей	90
Ч. пор. 36.	— Ч. к. 3194. Оголошаеся молитва за Соединеніе, отпущаема надана	91
Ч. пор. 37.	— Ч. к. 3326. Вызываются веѣ ВЧ. Душпастирѣ до заражденія складокъ на будову церкви въ Журовѣ	92
Ч. пор. 38.	— Ч. 413/орд. Препоручается сочиненіе: „Житія Святыхъ“ Пр. Іларіона Гмитрика	92
Ч. пор. 39.	— Ч. к. 3468. Розсылаеся зомитъ: „Bericht der Leopoldinen-Stiftung“	93
Ч. пор. 40.	— Ч. к. 2910. Поновіе завбаваше до уплаты належитости за Львовско-Архіепаих. Вѣдомости	93
Ч. пор. 41.	— Ч. 3619. Препоручается: „Розважанія при посѣщеніи найсв. Тайнѣ“ Дра Климентія Сарвицного	93
Ч. пор. 42.	— Ч. к. 1583. Постановленіе Митроп. Консистоіи дотычно испытѣвъ квалификаціиныхъ свѣтскихъ кандидатѣвъ учительскихъ изъ науки религіи	94
Ч. пор. 43.	— Ч. к. 3762. Декретѣ св. Конгрегациі Индекса зъ 25. Цѣвтія 1891 о книгахъ закаваныхъ	94
Ч. пор. 44.	— Ч. 499/орд. Препоручается поновіо ВЧ. Духовенству матеріальне и моральне поиправаніе „Австрійского стоваршенія имени св. Рафаила въ Вѣднѣ“ для охороня кат. эмигрантѣвъ	95

Ч. пор. 45.	— Ч. к. 3797. Обвѣщаеся речинецъ къ испыту конкурсному парох.	97
Ч. пор. 46.	— Ч. к. 3187 и 3464. Обвѣщенія конкурсовѣ	97
Ч. пор. 47.	— Ч. к. 3929. О сопроводженіи прошеній о увѣльненіе отъ испыту конкурсному парох. черезъ ВЧ. Уряды декан.	101
Ч. пор. 48.	— Ч. к. 4296. О блучленіи дочерной мѣстцевости „Руденкѣ лячке“ отъ парохіи „Кузлебѣвъ“	102
Ч. пор. 49.	— Ч. к. 3051. Розпорядженіе ваглядомъ доповненія церемовій св. Крещенія и небткладанія св. Миръ помазанія при дѣтахъ священникѣвъ	102
Ч. пор. 50.	— Ч. к. 4786. О обявзку предкладанія рахунку зъ побраныхъ доходѣвъ енятрах, изъ стороны завѣдателѣ парохіи	103
Ч. пор. 51.	— Ч. 580/орд. Препоручается ВЧ. Духовенству сочиненіе: „Житія Святыхъ въ связи историчнѣй“ Дра Іосифа Мѣльницного	104
Ч. пор. 52.	— Ч. к. 1650. Поручается ВЧ. Урядамъ парох. вышукати въ книгахъ метрив. актѣ вѣчанія Іоанна Пронай съ Марією Горайскою	113
Ч. пор. 53.	— Ч. к. 4593. Препоручается „Ілюстрованіи Житія Святыхъ“ накладомъ Ант. Хойнацного	114
Ч. пор. 54.	— Ч. 673/орд. Отпущаеся на науку катихизмову наданіи	114
Ч. пор. 55.	— Ч. к. 4693. Розсылаются сошиты рочникѣвъ дѣла св. Дитинства	115
Ч. пор. 56.	— Ч. к. 5371. Обвѣщеніе конкурсовѣ о принатіе до Львовскои дух. Семинаріи	115
Ч. пор. 57.	— Ч. к. 5372. Обвѣщеніе конкурсовѣ о принатіе до Вѣднѣской дух. Семинаріи	116
Ч. пор. 58.	— Ч. к. 6455. О обявзку предкладанія особнои фасіи въ цѣли вымѣренія податку доходного	121
Ч. пор. 59.	— Ч. к. 6446. Обвѣщаеся речинецъ къ испыту конкурсов. парох.	122
Ч. пор. 60.	— Ч. к. 5382—5629—6012—6014—6369 и 6391. Обвѣщенія конкурсовѣ	123
Ч. пор. 61.	— Ч. к. 6244. О посылаемыхъ до ВЧ. Урядѣвъ декан. сошитахъ мисіиныхъ товариствъ и иныхъ	125
Ч. пор. 62.	— Ч. 746/орд. Молитвы „Слава Отцу“ и „Подѣ Твою милость“ маютеа тѣ самѣ отпущае, шо латинскѣй „Gloria Patri“ и „Sub tuum praesidium“	126
Ч. пор. 63.	— Ч. к. 6920. Вызываются ВЧ. Уряды декан. до исправленія отпикѣвъ шематизма	126
Ч. пор. 64.	— Ч. к. 6910. Препоручается ВЧ. Урядамъ дек. и парох. подати до вѣдомости Ч. Пятомцамъ генер. Львовскои Семинаріи, шо тѣи должн явитися найдалше д. 12. (я. с.) Жовтня въ Семинаріи	127
Ч. пор. 65.	— Ч. к. 6487—6725—6727—6749—6814—6815 и 6918. Обвѣщенія конкурсовѣ	127
Ч. пор. 66.	— Ч. к. 6879. Въ справѣ межнароднои выставки Вѣднѣской для дѣлъ бтносячихся до музыки и театральныхъ арѣлицѣ	129
Ч. пор. 67.	— Ч. к. 5730. Інформаціи, якѣ поступати Душпастирѣ, если кто рѣшаеся пересылати до Америки	132
Ч. пор. 68.	— Ч. 699/орд. Оголошаеся речинецъ къ подаванію на одно оипороженіе мѣстце въ колегіи греко-рускѣй при церквѣ св. Атанасія въ Римѣ	133
Ч. пор. 69.	— Ч. к. 7676. Оголошаеся речинецъ къ рукополаганію Пресвѣтерѣвъ	141
Ч. пор. 70.	— Ч. к. 7357. Обвѣщеніе конкурсовѣ	142
Ч. пор. 71.	— Ч. к. 6679. Вызываются поновіо веѣ ВЧ. Уряды парох. до якѣ найскоршого предложенія 5% листѣвъ заст. гал. земск. кред. Товариства въ цѣли вымѣны на 4 1/2%	145

	Сторона
Ч. пор. 72. — Ч. к. 7739. Взымаются ВЧ. Уряды декан. до стягнення и надб-слана датковъ къ фонду вдов. сир.	" 146
Ч. пор. 73. — Ч. к. 7938. Въ дѣлѣ выставки маючон отбутися въ Мадригъ р. 1892 по поводу 400-лѣтної рѣчициѣ откритыя Америки черезъ Христофа Колумба	" 147
Ч. пор. 74. — Ч. к. 7058. Подаеся до вѣдомости ВЧ. Клира розпорядженъе в. ц. к. Министерства вѣр. и проев. взглядомъ нормы маючоня ужити при конверзи валюты вѣденской на австрійску	" 148
Ч. пор. 75. — Ч. к. 8021. Препоручаеся книжочка мисійна ч. 5.: Щоденнй молитвы и катихизмъ	" 149
Ч. пор. 76. — Ч. 877/орд. Товариство християнскихъ ученыхъ въ Австрій (Leo-Gesellschaft)	" 149
Ч. пор. 77. — Ч. к. 7915. Въ дѣлѣ пѣдпомогн для Товариства св. Рафаила	" 150
Ч. пор. 78. — Ч. к. 7883. Подаются до загальнои вѣдомости жертвы присланй на будову церкви въ Журовѣ на руки тамошного завѣдателя, и вымаеся ВЧ. Клиръ къ дальшому ревному участию въ тыхъ складкахъ	" 150
Ч. пор. 79. — Ч. к. 7728—7893—7894—8435 и 7934. Обвѣщенъя конкурсовѣ	" 152
Ч. пор. 80. — Ч. 940/орд. Енциклика св. Отца Льва XIII. Папы Римского выдана п. д. 15. Мая 1891 до вѣсхъ Епископовъ католического свѣта о станѣ робѣтничомъ	" 157
Ч. пор. 81. — Ч. 795/орд. Властн Епископамъ удѣленй що до призволенья продажи, обтяженья и довшого вынайму дѣбрь монашескахъ	" 203
Ч. пор. 82. — Ч. к. 8394. Взымаются ВЧ. ОО. Парохи до безпроводочного зарядженья складки на будову церкви св. Иоакима въ Римѣ	" 205
Ч. пор. 83. — Ч. к. 9080. Рекольвѣци духовнй для Священнѣковъ въ монастырѣ ОО Василянъ въ Жолквѣ	" 206
Ч. пор. 84. — Ч. к. 4276. Вкладаеся на совѣтъ ВЧ. Священства причаитися до розвою Товариства св. Ап. Павла и до пѣддержанъя народнорелигійнои часописи „Посланикъ“	" 207
Ч. пор. 85. — Ч. к. 9205. Првгадуеся бгъ св. Отца розпоряджена щорочна складка на Богоявленіе	" 208
Ч. пор. 86. — Ч. к. 9276 Взымаются ВЧ. Уряды декан. до заподавнъя виростѣ Всехв. Еписк. Консисториѣ въ Станиславовѣ выказа свѣщ. вдовѣ и сирѣбъ тамошної Епархіѣ	" 208
Ч. пор. 87. — Ч. к. 8677 и 9067. Обвѣщенъя конкурсовѣ	" 208
Ч. пор. 88. — Ч. к. 9247. Взымаются ВЧ. Уряды декан. до точаого и надежнотого составленья выказовъ получаемыхъ грешей на фондъ вдови-чю-сиротанскій	" 213
Ч. пор. 89. — Ч. 1013/орд. Повновное установленье коль гнѣ для Маронитовъ въ Римѣ	" 215
Ч. пор. 90. — Ч. к. 8161. Инструкція взглядомъ спорядженыхъ фасій вымѣру податку доходового	" 215
Ч. пор. 91. — Ч. к. 9239—9475—9593 и 9278. Обвѣщенъя конкурсовѣ	" 218

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

РѢкъ 1891.

Выдано дня 29. Сѣчня.

Ч. I.

Ч. 1.

СИЛВЕСТЕРЪ СЕМБРАТОВИЧЪ.

Ч. 10/орд.

Божю Милостію и св. Апостольного Престола благодатию Митрополитъ Галицій. Архіепископъ ЛьвѢвскій, Епископъ Каменецкій, Его ц. и к. Апостольного Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы державной, Віцемаршалокъ и Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ великимъ Княжествомъ КракѢвскимъ, Докторъ св. Богословія и пр. и пр.

Всему Вч. Священству Архіепаρχіи Нашои миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніе и поздоровленье.

Возлюбленнй! Вѣчна правда Спаситель нашъ Іисусъ Христосъ высказавъ намъ тиіи памятнй слова: „Всякое царство раздѣльиесе на ся запустѣетъ и всякъ градъ или домъ раздѣльиыйся на ся не стаетъ.. Іисе хѣсть со мною,

на мя есть" ... (Мат. 12. 25. 30.). И дѣйстно тѣ слова Спасителя справджуются всегда и во всемъ точно, не треба къ тому и доказвъ, досвѣдъ бо самъ тое вѣды стверджае. Незгода и несогласіе лишае по собѣ лише разоренье и пустыню — горестъ сердца и смуту духа, тѣлько бо тамъ повѣдае великій Учитель Церкви нашой св. Іоаннъ Златоустый, где есть согласіе тамъ и сборъ (наплывъ) всякого добра, тамъ супокѣи и миръ тамъ любовь и духовна радѣсть (Гомил. 45. въ гл. 20. кн. Быт.) Длѣятого именно вѣрній Христовѣи должній всегда старатися удержувати во всемъ добрѣмъ тое согласіе и тое единомысліе межи собою, — а вжежь наибѣльше тое единомысліе повинній хранити и стеречи слуги Христовѣи священники ученики Его такъ межи собою якъ и съ своими Епископами, бо до нихъ особенно такъ отъзывается небесный Учитель: *"O semel разумѣютъ вси, яко мои ученици есте, аще любовь имате между собою"*. (Іо. 13. 35.). А нищо не було важѣйше и пильнѣйше Спасителю просити Отца своего небесного предъ своею смертію крестною для своихъ ученикѣвъ, якъ о тую еднѣсть — согласіе и союзъ: *"Отче святый соблюди ихъ во имя твое, иже даде еси мнѣ, да будутъ едино"* (Іо. 17. 11.). Не дивно протое, що св. Апост. народѣвъ, вѣрній послѣдователь науки Христовой упоминавъ такъ часто вѣрныхъ о тую еднѣсть и согласіе и заявлявъ, що то есть его наибѣльша радѣсть, коли бачитъ единомысліе межи Християнами, а роздоры и незгода то его велика журба и горестъ: *"Исполните, умолинае Филип. мою радостъ да тожде мудрствуете, туюже любовь имате, единомыслие, единомудрение; ничто же по рвенію или тщеславію, но смиренномудріемъ другъ друга честію больша себе твораче; не своите си кійждо, но и дружнихъ кійждо смотрите"* (Филип. II. 2—4). Таке отже единомысліе, таке одногласіе и однодѣйствіе довшій заховати и указовати чинно въ правдивій ученики Христовѣи, вѣрній сыны св. Кат. Церкви откинувши всяку гордѣсть, самолюбіе, и тщеславіе, а всяку добру гадку — бесѣду и дѣло похваляти, прияти и підпирати со всякою совѣстностію, всѣми силами, всѣми возможными, правными способами, приватно и публично, даже и тогда, коли бы рѣчь та добра выйшла и бѣтъ особы не со всемъ имъ симпатичной и милой, не бѣтъ друга и единомышленника своего, памятаючи на овій красній слова Христа Спасителя, которыми поучивъ о тѣи правдѣ св. Іоанна Апостола, который сказавъ ему: *"Наставниче, видѣхомъ нѣкогого о имени твоемъ изгоняща бѣсы и возбранилому ему, яко во слѣдѣ не ходитъ съ нами"*; мовячи: *"не браните, иже бо нѣсть на вы, но васъ есть"* (Лукъ 9. 39. 40). Підпиранье отже и підпомаганье всякого доброго дѣла, всякой справы не тѣлько тычащомся добра духовного и вѣчного но такожъ и относящомся до добра туземского суспѣльного-народного есть святою довшностію такъ міряннина якъ и священника-именно же если обставины суть того рода, що священству припадае въ великій части заступати интеллигенцію мірянъ въ народѣ самѣмъ, якъ то лучаея межи нами Русинами. Предположивши тое все тутъ высказане приступаемъ до самого предмета, который есть головою цѣлею сего Нашого посланія ко Вамъ Веч. Отцы и Возлюбленній въ Христѣ братья священники.

Звѣстно всему Веч. Духовенству Нашому, що підъ конецъ сегорочной сесіи соймовой д. 25. Листопада посолъ професоръ Юліанъ Романчукъ вы-

сказавъ програму, на підставѣ котрой Русины розвѣи своей народности оперти хотять. Програма та есть слѣдуюча:

1. Мы Русины народѣ самостѣйный, окремый бѣтъ польского и російского, и на тѣи основѣ бажаемо розвивати свою народнѣсть и свою бесѣду;
2. Мы Русины стоимо вѣрно при нашѣмъ Наймилостивѣйшѣмъ Монарѣи и Его Найдостойнѣйшѣмъ Домѣ, та при Австрійскѣи державѣ;
3. Мы держимося вѣрно св. католицкой вѣры и грецкого обряду;
4. Мы стоимо за конститутційнымъ устроємъ Австрійской державы, съ еи правами и свободами и за рѣвноправностію всѣхъ еи народѣвъ;
5. Мы Русины мусимо вже въ интересѣ забезпеченья и розвитку нашой народности дбати о економичне піддвиженье руского селянства и мѣщанства.

Съ сею програмою зсолидаризовалася бѣльшѣсть послѣвъ рускихъ, а позаякъ Мы вже попередно у Его Ексцел. ц. к. Намѣтника съ сею програмою выступили, то и чулися Мы спонукаными на засѣданью соймовѣмъ д. 27. Листопада въ имени галицко-руского Епископату заявити, що съ тою програмою годимося и ю приймаемъ. А именно заявили Мы отверго, щиро и совѣстно: *"що народѣ рускій стоявъ вѣрно и стояти буде при нашѣи Найдостойнѣйшѣи Династіи и Найяснѣйшѣмъ Пану, и вѣрности Имъ не покинемъ мы въ жаднѣмъ взглядѣ; — що мы Архіереѣ руской церкви не можемо и погадати, абы не то щось измѣнити, але тымъ менше еще, чтобы отступити бѣтъ Церкви католицкой руской, котрой св. Отець есть Головою; тои Церкви будемо держатися, хотя бы насъ и на смерть тягнули; — що сердцемъ и душею будемо добрымъ народомъ рускимъ, якимъ и були, и длѣятого для освѣты народу, для его добробыту, для піднесенья его, будемо робити все, що намъ буде можливе въ границяхъ легальныхъ и законныхъ; — що народѣ галицкій малорускій мусимо просвѣчати въ бесѣдѣ галицкѣи, малорускѣи, бо если бы мы просвѣчали инакше, не дѣйшли бы мы до тыхъ, котрыхъ любимо, для котрыхъ все робимо, мы котри есьмо провѣдниками якъ въ духовнѣмъ такъ и въ економичнѣмъ взглядѣ."*

И дѣйстно все галицко-рускѣи Епископы згодилися съ сею програмою, до неи приступивъ такожъ и Выдѣлъ руского политичного товариства *"Народна Рада во Львовѣ"*. Въ слѣдѣ за тымъ Епископатъ галицко-рускій, бѣльшѣсть послѣвъ рускихъ и Выдѣлъ Народной Рады въ початкахъ мѣсяца Студня выдали спѣзову до Русинѣвъ Галицкой землѣ, завываючи ихъ, чтобы ставали до спѣльного дѣла и едналися подѣ народною хоругвою, на котрѣи написано пять точокъ програмы выше наведенной, бо тѣлько на тѣи дѣрозѣ Русины Австрійскѣи могутъ дѣити до рѣвноправности и гаразду поручь инныхъ народѣвъ Австрійской державы, — и маемъ повну надѣю що дѣйдуть до тои цѣли, позаякъ и высоке Правительство устами Его Ексц. ц. к. Намѣтника заявило, що Русинамъ стоячимъ на основѣ тои програмы дать свою подмогу, а такожъ и бѣтъ польской бѣльшости соймовой ся програма приклонно збѣстала принята.

На ту бітову многи Русини всьлякихъ станѣвъ и зъ рѣжнихъ сторѣнь нашего краю въ своихъ письмахъ и устно такъ до Нашою особы якъ и до посла Романчука, заявили свою цѣлковиту згоду съ програмою Нами высказаною. За нею заявилися єдинодушно загальнї збори товариства „Народна Рада во Львовѣ“ и такожь збори въ Бережанахъ и Бучачи. Але зъ другой стороны бітовзвалися такожь — хоть нечисленнї — голоса противъ програмы. Такимъ способомъ виробилася нова ситуація политична Русинѣвъ въ Галичинѣ.

Понеже священники рускї не тѣлько яко обывателѣ краю, но такожь яко провѣдники народа своєю печальности повѣреного, котрый на нихъ очи свои звертати и у нихъ рады глядати звыкъ, въ политичнѣмъ житїю народа участь брати суть приневоленї и понеже многи всєхъ священники устно и письменно Насъ просили, щобы Мы въ свои руки взяли провѣдъ и покровительство нашего народного дѣла, уважаємъ за потребу о генезѣ и значенїю тої програмы Всч. Духовенство поучити, и дати всказѣвку, якъ до реченої програмы Духовенство руске біноситися повинно.

Звѣстне єсть Всч. Духовенству небураднє положенїе, въ яке нашъ рускїй нарѣдъ въ Галичинѣ попався бувъ, помимо, що свободи конституційнїй дають ему можливѣсть и право розвивати свою народнѣсть. Внутрь партїйнї роздоры, котрї чимъ разъ бѣльше заострювалися, въ слѣдъ за тымъ апатїя, въ яку многи щирї трудженники народнїй попали и немѣчь на виѣ, — а вже, що найсумнѣйше, бракъ довѣрїя зо стороны выс. Правительства а навѣтъ и найвысшой Власти Церковної, бо хоть не сумнѣвано о вѣрности народа и священства нашего въ загаль, такъ для св. католицкої Церкви якъ и для Престола нашего Найяснѣйшого Цѣсаря и Его найсвѣтлѣйшой Династїи та державы Австрїйскої; — то всєтаки поодинокї сумної памяти личности, стоявшї на видѣйшѣмъ становищи посередъ народа, своимъ поступованїемъ пѣдкопали то довѣрїе, яке найвысшї Власти давнѣйше въ нашѣмъ рускѣмъ нарѣдѣ, въ священствѣ и интеллигентнѣй верствѣ его покладали. А се недо-вѣрїе въ высокѣмъ степенї шкѣдило нашому церковному и народному розвоєви, позаякъ найлучшї змаганя нашихъ патріотѣвъ стрѣчались съ пѣдозрѣнїями: Противъ однихъ пѣдношено пѣдозрѣнїя, що тягнуть до Россїи и схисмы, противъ другихъ, що суть революційнымъ и соціалистичнымъ елементомъ безъ ясної и позитивной програмы. Для того треба було розяснити той потемненнїй небосклѣнѣ народнїй и высказати всенародно: кто мы?, якї мы були?, якї єсмо?, чимъ бути хочемъ?, якї суть нашї цѣли?, и якими дѣрогами до тыхъ цѣлей прямувати хочемъ? — Треба було дати високому Правительству за поруку, що и мы єсмо додатнымъ чинникомъ въ складѣ Австрїйскої державы, и крѣпкою пѣдпорою Династїи и державы. — Сежь буда причина задля якої бѣльшѣсть послѣвъ рускихъ въ Соймѣ оголосила выше речену програму. Се була причина, для того такожь и Епископы рускї ту програму пѣдписали, и цѣлому народови рускому ю препоручили.

И якежь єсть значенїе сєї програмы? Ся програма, то:

1. Непоколибима вѣрнѣсть для св. католицкої Церкви и св. нашої Унїи або соединенїя съ св. католицкою

Церквою, котрой головою єсть Его Святѣсть вселенскїй Архієрей Папа римскїй и привязанїе къ нашому греко-рускому обрядѣви. Въ соединенїю съ тою Церквою и въ обрядѣ восточнѣмъ приняли нашї предки св. крещенїе, и якъ найгорячѣйше того бажаємъ, щобы въ соединенїю съ тою Церквою, задержуючи обрядъ нашъ греко-рускїй, нарѣдъ нашъ завсѣгды перебувавъ, бо крѣпко вѣруємъ, що та Церковь єсть єдино правдива и єдино спасительна, що въ нѣй єдино єсть можливый такожь и поступъ, свобода и въ загаль и дѣчаснє щастїе чоловѣка.

2. Вѣрнѣсть для високого Престола нашего Найяснѣйшого Цѣсаря и Его всєсвѣтлѣйшой Династїи. Оси бо силлы на нашу Церковь и нашъ нарѣдъ дуже великї благодѣнїя, покровительству бо высокодостойной Династїи Габсбургскої завдячуємъ мы Русини: движенїе Галицкої Митрополїи, основање капитулъ и семинарїй духовныхъ, основање Станиславѣвскогo Епископства, дотацію священства, пѣднесенїе руского духовенства и обряда до принадлежного достоинства, свободи конституційнїй, припущенїе языка руского до шкѣлъ и урядѣвъ, рускїй школы народнїй, рускїй гимназїи, рускїй выклады на университетѣ; а и многи ще иннї благодѣти завдячує нашъ нарѣдъ Австрїйскої державѣ, и Его Величеству Цѣсарєви нашому, и тутъ тѣлько въ Австрїи можливый єсть свободнїй розвѣдъ народности нашої. Для тогожь хочемъ завсѣгды вѣрно стояти при высокѣмъ Тронѣ Его Величества Цѣсаря нашего, при Его всєсв. Династїи и при Державѣ Австрїйскої.

3. Любовь нашої рѣдної народности и рѣдного слова, та щирїй трудъ для нашего народа въ Галичинѣ, котрый єсть частиною великого малоруского народа, бо того народа єсмо сынами и того народа Пастырями, того народа бесѣдою промавлєла до насъ мати наша въ колибели, и тѣлько рѣднымъ словомъ можъ просвѣчати нарѣдъ. А се слово такъ милозвучнє, ся бесѣда такъ богата, що ю навѣтъ чужї люди подивляють. Для того тымъ самымъ выключаєся и осуджуєся погорджуванїе народомъ, его народностїю и рѣднымъ словомъ, а накидуванїе ему чужої незрозумѣлої бесѣды, черезъ що тѣлько замыкалась бы ему дорога до просвѣты и природного розвоєви.

4. Рѣвноправнѣсть всѣхъ народѣвъ въ складѣ Австрїйскої державы входячихъ и свободнїй ихъ розвѣдъ; дружнє сожитїе и снѣбна праця для загального добра всѣхъ народѣвъ, особливо живючихъ на тѣй самѣй землї. Бажаємо, щобы, якъ то вже въ Соймѣ Мы заявили, взаимнє ѣтношенїе мєжи Русинами и Поляками було щирє, сердечнє и ѣтвертє, щобы ѣти народы могли свободно ѣбѣчь себе розвиватися. Не єсть то однакожь — якъ дєкто може ложно гадати — зреченїєся своихъ правъ народныхъ, противно за тыми въ законнѣй дорѣвѣ завсѣгды ѣбставати будємъ.

Програма ся не єсть нова, ю оголосила ще Рада руска въ 1848 р. и пѣдписали передої патріоты того часу, а на ихъ чолѣ тогдашнїй Епископъ, а пѣзвѣйше Митрополитъ бл. п. нашъ Попередникъ Григорїй Яхимовичъ. Ту програму належало ѣтновити, позаякъ дєякї Русини на ню позабули.

Не сумніваємося ані на хвилину о лояльності Всч. Духовенства, противно Мы крѣпко увѣреніи, що наше руске духовенство въ переконанья есть вѣрне такъ св. католицкѣй Церквѣ и Его Святости Папѣ римскому, якъ и Его Величеству милостивѣйше нами владѣющему Цесареві нашому Францъ Іосифу І, Его всесвѣтлѣйшій Династіи и державѣ Австрійскѣй, — побоюємося только, чтобы деякі небачні священники, не вглянувши въ суть рѣчи глубше, не далися побрвати противнымъ прудамъ, завѣряючи неразъ може и красно-рѣчиво представленымъ, але пустымъ фразесамъ, які пускаются въ обѣгъ, що будьто таке заявленье програмы не було потрібне, що сталося въ неотвѣтній формѣ, въ неналежитый способъ, що есть оскорбою для когось тамъ, — або улягаючи агитаціямъ и налѣганьямъ другихъ, — и чтобы тымъ способомъ не стягнули собѣ замѣту нелояльности. Прото, памятаючи на слова св. Апостола, що обовязкомъ настоятелѣвъ духовныхъ есть *„бдѣти о душахъ вашихъ“* (Евр. 13, 17.) перестерѣгаемъ Всеч. и любезнѣйше Духовенство Наше передъ того рода ложными пророками и зываемъ всѣхъ, чтобы отвѣтно до слѣвъ св. Апостола Павла: *„Повинуйтесь наставникомъ вашимъ и покарятесь“* (Евр. 13, 17.) идучи за голосомъ своихъ Архіпастырѣвъ, горнулися побѣ народну хоругвь, на котрой розвинута выше речена програма, и чтобы въ томъ дусѣ проводили народови, чтобы не було тон сумной проявы, що одий идуть въ право, другій въ лѣво, чтобы мы всѣ единодушно станули до працѣ для славы св. единоспасительной Церкви нашей католицкой, для добра великой нашей отчины: Австрійской державы, для добра нашего народу и краю, въ котромъ жиемъ. А единодушный и щирый трудъ Всевышній Податель всякого блага благословить, и можемъ надѣятися, що праця наша уснѣе и принесе богатый плодъ. — Ничъ бо не есть бѣльше противне духу христіаньскому, якъ то вже и на початку сказалисьмо, якъ роздоръ, котрый не созидае, лишъ разоряе. А если роздоръ всюды есть шкѣдливый, то найбѣльше шкѣдливый есть бѣтъ розвиткови нашего руского народа, еще слябого силами, а наименшежъ бѣтъ повиненъ бути середъ священства, котре отвѣтно до своего званія повинно бути апостоломъ любви и мира; якъ до того красными словами призываетъ св. Ап. Петро: *„Подайте въ свѣтъ вашей добродѣтели, въ добродѣтели же разумъ, въ разумѣ же воздержаніе, въ воздержаніи же терпѣніе, въ терпѣніи же благочестіе, въ благочестіи же братолюбіе, въ братолюбіи же любовь.“* (1. Петр. 1. 5. 6.)

Впрочѣмъ памятайте на слова св. Ап. Павла: *„Безпреткновенно бывайте Иудеямъ и Еллиномамъ и церкви Божіей: Якоже и азъ во всемъ всѣмъ угождаю, не искій своея пользы, но многихъ, да спасутся“* (1. Кор. 10. 32. 33.).

„Благодать Господа нашего Иисуса Христа съ вами: И любви моя со всѣми вами о Христѣ Иисусѣ аминь.“

Дано во Львовѣ при Нашѣмъ Архікатедральномъ храмѣ св. ВМ. Георгия, дня 16. Сѣчня 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Ч. 2.

Ч. 309. — Зываеся Вч. АЕпарх. Духовенство до надѣсланья предплату на „Львовско-АЕпарх. Вѣдомости“ въ квотѣ 1 зр. 20 кр. а. в., а Вч. Настоятелей декан. до припильнованья выконанья сего завѣзанья и перестерѣганья, чтобы Вѣдомости тіи въ актахъ парохіальныхъ збѣтали захованіи.

Понеже въ минувшѣмъ роцѣ вызначена предплата на „Львовско-АЕпарх. Вѣдомости“ оказалась за низка, такъ якъ нею не покрито цѣлковито коштовъ выдавництва, то Митроп. Консисторія видится споводованою тую предплату пѣдвысшити и вызначити ю на рѣкъ 1891 въ квотѣ 1 зр. 20 кр. а. в. — Съ покликкомъ отже на распорядженье Митроп. Ординаріята зъ дня 20. Сѣчня 1889. (Львѣв. АЕпарх. Вѣдом. р. 1889 — Ч. І.) зываються всѣ Ч. ОО. парохіи, завѣдателѣ парохій и экспонованіи сотрудники, чтобы пѣвысшу цѣлорочно предплату въ квотѣ 1 зр. 20 кр. а. в. найдалше до 1. Марта с. р. Митрополитальной Консисторіи нехибно надѣслали, а взглядно надѣслану уже на сей рѣкъ предплату въ давнѣйше вызначеній низшій квотѣ — доповнили. — Предплату тую належитъ до Митроп. Консисторіи, а не до Администраціи чи то Редакціи Львовско-АЕпарх. Вѣдомостей надсылати, понеже въ послѣднѣмъ случаю уважалась послышка яко приватна и треба бы тутъ за кождоразове доставленье грошей доплачувати 1 кр.

Заразомъ зываються Вч. Настоятелѣ деканатѣвъ, чтобы уплаченье въ речинци предплату на сей рѣкъ допильновали, а при осмограхъ декан. якъ и при увѣльненью поодинокихъ Душпастырѣй строго перестерѣгали, чтобы, якъ то давнѣйше приказано — Львовско-АЕпарх. Вѣдомости оправий въ актахъ парохіальныхъ збѣтали захованіи, тымъ бѣльше, що бували уже случаѣ, же увѣльненій Душпастырѣй тыхже въ актахъ не лишивъ, а наслѣдникъ его поновного надѣсланья ихъ зъ бѣтси жадавъ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвѣ, дня 23. Сѣчня 1891.

Ч. 3.

Ч. 9491/890. Рескриптъ св. Конгрегаціи de Propaganda Fide въ справѣ принадлежности брадовон незаконно рожденной и черезъ познѣйше заключене супружество легитимованой дитины родичей мѣшаного обряда.

Св. Конгрегація de Prop. Fide въ Римѣ рескриптомъ зъ дня 11. Листопада 1890 удѣлила Всесвѣтлѣйшому Ординаріятови Львовскому обр. лат. слѣдуюче рѣшеніе:

Huic S. Congⁿⁱ transmissae nuper fuerunt litterae Amplitudinis Tuae datae die 22 Augusti currentis anni, quibus poscebatur, utrum Michael Blaz filius Josephi Blaz latini ritus et Mariae Chodorowicz ritus gr. rutheni legitimatus per subsequens matrimonium teneatur sequi ritum patris.

Amplitudini Tuae notum est quoad res mixti ritus in hujusmodi ecclesiastica provincia servandum esse Decretum ipsius S. Cong^{nis}, vulgatum die 6 Octobris anni 1863. In eodem Decreto litt. D. sub respectu ineundorum matrimoniorum et educationis prolium legitur... „In posterum ubique proles e matrimoniis mixti ritus progenitae educabuntur in ritu parentum juxta sexum“. Neque obstat in eodem decreto legi „illegitimae proles sequantur matris ritum“. — In casu enim de quo agitur ob subsequens matrimonium Michael Blaz est filius legitimus Josephi. Quapropter Amplitudo Tua significet R. P. D. Archiepiscopo Ruthenorum non adesse rationabiles causas cur Michaeli Blaz deneganda sit venia sequendi ritum patris.

Тое подаєся Всч. Архієпархіальному Клиру до вѣдомости и отвѣтного поступленья въ данѣмъ случаю.

Отъ Митрополитальной Консistoriі.

Львѣвъ, дня 25. Студня 1890.

Ч. 4.

Ч. 9627/890 Препоручаєся Всч. Священству собираєне складокъ въ нише наведенныхъ повѣтахъ на рѣчь будовы церкви въ Побочи дочерной Сасова.

Президія В. ц. к. Намѣстничества рѣшенемъ зъ д. 17. Листопада 1890 Ч. 12217 призволила на собираєне добровѣльныхъ даткѣвъ на рѣчь будовы церкви въ Побочи (дочерной до Сасова) по конецъ Червня 1891 — въ повѣтахъ: Бродскѣмъ, Бережанскѣмъ, Каменецкѣмъ, Перемышлянскѣмъ, Тернопѣльскѣмъ и Золочѣвскѣмъ. — Митроп. Консistoriя на прошенєе тамошного пароха, завзываетъ зъ того поводу всѣхъ Всч. ОО Душпастврей въ обрубѣ вспѣмненыхъ повѣтовъ, щобы веденіи чувствомъ любви братной и саміи по возможности изъ своихъ средствъ на тую цѣль жертвовали датки — якъ тоже, щобы и парохианъ въ время св. Богослуженья до того завѣзвали.

Всякѣи впынувшіи датки подобаєе высылати на руки Всч. О. Симеона Питушевского пароха въ Сасовѣ.

Отъ Митрополитальной Консistoriі.

Львѣвъ, дня 14. Сѣчня 1891.

Ч. 5.

Ч. 918/890 — орд. Препоручаєся сочиненіє О. Анатолиа Долинського: „Наука вѣры и обычаєвъ“.

Митрополитальный Ординарiятъ препоручає сочиненіє Пр. О. Анатолиа Долинського пароха въ Яхторѣвѣ, пѣдъ заглавiємъ: „Наука вѣры и обычаєвъ“, або историчне, догматичне, моральне и литургiйне поясненєе правдъ св. вѣры на пѣдставѣ щоденныхъ молитвъ, праздникѣвъ церковныхъ и хри-

стіанськихъ обрядѣвъ“, яко дѣло що до представленья великого добра св. вѣры Всч. Священству и Вѣрнымъ многополезне. — Цѣле сочиненіє має обнимати 45 аркушѣвъ, и будєся дѣлити на 3 части; предлата, безъ пересылки почтовой выноситьъ 3 зр., котру авторъ просить надсылати на руки Всч. О. Стефана Городецкого, капеляна Митрополитального (Львѣвъ, пл. св. Георгiя Ч. 5) по выпечатанью же має бути цѣна пѣдвышена.

Отъ Митрополитального Ординарiята.

Львѣвъ, дня 21. Сѣчня 1891.

Ч. 6.

Ч. 8334/890. О способѣ ѣтсыланья Всч. Урядами деканальными грошей къ архієпархіальному вдовичо-сиротиньскому фонду.

Комисiя управляюча вдов. сиротиньскимъ фондомъ по Священникахъ въ Душпастврєвѣ слушно и справедливо жалуєся, що гдекоторіи Всч. Уряды деканальніи ѣтсылаючи гроши къ реченому фонду не дѣлають тое съ взглядами на щадженєе выдаткѣвъ фонда, но еще безпотребно причиняются къ убѣльшенью тыхже. И такъ именно ѣтставленіи бувають гроши того рода дуже часто пѣдъ ковертою за порторією значительно вышою, коли за почтовымъ переказомъ можъ бы ѣтсылати таковіи за много меншою уплатою порта.

Въ слѣдствіє того приказує Митроп. Консistoriя всѣмъ Всч. Урядамъ деканальнымъ, щобы въ будуще — такъ якъ тое практикуєся по наибѣльшій части съ грѣшми другого рода — высылаючи гроши на фондъ вдовичо-сиротиньскій въ будъ якѣи высотѣ, дѣлали высылку тую всегда за переказомъ почтовымъ, въ способѣ уже попередними приказами унормованый а именно на руки всегдашного Предсѣдателя Комисiи Фонда вдов. сиротиньского. подаючи современно доносъ до М. Консistoriі о реченій грошевѣи выскѣи, при залученью грохъ, а що наименше двоухъ рѣвнозвучныхъ Выказѣвъ ѣтносительныхъ дателей поодинокыхъ.

Отъ Митрополитальной Консistoriі.

Львѣвъ, дня 23. Сѣчня 1891.

Ч. 7.

Ч. 9786 Вываються Веч. Уряды деканальні и парохіальні донести Пчт. Комісії фонда свящ. вдовъ и сир. Епархіи Станиславѣвской о мѣстцѣ замѣшканья свящ. вдовъ и сир. тамошней Епархіи.

Въ залагодженю прошенія Комісії управляющей Фондомъ Станиславѣвской Епархіи для запомаги свящ. вд. и сир. — взываются тіи Вч. Уряды деканальні и парохіальні, которіи еще дотеперь не заподали до реченой Комісії, въ ихъ деканатѣ или парохіи стало перебуваючихъ свящ. вдовъ и сирѣтъ изъ Епархіи Станиславѣвской, щобы тое немедленно по перерчитанью сего здѣлали, для уможливленья чимъ скоршого обчисленья и розпредѣленья рѣчнои звичайной запомаги.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 24. Сѣчня 1891.

Ч. 8.

Обвѣщенья конкурсовъ.

Митроп. Консистерія розписуе на конкурсъ съ речинцемъ до дня 7. Марта 1891 слѣдующій парохіи:

- Ч. 82. Синькѣвъ, декан. Ходоевского, наданья приватного.
- Ч. 84. Жупанье, деканата Скольского, наданья ординаріятского,
- Ч. 85. Богданѣвку, деканата Збаражского, наданья приватного,
- Ч. 86: Бурштынъ, деканата Рогатиньского, наданья приватного.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 10. Сѣчня 1891.

ХРОНИКА.

Архіерейску грамоту похвальну съ правомъ употребленья экспозиторій крылошаньскихъ получивъ:

Ч. 1056/890 — орд. О. Іоаннъ Стрыйскій капелянъ войсковый I кл. въ Перемышля.

УМѢЩЕНЬЯ.

Сотрудничества получили 00.:

- Ч. 9495/890. Григорій Дяковъ, новоност. пресвитеръ, въ Роздолѣ,
- Ч. 9498/890. Иполитъ Погорецкій був. завѣдатель Новошницъ, въ Щирци,
- Ч. 9547/890. Емиліанъ Боберскій новоност. преев., въ Романовѣ,
- Ч. 9548/890. Іоаннъ Насальскій новоност. преев., въ Толщевѣ,
- Ч. 9550/890. Константинъ Людоміръ Зарицкій новоност. преев., въ Семигиновѣ.

Введеніи 00.:

- Ч. 9552/890. Емиліанъ Король въ сотруди. въ Жуковѣ,
- Ч. 9459/890. Владиміръ Коштычакъ въ сотр. въ Токахъ,
- Ч. 9515/890. Северианъ Наконечный въ сотр. въ Лдзыбѣ,
- Ч. 9520/890. Евгенийъ Гшовскій въ прив. сотр. въ Галичи,
- Ч. 18. Михаилъ Сосенко въ прив. сотр. въ Плаучи,
- Ч. 19. Константинъ Людоміръ (дв. им.) Зарицкій въ сотр. въ Семигиновѣ,
- Ч. 58. Иполитъ Погорецкій въ сотр. въ Щирци,
- Ч. 68. Володиміръ Подсеовскій въ завѣд. Звиженя,
- Ч. 96. Іоаннъ Насальскій въ сотр. въ Толщевѣ,
- Ч. 119. Емиліанъ Боберскій въ сотр. въ Романовѣ.

Увѣльненіи 00.:

- Ч. 9455/890. Даміанъ Лопатывскій бѣтъ сотр. въ Роздолѣ,
- Ч. 9587/890. Іосифъ Гоцкій бѣтъ сотр. въ Семигиновѣ,
- Ч. 59. Василій Навроцкій бѣтъ сотр. въ Щирци.

Въ пропозиціи умѣщенный:

- Ч. 9552/890. На Пѣдлѣсье: О. Левъ Тарнавскій, самъ одинъ.

Презенты получили 00.:

- Ч. 9496/890. Николай Сенишинъ на Берездѣвцѣ,
- Ч. 9526/890. Михаилъ Ваврикъ на Кутыще,
- Ч. 9556/890. Михаилъ Гаврилюкъ на Илѣвъ,
- Ч. 9558/890. Иполитъ Погорецкій на Бродки,
- Ч. 37. Андрей Дольницкій на Гологоры,
- Ч. 46. Евстахій Меруновичъ на приходѣ при церквѣ св. АА. Петра и Павла въ Львѣвъ,
- Ч. 66. Яковъ Ландъшъ на Войнилѣвъ,
- Ч. 138. Стефанъ Городецкій на Вербилѣвцѣ.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институціи 00.:

- Ч. 9289/890. Антонія Рудняцкого на Дытятинѣ,
- Ч. 9290/890. Онуфрія Крыницкого на Биле,
- Ч. 9496/890. Николая Сенишина на Берездѣвцѣ,

- Ч. 9567/890. Михайла Гаврялюка на Илбѣвѣ,
Ч. 9558/890. Иполита Погорецкого на Бродки.

До канон. институціи завѣзваній 00.:

- Ч. 7393/890. Теофилъ Горникевичъ на Витвицю въ м. Мартъ 1891.
Ч. 9099./890. Іоаннъ Юркевичъ на Сухорѣчѣ въ м. Мартъ 1891.
Ч. 9426/890. Василій Модчко на Сервы въ м. Мартъ 1891.
Ч. 9427/890. Іоаннъ Товарицкій на Клещѣвнѣ.

Канон. институцію получили 00.:

- Ч. 9504/890. Юліанъ Бачинскій на Володимирѣцѣ,
Ч. 9768/890. Созонтъ Медвецкій на Ольхѣвкѣ.

Декретъ увѣльненія ътъ испита конкурсового парохіального на протягъ шести лѣтъ получивъ:

- Ч. 9317/890. О. Игнатій Муликъ, парохъ Илемья.

В. ц. к. Намѣстничество затвердило наданій Митроп. Консистоію стипендія им. Михаила Бѣлецкого по 150 зр. рѣчно:

- Ч. 9540/890. Емиліану Мартыновичу учен. IV. кл. гимн. и Михаилу Зеленковн учен. IV. кл. гимн.

Митропол. Консистоія вставилась до в. ц. к. Намѣстн. о плату зъ фонда религ. для приват. сотрудника:

- Ч. 9423/890. въ Куликовѣ.

В. ц. к. Намѣстн. завѣдомило Митроп. Консистоію, що в. ц. к. Министерство асигновало плату для прив. сотр.:

- Ч. 9720/890. въ Жуковѣ 300 на одинъ рѣкъ.
Ч. 9790/890. въ Осталовичахъ 300 зр. рѣчно, на часъ душпастированья теперѣшного пароха въ тамошній парохіи.

Некрологія.

- Ч. 97. О Николай Пачовскій, парохъ въ Жуличахъ декан. Золочѣвского, номеръ дня 3. Сѣчня 1891.

Душа его поручаея молитвамъ ВСЧ. Кліра.

Исправленіе ошибки: Въ XV. Ч. Львѣв. Арх. Вѣд. зъ 1890 р. зайшла въ печатанню ошибка а им. на стор. 220 въ Хроникѣ пѣдъ титуломъ: въ пропозиціи умѣщеній на Вербилѣвцѣ — мѣсто: „Геронъ Кмицикевичъ“ повинно стояти „Геронимъ Алексевичъ“.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвѣ, дня 29. Сѣчня 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 12. Лютого.

Ч. II

Ч. 9.

СИЛЬВЕСТЕРЪ СЕМБРАТОВИЧЪ.

Ч. 66/орд.

Божію Милостію и св. Апостольского Престола благодатію Митрополитъ Галицкій, Архіепископъ Львѣвскій, Епископъ Каменецкій, Его ц. и к. Апостольского Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы державной, Віцемаршалокъ и Членъ Сойма Королевства Галичины и Володимиріи съ великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія и пр. и пр.

Возлюбленній во Христѣ братья!

Миръ и благословеніе о Господѣ!

По поводу предстоящихъ выборовъ до думы державной ухвалитъ католическій Епископатъ Австрійскій выслати всѣлѣне посланіе до всѣхъ вѣрныхъ своей духовной печальности порученыхъ, которе Вамъ возлюбленній во Христѣ братья и сынове тутъ заудѣляемъ:

Возлюбленій Дієцезане! Бувъ то рѣдъ сердечной любви и безусловного довѣрія до своихъ народѣвъ, коли передъ 25 роками Его цѣсарско-королевске Апостольске Величество нашъ наймилостивѣйшій цѣсарь зъ полноты правно ему прислужуючої власти одну часть перенѣлъ на своихъ вѣрнѣхъ подданныхъ, найвысшу законодательну власть съ ними подѣливъ и ту и въ будущности вѣроятно съ ними выконувати забажавъ. Тѣмъ зложене незвычайно важне право въ вашѣ руки; бо безъ васъ, безъ вашего содѣйствія не може установитися нѣякій законъ. Но съ тѣмъ получилисье такожъ обовязокъ зъ того права такій ужитокъ робити, чтобы благороднѣйшій замѣръ цѣсаря осуществились. Видите отже, гая случайность надаряея вамъ теперь на ново. Въ кѣльохъ тыждняхъ маєте знова выбрати новыхъ заступникѣвъ до думы державной, которой будутъ мали для васъ и въ вашѣмъ заступствѣ выконувати право законодательства. Покажѣтъ отже, що понимаете не лише важность вашего права, но такожъ и великѣсть вашего обовязку; покажѣтъ, що розумѣете пору, въ которой жѣте, и знаете оцѣнити потреби, которой она въ собѣ мѣститъ.

Есть то важна пора, въ которой жѣте, возлюбленій дієцезане! Чи потреба на то много слѣвъ, чтобы то доказати? Важною есть пора черезъ трудности, якѣ праве старанье о щоденне удержанье житья въ многыхъ кругахъ находить. Важною есть пора за для грозячого незадоволенья, которе протое опановало по части тѣхъ кругѣ. Важною есть пора изъ взгляду на многѣ чорнѣ хмары, которой вносятся надъ людскою суспѣльностью, и стѣйность тойже грозятъ всколати. А якъ важною есть пора, показуе ся такожъ въ тѣмъ, що ладъ и законность можна лише съ трудностю удержати; що духъ розвязлости и бунту противъ зверхности ѣтъ Бога поставленой, противъ права и обычаиности опановуе чѣмъ разъ ширшѣ области; що возрастаетъ отчуженье сердець и борба всѣхъ противъ всему чѣмъ разъ грознѣйшою стаеся. — Дѣйстно, возлюбленій дієцезане, не можемо запознати то добре, що нашъ часть намъ приносить, величезный поступъ во всѣхъ земскихъ устройствахъ, легкѣсть сношеня, розширенье ѣтносинѣ заробковѣхъ, возрастаетъ розширенье образованя и просвѣты. Но при тѣмъ показуея такожъ много злого; при тѣмъ открываються такожъ премногѣ пожалованья достойнѣ явленья. Зникае християнска вѣра и християнска обычаиность; безузdana, невѣрѣю служаща праса ослабляетъ щоденно всѣ существующѣ поваги; въ робѣтничѣй класѣ розогняють всюду агитуючѣ ворохобники незадоволенье и ненависть класѣ; недостатокъ правдивой любви ближнѣго и безвзглядне вызыскуванье проникають житье заробничѣ, взаимне недѣвѣрие и односторонна интересовидность затрувають публичне житье. Въ той важной порѣ и подѣ такими трудными обстоятельствомъ завывае васъ Цѣсарь на ново до урны выборной. Чи не есть то обовязкомъ вашихъ Архипастырѣвъ, возлюбленій дієцезане, вамъ тое пригадати, що вы такожъ въ тѣмъ ѣтношеню яко правдивѣйшій католическѣй Австрійцѣ маєте дѣлати?

Есть певнымъ, що до першихъ и найважнѣйшихъ задачъ управительствѣ належить, познати потреби народу, и имъ допомогти, и никто не осмѣ-

лится заперечити, що правительство Его Апостольского Величества Цѣсаря по наилучшимъ силамъ стараея тую задачу выповнити. Но оно при тѣмъ послѣ уставъ має стосоватися до радѣ и содѣйствія народу, оно звязано при законодательствѣ рѣшеньемъ болѣшности, и уставомъ обовязане выконувати выданѣй законы. Не робѣтъ отже, если устанавлиются або существуютъ законы, которой вамъ не подобаются, никому такъ другому упреки, якъ самимъ собѣ; на васъ спадае вина, бо вы послали заступникѣвъ до думы державной, которой спротивили ся вашимъ гадкамъ и желаньямъ. То зналисье, або моглисье зпнати. Но помимо того есть законодательство всегда лише дѣломъ людскимъ; протое суть въ немъ такожъ людскѣ похибки и недокладности, которой могутъ мати и потребують поправки; длятого мусить оно дальше поступати, якъ кожде людске устройство, мусить заспокоити потреби часу и застосоватися до змѣняющихся ѣтношенѣ. То есть необходимымъ, если має оно сполнити свою задачу. Оно не може тихо стояти, оно мусить розширѣти, оно мусить поправляти и усовершати, где лише окажется того потреба. И чи не наступивъ теперь той случай? Чи не лежатъ передъ будучою думою державною численнѣ труднѣй задачѣ? Чи нема много важныхъ, глубоко въ гражданске и церковне житье вникающихъ ѣтношенѣ, которой ожидаютъ законного управильненя?

На чолѣ всѣхъ всенародныхъ справъ стоитъ нынѣ справа социальна; такожъ и мы хочемъ ю на передѣ поставити, хотяи она въ нашихъ очахъ не есть першою и ѣ найважнѣйшою. Но при тѣй справѣ ходитъ всегда о рѣшеные дуже важныхъ задачѣ, ѣтъ которыхъ добро широкихъ кругѣвъ людскихъ, спокойнѣ суспѣльности людской и успѣшнѣйшѣй розвѣй державного житья зависить. Тутъ треба мати взглядъ на ѣтношеня межѣ робѣтниками и працѣдавцами, на охорону житья, родины, обычаиности; на помѣчь въ старости и при нещастныхъ выпадкахъ. Уладженье тѣхъ и подѣбныхъ: ѣтношенѣ, въ нынѣшнѣмъ заробковѣмъ житью потребуе многѣхъ законныхъ зарадженѣ; вправдѣ можемо съ радостнымъ пересвѣдченьемъ на то всказати, що наше державне и краеве законодательство не стоитъ въ тѣмъ взглядѣ по заду жадному иншому краю, а въ многѣмъ выше. Но помимо того не повинно законодательство спочивати, бо щоденно выступаютъ новѣ ѣтношеня и вымаганья, которой потребують законного управильненя. Ту власне потребна есть добра порада, и правительству Его Величества мусить бути пожеланнымъ познати погляды и досвѣдченья мужѣвъ розумныхъ, сильныхъ характеромъ, одушевленныхъ любовью людей и патрїотизмомъ.

Дальша трудность въ нашѣмъ державнѣмъ житю есть рѣзнодорожность интересовъ народѣвъ Австрійскихъ. Ту ходитъ о жизненный вопросъ державы! Дѣйстно, возлюбленій дієцезане, мають розличя народѣвъ въ бесѣдѣ, обычаихъ и звичаяхъ житья въ божеस्कѣмъ порядку рѣчей свое управленье и ихъ споры съ собою мають причинатися до розвою и поступу людскости; и протое суть требованья на охорону и пошанованья тѣхъ властивостей народныхъ вповнѣ усправедливленѣ. Но тѣи требованья мусять на челѣ поставити еднѣсть державы и звязати на условя жизней вѣроятного отечества. ѣтъ мирного сполученья народѣвъ Австрійскихъ, ѣтъ вырѣвнанья съ повнымъ довѣремъ сво-

ихъ взаимныхъ отношенъ зависить сила Австрій и ея положенъе въ свѣтѣ. Всѣ въ думѣ державнѣй заступлеи народы повинни великѣсть и могучество державы узнати яко найблизшу цѣль всѣхъ своихъ стремленій, сильно съ собою получитися и въ спѣльной радѣ одиомыслено застановитися надъ заряженъями, которіи належитъ предиринати для добра цѣлои державы. То есть задачею вашихъ заступникѣвъ! Кромѣ того, возлюбленнй діецезане, належитъ уваглядити такожь еще другіи отношенъя, которіи дотыкають найвысшихъ, духовыхъ дѣбрь челоувѣчества. Не можемо замовчати, що законодавство державне въ нѣкоторѣмъ взглядѣ взяло направленъе, которе противитися правамъ католической церкви, и не можемо вѣрити, чтобы оно могло довго удержатися, безъ великой шкоды для самой державы. Отъ бѣльше якъ дватцать лѣтъ не опустидисьмо нѣякой случайности, чтобы не всказати на суперечности, въ якій поставило себе повѣйше церковно-политичне законодавство нашої державы до правъ и основъ католической церкви, и высказати трудности, якій тое законодавство ставляе спасительному дѣйствованю церкви. Ничо иншого не поводовало насъ при тѣмъ, якъ глубоко пересвѣдченъе, що церковь може свою задачу, котора мае такожь на цѣли добро державы, только тогда выповнити, если она може въ повній свободѣ дѣйствовати въ области, котору повѣривъ ей еи божественный основатель. Выповняемъ тымъ зъ нашої стороны необходимый обовязокъ, не повиннисьмо такожь и въ будуче уставати къ усуненню тыхъ перепонъ съ всѣми законными средствами дѣйствовати.

Недавно еще, возлюбленнй діецезане, завѣдомилисьмо васъ, що мы до сего часу въ одній найважѣйшой церковнѣй справѣ здѣлали, въ вопросѣ школьнѣмъ — но на жаль, до сеи хвилѣ безъ всякого успѣху! Хотемо протое еще разъ коротко пригадати вамъ на недостатки, на якій мы жалуемося въ нашихъ школьнѣмъ законодавствѣ: Религія не есть пѣдставою и правиломъ нашихъ нынѣшнихъ людовыхъ школъ, только лише однимъ изъ многихъ научныхъ предметѣвъ, и то еще съ недостаточнымъ числомъ научныхъ годинъ. Въ нѣмъ есть религія ограничена на такъ малу мѣру религійныхъ вправъ, що религіине чувство муситъ ослабнути и схолоднѣти. Прочіи научовіи предмети поставленіи цѣлкомъ независими ътъ религіи, и неразъ преподаются такъ, що они выдаются ворожими религіи и католическому выхованю. Надѣбрь надъ справами школьными есть содѣйствію церкви цѣлкомъ ътобраннй, а даже въ науцѣ религіи и въ вправахъ религійныхъ не полишена церквѣ цѣлковита свобода. На образованъе и обсаженъе учителейъ, на ихъ дѣятельность и поведенъе не мае церковь нѣякого вліянья; хотай бы були иновѣрцами або безъ вѣры, то можуть бути поставленіи учителями католическихъ дѣтей. И длятого не можемо вамъ дати бѣльше повну поруку, що ваші дѣти въ нашихъ школахъ будутъ выхованіи по католически, и що вы можете бути въ тѣмъ спокойными передъ Богомъ и вашою совѣстію.

Есть вашимъ и нашимъ обовязкомъ, дѣйствовати безустанно на знесенъе тыхъ вредливостей, и стремѣти до заведенъя такихъ устройствъ въ школахъ людовѣй, при которыхъ вы могли бы бути забезпеченіи дотычно католического выхованъя вашихъ дѣтей. Такъ якъ довгъ, которий не можемо за-

разъ заплатити, такой на насъ тяжѣти буде и каждой хвилѣ до уплаты наискае, доки не уплатитися, такъ такожь тяжитъ на насъ обовязокъ такъ довго старатися о устроенье католическихъ школъ, доки того не осягнесь. Мы ваші Епископы пѣдносимо въ тѣмъ свѣй голосъ ътъ дватцати лѣтъ. Если бы мали сумнй послѣдства теперѣшного устройства школъ дальше пѣзбстати, дальше розширитися и христіянского духа въ народѣ нищити, тогда, возлюбленнй діецезане, не можете намъ дѣлати упрекъ, що мы молчали, що мы небезпеченъства не ъткрыли. Но на васъ спала бы вся вина, що вы не користали пѣсля обовязку совѣсти зъ вашихъ правъ, якій уставы державнѣй вамъ надають, що не выслалисьте до думы державной мужѣвъ, которіи бы правительству дали добру раду и показали праву дорогу.

Длятого ътываемся до васъ знова по поводу предстоящихъ новыхъ выборовъ: Выповнѣтъ свѣй обовязокъ! Сдѣлайте добрый выборъ. Есть то вашъ державно гражданскій якъ и моральный обовязокъ, бо дуже много на тѣмъ залежитъ, кого вы яко своихъ заступникѣвъ вышлете до думы державной. Протое выбирайте розумныхъ мужѣвъ, которіи, хотай не всѣ знаютъ и розумѣють, но мають даръ поняти докладно ътношенъя, и датися вести позысканымъ пѣзнанъемъ! Выбирайте мужѣвъ сильного характера, которіи будутъ за тымъ, що яко правдиве пѣзнали, стояти съ совѣстною твердостью, не суть доступными на ложній взгляды и вліянія, но всегда мають передъ очами свою ътвѣтальность! Выбирайте вѣрныхъ австрійскихъ мужѣвъ, которіи съ Цѣсаремъ и державою вѣрно и честно гадають, и которыхъ мнѣнія суть понадъ всякій сомнѣнія! Выбирайте католическихъ мужѣвъ! Австрія есть католическимъ краемъ; значно бѣльша часть еи мешканцѣвъ есть католическою; длячего не мае еи заступництво ътпѣдати тому ътношеню? Длячего католическій народъ не маеся заступати такожь католиками? Чи не мае самъ интеллигенціи досытъ, чтобы пѣзнати правдивій интересы своего отечества? Есьмо далекіи ътъ того инновѣрну меншѣсть понижати або хотѣти оскорбити; мы желаемъ видѣти и ихъ заступникѣвъ сполученыхъ съ нами въ думѣ державнѣй до всѣльной працѣ для добра и величія державы. Но католическій народъ мае право и обовязокъ, черезъ католическихъ заступникѣвъ выбороти права католической церкви, и правительства своего Цѣсаря о тѣмъ пояснати. — Выбирайте въ кѣнци рѣшитительно католическихъ мужѣвъ, не такихъ которіи вправдѣ католиками себе называютъ, но въ житю католиками себе николи не представляютъ и засадамъ католическимъ не послѣдуютъ, а такихъ, которіи свою церковь любятъ и пѣсля еи науки поступають, которіи церкви держатся и свои церковнй обовязки вѣрно исполняютъ!

Выбирайте зъ пересвѣдченъя вѣрныхъ католическихъ мужѣвъ! Тіи суть наибѣльше способными, правительству Его Величества Цѣсаря въ справахъ соціальныхъ дати добру раду и помѣчь. Они берутъ свои рады зъ наукъ и засадъ церкви, котора есть „столпъ и утверждение истины“; они стосуютъ свою раду не пѣсля самолюбія, но пѣсля правилъ любви Бога и ближнѣго; они даютъ свои рѣшенъя не пѣсля взглядовъ партійныхъ, но пѣсля своего крѣпко основаного пересвѣдченъя. Протое старайтеса, щобосьте такихъ

мужѣвъ впровадили до думы державной, которій при всѣхъ справахъ жизненныхъ берутъ свое свѣтло отъ солнца божеской правды.

Выбирайте зъ пересвѣдченя вѣрныхъ католическихъ мужѣвъ. Они такожъ найбѣгпвѣднѣйшими суть на заступникѣвъ державы, котора має интересы рѣжныхъ народѣвъ въ единствѣ добра державы случити. Католическа церковь узнае поодинокій народы въ своимъ отрубнѣмъ положеню яко устройство божого промыслу, и видитъ въ томъ ихъ право. Она не нападае на нїякій народъ, и нїякій не вывышае; но она откидае поганьске отособненье и роздѣръ народѣвъ. Церковь почитае и поважае любовь и привязанье до своей народности, она почитае и поважае бесѣду, права и властивости каждой; но она не похваляе, еслибы тая любовь и привязанье выродилися до несправедливости для правъ другихъ, до фанатичного нападу на кожду чужу народну властивѣсть. Словомъ, після засадъ католическихъ не повинна любовь до своей народности звернутися противъ закону любви ближнѣго и брата и упасти до поганьской расовой ненависти. Такъ, возлюбленнїй діецежане, есть то важне явленье нашего часу, що въ той мѣрѣ, якъ нынѣшній свѣтъ отчужаеся отъ поглядѣвъ христіянскихъ, взростае поганьска ненависть народностей, и що тїи суть ея найголоснѣйшими проповѣдниками, которї отъ христіянської вѣры и життя найдалше отвернулися. Нѣ, возлюбленнїй діецежане, вѣрно католическій мужъ николи не согласится на враждованье противъ народѣвъ той самой державы, ино въ высшій еднѣсти католической вѣры и католическихъ интересѣвъ буде шукати и найде щастливе рѣшенье при спорахъ народныхъ интересѣвъ. И таке рѣшенье есть щастьемъ отчины и исполненьемъ найгорячѣйшихъ желаній нашего возлюбленнѣйшого Цѣсаря!

Выбирайте зъ пересвѣдченя вѣрныхъ католическихъ мужѣвъ! тїи лише бѣгпвѣднїи суть до заступленя интересѣвъ вашої святой церкви. Не давайтесь въ блудъ ввести замѣтомъ, що политика не має нїякого дѣла съ религією! Если бы то лише правдиво, если бы лише широ они думали! Но видите самїй кождого дня, якъ часто парламенты займаются самими внутренними и властивыми справами религіи. Чи можна сказати що той замѣтъ честно думанный? Которї такъ говорятъ, суть власне тїи, що хотѣлибы съ всею силою недопустити вѣрно католическихъ мужѣвъ до парламенту, чтобы могли свое власне религіине т. е. противрелигіине и противхристіянське становище въ всѣхъ справахъ державныхъ тымъ безвзгляднѣйше перевести. Отъ часу, коли парламенты стаются дуже часто соборами, есть то особеннымъ обовязкомъ католикѣвъ, такихъ мужѣвъ яко своихъ заступникѣвъ до нихъ выслати, которї съ церковными справами суть докладно ознакомленїи и кромѣ того мають сердце и теплый интересъ для своей церкви — не вспоминаючи уже о томъ, що христіянська правда въ всѣхъ чловѣческихъ отношеняхъ муситъ бути нашою провѣдною звѣздою. Після того отже, возлюбленнїй діецежане, приступайте до выборѣвъ, и держѣтсея своего всечестного духовенства, которе не лише само памятни на свѣдѣ державно-гражданскій обовязокъ, но такожъ, если того заходить потреба, съ спокоемъ и розсудкомъ, словомъ и примѣромъ буде дѣйствовать на добрїи выборы

и васъ такожъ въ томъ докладно поучитъ, якъ отдати Богови, що Бога есть, а цѣсареви, що цѣсаря есть.

Но якъ будь будете выбирали и которого будь противника при выполнаню права выбору будете мали, одного не спускайте при томъ зъ ока: Шануйте мнѣнїя противника, хотябы и якъ твердо вы свое заступали! Не подозрѣвайте намѣреня другихъ и уникайте всего, що моглобы суспѣльнїй гражданскій миръ нарушити. Такъ отже, возлюбленнїй діецежане, хочете, чтобы замѣры перевороту черезъ добре соціальне законодавство успѣшно повздержати; хочете, чтобы межи народами державы взбудилося и ширилося взаимне почитанье своихъ правъ и повне довѣрїя содѣйствїе до выповненя вспѣльныхъ державныхъ задачъ; хочете, чтобы ширенье невѣрїя не поступало, дѣятельнѣсть святой церкви не буда затамована, а школа не збѣтала надале розсадникомъ индиферентизму: то выбирайте рѣшительныхъ, зъ пересвѣдченя вѣрныхъ католическихъ мужѣвъ!

Но понеже при такъ важнѣй справѣ свѣтло зъ выше есть найпотребнѣйше и найважнѣйше, то постановляемъ: „чтобы въ найближшѣй недѣли передъ выборами въ кождѣй парохїальной церкви передъ выставленными найсвятѣйшими дарами отправлено молебень, дабы у Бога Всевышнѣго умолили доброго успѣху при выборахъ для благословенїя Австрїи и для добра нашої святой церкви“.

Всечестному Духовенству поручаемъ се вспѣльне Епископату Австрїйского посланіе заразъ въ слѣдуючу недѣлю по его одержанью въ церквѣ вѣрнымъ собраннымъ перечитати и въ томъ дусѣ съ покликѣмъ на Наше посланіе въ тѣй справѣ п. д. 16. Сѣчня с. р. Ч. 10/орд. вѣрныхъ о важности предстоящихъ выборѣвъ поучити, и по отправленью молебена (якъ выше), согласно такихъ послѣвъ выбирать, которї поводующися христіянскою любовію дають повну поруку, що маючи на оцѣ цѣлѣсть и добро Австрїйской державы, будутъ боронити права своего народу и нашої святой католической церкви.

„Любы Бога Отца со всіми вами“.

Дано во Львовѣ при Нашѣмъ Архикатедральнѣмъ храмѣ св. ВМ. Георгія, дня 5. Лютого 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Ч. 10.

Ч. 9314/890. Обвѣщеніе ц. к. краевой Дирекціи скарбу въ справѣ предлаганья фасій эквивалентовыхъ.

Достохв. ц. к. краева Дирекціи скарбу выдала въ справѣ предлаганья фасій эквивалентовыхъ слѣдующе обвѣщеніе:

До вымѣру належитости эквивалентовой отъ движимаго и недвижимаго маотку за V. десятилѣтье (отъ 1. Сѣчня 1891 до конца Грудня 1900) послѣ постановъ закона зъ дня 9 лютого 1850 (Вѣстн. зак. держ. Ч. 50), найвысшого рѣшенья зъ дня 1. Мая 1850 (В. з. д. Ч. 181) и законѣвъ зъ дня 13. Грудня 1862 (В. з. д. Ч. 89), зъ 29. Лютого 1864 (В. з. д. Ч. 20), зъ 27. Грудня 1880 (В. з. д. Ч. 1 зъ р. 1881) и зъ 15. Цвѣтня 1885 (В. з. д. Ч. 51) належить въ наслѣдокъ розпорядженья Высокого ц. к. Министерства скарбу зъ 25. Мая 1890 умѣщенного въ вѣстнику законѣвъ державныхъ зъ року 1890 — Ч. 101 маотокъ подпадающей належитости эквивалентовой заявляти (фасіювати) найдальше до конца Цвѣтня 1891 послѣ стацу маоткового зъ 1. Сѣчня 1891.

Той самъ обовязокъ що до заявленья маотку взглядно послѣ обставинъ лишь що до предложенья дотычного выказу въ повѣшомъ речинци до конца Цвѣтня 1891, тяжить послѣ §. 9. уступу 2 и 3 и § 5. уступу 2 выше наведеного розпорядженья министеріального зъ дня 25. Мая 1890 такожъ и на всѣхъ тыхъ особахъ моральныхъ, которіи въ дни 1. Сѣчня 1891 не истнують еще десять лѣтъ.

Выше згадане розпорядженье Высокого ц. к. Министерства скарбу зъ дня 25. Мая 1890 (В. з. д. Ч. 101) мѣститъ такожъ близшіи постановы о способѣ въ якій заявленья (фасіи) маотку що до змѣсту и формы мають бути уложеніи.

Послѣ §. 19. тогожъ розпорядженья, если має мѣстце законне увѣльненье отъ належитости эквивалентовой, то належить тое увѣльненье выказати, и о признање тогожъ увѣльненья у власти постаратись.

Именно мають заявляти свѣи маотокъ.

- а) тѣи моральной особы которіи послѣ истнующихъ постановъ законныхъ, якъ на примѣръ послѣ выше наведеныхъ законѣвъ зъ дня 27. Грудня 1880 (В. з. д. зъ р. 1881 Ч. 1 §. 2) и зъ 15. Цвѣтня 1885 (В. з. д. Ч. 5 §. 3) суть увѣльненіи отъ належитости эквивалентовой що до движимаго маотку, а то лишь на случай если посѣдають недвижимый маотокъ.
- б) тѣи же, которымъ въ минушомъ або въ попереднихъ десятилѣтїяхъ признано таке увѣльненье зъ причины, що вже самымъ актомъ

фундаційнымъ ихъ маотокъ есть назначенный на цѣли поводующій увѣльненье отъ належитости эквивалентовой, лишь на случай еслибы ихъ статуты въ протягу IV. десятилѣтья дѣзнали якои небудь змѣны.

Въ противномъ же случаю мають тѣи подъ а) якъ и подъ б) згаданіи особы предложить лишь статуты и тѣи взглядно послѣ обставинъ и иншими доказами выказати титулъ увѣльненья.

Послѣ выше наведеного §. 19. посѣдателѣ бенефицій которіи на основѣ закона зъ 15. Лютого 1877 (В. з. д. Ч. 98) домагаются особистого увѣльненья отъ належитости эквивалентовой, мають заявити движимый и недвижимый маотокъ и постаратись у власти о признање того увѣльненья.

На выше наведеное розпорядженье Высокого ц. к. Министерства скарбу зъ дня 25. Мая 1890 звертаея увагу сторінъ обовязанныхъ до плаченя належитости эквивалентовой, взглядно до предложенья заявленья маотку або послѣ обставинъ до предложенья статутѣвъ и инныхъ доказѣвъ служачихъ до выказанья титулу увѣльненья, и зываея ихъ чтобы предложили на приписанныхъ формулярахъ згаданіи заявленья маотку, взглядно статуты и доказы въ часѣ отъ 1. Сѣчня 1890 найдальше до 30. Цвѣтня 1891.

При томъ замѣчаея, що обовязаніи до плаченя эквиваленту стороны зъ осѣдкомъ въ Львовѣ, мають вносити свои заявленья до ц. к. уряду вымѣру належитости въ Львовѣ, прочіи же стороны, которіи платять эквивалентъ, мають вносити свои заявленья до тыхъ ц. к. повѣтовыхъ Дирекцій скарбу, въ котрыхъ округѣ мають свѣи осѣдокъ.

Въ случаю недодержанья речинца назначеного до предложенья заявленья буде послѣ §. 80 закона зъ 9. Лютого 1850 (В. з. д. Ч. 50) вымѣрена подвійна належитѣсть за цѣле десятилѣтѣе.

Затаенье або неправдиве поданье предметѣвъ маотчыхъ заявити съ подпадае на основѣ §. 84. уступу 3. закона зъ 9. Лютого 1850 (В. з. д. Ч. 50) поступованью послѣ закона карного на провинны доходѣвъ скарбовыхъ.

Послѣ той самой законной постановы буде поступатись такожъ противъ тѣи моральнымъ особамъ, которіи залишатъ въ случаю наведеномъ выше подъ б) донести о якій небудь змѣнѣ статутѣвъ, котора зайшла въ IV. десятилѣтїю, и заразомъ заявити свѣи маотокъ въ выше означеномъ речинци до конца Цвѣтня 1891, а та змѣна статутѣвъ есть того рода, що въ наслѣдокъ ей моральна особа тратитъ увѣльненье отъ належитости эквивалентовой, яке ей прислужало послѣ закона, або за для того, що ей маотокъ актомъ фундаційнымъ бувъ

призначеный на цѣли поводящій увѣдленіе отъ належности эквивалентовой.

Примѣтка: Буде приниматись лишь заявленія списаній на приписаныхъ формулярахъ. Тѣ формулярѣ можна буде купити по 1 кр. в. а. за аркушъ въ ц. к. урѣдахъ податковыхъ и въ Економатѣ ц. к. краевой Дирекціи скарбу въ Львовѣ, где такожь можна буде одержати за заплатою окрему отбитку выше наведеного розпорядженья Высокорого ц. к. Министерства скарбу зъ 25. Мая 1890 (В. з. д. Ч. 101).

Ц. к. крава Дирекція скарбу.

Тое подаеся до вѣдомости Вч. Кліра АЕпархіального.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовъ, дня 6. Лютого 1891.

Ч. 11.

Рескриптъ В. ц. к. Министерства скарбу зъ дня 15. мая 1890. (В. з. д. Ч. 101.), взглядомъ основанья маетку, подпадающаго податкови эквивалентовому.

Erlass des Finanzministeriums vom 25. Mai 1890,

betreffend die Einbekennung des dem Gebührenaquivalente unterliegenden Vermögens, dann die Vermessung und Entrichtung dieser Abgabe für das V. Decennium (1891 bis 1900).

Behufs Regelung des Benehmens in Betreff der Einbringung der Bekenntnisse des nach Maßgabe des Gesetzes vom 9. Februar 1850 (R. G. Bl. Nr. 50) der Allerhöchsten Entschlieung vom 1. Mai 1850 (R. G. Bl. Nr. 181), dann der Gesetze vom 13. December 1862 (R. G. Bl. Nr. 89), 29. Februar 1864 (R. G. Bl. Nr. 89), 27. December 1880 (R. G. Bl. Nr. 1 ex 1881) und 15. April 1885 (R. G. Bl. Nr. 51) dem Gebührenaquivalente unterliegenden Vermögens, dann hinsichtlich der Bemessung und Entrichtung dieser Abgabe für das V. Decennium (1891 — 1900) werden nachstehende Bestimmungen bekannt gegeben:

I. Verfassung der Bekenntnisse.

Allgemeine Bestimmungen.

1. Gegenstand der Einbekennung.

§. 1.

Die Bekenntnisse haben zu umfassen:
a) das gesammte der äquivalentpflichtigen Person, dieselbe mag im Inlande oder im Auslande ihren Wohnsitz haben, gehörige, in den im Reichsrathe vertretenen Königreichen und Ländern liegende unbewegliche Vermögen ohne Unterschied der rechtlichen Eigenschaft des Besitzes, mit den damit verbundenen Nutzungsrechten, und ohne Unterschied, ob der Besitz in den öffentlichen Büchern eingetragen ist oder nicht und ob die Verpflichtung zur Entrichtung des Gebührenaquivalents bereits mit Beginn des fünften Decenniums, oder erst in einem späteren Zeitpunkte eintritt.

Der Umstand, dass der Gebührensichtige den Gebrauch oder Fruchtgenuss eines Gegenstandes an eine dritte Person überlassen hat oder die

zeitliche Befreiung von der Grund- oder Gebäudesteuer genießt, enthebt ihn nicht von der Verpflichtung zur Einbekennung des Vermögens und zur Entrichtung des Gebührenaquivalentes.

Es müssen daher auch die einer Gemeinde incorporirten Beneficien und die dritten Personen zum Genuße überlassenen unbeweglichen Sachen, dann alle Rechte, welche mit einer unbeweglichen Sache in der Art verbunden sind, daß sie dem jeweiligen Besitzer wegen des Besitzes der unbeweglichen Sache zustehen, vollständig und genau einbekannt werden.

Die Bekenntnisse haben ferner zu enthalten:

- b) die Darstellung des gesammten, wo immer befindlichen beweglichen Vermögens der äquivalentpflichtigen Personen, welche im Geltungsgebiete der gegenwärtigen Verordnung ihren Wohnsitz haben; die Angabe des beweglichen Vermögens juristischer Personen, welche ihren Wohnsitz in den Ländern der ungarischen Krone haben, wenn dasselbe wegen seiner Widmung für einen bestimmten Zweck sich in den im Reichsrathe vertretenen Königreichen und Ländern unter öffentlicher Verwaltung und Ueberwachung befinden;

die Angabe des im Geltungsgebiete der gegenwärtigen Verordnung befindlichen beweglichen Vermögens juristischer Personen, welche im Auslande ihren Wohnsitz haben.

§. 2.

Das Gesetz macht in Bezug auf den Gegenstand des Gebührenaquivalentes zwischen Vermögen und Vermögensstamm keinen Unterschied.

Unter jenen Antheilen am Vermögensstamme der Gemeinde, oder Hauptstamme des gemeinschaftlichen Vermögens, von welchem in der Tarifpost 106 B. e. des Gesetzes vom 13. December 1862 gesprochen wird, sind nur solche zu verstehen, welche von dem einzelnen Mitgliede während des Bestandes der Gemeinschaft an dritte Personen frei übertragen werden können.

Das Vermögen ist nach dem Stande am Beginne der Decennalperiode einzubekennen.

Das unbewegliche Vermögen unterliegt dem Gebührenaquivalente vom Bruttowerte, es findet daher ein Abzug der Hypothekarschulden nicht statt.

Das Gebührenaquivalent für das bewegliche Vermögen richtet sich nach dem reinen Werte.

2. Personen, welche zur Einbringung der Bekenntnisse verpflichtet sind.

§. 3.

Die Einbekennung des gebührenaquivalentpflichtigen Vermögens obliegt:

für kirchliche und weltliche Stiftungen, ohne Unterschied des Zweckes derselben, den Verwaltern; für nicht incorporierte Beneficien, für das Vermögen der Erzbischöflicher und Bischöflicher den Nutznießern und im Falle der Vacanz den Administratoren, Provisoren (Verwaltern der Intercalareinkünfte);

für Kirchen den Kirchenvermögensverwaltern; für Dom- und Collegialcapitel, Propsteien, Stifte, Klöster, und andere kirchliche Corporationen (Convente) den Vorständen;

für das Landesvermögen (Landesfond, Domesticalfond) und sonstige vom Lande verwaltete Zweckvermögen dem Landesauschusse;

für Gemeinden (Ortsgemeinden, Fractionen, Bezirks-Concurrenzgemeinden u. d. gl.) den Gemeindevorstehern (Obmännern), für Vereine und Anstalten, Actienunternehmungen, für die nach den §§. 137 u. ff. des Berggesetzes vom 23. Mai 1854 (R. G. Bl. Nr. 146) constituirten Gewerkschaften und Bergwerksunternehmungen und andere Erwerbsgesellschaften u. d. gl. den Directoren, Vorständen oder sonstigen Bevollmächtigten und gesetzlichen Vertretern.

3. Form der Einbekennung.

§. 4.

Das unbewegliche Vermögen ist nach den beiliegenden Mustern A/1 und A/2, das bewegliche nach dem Muster B, und die dem Gebührenaquivalente unterliegenden Nutzungsrechte (wie das Jagd-, Fischerei-, Mühle-, Schank-, Markt-, Maut-Überfuhrrecht u. d. gl.) sind nach dem Muster C abgeordnet und nach dem Vermögensstande vom 1. Jänner 1891 einzubekennen.

Diese Muster sammt Einlagsbögen zu denselben werden von den Finanzlandesbehörden sogleich in Druck gelegt und den Parteien gegen Vergütung der auf der Fassung ersichtlich gemachten Gesehungskosten verabfolgt.

Das Vermögen der Beneficien, Kirchen und Stiftungen ist nicht vermengt, sondern getrennt einzubekennen.

Gesellschaften, Vereine und Anstalten, welche zur öffentlichen Rechnungslegung verpflichtet sind, haben dem Bekenntnisse auch die Bilanz respective den Rechnungsabluß für das Jahr 1890 beizulegen.

§. 5.

Wenn die äquivalentspflichtige Partei unbewegliche Sachen besitzt, welche in verschiedenen Steuerbezirken liegen, so hat dieselbe für jeden Steuerbezirk über die in demselben gelegenen unbeweglichen Sachen eine abgeordnete Fassion zu legen.

Jede dieser Fassionen ist für sich abzuschließen. Diese abgeordneten Fassionen sind auf dem Titelblatte fortlaufend arithmetisch zu numeriren.

Die einzelnen Abschlüsse sind in einer eigenen Tabelle nach dem Muster der entsprechenden Fassionsdruckformate in derselben Reihenfolge zusammenzustellen und ist sodann das Gesamtergebnis anzusetzen.

Diese mit der Aufschrift: „Zusammenstellung“ zu versehenen Tabelle hat zugleich den Umschlag (Mantelbogen) für die einzelnen in arithmetischer Ordnung gereihten Bekenntnisse zu bilden.

Sowohl jede Fassion, als auch die abgeordnete Zusammenstellung der Abschlüsse ist von dem Gebürens-pflichtigen mit Beifügung des Ortes und des Datums zu fertigen.

Ist der Gebürensäquivalentspflichtige nach seinem Wohnorte nicht in der Lage, etwa nöthige Aufklärungen über das Bekenntnis mündlich zu geben, so hat er für diesen Zweck eine mit den Verhältnissen vertraute Person im Bezirke zu benennen und dieselbe auch zu ermächtigen, nöthigenfalls ein Uebereinkommen über die Grundlagen der Gebürens-bemessung mit den Organen der Steuerverwaltung gültig abzuschließen.

Besondere Bestimmungen.

1. Angabe der einzelnen Bestandtheile des unbeweglichen Vermögens.

§. 6.

Grundstücke von gleicher Cultur sind zwar mit ihren Parcellennummern anzuführen, aber es genügt, das Flächenmaß, den Reinertrag und die Steuer derselben bloß summarisch anzugeben. (Muster A/1).

Die Gebäude sind nach Anweisung der Rubriken in dem Muster A/2 anzuführen und zu beschreiben. Ein Gebäude, welches auf einer Grundfläche erbaut ist, die sich schon länger als zehn Jahre im Besitze des Äquivalentspflichtigen befindet, ist einzubekennen, wenn es auch noch nicht zehn Jahre besteht, da in Bezug auf den Beginn der Äquivalentspflicht nicht der Zeitpunkt der Errichtung des Gebäudes, sondern jener der Erwerbung der Bauarea maßgebend ist.

§. 7.

In das Bekenntnis A/1 und A/2 sind auch, und zwar am Schlusse desselben, diejenigen unbeweglichen Sachen aufzunehmen, für welche der Bekenntnisleger die Gebürens-freiheit in Anspruch nimmt und ist der Befreiungsgrund anzugeben.

§. 8.

Die, den nach den §§. 137 und ff. des Berggesetzes vom 23. Mai 1854 (R. G. Bl. Nr. 146) constituirten Gewerkschaften und Bergwerksunternehmungen gehörigen Realitäten sind, insofern sie der Grund- und Gebäudesteuer überhaupt nicht unterliegen, auch vom Gebürensäquivalente befreit.

§. 9.

Jene unbeweglichen Sachen, für welche die Verpflichtung zur Einrichtung des Gebürensäquivalentes nach den Bestimmungen des §. 16 und der Tarifpost 106 B. o. Anmerkung 3 des Gesetzes vom 13. December 1862, dann nach der Verordnung vom 20. December 1862 (R. G. Bl. Nr. 102) erst nach dem 1. Jänner 1891 eintritt, sind nicht förmlich einzubekennen, sondern in einem besonderen Verzeichnisse (nach dem beiliegenden Muster A/3) mit Angabe des Gegenstandes, des Rechtstitels und des Zeitpunktes der Erwerbung (bei den Gebäuden der Bauarea), dann des Amtes, bei welchem die Gebür für die Erwerbung vorgeschrieben wurde und des diesfälligen Zahlungsauftrages auszuweisen.

Es haben daher auch diejenigen juristischen Personen, welche am 1. Jänner 1891 noch nicht 10 Jahre bestehen, vorläufig nur ein Verzeichnisse der obengedachten Art über die ihnen gehörigen unbeweglichen Sachen zu überreichen.

Dagegen werden die förmlichen Bekenntnisse über die in den vorstehenden beiden Absätzen dieses Paragraphes erwähnten Sachen erst nach dem Eintritte der Verpflichtung zur Einrichtung des Gebürensäquivalentes für dieselben innerhalb der unten (§. 21) festgesetzten Frist vorzulegen sein.

§. 10.

Die unbeweglichen Sachen sind nach Vorschrift des §. 50 des Gebürens-gesetzes vom 9. Februar 1850 mit dem gemeinen Werte einzubekennen.

Der Wert der Grundstücke ist im allgemeinen mit Berücksichtigung der in der Gemeinde, wo dieselben liegen, ortsüblichen Kaufpreise aus der letzten Zeit, bei Gebäuden und dem fundus instructus nach den gegenwärtigen Herstellungskosten, rücksichtlich Anschaffungskosten, einzubekennen.

§. 11.

Erklärt der Gebürens-pflichtige, daß er, in Ermanglung von Anhaltspunkten zur genauen Werthbestimmung der unbeweglichen Sachen, bereit sei, den Wert der, der Grundsteuer unterliegenden Realitäten mit dem 108fachen der Grundsteuer ohne Nachlaß, den Wert der, der Hausclassensteuer unterliegenden Gebäude mit dem 100fachen, den Wert der, der Hauszinssteuer unterliegenden Gebäude mit dem 60fachen dieser Steuer anzuerkennen, so kann auf Grund dieses Wertes die Vorschriften erfolgen.

Bei Eisenbahnunternehmungen, welche das auf Grund und Boden, Erd- und Kunstarbeiten, Unter- und Oberbau und das sämtliche unbewegliche Zugehör, als: Bahnhöfe, Auf- und Abladepöläge, zum Bahnbetriebe erforderlichen Gebäude an den Abfahrts- und Ankunftsplätzen, Wach- und Aufsichtshäuser sammt allen als unbeweglich zu betrachtenden Einrichtungen an stehenden Maschinen und allen unbeweglichen Sachen aufgewendete Capital nicht nachweisen, sondern erklären, daß sie die Bewertung nach der 300fachen Hauszinssteuer, nach dem 500fachen der Grundsteuer ohne Nachlaß und der 500fachen Hausclassensteuer anerkennen, kann dieser Wert zur Grundlage der Gebürensäquivalentes-bemessung auf dem Wege der Vereinbarung angenommen werden.

Der in dem Fauschalantrage etwa nicht enthaltene abgeordnete unbewegliche Besitz ist nach Vorschrift des §. 5. steuerbezirksweise einzubekennen.

Dieselben Maßstäbe sind einer provisorischen Bemessung gegen nachträgliche Nichtigstellung zugrunde zu legen, wenn das Bekenntnis nicht rechtzeitig oder nicht vollständig eingebracht wurde, oder die durch das Bekenntnis veranlaßten Erhebungen eine längere Zeit in Anspruch nehmen.

2. Angabe der Nutzungsrechte.

§. 12.

In das Muster C sind zuerst jene Rechte einzustellen, welche zu den unbeweglichen Sachen gezählt werden, wie in der Regel: das Jagd-, Fischerei-, Mäht- und Schankrecht u. s. w. Diesen sind dann diejenigen Rechte nachzureihen, welche zu den beweglichen Sachen gerechnet werden, wie in der Regel: das Markt-, Maut-, Ueberfuhrrecht u. s. w. Für jede Gattung ist ein eigener Abschluß zu machen.

Bezüglich des Jagdrechtes hat die Gemeinde anzugeben, ob ihr dasselbe von dem eigenen Grundbesitze zusteht (wozu ein arrondierter Besitz von 200 Joch = 115 Hektar erforderlich ist) oder (wenn ihr Grund-

besitz kleiner ist), welcher Betrag von dem Ertrage des Jagdrechtes verhältnismäßig auf ihren Grundbesitz entfällt, dann ob ein und welcher Betrag des Jagd-ertrages von den Grundbesitzern der Gemeinde, als solcher, förmlich und bleibend abgetreten worden ist.

Marktgeldern, Standgeldern u. d. gl. sind nur dann kein Gegenstand des Gebürensäquivalentes, wenn der Nachweis erbracht wird, daß sie lediglich auf Grund der §§. 69 und 70 der Gewerbe-Ordnung vom 20. December 1859 als Entgelt für die der Gemeinde erwachsenen, mit der Abhaltung des Marktes verbundenen Auslagen behördlich bewilligt und bemessen sind.

Liegt dieser Nachweis nicht vor, so ist der Ertrag der Markt- und Standgelder bei der Bemessung des Gebürensäquivalentes als Bestandtheil des beweglichen Vermögens einzubeziehen.

Bei Ermittlung des Wertes des einer Gemeinde zustehenden Mautrechtes in Abticht auf die Gebürensäquivalentes-bemessung können nur die Kosten der Straßenerhaltung im allgemeinen und die Auslagen der Mautregie, nicht aber speciell Pflasterungs- und Beleuchtungs-auslagen, welche die Gemeinde als solche treffen, als Abzugsposten paßiert werden.

3. Angabe des beweglichen Vermögens (nach Muster B).

§. 13.

Die Einbekennung des beweglichen Vermögens hat nach dem Vermögensstarke vom 1. Jänner 1891, auf welchen Zeitpunkt auch die Werthbestimmung zu beziehen ist, zergliedert in der Art eines Nachlaßinventars und so stattzufinden, daß die Angemessenheit der mit Berücksichtigung der §§. 51 und 52 des Gesetzes vom 9. Februar 1850 und des §. 8 des Gesetzes vom 13. December 1862 beizufügenden Werthangaben hiernach beurtheilt werden kann.

Bei öffentlichen Obligationen und Wertpapieren, welche einem Vorkenncurie unterliegen, ist die Gattung, die Zeit der Ausstellung, der Nominalbetrag, auf welchen sie lauten, die Serie und Nummer, der allfällige Zinsfuß und der Courswert anzugeben und bei einer großen Anzahl solcher Papiere dem Bekenntnisse, Muster B, eine Specification hierüber beizufügen.

In das Bekenntnis ist zugleich der bare Kassa-

stand am 1. Jänner 1891 ohne Rücksicht auf Zweck und Verwendung einzustellen.

Zinsen überhaupt sind nur dann anzusetzen, wenn sie aus der Zeit vor dem 1. Jänner 1891 rückständig sind.

§. 14.

Feuerlöschrequisiten, welche Gemeindegut sind, sind kein Gegenstand des Gebührenaquivalentes, wenn dieselben infolge Vereinbarung einem freiwilligen Feuerwehverein zur Benützung überlassen werden.

§. 15.

Auf bewegliche Sachen, welche nicht durch Schenkung, Stiftung oder Vermögensübertragung von Todeswegen erworben wurden, hat die Anmerkung 3 zur T. P. 106 B. e. des Gesetzes vom 13. December 1862 keine Anwendung.

Dieselben unterliegen daher, ohne Rücksicht auf die Besitzdauer, vom 1. Jänner 1891 an dem Gebührenaquivalente, wenn sie sich auch noch nicht 10 Jahre im Besitze des Gebührenschriftlichen befinden, beziehungsweise, wenn auch die juristische Person am 1. Jänner 1891 noch nicht 10 Jahre besteht.

§. 16.

Dem Bekenntnisse über das gesammte bewegliche Vermögen ist sodann ein Nachweis des im Zeitpunkte, auf welchen das Bekenntnis zu beziehen ist, auf dem beweglichen und dem hiesländigen unbeweglichen Vermögen vorhandenen Passivstandes beizufügen und zuletzt der dem Gebührenaquivalente unterliegende Rest des Vermögens darzustellen.

Haften jedoch die Passiven zugleich auf einem im Auslande oder in den Ländern der ungarischen Krone befindlichen unbeweglichen Vermögen des Aequivalentpflichtigen, so ist von dem beweglichen Vermögen nur jener Betrag der Passiven in Abzug zu bringen, der verhältnismäßig nach der Vorschrift des §. 57 des Gebührengesetzes vom 9. Februar 1859 auf das diesseitige unbewegliche Vermögen entfällt.

Passiven, die bloß auf dem im Auslande oder in den Ländern der ungarischen Krone gelegenen unbeweglichen Vermögen des Aequivalentpflichtigen haften, sind daher zum Abzuge vom beweglichen Vermögen nicht geeignet.

§. 17.

Sowie die Activa sind auch die Passivcapitalien in ihrem nominellen und effectiven Werte anzugeben. Die Tilgung von Passiven während der Beschreibungperiode bewirkt keine Aenderung im Gebührenaussaße.

Mit Rücksicht auf den §. 105 des kaiserlichen Patentgesetzes vom 9. August 1854 (R. G. Bl. Nr. 208) dürfen von dem Activermögen zur Darstellung des reinen

beweglichen Vermögens nur die Schulden, das heißt jene Beträge abgerechnet werden, auf welche im maßgebenden Zeitpunkte dritten Personen ein Forderungsrecht zustand, also Beträge, infolge welcher der Vermögensstamm vermindert wird.

Auslagen, welche eine äquivalentpflichtige Person als solche auf Grund einer derselben, sei es aus einem speciellen Gesetze, einer Verordnung oder aus einem besonderen Titel obliegenden Verpflichtung aus den laufenden Einkünften zu bestreiten hat, können nicht als Passivum betrachtet werden, sondern stellen bloß eine Wertsoerminderung des Einkommens, nicht aber der Substanz des Vermögens dar.

§. 18.

Bei Bewertung der Stiftungen (insbesondere bei Messenstiftungen) sind die aus der Stiftung zu leistenden Verbindlichkeiten nicht in Abzug zu bringen.

Diese Verbindlichkeiten sind nur dann anzugeben, wenn für die Stiftung die Gebührenschriftliche in Anspruch genommen wird.

§. 19.

Findet eine gesetzliche Befreiung statt, so ist dieselbe geltend zu machen und die behördliche Anerkennung zu erwirken.

Das bewegliche Vermögen der geistlichen und Knabenseminarien unterliegt gleichfalls dem Gebührenaquivalente, sofern es nicht ein zu Unterrichtszwecken gestiftetes ist.

Die Erhaltung von Zöglingen und Novizen kann nicht als Unterrichtszweck angesehen werden.

Schulfonds- und Spitalsfondscapitalien, sofern nicht urkundlich nachgewiesen wird, daß deren Interessen zu Unterricht-, Schul- beziehungsweise Spitalzwecken gestiftet, das ist auf immerwährende Zeiten bestimmt sind, ferner Stiftsbibliotheken, wenn sie Eigenthum der Corporation sind und nicht ein von dieser zu Unterrichtszwecken bleibend gewidmetes, vom Eigenthum der Corporation getrenntes, selbständiges Vermögen bilden, sind dem Gebührenaquivalente unterworfen; dagegen unterliegt demselben nicht: die Stolagebühren, Opferstock und andere derlei als Gegenleistung oder freiwillige Gaben dem Pfarrbeneficiaten zukommenden Bezüge, da diese nicht aus dem Vermögen des Beneficiats fließen, dann das, was dem Pfarrbeneficiaten aus abgeordneten Stiftungen, wovon das Gebührenaquivalent abgezondert bemessen wurde, zukommt.

Der Umstand, daß ein Theil des Vermögens einer juristischen Person (Absatz 1 der Tarifpost 106,

B. e. des Gesetzes vom 13. December 1862) in Anlagepapieren besteht, welche nach dem Einkommensteuergesetze volle Steuerfreiheit genießen, begründet für diesen Vermögensbestandtheil nicht die Gebührenaquivalentbefreiung, wenn diese letztere der juristischen Person nicht schon an sich gesetzlich zukommt.

Dem beweglichen Vermögen der Vereine und Anstalten zu Unterricht-, Wohlthätigkeits- und Humanitätszwecken kommt die Gebührenschriftliche nach Tarifpost 106, B. e. Anmerkung 2 d nur dann zu, wenn dasselbe nach den Statuten dieser Vereine und Anstalten den erwähnten Zwecken nicht mehr entfremdet werden darf.

Die freiwilligen Feuerwehvereine sind in Ansehung ihrer Unterstützungscassen, dann ihrer Feuerwehrräthschafften und ihres sonstigen beweglichen Vermögens nach Anmerkung 2 d zur Tarifpost 106, B. e. des Gesetzes vom 13. December 1862 vom Gebührenaquivalente befreit, wenn durch die Statuten des bezüglichen Vereines die dauernde Widmung zu humanitären und Wohlthätigkeitszwecken nachgewiesen wird.

Auch Inhaber von Beneficien, welche auf Grund des Gesetzes vom 15. Februar 1877 (R. G. Bl. Nr. 98) die persönliche Befreiung vom Gebührenaquivalente in Anspruch nehmen, haben das bewegliche und unbewegliche Vermögen des Beneficiats einzubekennen und die behördliche Anerkennung der Befreiung zu erwirken.

Bei Verurtheilung dieses letzteren Anspruches hat nur das aus der Inhabung des Beneficiats fließende Einkommen, ohne Rücksicht auf ein sonstiges persönliches Einkommen, welches nicht aus der Pfründe herrührt, in Betracht zu kommen.

Es kann daher weder eine Congruaergänzung, noch eine dem Beneficiatsinhaber aus dem Religionsfonde zeitweise gewährte Personalzulage oder Unterstützung als ein Einkommen des Beneficiats veranschlagt werden.

Soweit es sich aber darum handelt, zu ermitteln, ob dem Beneficiaten ein reines Pfründeneinkommen verbleibt, sind folgende Auslagen zu berücksichtigen:

- a) Jene für jeden Hilfspriester, welchen der Beneficiat zu erhalten hat;
- b) alle Auslagen, welche zu Gunsten dritter Personen aus dem Pfründenvermögen nach der Bestimmung der Stiftung gemacht werden müssen, als zum Beispiel für eine Kirche, Schule, ein Hospital u. s. w.

c) Alle Steuern und öffentlichen Abgaben sammt Zuschlägen, Passivzinsen u. s. w., welche der Beneficiat zu bestreiten verpflichtet ist.

II. Frist zur Einbringung der Bekenntnisse und Vermögensnachweisungen.

§. 20.

Die Bekenntnisse über das Vermögen, welches am 1. Jänner 1891 bereits gebührenaquivalentpflichtig ist, dann die im §. 9 erwähnten Nachweisungen über das Vermögen, welches erst nach dem 1. Jänner 1891 gebührenaquivalentpflichtig wird, sind spätestens bis Ende April 1891 einzubringen.

§. 21.

Jene unbeweglichen und beweglichen Sachen, bei denen die Verpflichtung zur Entrichtung des Gebührenaquivalentes nach den Bestimmungen des §. 15 und der Tarifpost 106, B. e. Anmerkung 3 des Gesetzes vom 13. December 1862 und Absatz 10 der Verordnung vom 20. December 1862 (R. G. Bl. Nr. 102), erst nach dem 1. Jänner 1891 eintritt, sind innerhalb acht Tagen nach dem Eintritte der Verpflichtung zur Entrichtung des Gebührenaquivalentes unter Angabe des Wertes nach den Verhältnissen des Tages, an welchen diese Verpflichtung eingetreten ist, auf den vorgeschriebenen Mustern gehörig einzubekennen.

Juristische Personen, deren bewegliches Vermögen ausschließlich aus zumeist kleinen Beträgen durch Schenkungen oder Legate sich bildet, können von der Pflicht zu dieser fallweisen Einbekennung gegen dem entbunden werden, daß sie mit Schluss eines jeden Jahres über alle im Laufe desselben in die Aequivalentpflicht neu eingetretenen Vermögenstheile eine Gesamtnachweisung einbringen.

§. 22.

Erwerbsgesellschaften, welche ursprünglich nur auf 15 oder weniger Jahre errichtet wurden, deren Dauer aber nachträglich in dem Maße erstreckt wurde oder erstreckt wird, daß die Gesamtdauer 15 Jahre überschreitet, haben das Bekenntnis innerhalb 8 Tagen, vom Tage der festgesetzten oder bewilligten Erstreckung angefangen, beziehungsweise innerhalb der Fristen der §§. 20 und 21, Absatz 1 einzubringen.

III. Behörden, bei welchen die Bekenntnisse einzubringen sind.

§. 23.

Die Aequivalentpflichtigen in Wien, Prag und Temberg, in Oberösterreich, Salzburg, Kärnten, Krain, Schlesien, im Küstenlande und in der Bukowina haben ihre Bekenntnisse bei den in diesen Städten und Ländern aufgestellten Gebürensammlungsämtern zu überreichen, während alle sonstigen Gebürensammlungsämtern innerhalb der im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder ihre Bekenntnisse bei den Finanzbezirksdirectionen, zu welchen sie ihrem Wohnsitze nach zuständig sind, einzubringen haben.

Die Bekenntnisse über die der Gebür unterliegenden, im Geltungsgebiete dieser Verordnung gelegenen unbeweglichen Sachen solcher Personen, die ihren Wohnsitz außerhalb dieses Gebietes haben, sind bei dem Centraltax- und Gebürensammlungsamte in Wien zu überreichen.

Dasselbe gilt hinsichtlich des beweglichen Vermögens solcher juristischer Personen, welche ihren Wohnsitz in den Ländern der ungarischen Krone haben, wenn dasselbe wegen seiner Widmung für einen bestimmten Zweck sich in dem anderen Theile des Reiches unter öffentlicher Verwaltung oder Ueberwachung befindet, dann in Ansehung des im Geltungsgebiete dieser Verordnung befindlichen beweglichen Vermögens juristischer Personen, welche ihren Sitz im Auslande haben.

IV. Folgen der Unterlassung der rechtzeitigen Einbringung des Bekenntnisses.

§. 24.

Auf die Unterlassung der rechtzeitigen Einbekennung, rüchlich Anzeige, ist der §. 80 des Gebürensammlungsgesetzes vom 9. Februar 1850 in der Art anzuwenden, daß die zweifache Gebür während des ganzen zehnjährigen Zeitraumes, für welchen die Bemessung des Gebürensammles zu geschehen hat, einzubringen ist, wofern der Aequivalentpflichtige nicht früher aus jenem Genuße tritt, dessen Einbekennung er unterlassen hat.

Die Verheimlichung oder unrichtige Angabe der einzubekennenden Gegenstände unterliegt nach §. 84, 3. des Gesetzes vom 9. Februar 1850 der Behandlung nach dem Strafgesetze über Gefälligübertretungen (Absatz 7 des Finanz-Ministerial-Erlasses vom 30. März 1852, R. G. Bl. Nr. 85).

V. Bemessung und Einzahlung des Gebürensammles.

1. Beschreibung.

§. 25.

Die Bekenntnisse werden nach ihrem Einlangen mit den bisherigen Vormerkungen verglichen und sodann den betreffenden Steuerämtern mitgetheilt, welche sie mit ihren Catastralvormerkungen zu vergleichen und hinsichtlich des Ergebnisses, sowie der Vollständigkeit und Richtigkeit der Angaben und der ortsüblichen Kaufwerte ihr Gutachten und ihre Anträge wie über andere Bemessungsacte zu erstatten haben.

§. 26.

Die Finanzbezirksdirection, beziehungsweise das Gebürensammlungsamt bemißt die Gebür, entscheidet über die Gebürensammlesfreiheit einzelner Objecte, gibt dem Gebürensammlespflichtigen den angenommenen Wert und den ausgemittelten Gebürensammlesbetrag mittels Zahlungsauftrages nach dem beiliegenden Muster D., sowie auch jene Gegenstände bekannt, hinsichtlich welcher dem Anspruche auf Gebürensammlesfreiheit nicht stattgegeben werden konnte.

§. 27.

Mit dem Gebürensammlesante ist zugleich der 25procentige Zuschlag für das ganze Decennium mit dem Vorbehalte allfälliger Aenderungen vorzuschreiben.

2. Einzahlungstermine des Gebürensammles.

§. 28.

Der auf ein Jahr entfallende Betrag des für dieses Decennium vom beweglichen und unbeweglichen Vermögen bemessenen Gebürensammles ist in gleichen anticipativen, am 1. Jänner, 1. April, 1. Juli und 1. October eines jeden Jahres fälligen Quartalsraten einzuzahlen. (Gesetz vom 18. März 1872, §. 1, R. G. Bl. Nr. 33.)

3. Entrichtung des Gebürensammles von vacanten Pfründen.

§. 29.

Das Gebürensammles von vacanten geistlichen Pfründen ist ohne Unterbrechung fortzuentrichten, wenn auch die Intercalareinkünfte einer nach Tarif-

Post 75 des Gesetzes vom 9. Februar 1850 befreiten Person (Jond) zuzukommen haben.

Das Gebürensammles für die Dauer der Intercalarzeit ist erst nach Beendigung derselben von dem Intercalarfonde (Religionsfonde) auf einmal einzuzahlen.

4. Folge der verzögerten Einzahlung.

§. 30.

Im Falle der verzögerten Einzahlung werden die 6procentigen Verzugszinsen von dem auf den festgesetzten Einhebungstermin nächstfolgenden Tage an bis zur Abstattung der fälligen Schuldigkeit berechnet, und mit derselben eingehoben (Gesetz vom 18. März 1872, §. 2, R. G. Bl. Nr. 33).

Донаjewski м. р.

Тое подаєся до вѣдомости Вч. Архієпархіального Кліра.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 12. Лютого 1891.

Ч. 12.

Обвѣщенья конкурсовъ.

I.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) п. д. 29. Сѣчня 1891 съ речинцемъ до 25. Марта 1891;

Ч. 639. Великополе, деканата Городецкого, наданья приватного;

б) п. д. 5. Лютого 1891 съ речинцемъ до 1 Цвѣтня 1891;

Ч. 618. Межирѣчье, деканата Роздольского, наданья приватного;

Ч. 716. Перевозецъ, деканата Галицкого, наданья приватного;

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 29. Сѣчня 1891.

II.

Ч. 252. В. ц. к. краєва Рада шкільна розписує конкурс на посаду гр. к. катихита для паралельнихъ класъ гимназіи въ Перемишлі.

Ц. к. краєва Рада шкільна розписує пѣдъ д. 8. Сѣчня 1891 Ч. 21745 конкурс на посаду гр. кат. катихита для паралельнихъ класъ рускихъ въ ц. к. гимназіи въ Перемишлі съ рѣчною платою 500 зр. и 250 зр. актуального додатку. Взглядий поданья належить вносити посредствомъ своихъ властей до в. Президіи ц. к. Рады шкільной краєвої до вѣнца Лютого 1891.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 29. Сѣчня 1891.

ХРОНИКА.

Архіерейску грамоту похвальну съ правомъ употреблянья экспозиторій крылошаньскихъ получивъ:

Ч. 17/орд. О. Александръ Острожниській кашелянъ войск. I. кл. въ Ярославлю.

В. ц. к. Рада шкільна краєва заименовала стальными учителями религіи при Львѣвскихъ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ 00.:

Ч. 243. Іоанна Редкевича для школы выдѣловой жењесков, Іосифа Гоцкого для школы св. Анны, Василя Навроцкого для школы св. Мартина и Даміана Лопатыньского для школы Пирамовича.

Введеній 00.:

Ч. 249. Григорій Дяконъ въ сотруди. въ Роздолѣ,
Ч. 263. Ярославъ Лучаковскій въ сотр. въ Плаву,
Ч. 484. Михайль Бачиньскій въ завѣд. въ Смержи,
Ч. 578. Евгенийъ Купчиньскій въ сотр. въ Долгобѣ декан. Теревельского,
Ч. 678. Несторъ Коржиньскій яко парохъ Медынѣ.

Увѣльненій 00.:

Ч. 136. О. Іоаннъ Давидовичъ отъ сотруди. въ Заболотцахъ.

Въ пропозиціи умѣщеній 00.:

Ч. 190. На Ходачкѣвъ великій: въ тернѣ: 1. Іоаннъ Коляковскій, 2. Михайль Свѣтеньскій, 3. Іосифъ Бородіевичъ, — а въ списѣ: Іполитъ Погорецкій, Владиміръ Шенкирикъ, Маріянъ Зайончковскій, Кеенофонгъ Сосенко, Іосифъ Краснопера и Іосифъ Ганкевичъ,
Ч. 335. на Фрагу: въ тернѣ: 1. Владиміръ Лотоцкій, 2. Іеронъ Кмицикевичъ и 3. Юліянъ Галькевичъ — а въ списѣ: Іоаннъ Палѣевъ,
Ч. 516. на Смержкѣвъ: 1. Викторъ Гарухъ, 2. Владиміръ Лотоцкій, 3. Іосифъ Недвецкій, — а въ списѣ: Іосифъ Бандыра, Павло Чмола, Іполитъ Погорецкій, Францишокъ Громадка и Маріянъ Зайончковскій.

Презенты получили 00.:

Ч. 214. Петръ Раданкевичъ на Вышенку малу,
Ч. 312. Левъ Гарнаевскій на Пѣдлѣсье,
Ч. 692. Михайль Гаврилюкъ на Илѣвъ, и
Ч. 696. Іеронъ Кмицикевичъ на Фрагу.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институцію 00.:

Ч. 37. Андрея Дольницького на Гологоры,
Ч. 46. Евстахія Меруновича на парохію св. АА. Петра и Павла въ Львѣвъ,
Ч. 63. Якова Мандзѣя на Войнилѣвъ,

- Ч. 138. Стефана Городецкого на Вербилівцѣ,
 Ч. 214. Петра Радзкевича на Вишенку малу,
 Ч. 312. Льва Тарнавского на Пѣдлѣсе.

Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институцію 00.:

- Ч. 229. Антонія Рудницкого на Дытатынѣ,
 Ч. 311. Михайла Гаврылюка на Илѣвѣ,
 Ч. 617. Евстахія Меруновича на парохію св. АА. Петра и Павла во Львовѣ, и
 Ч. 676. Онуфрія Крыницького на Бѣле.

До канон. институціи завѣзвані 00.:

- Ч. 276. Василій Молчко на Сервары,
 Ч. 311. Михайлѣ Гаврылюкѣ на Илѣвѣ.

Канон. институцію получили 00.:

- Ч. 557. Іоаннѣ Товарницькій на Клѣщѣвну,
 Ч. 692. Михайлѣ Гаврылюкѣ на Илѣвѣ.

Зрезигновавъ зъ наданом посады катихита женской школы выдѣловой:

- Ч. 728. О. Іоаннѣ Редкевичѣ парохѣ Зарудѣя.

Митропол. Ординаріатъ увѣльнивъ ѳтъ дальшой уплаты датковѣ къ фонду вдовичо-сирот. на пѣдставѣ §. 5. статута тогожъ фонда:

- Ч. 9620/90. ВПР. О. Михайла Лотоцкого, поч. крылошанина, декана и пароха въ Бродахѣ.

Митропол. Консисторія вставилася до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о платѣ за фонда религ. для приват. сотрудников:

- Ч. 135. въ Ценевѣ,
 Ч. 334. въ Рогатынѣ.

б) о запсмогу за фонда религ.:

- Ч. 9631/90. для О. Іларіона Домбчевского пароха Дарахова.

в) о дарѣ ласки:

- Ч. 5724/90. для свящ. сироты Маркеліи Грабовичѣ,
 Ч. 146. для свящ. вдовы Анны Тарнавской.

В. ц. к. Намѣстн. завѣдомило Митроп. Консисторію, що в. ц. к. Министерство асигновало плату для прив. сотр.:

- Ч. 320. въ Боратинѣ, 300 зр. на 1 рѣкѣ,
 Ч. 408. въ Выбодовѣ, 300 зр. " " "

Ч. 688. Выказъ всѣхъ жертвѣ надѣсланныхъ въ м. Съчню 1891 до Канцеляріи Митроп. Консисторіи:

а) на мисіи и на св. грѣбѣ въ Палестинѣ:

- дня 15/1. ВСЧ. Роздольскій Урядъ дек. — зр. 80 кр.

б) на знесеніе неволѣ въ Африцѣ:

дня 19/1.	— ВЧ. О. Петрѣ Матковскій парохѣ Сновича	3	зр.	—	кр
" "	— ВЧ. О. Іосифѣ Бабѣй парохѣ Пенякѣ	1	"	44	"
" 20/1.	— Складка въ церквѣ 00. Василіяно въ Львовѣ	18	"	16	"
" 21/1.	— Ч. Прихожане Долгого и Тужилова	2	"	—	"
" "	— Ч. Прихожане Фраги и Подборья	2	"	15	"
" "	— Ч. Прихожане Щуровичѣ	—	"	50	"
" "	— ВСЧ. Урядѣ парох. въ Пѣдгѣркахѣ	1	"	90	"
" "	— Ч. Прихожане Золотникѣ и Бурканова	1	"	63	"
" "	— Ч. Прихожане Братковецѣ	1	"	65	"
" "	— Ч. " Малашовецѣ	2	"	40	"
" "	— Ч. " Утѣховичѣ	3	"	—	"
" "	— Ч. " Стрѣлкова	4	"	70	"
" "	— Ч. " Тростянца	4	"	—	"
" "	— Ч. " Николаева	6	"	50	"
" "	— Ч. " Струтына дек. Золоч.	1	"	—	"
дня 22/1.	— ВСЧ. Урядѣ парох. въ Пѣвлѣ	6	"	50	"
" "	— " " " въ Зарваници	12	"	57	"
" "	— " " " въ Пѣдкамени	4	"	43	"
" "	— " " " въ Голуковѣ	1	"	60	"
" "	— " " " въ Толшевѣ	2	"	70	"
" 23/1.	— Ч. Прихожане Селяскѣ ад Толшевѣ	4	"	10	"
" "	— Ч. " Кугаева " "	3	"	80	"
" "	— ВЧ. Урядѣ парох. въ Новошвахѣ	2	"	70	"
" "	— " " " въ Пѣдгородью	5	"	—	"
" 27/1.	— " " " въ Домажири	2	"	20	"
" "	— " " " въ Гозѣвѣ	1	"	—	"
" "	— " " " въ Вишенцѣ мал.	2	"	—	"
" "	— " " " въ Соколовѣ	1	"	20	"
" "	— " " " въ Сасовѣ	5	"	—	"
" "	— " " " въ Соколѣвцѣ	4	"	—	"
" "	— " " " въ Страдчи	1	"	40	"
" "	— " " " въ Заваловѣ	5	"	—	"
" "	— " " " въ Глвнянахѣ-заставью	2	"	—	"
" "	— " " " въ Волѣ вел.	1	"	—	"
" "	— " " " въ Турѣ	2	"	—	"
" "	— " " " въ Лопушанахѣ	—	"	70	"
" "	— " " " въ Ячнинѣ	5	"	80	"
" "	— ВСЧ. Нараевскій Урядѣ декан.	3	"	—	"
" "	— ВЧ. Урядѣ парох. въ Бѣбцанахѣ	7	"	—	"
" "	— " " " въ Каменцѣ струм.	7	"	25	"
" "	— " " " въ Берлинѣ	4	"	—	"
" "	— " " " въ Калуши	2	"	50	"

дня 29/1.	—	"	"	"	въ Гаяхъ	5	зр.	—	кр.
"	"	—	"	"	въ Литвиновѣ	1	"	50	"
"	"	—	"	"	въ Зарудью	2	"	27	"
"	"	—	"	"	въ Переволочной	3	"	—	"
"	"	—	"	"	въ Помонятахъ	2	"	—	"
"	31/1.	—	"	"	въ Цѣшкахъ	6	"	—	"

в) на создание церкви св. Иоанна въ Римѣ:

дня 15/1.	—	ВЧ.	Урядъ	парох.	въ Николаевѣ (дек. Роздольскій)	7	зр.	—	кр.
"	"	—	"	"	въ Топоровѣ	5	"	—	"
"	"	—	"	"	въ Лисовичахъ	4	"	75	"
"	"	—	"	"	въ Солуковѣ	1	"	40	"
"	"	—	"	"	въ Вишенцѣ мал.	2	"	—	"
"	16/1.	—	Впр.	О. Пралатъ	Иосифъ Кобыляньскій	1	"	—	"
"	19/1.	—	ВЧ.	О. Петръ	Матковскій пар. Сновича	1	"	—	"
"	21/1.	—	ВЧ.	Урядъ	парох. въ Подгѣркахъ	1	"	70	"
"	"	—	"	"	въ Струтынѣ	1	"	—	"
"	22/1.	—	"	"	въ Пѣйлѣ	3	"	25	"
"	"	—	"	"	въ Небыловѣ	2	"	50	"
"	27/1.	—	"	"	въ Домажири	1	"	80	"
"	"	—	"	"	въ Глинянахъ-Заставью	2	"	50	"
"	"	—	"	"	въ Волѣ вел.	1	"	—	"
"	"	—	"	"	въ Турѣ	2	"	—	"
"	"	—	"	"	въ Лоцушанахъ	—	"	90	"
"	"	—	"	"	въ Янчинѣ	3	"	60	"
"	"	—	"	"	въ Нараевѣ	3	"	—	"
"	"	—	"	"	въ Калуши	2	"	50	"
"	"	—	"	"	въ Берднѣ	5	"	—	"
"	"	—	"	"	въ Литвиновѣ	1	"	50	"
"	"	—	"	"	въ Зарудью	1	"	73	"
"	"	—	"	"	въ Помонятахъ	2	"	—	"
"	30/1.	—	Ч.	Прихожане	Долгой и Тужилова	2	"	—	"
"	31/1.	—	ВЧ.	Урядъ	парох. въ Цѣшкахъ	2	"	—	"

г) на католическе Всеучилище въ Австрiи:

дня 16/1.	—	Впр.	О. Пралатъ	Иосифъ Кобыляньскій	1	зр.	—	кр.
-----------	---	------	------------	-------------------------------	---	-----	---	-----

д) на Воспиталище дѣвоуче:

дня 22/1.	—	ВЧ.	Урядъ	парох. въ Небыловѣ	1	зр.	50	кр.
"	28/1.	—	Ч.	Прихожане	Двяткина	6	"	—

е) на фондѣ неопитовъ:

дня 15/1.	—	ВСЧ.	Роздольскій	Урядъ	декан.	—	зр.	90	кр.
-----------	---	------	-------------	-------	----------------	---	-----	----	-----

дня 22/1.	—	ВЧ.	Урядъ	парох. въ Небыловѣ	1	зр.	—	кр.
"	23/1.	—	ВСЧ.	Болаховскій	Урядъ	дек.	1	" 57 1/2 "

Некрологія.

О. Левъ Луцкій парохъ Великополя, померъ дня 10. Сѣчня 1891.

Душа его поручается молитвамъ ВСЧ. Клира.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львѣвъ, дня 12. Лютого. 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Л. 16. Второго 1891.
30.

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 11. Марта.

Ч. III.

Ч. 13.

СПЛВЕСТЕРЪ СЕМРАТОВИЧЪ.

Ч. 58/орд.

Божю Милостію и св. Апостольскаго Престола благодатію Митрополитъ Галицкій, Архіепископъ Львѣвскій, Епископъ Каменецкій, Его ц. и к. Апостольскаго Величества дѣйствительный тайный Совѣтникъ, Членъ Палаты Вельможъ Австрійской Думы державной, Віцемаршалокъ и Членъ Сейма Королевства Галичины и Володимиріи съ великимъ Княжествомъ Краковскимъ, Докторъ св. Богословія и пр. и пр.

Всечестнымъ Собратіямъ - Священникамъ и возлюбленнымъ Вѣрнымъ АЕпархіи Нашой миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніе!

Великой ваги есть помѣчь, помершимъ въ чистилищи подавана, такъ зъ взгляду на Г. Бога и на нихъ, яко и зъ взгляду на насъ самыхъ. Зъ взгляду на Г. Бога, понеже въ загалѣ любовь Бога мѣтитъ въ собѣ и до-конче wymagaе любви ближнёго, пбеля словъ Господнихъ: *понеже сотвористе*

или *несотвористе единому снз братій Моихъ мшишзхъ, Мнѣ сотвористе* или *несотвористе* (Мат. 25, 40, 45); и окрѣмъ того св. Душѣ въ чистилищи Г. Богу дуже миліи суть, вже въ ласцѣ Божій утверженіи и до вѣчнои любви Божои въ небѣ неотмѣнно признаніи, а лишъ ще на часъ ѳтъ неи задержаніи. Зѣ взгляду на нихъ — понеже они по вымогу нескѣпченои святости и справедливости Божои дуже тяжко терпятъ, и пѣсла звывкого мнѣнія найменша мука чистилища переходить всякіи терпѣнія сего свѣта, а претцѣ и терпѣнія нашѣ на земли (голодъ, хороба, згрызоты и т. п.) дуже тяжкіи бувають; и они саміи собѣ помочи вже не могутъ, но мы можемъ имъ помагати, и то навѣтъ дуже легкимъ для насъ способомъ. Наконечъ зѣ взгляду на насъ самихъ — понеже будучи въ загалѣ для ближнихъ а въ особенности для Душъ въ чистилищи терпячихъ милосердными, будемъ мати велику надѣю на милосердіе Боже ко намъ, пѣсла слѣвъ Господнихъ: *блаженіи милостивіи, яко ти помилуваніи будутъ* (Мат. 5, 7); и ти св. Душѣ несомнѣнно дуже вдячніи намъ будутъ, и будемъ въ нихъ мати пригетелей дуже великихъ передъ Г. Богомъ на забезпеченъе спасенія нашого.

То вообще до всѣхъ помершихъ ѳтносится. Но окрѣмъ того маемъ мы ще спеціальныи обовязокъ для тыхъ межи ними, котрыхъ Г. Богъ ту на земли особнымъ способомъ съ нами злучивъ; якъ сугъ родичѣ и дѣти, и въ загалѣ родина, якъ сугъ также отци духовнійи нашѣи, и для Душпастырей парохіане ихъ.

Можемъ але помершимъ помагати именно молячися за нихъ, и передовѣмъ черезъ св. Литургію за усопшихъ ѳтправлену. Дальше черезъ всякіи добріи дѣла, на тую интенцію сповненіи. Мае бо кожде добре дѣло (молитва, пѣсть, милостыня), въ ласцѣ Божій сповнене, тройкіи плодъ: заслугу, упрошенъе и удовлетворенъе (задосытъчиненъе). Заслугуемъ собѣ умноженъе ласки Божои и славы небеснои; и той плодъ есть особистый, и нѣкому другому ѳтступити, его не можна. Потому можемъ кожде добре дѣло (якіи небудь молитвы и т. д.) ѳфривати на упрошенъе якогось добра для себе або для другихъ, затѣмъ и для усопшихъ. А наконечъ есть кожде безъ изыятія добре дѣло также удовлетворительне; и если нѣякои въ тѣмъ взглядѣ интенціи не маемъ, то удовлетворенъе сіе вмѣняеся намъ, о скѣлько его потребуемъ, если же мы не потребуемъ, то иде оно до загалного сокровища Церкви св.; но можемъ всѣ удовлетворенія ти ѳтступити другимъ въ ласцѣ Божій будучимъ, а особливо порадно есть, ѳфривати ихъ за усопшихъ, понеже они въ наибѣльшихъ терпѣніяхъ, и то вже въ теперѣшнійи хвили, находятся, и изъ всѣхъ прочихъ, выше наведеныхъ причинъ.

Наконечъ можемъ помагати помершимъ черезъ ѳфриванъе позысканыхъ ѳтпустѣвъ для нихъ, если при наданью тыхже ѳтпустѣвъ ѳтъ св. Отца выразно дозволено есть, що ихъ и за усопшихъ жертвовати можна. Въ тѣмъ же дѣлѣ усмотрѣли Мы подати тутъ насампередъ головнійи точки, ѳтносячися до ѳтпустѣвъ въ загалѣ имъ. въ той цѣли, щобы ВЧ. Душпастырь поучили

о тѣмъ Вѣрныхъ; а потому наведемъ въ особенности рѣчь для помоществованья усопшимъ дуже важну, о такъ званныхъ престолахъ упривилеѣванныхъ (олтаряхъ ѳтпустовыхъ).

I.

Г. I. Христосъ заслуживъ для насъ неограничене милосердіе Боже, такъ, же и всѣ тотіи грѣхи, що по крещенію согрѣшимо, за кождий разъ будутъ намъ ѳтпущеніи, абысмы лише за простительный грѣхи правдиво надъ всѣ каляися, а смертныхъ грѣхѣвъ кромѣ того также гѣдно выповѣдалися. Однакожь за грѣхи по крещеню поповненіи, хоть и черезъ покаянье и сповѣдъ св. будутъ они намъ ѳтпущеніи, лишаеся намъ ще кара дочасна, котру маемъ ѳтпокутовати або на сѣмъ свѣтѣ або по смерти въ чистилищи. Тая кара дочасна може бути бѣльша або менша, може бути и дуже довга и тяжка, лише що не есть вѣчна. Теперъ при сповѣди дуже маліи покуты задаются; але въ першихъ часахъ Церкви за одинъ простительный грѣхъ треба було неразъ тыждень або пару недѣль або и цѣлый рѣкъ постити и покутовати; а що до смертныхъ грѣхѣвъ, хоть кто вже покаявся, гѣдно выповѣдався и кривду чужу надгородивъ — мусѣвъ ѳтъ ще за одинъ смертный грѣхъ звывко 5 або 7 лѣтъ покуту ѳтправляти.

Але Церкви св. може по ѳтпущеню грѣхѣвъ, властевъ ѳтъ Г. Бога отримановъ, также и тую дочасну кару намъ даровати пѣсла загалныхъ слѣвъ Г. I. Христа сказаныхъ до св. Петра: *И дамъ ти ключи царства небеснаго, и еже аще свяжеши на земли, будетъ связано на небесахъ, и еже аще разрѣшиши на земли, будетъ разрѣшено на небесахъ* (Мат. 16, 19); и ѳтпущенъе кары дочаснои называеся ѳтпустомъ. ѳтпустъ отже не есть ѳтпущенъе грѣхѣвъ; але есть ѳтпущенъе той кары дочаснои, котра по ѳтпущеныхъ грѣхахъ ще на насъ лишаеся.

ѳтпусты розрѣзняются повнійи и частнійи. Повнійи ѳтпустъ есть то ѳтпущенъе всеи кары дочаснои, котра на насъ есть; а частный ѳтпустъ есть ѳтпущенъе не въ загалѣ всеи, але якоись означенои кары, и означаеся звывко на дни и роки, на пр. ѳтпустъ 60 дней, 300 дней, 7 лѣтъ и т. п. То значить що Церковь св. ѳтпускае намъ тѣлько кары дочаснои, кѣлько можъ було давными церковными покутами черезъ 60 дней, 300 дней, 7 лѣтъ и т. д. ѳтпокутовати.

ѳтпусты повнійи и частнійи, хоть не всегда, але найчастше надаются такъ, що можъ ихъ або для себе позыскати, або за помершихъ ѳфривати, тыхъ що въ ласцѣ Божій померли, але ще въ чистилищи покутовати мусятъ. И то якъ кто хоче, або за когось особного помершого або за помершихъ вообще, т. е. за того зѣ межи нихъ, кому Г. Богъ хоче ѳтпустъ той примѣнити. И если за кого особного ѳфриваемъ, то добре есть додати: „сли бнѣ неспособный, то въ загалѣ за помершихъ“; неспособными до примѣненья ѳтпустѣвъ сугъ ти, котріи въ тяжкѣмъ грѣху померли и на вѣчнійи муки въ пеклѣ осужденіи сугъ, и зновъ ти, що вже сугъ въ небѣ.

Для насъ самыхъ ѡтпусты точно такъ помагають якъ суть наданїи, бо Церковь св. має бѣгъ Г. Бога власть надъ нами: *еще аще свяжеша на земли, будетъ связано на небесахъ, и еще аще разрѣшиши на земли, будетъ разрѣшено на небесахъ.* Якъ але гїи ѡтпусты усопшимъ въ чистилищи помагають, тое вже точно знати не можемъ, бо они не суть подѣ властей Церкви; и залежитъ оно бѣгъ того якъ Г. Богъ гїи ѡтпусты за нихъ прїимити схоче (такъ на пр. въ житїю Святыхъ читаемъ о терпячихъ въ чистилищи, котрїи въ сѣмъ житїю постоянно противъ любви ближнѣго грѣшили, що имъ молитвы другихъ не помагали, але власне лише молитвы тыхъ, котрыхъ они оскорбляли). Но всегда есть то певновъ рѣчевъ, що вообще взявши, ѡтпусты суть для помершихъ дуже пожиточнїи.

Щобы ѡтпусту достунити суть двѣ головнїи рѣчи потребнїи:

а) Насампередъ мусимъ бути въ ласцѣ Божїи, и грѣхи, за котрїи хочемъ ѡтпустъ достунити, мусять вже бути намъ ѡтпущенїи. Доки кто ще въ тяжкѣмъ грѣху есть и не має ласки Божїи, доти кара вѣчна его чекае и бѣгъ жадного ѡтпусту достунити не може. А якъ кто вже не має смертнихъ грѣхѣвъ на собѣ, есть въ ласцѣ Божїи, але має простительнїи грѣхи такїи, що ся не кае за нихъ, то той вже може ѡтпусты достунити; и для помершихъ може все ѡтпусты достунити, для себе але лишь за тотїи грѣхи що ся кае, а за тотїи, що ся не кае, и ѡтпусту достунити не може. Если есть бѣльше условїи до якого ѡтпусту приписаныхъ, то по крайнѣи мѣрѣ тое, котре послѣдне выговнюеся, мусить въ ласцѣ Божїи выговнютися. Отже то есть перша рѣчь до ѡтпущенїя потребна; а потому

б) мусимъ все тое выговнюти, що есть до ѡтпусту приписано. Рѣжнїи рѣчи приписуются. Частїи ѡтпусты особливо до побожного ѡтмовленїя розличныхъ молитовъ надаются; и абы ѡтпустъ до якогъ молитвы наданнїи позыскати, треба тую молитву устно говорити, т. е. устами, хоть бы цѣлкомъ по тихо, такъ що ся и самого себе не чуе. Выразъ „сокрушеннымъ сердцемъ,“ котрїи звычайно при частныхъ ѡтпустахъ додаеся, значить лишь тое, що треба въ ласцѣ Божїи бути; затѣмъ въ разѣ грѣха смертного треба або сповѣдаться, або хоть жалъ досконалый взбудити (котрїи вже въ собѣ мѣститъ намѣренїе, чтобы поанѣше въ свѣи часъ выговнюватися).

При повныхъ ѡтпустахъ найчастше приписуеся сповѣдь, причастїе, ѡтвѣджене церкви, и абы тамъ помолитися якїиъ часъ на тую интенцію, що св. Отець призначивъ; интенції тїи суть звычайно за Церковь св. въ рѣжнихъ взглядахъ, и не есть конечно абы знати, яка то есть интенція, досыть есть помолитися въ загалѣ на тую интенцію, котра есть назначена. Якїи молитвы маются говорити, тое не есть приписано, и можъ змовити 5 Отче нашъ и 5 Богородице Дѣво, або якїи кто хоче инши молитвы; можъ и въ духу молитися, але всегда ще якусь и устну молитву додати треба. Що до сповѣди и причастїи есть ще тое улещенїе дане, що сповѣдаться и также причащаться можна або въ самъ день ѡтпуста, або въ цѣлнїи попереднїи день (хотьбы и рано). Кто звычайно что тыждня сповѣдаться, для того може тая одна сповѣдь до всехъ въ тыждни выпадающихъ ѡтпущенїи слу-

жити; а зновъ для тыхъ, котрїи про хоробу не могутъ зъ дому выходити, може Сповѣдникъ ѡтвѣджене церкви и также св. причастїе на инше дѣло перемѣнити (вынятїи що до святаго причастїа суть лишь тїи въ обществѣ живучїи, котрымъ тоеже безъ трудности удѣленнымъ бути може). Порядокъ приписаныхъ условїи есть довольнїи, абы лишь послѣднїе въ ласцѣ Божїи выговнюло ся; а хоть ся каже, чтобы церковь ѡтвѣдати и помолитися выговнюдавшись и за причащавшися, однакъ жъ чи то сповѣдь чи св. причастїе, кожде зъ нихъ можна або на початку або и на кѣнци всехъ условїи доповнити.

Церковь св. въ нашихъ часахъ дуже много ѡтпущенїи дае намъ, и дуже легко есть ихъ позыскати. Наведемъ кѣлька прикладѣвъ; все такїи, що ихъ и за усопшихъ жертвовати можна.

Самъ знакъ креста св., абы креститися и при томъ мовити: во имя Отца и Сына и св. Духа (аминь), есть надѣленный ѡтпущенїемъ 50 дней за каждый разъ. А если кто такъ креститися со свяченѣмъ водѣмъ, то має ѡтпущенїе 100 дней за каждый разъ.

Поздоровленїе христїанске: Слава Иисусу Христу, має прилученнїи ѡтпущенїе 50 дней за каждый разъ, если лишь другїи ѡтговѣсть: Слава або: На вѣки або: Аминь (оба, и поздравляющїи и ѡтговѣдающїи, мають по 50 дней ѡтпущенїи). И кто въ житїю такъ звычайно поздравлятися, має въ часъ смерти повннїи ѡтпущенїе, абы лишь тогда въ сердцю, если не може устами, имя Иисуса зывавъ (ѡтпущенїе на часъ смерти наданнїи не можъ за помершихъ ѡтговѣдати).

Кѣлькожъ то ѡтпущенїи можемъ мы вже зъ сихъ 2 причинъ каждого дня для себе або для помершихъ позыскати: за каждый разъ, коли побожно крестимся, и за каждый разъ, коли одинъ другого наведеннїемъ поздравленнїемъ витаемъ.

За побожное возванїе найсв. имени Иисуса есть наданнїи ѡтпущенїе 25 дней за каждый разъ (зъ той причины акафистъ ко сладчайшему Иисусу, если не есть надѣленный бѣльшимъ ѡтпущенїемъ и если не правится зъ обовязку, має около 12 лѣтъ ѡтпущенїи); а кто зъ часта въ житїю звычайно имя тое зывати, має также такїи самъ, якъ ино что наведеннїи ѡтпущенїе въ часъ смерти.

Есть молитовка, котровъ славу и благодаренїе ѡтдаемъ Господеву въ найсв. Тайнахъ: Най прославляеся и благодарится въ каждѣмъ часѣ найсвятѣйша и найбожественнѣйша Тайна! Тая молитовка має ѡтпущенїе 100 дней разъ на день; а въ каждый четверть и въ праздникъ и по-празднество найсв. Евхаристїи 3 разы денно; также при каждѣи Службѣ подчасъ освященїя честныхъ Дарѣвъ, и кромѣ Службы при звоненнїи на знакъ благословенїя найсв. Тайнами. Окромѣ того, кто черезъ цѣлнїи мѣсяць (ѡтъ котрогобудь дня одного мѣсяца до того самого дня другого мѣсяца) щодень тую молитовку побожно говоритъ, має повннїи ѡтпущенїе въ котрїибудь день мѣсяца, абы лишь выговнюдавшись, запричащавшися и помолитися на приписаннїи интенції (ѡтвѣджене церкви тутъ не приписано).

Суть 2 молитовки, въ котрыхъ о найважнѣйшїи для насъ рѣчи просимъ — въ одной удаемъ до Сердца Иисусоваго и просимъ о все бѣльшу

любовь Богу; Солодке Серце Ісуса мого, дай мені все більше любити Тебе!; въ другой удаемъ до сердца Пресв. Дѣвы и просимъ о спасеніи наше: Солодке Серце Маріи, будь спасеніемъ моимъ! Каждая изъ двухъ маленькихъ молитовъ має отпустъ бблшій нѣжъ всѣмъ прочимъ короткимъ молитовкамъ наданый, 300 дней за каждый разъ; и если кто хотру изъ нихъ черезъ цѣлый мѣсяць щодень побожно говорить, то есть полный отпустъ въ якій будь день того мѣсяца, при сповѣди, причастію, отвѣдженію церкви и помоленью на приписаніи интенціи.

И вновь якъ легко есть, 3 послѣдній наведеній молитовки черезъ мѣсяць щодень говорити; и вже маемъ напередъ каждого дня 700 дней отпуста, а потому можемъ собѣ до полного отпуста за всѣ тѣ 3 молитовки оденъ и той самъ день въ томъ мѣсяци назначити, тай тогда досыть буде 1 сповѣдъ и 1 причастіе, и лише еще треба въ той день 2 разы церковь яку отвѣдати и въ нѣй помолитися (можъ лише выйти зъ церкви и заразъ вновь войти), а третій разъ можъ вже и дома на приписану интенцію помолитися — тай тымъ способомъ 3 повній отпуста наразъ позыскаемъ, зъ котрыхъ очевидно хоть 2 треба за усопшихъ жертвовати. Розумѣся, що отвѣдженіе церкви можъ разомъ съ сповѣдею або съ св. причастіемъ злучовати.

Наводимъ ще кблька молитовокъ, котрі мають отпустъ за каждый разъ (однакожь безъ полного мѣсячного отпуста):

Богъ мѣй, и всѣ! (50 д. отп.)

Ісусе Боже мѣй, надъ всѣ люблю Тя! (50 д. отп.)

Ісусе мѣй, милосердія! (100 д. отп.)

Най прославляеся святе и непорочне Зачатіе преблаженнои Дѣвы Маріи, Матери Божой! (300 д. отп.)

Ісусе, Маріе, Іосифе, Вамъ дарую сердце мое и душу мою! (100 д. отп.)

Ісусе, Маріе, Іосифе, предстаньте мені въ послѣднѣмъ конанію! (100 д. отп.)

Ісусе, Маріе, Іосифе, най душа моя съ Вами въ мирѣ избѣде! (100 д. отп.)

Есть еще молитовка мала ко св. Ангелу хранителю: Ангеле Божій, котрый есь хранителемъ моимъ, мене тобѣ отъ благодати Вышнѣго повѣреного просвѣти, хорони, управляй и наставляй. Молитовка тая має отпустъ 100 дней за каждый разъ; полный отпустъ разъ въ мѣсяци, если ю кто щоденно черезъ цѣлый мѣсяць побожно отмавляе, при сповѣди, причастію, отвѣдженію церкви и помоленью послѣ намѣренія св. Отца; и полный отпустъ въ часъ смерти, если ю кто въ житію часто отмавлявъ и если есть тогда належито усопобленный (безъ дальшихъ условій).

Для поодинокихъ церквей удѣлюе св. Отецъ на внесене прошеніе въ оденъ або и ббльше праздничныхъ дней въ роцѣ полный отпустъ пбдъ звѣлыми условіями. Сповѣдатися а навѣтъ и причащатися можъ (якъ вже

выше казано) и въ день передъ праздникомъ, и (чи то въ попередній день чи въ самъ день праздника) не доконче въ тѣй самой церкви; церковь же тую отвѣдати и въ нѣй помолитися треба въ самъ день праздника, врептѣ въ якій будь часъ отъ опбвночи до опбвночи (если въ наданію нема иншой постановы). — Отпустъ такий для церкви надаеся звыкло на означеный часъ (и. пр. 5. або 10 лѣтъ), и передъ уплывомъ того часу належить о дальше продолженіе просити.

Щобы щоденній отпуста доступати, досыть есть каждого дня рано интенцію таку зроби: „хочу всѣ отпуста, котрі могу, для себе (або: для помершихъ) позыскати“; и вже тогда черезъ цѣлый день, якъ лише выполнюемъ тое, що до отпуста приписано есть, то и дотычныхъ отпустовъ доставаемо, хотьбысьмо не памятали и не гадали о нихъ.

Що дотычить важности отпустовъ — щобы человекъ неразъ давъ, и якъ дуже люде стараются всякими способами, абы увблнитися отъ якоисъ хоробы и болѣвъ, отъ згрывоты тяжкои, отъ бѣды и недостатку; а власне отъ такихъ дочасныхъ каръ мы черезъ отпуста выовляемъ, и ще далеко тяжша есть мука въ чистилици. И если бы где скарбы нагромадженіи були, и каждый тамъ приходячій дбстававъ грошей, кблько схоче: якъ бы дуже всѣ тамъ слѣшнали; а ото отпуста суть много дорожшими сокровищами для насъ и для Душъ въ чистилици, бо приводячій насъ и ихъ изъ тяжкихъ мукъ до славы небесной, и неустанно такъ дуже легко, кблько схочемъ, тыхъ скарбовъ для себе и для помершихъ черпати можемъ.

II.

Особный рбдъ найпожаданшой помочи для помершихъ посредствомъ отпустовъ сугъ оларѣ отпустовой или престолы упривилеѣваній. Престоль упривилеѣванный есть той, съ котрымъ св. Отецъ злучивъ привилей Апостольскій такий, що если Священникъ отпривитъ при томъже престолѣ св. Литургію за душу Вѣрного, въ ласцѣ Божой помершого, душа тая изъ сокровища Церкви св. способомъ ходатайства полный отпустъ получе, и черезъ заслуги Господа нашего Ісуса Христа, пресв. Дѣвы Маріи, Матери Божой, и всѣхъ Святыхъ, зъ мукъ чистилища (если такъ Г. Богу угодно буде) увблняеся.

Скутокъ затѣмъ св. Литургии при престолѣ упривилеѣванію отпривленои есть зъ намѣренія Церкви св. цѣлковите увблненіе душъ зъ мукъ чистилища. Но не можемъ съ певностевъ знати, въ якій мѣрѣ отаустъ той, за помершого офврованій, отъ Г. Бога за тую душу принятый буде; задля того не можъ тое за излишне мати, если за того самого усопшого ббльше Службъ упривилеѣванныхъ отпривляеся. Впрочемъ, якъ низше скажемъ, если Служба лишь за одного або кблька усопшихъ жертвуеся, то всегда порадно есть, додати на всякій случай до головного намѣренія ще друге условіе намѣреніе; и тымъ способомъ можъ хотбы и наиббльше Службъ за того самого усопшого отпривляти, безъ обавы ударемненія интенціи литургійной и привязаного до неи отпуста.

Посля теперѣшней практики св. Апостольскаго Престола, удѣляеся Епископамъ о тое просячимъ власть черезъ 7 лѣтъ треваюча и потому на поновне прошеніе зновъ обновляема — опредѣляти и оголошати во всѣхъ парохіальныхъ и соборныхъ церквахъ оденъ престолъ яко упривилеёванный; и привилей престола отъ Епископа наданный, тревае отъ дати наданыя числяча, черезъ 7 лѣтъ, передъ уплывомъ которыхъ мае Настоятель дотычной церкви о дальше продовженъе (зновъ на 7 лѣтъ) просити. При першомъ наданью черезъ нового Епископа зносится привилей отъ Предшественника наданный, хоть ще 7 лѣтъ ему не минуло; впрочомъ ажъ отъ дня нового наданья.

Престолъ упривилеёванный муситъ бути неподвижный, отже не такий, котрый бы зъ мѣстца на мѣстце переносился, и подъ певнымъ титуломъ, до котрого всегда выраано привилей надаеся. И хоть бы престолъ такий цѣлкомъ на ново обновился, а навѣтъ на иншомъ мѣстци (въ той самой церквѣ) умѣстився, абы лишь *подъ тымъ самымъ титуломъ*, то привилей наданный прото не тратится. Таксамо если цѣла церковь на томъ самомъ або майже томъ самомъ мѣстци на ново подъ тымъ самымъ титуломъ побудована збѣстане, если также и престолъ въ нѣй попереднѣйшій свѣй титулъ задержитъ. — Отвѣтно буде, надъ такимъ престоломъ дати надпись: „Престолъ упривилеёванный“ або „олтарь отпустовой“; но треба инльновати, чтобы привилей на означене время наданный, завчаеу обновляеся. Сама надпись така, надъ якимъ престоломъ находячаеся, ще не есть доказомъ дѣйствио наданого и треваючого привилей; але треба всегда въ даномъ разѣ автентичными документами о томъ переконатися, и въ браку такого документу о нове упривилеёванъе просити.

Правильно лишь оденъ упривилеёванный престолъ може въ парохіальной церквѣ яко такой находитися. Однакожь кромѣ него могутъ въ той самой церквѣ ще иншія престолы *за иншого титулу* и пр. для братства якого упривилеёваный бути. Надпорядочно може св. Отець для яконыя церкви зъ особныхъ причинъ (и пр. тамъ, где дуже много Службъ отправляеся) бѣльше упривилеёванныхъ престоловъ дозволити. Може также престолъ отъ св. Отца зъ особныхъ причинъ на довше нѣжь 7 лѣтъ, або и на всегда привилеёмъ надѣлений бути.

Престолъ отъ Епископа яко упривилеёванный означенный, мае привилей на кождый день и на всѣ Литургии, тамъ отправляемый отъ якого будь Священника за якихъ небудь Вѣрныхъ. Однакожь привилей престола вымагае всегда слѣдующихъ условий:

- 1) Литургия муситъ въ намѣренью за усопшихъ жертвоватися.
- 2) Отпустъ повный всегда лишь одному усопшому вмѣняеся. И если Литургия лишь за одного усопшого жертвуеся, то и тому самому усопшому отпустъ вмѣнитися муситъ. Если же Священникъ за бѣльше або и за всѣхъ усопшихъ Службу жертвуе, то муситъ або днѣ, або даючій стипендію означити зъ межи тыхъ усопшихъ тую душу, для котрой отпустъ мае бути вмѣненный; впрочомъ можъ тое означенъе зробиити и въ той формѣ: „для тои душѣ, для котрой Г. Богу угодно есть.“ — И наконецъ

3) въ дни, въ котрѣ вѣльно есть брати ритуаль (тропарѣ и пр) за усопшихъ и правити въ ризахъ за усопшихъ, мусятъ ко позысканью отпуста при отправѣ той ритуаль и тѣи ризы употребитися. Въ инші же дни долѣе ко позысканью тогожь отпуста Служба якого будь ритуала и въ якихъ будь ризахъ (лишь розумѣеся, всегда въ намѣренью за усопшихъ отправлена).

Уже выше подъ I. вспомнилъсьмо, що если отпустъ за означеного помершого офѣруеся, то абы днѣ про можливу неспособнѣсть тои душѣ не ударемнився, выпадае до того першого офѣрованья додати друге *условне* за иншу душу. А если и сама св. Литургия лишь за одного або кѣлькохъ означенныхъ усопшихъ жертвуеся, то и до сего головного жертвованья, абы на выпадокъ неспособнѣости тыхъ душъ спеціальный плодъ Литургии не ударемнився, порадно есть додати щеи друге *условне* жертвованъе за иншихъ усопшихъ. Если Литургия есть стипендійна, то можъ тое друге *условне* жертвованъе св. Литургии выразити: „за всѣхъ усопшихъ послѣа обовязку и интенціи дателей для нихъ“; *условне* офѣрованъе отпуста можъ всегда въ той формѣ дати: „за тую душу, за котру Г. Богу угодно есть“ (розумѣеся всегда изъ межи тыхъ, за котрыхъ Литургия абсолютно або условно жертвуеся).

Розлично отъ доси наведеного мѣстцевого привилей, може Священникъ одержати на свое прошеніе, або и пр. черезъ належанъе до певныхъ братствъ и товариствъ, особистый привилей престола, на кѣлька дней въ тыждни або на всѣ дни, на часъ або на всегда. Тогда, если при якомъ небудь престолѣ выповнятеся условия выше вычисленый, позыскуеся для усопшихъ повный отпустъ. Додати лишь належитъ, що Священникъ, котрый иню на кѣлька дней въ тыждни мае особистый привилей престола, муситъ ко позысканью отпуста выбирать такий дни, въ котрыхъ вѣльно ритуаль за усопшихъ брати, *если* и о скѣлько такий дни въ дотычнѣмъ тыждни суть. Если кто зъ различныхъ причинъ особистый привилей престола мае (на пр. зъ одной причины на 2 дни, а зъ другой на 3 дни въ тыждни), то може зъ обохъ особно корыстатися (отже въ повыстѣмъ прикладѣ на 5 дней въ тыждни).

Священники, котрѣ здѣлали героичный актъ любви для душъ въ чистилищи, маюте тымъ самымъ особистый привилей престола на всѣ дни и на всегда. Актъ той состоитъ въ томъ, що кто всѣ свои задосытѣчиненья въ житью (затѣмъ и отпусты позысканый) и всю помѣчь, котру одержитъ по смерти, добровѣльно Г. Богу жертвуе въ корысть душъ въ чистилищи (и добре есть, абы потому шоденъ рано тое офѣрованъе поновляти). При томъ не обовязуеся жертвуючій подъ грѣхомъ, такъ що може (слабы хотѣвъ) каждого часу тую офѣру надаль откликати. Священники, здѣлавшій той актъ, маюте (якъ сказано) особистый привилей престола каждого дня; инші же Вѣрныя здѣлавшій актъ той (а и Священники, если про слабѣсть не правятъ Службу) позыскуютъ, при отвѣдженью церкви и помоленью послѣа намѣренія св. Отца, повный отпустъ для помершихъ *α*) при кождѣмъ св. причастію; и *β*) каждого понедѣлка, если выслушаютъ Службу Б. въ интенціи за усопшихъ (хотьбы Священникъ на яку будь иншу интенцію отправляея), а кто слушно перешкожденый есть въ понедѣлокъ, позыскуе той отпустъ вже черезъ выслуханъе Службы недѣльной. Окромъ того могутъ всѣ тѣи, котрѣ сей актъ здѣлали,

кождый, теперь уже або въ будуще наданный отпустъ, за усопшихъ оффровати, хотбы оффрованье за усопшихъ для иныхъ Вѣрныхъ не было дозволено.

Додаются ще слѣдующіе примѣчанія що до престолбъ упривилеѣванныхъ:

а) Подчасъ Юбилея не зносятся привилей престолбъ, такъ якъ вообще не зносятся отпусты для помершихъ дозволеній (и также отпусты на часъ смерти наданіи.)

б) Невдѣльно пріймати фундаціи вѣчны до такихъ престолбъ.

в) Священникъ, пріявшій стипендію до престола упривилеѣваного, не удовлетворитъ своему обовязкови черезъ отправление Службы при иншбмъ, неупривилеѣваномъ престолѣ, хотбы навѣтъ окрѣмъ Службы позыскавъ иншій повный отпустъ, и тойже за дотычного усопшого оффровавъ; понеже не есть рѣчь цѣлкомъ однаково певна и скучнона, отпустъ черезъ иншій дѣла, и отпустъ черезъ отправу св. Литургіи позысканный, и понеже въ загалѣ не отповѣвъ принятому обовязкови отпривити Службу упривилеѣвану. Лишь тогда може Священникъ при иншбмъ престолѣ литургизати, если мае особистый привилей престола.

г) Нѣякъ не вѣльно за привилей престола, чи то мѣстцевый чи особистый, бѣльшу стипендію пріймати; була бы то явна симонія, бо плата за отпустъ. Дятого, слибсы видѣло, що ктось зъ той причины хоче бѣльшу стипендію давати, треба бы его на тое отвѣтно уважнымъ зробити.

д) Якъ вообще одно причастіе (и также одна сповѣдь) довѣе тогда, если бѣльше отпустѣвъ того самого дня позыскати можъ, хоть до каждого зъ нихъ св. Причастіе приписане есть: такъ и причастіе Священника при Службѣ съ привилеємъ престола може служити и до иныхъ отпустѣвъ, того самого дня отъ тогожъ Священника для себе або для помершихъ доступаемыхъ. — Наконецъ

е) розумѣся само собою, що для важности отпуста мусятся *всѣ* условия заховати, котры бы ще при наданью привилей выражены были. Найвыкѣйшимъ такимъ условиємъ есть тое, чтобы въ тойже церквѣ не находився вже якій, зъ той самой причины (н. пр. зъ титулу парохіальной церкви, або для того самого братства) упривилеѣванный престолъ; но и розличны иншій условия или ограниченія могутъ мѣстце мати. Зъ другой же стороны не приписуеся тутъ (якъ звякло при иныхъ повныхъ отпустахъ) нѣсповѣдь, нѣ помоленьея въ намѣренію св. Отца, и вообще жадны иншій дѣла окрѣмъ отправы св. Литургіи: —

Предложивши такъ найважнѣйшій рѣчи що до отпустѣвъ въ загалѣ, и въ особенности що до престолбъ упривилеѣванныхъ, авертаемъ ще увагу на тое, що отпусты въ загалѣ также тую дуже велику пользу мають, що побуждаютъ Вѣрныхъ до частѣйшого или численнѣйшого приступанья до св. сповѣди и причастія, а престолы упривилеѣваный могутъ причинитися до частѣйшого жертвованья св. Литургіи за усопшихъ. Завзымаемъ затѣмъ Всч. Душпастьрей:

1) Щобы Вѣрныхъ облучили, пѣсля повыше данныхъ точекъ, о великѣй пользѣ отпустѣвъ, и такъ теперь, якъ и потому частѣйше при способ-

ности заохотили ихъ до щоденного употреблянья тыхже; при чѣмъ особенно належитъ звернути увагу ихъ на важность помоществованья усопшимъ такъ иншими способами, якъ и спеціально отпустами.

2) Щобы ВЧ. Парохи, споводованій великовъ пользовѣ отпустѣвъ, просили посредствомъ Урядѣвъ декан. о наданье (если ще дося не мають) повного отпуста для своихъ церквей, именно парохіальныхъ, въ оденъ, або пѣсля обстоятельство въ бѣльше праздничныхъ дней въ роцѣ. При тѣмъ належитъ навести:

а) Чи мае вже тамошна церковь якій отпусты наданіи, или нѣ?

б) Чи пропѣный день есть храмовый; а если нѣ, чи тамъ здавна и щорочно тойже день торжественно и съ участіемъ посторонного народа обходится? А если и то нѣ, зъ якихъ причинъ желаеся введенье нового, на подобіе храма праздноватися маючого дня?

в) Чи суть (кромѣ загальныхъ причинъ) также якій особій причины, котры наданье отпуста желаемымъ робятъ — якъ н. пр. могутъ бути: выбудованье новой церкви, або и обновленье и украшенье ея, им. со значнымъ жертволюбіемъ парохіанъ; ихъ побожність, працевитѣсть, тверезѣсть и моральнѣсть; надзвычайно численне збираньея народа въ той день; особна побожність до якого образа или таинства; отверненье народа отъ посѣщанія некатолическихъ набоженствъ (им. у насъ въ Почаевѣ) и т. п. Также чи и громадяне или парохіане просятъ о наданье отпуста.

Если же для филиальной церкви отпустъ просится, то окрѣмъ того належитъ навести, чи не була она давнѣйше самостоятельной парохіальной; также чи и теперь отбуваются въ нѣй для дотычной громады всѣ або хоть въ значнѣй части парохіальныя функціи (крестины, великодне причастіе, вѣнчанія, похороны), чи правится тамъ парохіальна Служба, якъ часто, и чи для цѣлой парохіи, чи лишь (черезъ сотрудника) для дотычной филиальной громады; и чи не мешкае особній Сотрудникъ при тойже церквѣ.

Такій прошенья Парохѣвъ предложитъ ВЧ. Настоятель деканата сюда вразъ съ своимъ справозданьемъ и благомѣнїемъ. — Наконецъ

3) получивши отъ св. Отца подѣ д. 28 Марта 1885 власть 7 лѣтъ треваючу, означати во всѣхъ парохіальныхъ и соборныхъ церквахъ АЕпархіи сеи оденъ престолъ яко упривилеѣванный, взымаемъ всѣхъ ВЧ. Парохѣвъ, чтобы о тую ласку для своихъ церквей просили. Дотычны прошенія мають также черезъ Уряды декан. тутъ вноситися; при чѣмъ треба выразити титулъ церкви и титулъ относного престола; и належитъ додати, чи не бувъ вже для той церкви яко парохіальной престолъ упривилеѣванный дозволенный. А по одержанью привилей (такъ першій разъ, якъ и за кождоразовымъ обновленьемъ) мае або дотычный документъ, або хоть терминъ, до котрого тойже привилей наданный есть съ покликѣмъ на число и дату документу, на стѣнѣ въ близости дотычного престола въ рамкахъ и подѣ шкломъ завѣшений бути.

И филиальны церкви могутъ просити о тое, если въ нихъ парохіальны функціи отбуваются; и въ такѣмъ разѣ треба воѣ тое навести, що выше подѣ 2) взглядомъ филиальныхъ церквей примѣчено, и при тѣмъ додати, чи тамже

крестницы, вѣчания и погребы звякло або хоть часто ѳтправляются съ св. Литургіевъ, и чи также часто поминки за усопшихъ бувають. О то само могутъ просити церкви, хоть не парохіальнѣ, але зъ якоисъ особнои причины (на пр. зъ своихъ реливій або зъ чудотворного образа или про дуже численне посѣщенє Вѣрныхъ) ѳтличнѣ. —

Также канонично ѳтъ Епископа установленѣ братства могутъ у св. Отца просити (окрѣмъ парохіального удривленеѣваного престола) особнѣ привилей або для своего братского престола, або сли такого нѣтъ, для помершихъ членѣвъ братства при якѣмъ будь престолѣ, но звякло лишъ въ своѣй братскѣй церквѣ. Привилей такѣй муситъ для кожного братства особно наданѣй бути, и не може черезъ присоединенє (аггрегацію) до другого братства, привилеемъ вже надѣленого, сообщенѣмъ бути (хоть инші ѳтпущы черезъ присоединенє сообщаются).

Завзываютъ отже ВЧ. Собратѣй Священникѣвъ и черезъ нихъ всѣхъ возлюбленныхъ Вѣрныхъ Нашои АЕпархіи до корыстанья изъ сихъ дорогихъ сокровищъ Церкви Христовои такъ для себе якъ и для Душъ въ чистилищи терпячихъ — удѣляемъ поновно ВЧ. Священству и всему вѣрному народу Нашому изъ сердца Наше Архіерейске благословеніе.

Дано во Львовѣ при Нашѣй Архикадранальной церквѣ св. ВМ. Георгія дня 16. Лютого 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Ч. 14.

Ч. 9797. Повѣдомляея ВЧ. Клеръ о состояніи фонда вдов-сирот. и о высотѣ за р. 1890 роздѣлается маючої запомоги.

При каждой способности, а уже то особенно въ приказахъ по случаю обыкновенного вѣтованья на полученєе грошевыхъ посылокъ до поодинокихъ деканатѣвъ, не залише николи Митроп. Консисторія наставати на стяганєе будьто текущихъ датѣвъ къ фонду вдовичо-сиротиньскому, будьто кѣлька-або многолѣтнихъ рестацій къ тому же фонду, а то часто и упоминаньемъ и завозваньемъ и загрозами.

Въ общихъ рѣкрочныхъ пригадкахъ вчасно передъ кѣнцемъ року представляея всегда конечность чимъ скоршого собиранья и ѳтставлюванья большои скѣлькости собраныхъ датѣвъ, такъ якъ ѳтъ величины цѣлого рѣчного приѣма муситъ зависима бути такожь и дивиденда, або высота призначаемой для всѣхъ свящ. вдовѣ и сирѣтъ въ Архіепархіи за рѣкъ минувшей звывайной запомоги.

Еще въ Обѣжнику зъ д. 25. Жовтня 1889. Ч. 7306 (Вѣд. Архіеп. р. 1889 Ч. XI. росп. ч. 66) пѣднесено було, якъ много и великою ваги кластися муситъ на собранєе датѣвъ звывайныхъ изъ деканатѣвъ, такъ якъ дру-

того рода приѣмѣвъ источники значительно малѣють, а уже въ послѣднѣмъ Обѣжнику высланъ пѣдъ тымъ взглядомъ п. д. 17. Жовтня 1890 Ч. 7694 (Вѣд. Архіепарх. р. 1890. Ч. XIII. роспор. Ч. 69.) дано выразъ конечности сего собранья, яко воистинну справѣ пекучѣй, бо сказано тамже, що если бы еще и въ послѣднѣмъ времени не дописала достава грошей собраныхъ по деканатамъ, то по всей вѣроятности — пришло бы до того, що заледво удержатись дала бы за той рѣкъ, до теперъ многими роками по 54 зр. а. в. на одно лице роздавана запомога.

Съ нескриваемымъ отже жалемъ днесъ тутъ сказати мусимо, що — чогаемося обавляти — тое уже и послѣдовало; бо ведля предложеныхъ касовыхъ счетѣвъ, на высше 300 свящ. вдовѣ и сирѣтъ въ сей Митроп. Архіепархіи не можъ буде за р. 1890. большои роздати запомоги, якъ лишъ по 45 зр. а. в. на одно лице, и то даже еще съ понижениемъ другихъ рубрикъ звывайныхъ выдатѣвъ изъ фонда.

Результатъ всѣхъ давнѣйшихъ завозванѣй и упѣмненѣй, а послѣдно еще и заявленои обавы конечного сниженья цифры доси по 54 зр. а. в. роздаванои запомоги, бувъ зъ д. 31 л. Студня 1890 р., съ которымъ заключено касовѣ счеты, такѣй, що въ продовженью р. 1890, толькѣ изъ 12 деканатѣвъ значительнѣйшѣй понадсылаю квоты грошей собраныхъ, а то поименно надѣслали деканаты:

Ходорѣвскій:	528	зр.	45	кр.
Скалатскій:	492	"	90	"
Теребовельскій:	483	"	35	"
Скольскій:	458	"	76	"
Холоевскій:	443	"	38	"
Стрыйскій:	401	"	75	"
Тернопѣльскій:	393	"	50	"
Журавеньскій:	373	"	65	"
Щирецкій:	347	"	31	"
Рогатынскій:	345	"	95	"
Бускій:	336	"	78	"
Зборѣвскій:	300	"	64	"

Изъ 14 деканатѣвъ вплынули складки повыше 200 або 100 зр. а. в., а изъ 3 деканатѣвъ надѣслано даже заледво по кѣлькадесять зр. а. в.

Къ тому додати конечно, що по наибольшѣй части майже всѣ деканаты въ тыхъ ѳтъ себе ѳтставленыхъ квотахъ не понадсылали повного собранья текучої за р. 1890 належитости, а многѣ изъ нихъ заледво ино ѳтъ кѣлькохъ Душпастьрей.

И такъ представляея цѣла сбѣрка за рѣкъ минувшей въ датѣкахъ звывайныхъ изъ всѣхъ деканатѣвъ въ загалнѣй квотѣ 8874 зр. 76½ кр. а. в., а по потрученью цѣлорочныхъ выдатѣвъ выноситъ цѣлый приѣмъ съ кѣнцемъ р. 1890 сколь. мало що надъ 15.000 зр. а. в.,

и таа то квота мае выстарчати: на роздачу запомоги звичайной для лицъ выше 300, — на запомогу надзвичайну, — на выдатки администраціи, — и на причисленье бодай якои то рштующей квоты въ прирость фонда коренного.

Таковымъ отже сумнымъ явленіемъ дѣлимся съ почтенными ОО. Душпастьрами и съ ВСЧ. Урядами деканальными въ Архіепархіи, признаючи откровенно, що значительне пниѣшше поменшенье рѣчнои изъ фонда запомоги справдѣ найнепріятнѣйше дѣткнути мусить несчастливій нашій свящ. вдовы и сироты, маючи притомъ однако тое неоспориме увѣренье, що цѣла вина реченого поменшенья, а слѣдовательно и всеи справедливои скорбы и нарѣканья изъ стороны сямъ дѣткненихъ лицъ мусить спасти цѣлымъ тягаромъ своимъ единственно на тыхъ ОО. Душпастьрей, которіи заягаютъ постоянно съ рестаціями многолѣтними, которыхъ въ жаденъ способѣ неподбно було привести къ вразумѣнію конечности, щобъ не выломлювались изъ обовязка тяжающего на загалѣ, и обще принятого почтеннымъ Климромъ Архіепархіальнымъ, неменше же и бѣтъ повинности дѣломъ ствердженои любви и милосердія христіяньского.

Примѣчаемо въ кбнци, що Митропол. Ординаріятъ, яко Протекторъ Общества къ запомаганью свящ. вдбвъ и сирѣтъ постановивъ при найближшій способности не скрывать довше, а обнародовити и до загалной вѣдомости загодати тѣи парафіи и имена тыхъ ОО. Душпастьрей, которіи съ бблшими довгами заягаютъ къ часто помянутому фонду, а которыхъ доси невозможно було жадною мѣрою привести до того, чтобы разъ уже по ширости и точно хотьбы ратами складали, що черезъ лѣта многіи задовжили; есть бо всего довга къ фонду въ тутейшій Архіепархіи еще и дотеперь около 30.000 зр. а. в., а ексекуція правительственная не прислугуе Консистеріи, чтобы весь довгъ сей, такъ значительный, въ дорозѣ тѣи принудительнѣи возможно було постягати.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 22. Сѣчня 1891.

Ч. 15.

Ч. 8381/90. — Вызываются всѣ ВЧ. Уряды парох. до предложенья тутъ посредствомъ дотычныхъ Урядовъ декан. числа душъ послѣдней конскрипціи.

Понеже многіи душпастьрѣ не предложили въ своемъ часѣ даты статистичнѣи, поручаея протое ВСЧ. Урядамъ парохіальнымъ, чтобы даты статистичнѣи зъ каждой парохіи, якъ такожь и прилученихъ мѣстцевостей, послѣа сегорочного спису конскрипціиного безприволично посредствомъ ВСЧ. Уряду декан. Митроп. Консистеріи предложили.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 28. Лютого 1891.

Ч. 16.

Ч. 1781. — Вызываются ВСЧ. Уряды декан. до подданья подѣа образу на соборничку дек. справы пожичокъ грошевыхъ изъ скарбонѣ церк. и предложенья справозданья.

Понеже при выпожичуванью складковыхъ грошей изъ скарбонѣ церковныхъ заходятъ непріятнѣи трудности, особенно при стяганью задѣгающихъ довгѣвъ, а часто такожь и утрата такихъ грошей, протое завзываются ВСЧ. Настоятелѣ деканатѣвъ, чтобы на найближшѣи слѣдующѣи соборничку обговорити съ кондеканальнымъ Клиромъ о тѣмъ предметѣ, именно:

1) Що уважають за порадиѣйше; чи всякій пожички усторонити и складковѣ гроши въ безпечныхъ касахъ щадничихъ умѣщати, чи таковѣ звичайно выпожичати?

2) Въ послѣднѣи случаю, якъ далобыся непріятнымъ ликвидаціямъ и утратамъ дотычныхъ грошей запобыгати, евентуально якій способъ и руководство въ управленію скарбонами церковными при взглядныхъ пожичкахъ булибы найотвѣтнѣишими?

О результатѣ совѣтованій донесуть сюда ВСЧ. Насгоятелѣ особнымъ справозданьемъ при заявленью урядового добромѣннѣи.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 6. Марта 1891.

Ч. 17.

Ч. 960. — Розсылаются шематизмы за 1891. рѣкъ съ препорученьемъ, чтобы Всеч. Уряды декан. належитѣсть за шематизмъ стягнули. —

Пересылаются каждому Всеч. Урядови декан. тѣлько примѣрникѣвъ шематизма Архіепархіального Кліра на р. 1891, кблько въ деканатѣ парохій и експонованыхъ сотрудничествъ съ препорученьемъ, чтобы бѣтъ каждого Настоятеля парохіи и експонованого сотрудника квоту 90 кр. за 1 примѣрникѣвъ стягнувъ и всю належитѣсть въ непроступнѣи времени до 1. Мая съ поименнымъ выказомъ уплатившихъ до канцеляріи Митропол. Консистеріи надбѣславъ.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 5. Марта 1891.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Ч. 86/орд. Розписуеся конкурсъ на одну посаду греміяльного Крылошанина при гр. к. Львовскій Митроп. Капитулѣ.

Опорожнена посада греміяльного Крылошанина при гр. к. Митрополитальнѣй Львовскій Капитулѣ съ дотаціею 945 злр. а. в. и вѣльнымъ помешканьемъ выставляеся къ убѣгательству. Речинець до поданья опредѣляеся до дня 20. Марта с. р. — Кандидати на тую посаду мають свои приписомѣрно составлені, доказы о ихъ успособленью до тогоже въ собѣ мѣсячй — прошенья въ повышомъ речинци лично Митроп. Ординаріатови предложити.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Марта 1891.

II.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсъ слѣдуючій парохіин:

а) пѣдъ д. 13. Лютого 1891 съ речинцемъ до 10. Цвѣтня 1891:

Ч. 829. Гнилицѣ великій, деканата Збаражского, наданья приватного;

б) пѣдъ д. 5. Марта 1891 съ речинцемъ до 29. Цвѣтня 1891:

Ч. 1698. Оглядѣвъ, деканата Холоевского, наданья приват.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

III.

Ч. 1531. Розписуеся конкурсъ на одну стипендію им. св. Георгія: въ рѣчній квотѣ 100 злр. а. в.:

Въ цѣли наданья одной стипендіи имени св. Георгія для слушателѣвъ права назначенои въ рѣчній квотѣ 100 зр. ав. в. начавши отъ 1го курсу школьного року 1890/91 розписуеся конкурсъ съ речинцемъ до дня 31. Магта 1891. года.

Кандидати должніи выказатися:

- 1) що походять отъ отца руской народности и суть гр. кат. вѣроисповѣданья,
- 2) що суть убогими,
- 3) що окѣнчили гимназію съ дуже добрымъ успѣхомъ.

Сыны гр. кат. жителѣвъ Дрогобыцкихъ при другихъ рѣвныхъ обстоятельствахъ мають первенство.

Академики побираючій тую стипендію мають выказатися, що слушають или уже слушали выкладѣвъ руского языка и руской литературы.

Просьбы о ту стипендію заосмотреній отвѣтными свѣдоцтвами должніи въ высше означеномъ речинци посредствомъ правничого выдѣла вниестися до Львовской гр. к. Митроп. Консисторіи.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 22. Лютого 1891.

ХРОНИКА.

Архіерейску грамоту благословенія по поводу 50-лѣтнего Юбилея священства получилъ:

Ч. 112/орд. ВПр. О. Василій Фортуна, почет. крылошанинъ, деканъ и парохъ въ Тернополи.

Архіерейску грамоту похвальну получилъ:

Ч. 564. О. Мечиславъ Авдыковичъ, парохъ въ Бѣлоголовахъ.

Митроп. Ординаріятъ заименовавъ провиз. профессоромъ катихитики и методики для гр. к. слушателѣвъ Богословія IV. р. на ц. к. Университетѣ Львовскѣмъ:

Ч. 95/орд. — ВСЧ. О. Северина Тороньского, Вицектора духовной Семинаріи — на мѣстце ВПр. крыл. Дра Юсефа Комарницкого, увѣльненого отъ тов. должноети на власне прошенье.

Первымъ проповѣдникомъ Архикатедр. храма св. В. м. Георгія именованій:

Ч. 1671. О. Іоаннъ Редкевичъ, парохъ Зарудья.

Умѣщенья.

а) Завѣдательства получили 00:

- Ч. 9554/90. — Іоаннъ Кулицкій, сотр. Ольшаницѣ въ Зарудью,
 Ч. 1003. Николай Кмицикевичъ, сотр. въ Гнилицяхъ, получилъ завѣд. тамже,
 Ч. 1340. Григорій Комаряньскій, сотр. въ Жуличахъ, подучивъ завѣд. тамже,
 Ч. 1615. Емиліянъ Король, сотр. въ Жуковѣ, подучивъ завѣд. тамже.

б) Сотрудничества получили 00:

- Ч. 1004. Евгений Витошняньскій, сотр. Кошлякъ, въ Гнилицяхъ,
 Ч. 1006. Ярославъ Янкевичъ, сотр. Велдѣжа, въ Щирци,
 Ч. 1024. Владиміръ Сабать, новопоет. пресвитеръ, въ Нараевѣ,
 Ч. 1496. Николай Левицкій, завѣд. Бродокъ, въ Велдѣжи,
 Ч. 1683. Іоаннъ Насальскій, сотр. Толшева, въ Ольшаницѣ.

Увольнение отъ испытанія конкурсового парохіального получили 00.:

- Ч. 1368. Іоаннъ Безушко парохъ въ Рокитѣ, на 6 лѣтъ,
 Ч. 1380. Михайлъ Баранъ въ Бзовицѣ, на 6 лѣтъ,
 Ч. 1463. Деизерій Щуровскій, парохъ въ Боковѣ, важне на случай замѣны на парохію Пѣневѣ.

Митрополитальный Ординаріатъ отнёсся съ прошеньемъ до св. Престола о наданіи отпущу:

- Ч. 777. для церкви въ Славутынѣ ад Шумляны на день Покрова П. Д. Б.

Митропол. Консисторія всталилася до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о плату за фонда религ. для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 501. въ Липовцяхъ,
 Ч. 788. въ Пѣдгородью.
 Ч. 829. въ Гнилицяхъ,
 Ч. 1173. въ Лебѣнцѣ.

б) о системизованіи сотрудничества:

- Ч. 741. въ Заваловѣ.

в) о даръ ласки:

- Ч. 513. для свящ. сир.: Теодозіи Завадовской,
 Ч. 867. для свящ. вдовы.: Іосифы Васильковской.

Митропол. Консисторія отнеслась до в. ц. к. краевой Рады школьной о заименованіи стальнымъ катихитомъ при женской школѣ выдѣловой им. Елисаветы:

- Ч. 728. О. Евгенія Гузара на мѣстце О. Іоанна Редкевича, зрезигновавшого зъ наданіи ему посады.

Ч. 1201. — Выказъ всѣхъ жертвъ надѣсланныхъ въ м. Лютомѣ 1891 до Канцеляріи Митрополитальной Консисторіи:

а) на потреби св. Отца:

- дня 7/2. ВСЧ. Архикаедр. Урядъ парох. 1 зр. 61 кр.
 " 13/2. " Урядъ парох. въ Понякѣ вел. 3 " — "

Всѣхъ жертвъ на ту цѣль вилынуло отъ р. 1890. до кѣнца м. Лютого 1891: 50 зр. 42 кр.

б) на мисіи и на св. грѣбѣ въ Палестинѣ:

- дня 5/2. ВСЧ. Урядъ парох. въ Дараховѣ 3 зр. 10 кр.
 " 13/2. " " въ Почапахъ 3 " 85 " "
 " 28/2. " Роздольскій Урядъ декан. 1 " 10 "

Всѣхъ жертвъ на ту цѣль вилынуло отъ р. 1890 до кѣнца м. Лютого 1891: 43 зр. 57 кр.

в) на знесеніи неволѣ въ Африкѣ:

- дня 1/2. ВПР. Ректоратъ Львѣвской Семинаріи 27 зр. — кр.
 " 2/2. ВСЧ. Урядъ парох. въ Гологорахъ 1 " — "
 " " " въ Козѣвцѣ 2 " — "
 " " " Парохъ и прихожане Десятникъ 3 " — "
 " 4/2. " Урядъ парох. въ Болшовѣ 3 " — "
 " " " " въ Лисовичахъ 3 " 15 "

дня 4/2.	ВСЧ. Урядъ парох.	въ Церенельникахъ	1 зр. 70 кр.
" "	" "	въ Хмѣлевцѣ	3 " — "
" "	" "	въ Островѣ	3 " — "
" 5/2.	" "	въ Фирлеевѣ	1 " 58 "
" 6/2.	" "	въ Новосѣлкахъ	2 " 45 "
" 7/2.	" "	въ Глѣбовичахъ	1 " — "
" "	" "	въ Дубравцѣ	1 " 88 "
" "	" "	въ Суховолѣ	2 " — "
" "	" "	въ Свистельникахъ	3 " 10 "
" 10/2.	" "	въ Малковичахъ	3 " — "
" "	" "	въ Пикуловичахъ	2 " — "
" 13/2.	" "	въ Кїйданцяхъ	— " 50 "
" "	" "	въ Поникѣ вел.	7 " — "
" 15/2.	" "	въ Шляхтынцяхъ	1 " 25 "
" 16/2.	" "	въ Семигиновѣ	1 " 50 "
" "	" "	въ Болшовѣ	6 " — "
" "	" "	въ Залѣзцахъ нов.	6 " 40 "
" "	" "	въ Богданѣвцѣ	5 " 34 "
" 18/2.	" "	въ Пѣдгородцяхъ	5 " 70 "
" "	" "	Ч. Прихожане Красова, Новосѣлки и Рабѣвца	4 " 64 "
" "	" "	ВСЧ. О. Іосифъ Шанковский пар. Чанижа	1 " — "
" "	" "	Ч. Братство церк. въ Чанижи	2 " — "
" "	" "	Ч. Прихожане Чанижа	1 " 50 "
" "	" "	ВСЧ. Урядъ парох. въ Гааяхъ староброде	3 " — "
" "	" "	въ Высоцку	2 " 60 "
" 19/2.	" "	въ Пѣдбѣрцяхъ	1 " 80 "
" "	" "	въ Стремилчу	4 " — "
" 20/2.	" "	въ Троеянцѣ мал.	2 " — "
" 21/2.	" "	въ Махивцяхъ	1 " 50 "
" "	" "	въ Познанцѣ гнилѣй	5 " 50 "
" 23/2.	" "	въ Богутынѣ	1 " — "
" 24/2.	" "	въ Осталовичахъ	2 " 50 "
" "	" "	въ Бруховичахъ	2 " 50 "
" 26/2.	" "	въ Баличахъ подорожн.	1 " 50 "
" 27/2.	" "	въ Олекенцахъ	2 " — "
" 28/2.	" "	Роздольскій Урядъ декан.	1 " 10 "
" "	" "	Урядъ парох. въ Клѣшѣвнѣй	4 " 50 "

Всего вилынуло на ту цѣль по конецъ м. Лютого 1891. 317 зр. 57 кр. а. в.

г) на церковь св. Іоакима въ Римѣ:

дня 2/2.	ВСЧ. Урядъ парох.	въ Гологорахъ	— зр. 90 кр.
" "	" "	въ Козѣвцѣ	2 " — "
" 4/2.	" "	въ Островѣ	1 " 54 "
" 5/2.	" "	въ Фирлеевѣ	1 " 27 "
" 7/2.	" "	въ Глибовичахъ вел.	1 " — "
" "	" "	въ Дубравцѣ	1 " 62 "
" "	" "	въ Суховолѣ	2 " — "
" "	" "	въ Попѣвцяхъ	4 " 45 "
" "	" "	въ Свистельникахъ	3 " 40 "
" "	" "	въ Кїйданцяхъ	— " 50 "
" "	" "	въ Поникѣ вел.	6 " — "
" 15/2.	" "	въ Шляхтынцяхъ	1 " 25 "

17. 14. Марта 1891.
46.

дня 18/2. ВСЧ. Урядъ парох. въ Гаяхъ староброде.	2 ар.	— кр.
" " " " " въ Высоцку	1 "	50 "
" " ВСЧ. О. Іосифъ Шанковскій пар. Чанижа	1 "	— "
" " Ч. Братство церк. въ Чанижи	1 "	— "
" " Ч. Прихожане въ Чанижи	2 "	50 "
" 19/2. ВСЧ. Урядъ парох. въ Подгѣрцяхъ	2 "	— "
" 20/2. " " " въ Тростянци мал.	1 "	30 "
" 21/2. " " " въ Махнѣвцяхъ	1 "	— "
" 22/2. " Емиліянъ Вербицкій пар. Доброводъ	1 "	21 "
" " Ч. Прихожане Доброводъ	2 "	50 "
" " Ч. " Новикъ ad Доброводы	—	90 "
" " Чумаль	—	29 "
" 24/2. ВСЧ. Урядъ парох. въ Осталовичахъ	2 "	50 "

Всего вилынуло на ту цѣль до конца м. Лютого 1891: 107 ар. 26. кр. а. в.

а) на катол. всеучилище въ Австріи:

дня 13/2. ВСЧ. Урядъ парох. въ Кїйданцяхъ — ар. 50 кр.

е) на церковь при Народномъ Домѣ:

дня 23/2. ВСЧ. О. Михайлъ Чайковскій, пар. Колтова 1 ар. — кр.

ж) на воспиталище дѣвоче во Львовѣ:

дня 13/2. ВСЧ. О. Григ. Содомора, сотр. Кобыловлокъ 1 ар. — кр.
" 23/2. ВСЧ. О. Михайлъ Чайковскій, пар. Колтова 1 " — "

з) на церковь при Львовскомъ воспиталищи:

дня 23/2. ВСЧ. О. Михайлъ Чайковскій, пар. Колтова 1 ар. — кр.

и) на фондъ неопитовъ:

дня 28/2. ВСЧ. Роздольскій Урядъ дек. 1 ар. 10 кр.

Всѣхъ жертвъ разомъ съ попередними лѣтами вилынуло до конца м. Лютого 1891: 65 ар. 22 кр. а. в.

і) на бѣдныхъ учениковъ академически гимназїи во Львовѣ:

дня 16/2. ВСЧ. Урядъ парох. въ Семинговѣ 1 ар. 50 кр.

Некрологія.

Ч. 829. О Іоаннѣ Гарасимовичъ, парохъ Гвилицъ, померъ дня 20. Сѣчня 1891 р.,
Ч. 1461. О Іосифѣ Лужницкій, парохъ Жукова, померъ дня 23. Лютого 1891,
Ч. 1504. О Юліанъ Радкевичъ, парохъ Куликова, померъ дня 22. Лютого 1891.

Души ихъ поручаются молитвамъ ВСЧ. Кліра.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовъ, дня 11. Марта. 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 9. Цвѣтня.

Ч. IV.

Ч. 19.

Ч. 1645. — О признанью титулу „пароха“ душпастварямъ занимающимъ — отъ державы за самостоятельный узнаній — посады.

Ц. в. Намѣстничество зъ д. 21. Лютого 1891. Ч. 10.658 заудѣляло отписъ рескрипта в ц. к. Министерію Вѣроисповѣданій и Просвѣты зъ д. 25. Сѣчня 1891 Ч. 558 — въ слѣдствіе которого, признаеся, на подставѣ Найвысшого уполномоченья зъ 9. Сѣчня с. р. всемъ душпастварямъ занимающимъ душпастварскій посады — котрі суть отъ державы узнаній яко самостоятельный, титулъ парохѣвъ. Тое подаеся до вѣдомости ВСЧ. Архіепархїального Священства.

Отъ Митрополитальной Консисторїи.

Львовъ, дня 14. Марта 1891.

Ч. 20.

Ч. 1817. — Подаєся до вѣдомости Вч. Кліра утворенне общества въ Гориціи: „Priester-Krankenunterstützungs-Verein“ и условия, подъ какими и наше духовенство зъ того користати може.

Въ Гориціи (Görz) завязалося весьма полезне и для нашего ВСЧ. Кліра дуже пожелане а при томъ користне общество подъ именемъ „Priester-Krankenunterstützungs-Verein“. Тое общество посѣдає 3 дома, а то въ Меранѣ, Гориціи и въ Ика, въ которыхъ члены того общества могутъ найти помѣщеніе для поратованья своего здоровья. Президія того общества въ своемъ прошеніи до Митр. Ординаріята о препорученіи тогоже общества Вч. Архіепарх. Кліру такъ пише:

„Der Priester-Krankenunterstützungs-Verein wäre in der Lage, jene Priestern, welche Gründer oder lebenslängliche Mitglieder des Vereines werden wollen, statt daß sie den Mitgliedsbeitrag baar erlegen, 200 bzw. 50 Meßintentionen (erstere auch in 4 Jahren, jährlich 50) zuzurufen und ihnen zugleich eine gleiche Anzahl Meßintentionen im vollen Stipendienbetrage á 56 fr. zu überlassen.“

Da nach den Vereinsstatuten jene Priester, welche in eines unserer drei Häuser Meran, Görz u. Ika aufgenommen werden wollen mindestens ein Jahr lang als Gründer oder lebenslängliche Mitglieder dem Vereine angehören sollen, und Niemand auch der Gefündeste wissen kann, ob er nicht einmal auch die Wohlthat der Aufnahme wird in Anspruch nehmen müssen, die heuer auch faktisch 3 gr. kath. Priester gefunden haben und übrigens diejenigen hochw. Herren, welche ohnehin wenige oder keine Manualstipendien haben, kein Opfer bringen, im Gegentheile noch eine Unterstützung erhalten, so glauben wir nur im Interesse des dortseitigen hochw. Klerus zu handeln, wenn wir obigen Antrag zu machen uns erlauben“. Vom Präsidium des Priester-K.M.-Vereines in Görz.

Görz den 14 Februar 1891 — Prälat Dr. Filip Präsident.

Тое подаєся до вѣдомости Вч. Кліра Архіепархіяльного.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 19. Марта 1891.

Ч. 21.

Ч. 1073. — Обвѣщеніе въ справѣ квалификаціонныхъ испытаній на учителей религіи въ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ.

ВСЧ. Кліру Архіепархіяльному подаєся симъ до вѣдомости, що квалификаціоннй испытанія кандидатѣвъ на учителей религіи въ публичныхъ школахъ народныхъ четыри — и бѣльше клясовыхъ или въ школахъ выдѣловыхъ по мысли §§. 1. и 3. краевон уставы зъ дня 1. Студия 1889 (В. з. кр. Ч. 71) ѓтбудєся сего року въ дняхъ 2. и 3. Червня (нов. стили) въ сали засѣданій Митрополитальной Консистеріи.

Предметами квалификаціонного испытанія пѣсля рѣшенья Митропол. Консистеріи зъ д. 6. Марта 1890 Ч. 1672 суть: 1) Катихитика, 2) Библийна исторія обѣхъ завѣтѣвъ, 3) позитивна Догматика, 4) позитивна Етика и 5) Литургика гр. кат.

Поданья о припущеніе до тогоже испытанія, заосмотреній въ свѣдоцтва: крещенія, матуры, абсолоторіи студій богословскихъ и Архіерейского рукоположенья, належить внести сюда посредствомъ взглядного уряда деканального найдальше до дня 20. Мая с. р.

Выяtkово могутъ до тогоже испытанія припущеными бути также слушатель IV. року св. Богословія. Ти мають ѓтносій поданья внести сюда посредствомъ ВСЧ. Ректората Семинаріи.

Испитанія письменный начнеся дня 2. Червня с. р. точно о 8 годинѣ рано.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 23. Марта 1891.

Ч. 22.

Ч. 1.200 — О спорядженіи и предлаганіи фасій въ цѣли вымѣренья належитости эквивальентовон.

Пѣсля закона зъ дня 9. Лютого 1850 (В. з. д. Ч. 50) и зъ дня 13 Студия 1862 (В. з. д. Ч. 89) має бути оплачувана належитѣсть эквивальентова ѓтъ маєтку корпорацій духовныхъ и свѣтскихъ, якъ такожь ѓтъ маєтку бенефицій, церквей и фундацій церковныхъ, за десятиолѣтне посѣданье его — и въ цѣли вымѣренья той належитости эквивальентовон мають предлагати фасіи цѣлого маєтку нерухомого и рухомого.

Належитѣсть эквивальентова вымѣряєся за кожде десятиолѣтїе на ново ѓтъ цѣлого маєтку нерухомого и рухомого, а квота вымѣрена (3% ѓтъ маєтку нерухомого а 1½% ѓтъ рухомого съ 25% додаткомъ до обѣхъ) роздѣляєся на 10 рѣвныхъ частей, такъ, що за каждый рѣкъ припадає уплатити десяту часть цѣлой вымѣреной квоты, котра то десята часть въ чотырохъ рѣвныхъ чвертьрочныхъ ратахъ зъ горы, то есть дня 1. Сѣчня, 1. Цвѣтня, 1. Дипня и 1. Жовтня кожного року въ дотычномъ урядѣ податковомъ уплачуватися має, — такъ, що кто означеного дня ю не уплатитъ, муситъ уже ѓтъ слѣдующого дня 6% проволочи платити. Дня 1. Сѣчня 1891 розпочалося пяте десятиолѣтїе (1891 — 1900), за которе, подобно якъ за 4 минувшй десятиолѣтїя — має бути вымѣрена належитѣсть эквивальентова, и въ той цѣли мають предложити фасіи всякого маєтку нерухомого и рухомого.

Въ справѣ фасіонованья маєтку ѓбпадающого належитости эквивальентовой и вымѣренья якъ и уплачуванья той належитости выдало В. ц. к. Министерство скарбу, розпорядженье зъ дня 25. Мая 1890 (В. з. д. 101), которе

въ числѣ II. Львовско-АЕпарх. Вѣдомостей зъ р. 1891 пѣдъ Ч. пор. 11. до вѣдомости ВЧ. Кліра подане збѣстало, а ц. к. краева Дирекція скарбу выдала пѣдъ днемъ 6. лютого 1891 на пѣдставѣ повышого розпорядженя „Обвѣщене въ взглядѣмъ предкладаня тыхъ фасій, котре то обвѣщене заудѣлено такожь Вч. Духовенству въ Львовско-АЕпарх. Вѣдомостяхъ зъ р. 1891. — пѣдъ Ч. пор. 10.

Въ цѣли поданя можности составити зпорядженій фасіи бтновѣдно поставленнымъ вымогамъ — Митроп. Консистерія подае до вѣдомости ВЧ. Священства на пѣдставѣ выше наведеныхъ ц. к. роапорядженій слѣдуючій уваги и поясненя:

Предъ всѣмъ зауважати тутъ належитъ, що пѣсля закона зъ дня 15. лютого 1877 (В. з. д. Ч. 98) вѣдлий суть бтгъ оплачуваня належитости еквивалентовой, що до своєї особы — посѣдатель тыхъ бенефіцій, котрыхъ чисій дохѣдъ рѣчний побіраный зъ самого бенефіціумъ (а не зъ инныхъ жерель походячій, якъ н. пр. зъ доповненя конгруй, особистого додатку, запомага, зъ дохѣдѣвъ епитрахильныхъ и пр.) квоты — 500 злр. а. в. не перевышасе. — Однакъ и тѣи, пѣсля наведеного закона, бтгъ оплачуваня належитости еквивалентовой увѣдленей душпастврѣ (посѣдатель бенефіцій) обовязаній суть, такъ якъ всѣ инній, предложити фасію нерухомого и рухомого маекту, въ котрѣй то фасіи, при предметахъ пѣсля уставы вѣдльныхъ бтгъ оплаты еквиваленту — повинній въ увазѣ здѣлати примѣчаніе, що тѣи предмети суть вѣдлий бтгъ еквиваленту, и навести пѣдставу того увѣдленя. До фасіи мають тѣи душпастврѣ долучити неостемильоване прошеніе о особисте увѣдлене бтгъ оплачуваня еквиваленту, чтобы выеднати собѣ урядове узнанье сего увѣдленя, такъ якъ до власти вымѣру належитости належитъ рѣшати, котрымъ предметамъ прислугуе пѣсля уставы увѣдлене бтгъ оплаты еквиваленту, якъ такожь чи бенефіціятъ не мае бѣльшого чистого доходу якъ 500 злр. а тымъ самымъ, чи прислугуе ему право особистого увѣдленя бтгъ оплаты еквиваленту.

Фасію тую належитъ составляти на приписаныхъ друкованыхъ формулярахъ, котрѣ по 1 кр. бтгъ аркуша дѣстати можна въ урядахъ податковыхъ; фасіи на инныхъ формулярахъ списаній не будутъ приниматися. Фасія тая мае бути предложена тѣи ц. к. повѣтовѣй Дирекціи скарбу, въ окрузѣ котрой душпастврѣ замешкуе, а то въ речинци до кѣнця Цвѣтня 1891, и мае бути составлена пѣсля стану маекткового зъ дня 1. Сѣчня 1891 — неспредложившій же фасію въ тѣмъ речинци, пѣдлагають карѣ оплачуваня подвѣйнои належитости за цѣле десятилѣтіе.

Тѣи, котрѣ до теперъ уплачивали еквивалентъ, мають до того часу, доки не збѣстане вымѣренный еквивалентъ за V. десятилѣтіе — уплачувати

тойже въ тѣи высотѣ, въ якѣи збѣстане вымѣренный за IV. десятилѣтіе; а рѣжинця збѣстане вырѣвнана по новѣмъ вымѣреннымъ еквиваленту.

До составленя и предложеня въ речинци фасіи въ цѣли вымѣреня еквиваленту суть обовязаній:

- 1) за фундаціи церковній, ихъ управитель,
- 2) за маектокъ церковной, завѣдатель того маекту,
- 3) за бенефіція, тѣи котрѣ ихъ посѣдають (уживають); а въ случаю опороженя тыхъ бенефіцій; ихъ завѣдатель,
- 4) за каинтулы, монастырѣ, и корпорации духовній а церковній, ихъ предсѣдатель и настоятель.

Каждого рода маектокъ мае ся осѣбно фасіоновати; и такъ належитъ на осѣбнѣмъ формулярѣ фасіоновати маектокъ бенефіціальный, на осѣбнѣмъ маектокъ церковной, а зновъ на осѣбнѣмъ маектокъ фундаціонній.

Маектокъ нерухомый мае ся фасіоновати на формулярѣ А₁ и А₂. Если але маектокъ нерухомый бенефіціята положеный естъ въ кѣлькохъ повѣтахъ податковыхъ, то належитъ кожду часть маекту положену въ осѣбнѣмъ повѣтѣ — на осѣбнѣмъ формулярѣ фасіоновати, и кожду фасію власноручно пѣдписати съ поданьемъ мѣсця замешканя фасіонуючогоса и даты. Маектокъ нерухомый (грунта и будинки) незбѣстаючій еще повныхъ 10 лѣтъ въ посѣданью бенефіціумъ або церкви, за котрый отже обовязокъ плаченя еквиваленту наступити доперва по 1. Сѣчню 1891, мае ся выказати въ формулярѣ А₃, пѣсля рубрикъ тамже; формальну але фасію того маекту мае ся предложити доперва по уплывѣ 10-лѣтнего посѣданя, а именно въ протагу 8 дней по уплывѣ тогоже, на приписаныхъ формулярахъ.

Маектокъ рухомый мае ся фасіоновати на формулярѣ В, а право ужиткованя (витратній), якъ право млива, рыболовства, перевозу и т. п. належитъ фасіоновати на формулярѣ С.

Грунта фасіонуются на формулярѣ А₁ а именно на 1-бѣй сторонѣ тогоже, о на 2-бѣй сторонѣ фасіонуется инвентарь грунтовой, если тойже где знаходится. Грунта рѣвнои управы (культуры) маются вправдѣ пѣсля нумерѣвъ парцель вычислити, але ихъ объемъ, чистый дохѣдъ, и квоту податку можна за всѣ парцель сумарично подати. — За вынаймленій грунта мае ся подати побіраный чиншь — Грунта же незнаходячійся еще повныхъ 10 лѣтъ въ посѣданью бенефіціумъ або церкви (набутій по 1. Сѣчню 1881), отже такій, за котрѣ обовязокъ плаченя еквиваленту доперва пѣзнѣйше наступити, выказати належитъ на формулярѣ А₃.

Будинки фасіонуются на формулярѣ А₂. Тутъ дѣлаеся увага, що помешканя душпастврѣй, если не суть кому вынаймленій — и церкви не пѣдлагають оплатѣ еквиваленту, такъ якъ вѣдлий суть бтгъ податку домового; понеже всѣмъ рѣчамъ нерухомымъ, котрѣ вѣдлий суть бтгъ податку грунтового и домового, признане естъ и увѣдлене бтгъ оплаты еквиваленту. Тое увѣдлене бтгъ оплаты еквиваленту прислугуе такожь рухомымъ рѣчамъ церквей и калицъ, назначенымъ до службы Божой и бтправленя богослуженя. Всѣхъ отже тыхъ рѣчей нерухомыхъ и рухо-

мых не потреба фасіоновати. — Противно але потреба фасіоновати всѣ тѣ будинки господарскі и забудованья належачі до бенефиціумъ або до церкви, ѳтъ котрыхъ оплачуєся податокъ грунтовой або домовый, або котрї суть вынаймленї. Такожъ належить фасіоновати инвентарь домовый (fundus instructus), если який знаходится. Розумѣєся само собою, що будинки бенефиціальнї и церковнї тѣлько тогда формально фасіоновати належить, а то на формулярѣ А₂, если бенефиціумъ або церковь посѣдає такї будинки, за котрї оплачуєся податокъ грунтовой, або домовый, або котрї суть за чиншъ вынаймленї. Будинки тї, за котрї обовязокъ плаченья еквиваленту наступить доперва по 1. Сѣчню 1891, а то по тѣй причинѣ, що не суть еще повныхъ лѣтъ въ посѣданью бенефиціумъ або церкви — фасіонуются на формулярѣ А₂; однакъ зауважати тутъ потреба, що хотѣбы будинокъ який не бувъ еще повныхъ 10 лѣтъ въ посѣданью бенефиціумъ або церкви, то подлягає ѳнъ такой оплатѣ еквиваленту, если грунтъ, на котромъ ѳнъ стоить, належить уже повныхъ 10 лѣтъ до бенефиціумъ або церкви.

Еслибы фасіонующійся бувъ того мнѣнїя, же гдє котрї ѳ предметы нерухомого маєтку, хотя суть уже повныхъ 10 лѣтъ въ посѣданью бенефиціумъ або церкви, не подпадаютъ оплатѣ еквиваленту — то має пѣсля §. 7. выше наведеного розпорядженья министерїального зъ дня 25. Мая 1890 выказати тїи предметы на кѣнци фасїи а именно грунта на формулярѣ А₁, а будинки на формулярѣ А₂, и подати причину або правнїй титуль, для котрого уважає тїиже за вѣльнїй ѳтъ оплаты еквиваленту. Тожъ на кѣнци формуляра А₂ належить выказати дѣмъ мешкальнїмъ съ увагою, що тѣиже есть вѣльнїй ѳтъ оплаты еквиваленту, понеже вѣльнїй есть ѳтъ всякого податку; такъ само належить на кѣнци того формуляра выказати съ подѣбною увагою и будинки господарскї, если ѳтъ тѣиже анѣ податокъ грунтовой, анѣ домовый — словомъ жа дѣнь податокъ не оплачуєся, при чѣмъ повинносѣ навести, ѳтъ якого часу вѣльнїй суть будинки ѳтъ всякого податку — а то въ тѣи цѣли, чтобы узыскати признанье того увѣльненя. Яку вартѣсть подати належить при предметахъ маєтку нерухомого и парцеляхъ грунтовыхъ, оказує §. 10. и 11. выше наведеного розпорядженья министерїального зъ дня 25. Мая 1890. Предметы маєтку нерухомого маются, пѣсля §. 50. уставы о належитостяхъ зъ дня 9. Лютого 1850 — фасіоновати пѣсля ихъ звичайной вартости то есть пѣсля цѣны купна або ошачованья; протое належить вартѣсть грунтовыхъ парцель подати пѣсля цѣны купна въ тѣи мѣсцевости уживаной, а вартѣсть будинковъ и инвентаря пѣсля коштовъ будовы або купна.

Если фасіонующійся заявить, що ѳнъ, для брагу подставы до точного означенья цѣны предметѣвъ нерухомыхъ, готовый есть, вартѣсть грунтовой податкови подлягающей реальности узнати въ высѣтѣ 108 разовой квоты тогоже податку безъ опуству — вартѣсть будинковъ подлягающихъ податкови домово клясовому, въ квотѣ 100 разовой податку, — а вартѣсть будинковъ подлягающихъ податкови домово-чиншовому, въ квотѣ 60 разовой податку

того; то може належитѣсть еквивалентова на подставѣ той вартости бути вымѣрена.

Що до фасїи маєтку рухомого на формулярѣ В, то потреба знати, що позиція 1. стану активного надписана: „готѣвка“ есть предназначена тѣлько до фасіонованья маєтку церковного, и при выказаню того маєся подати готѣвку, котра буда въ касѣ дня 1. Сѣчня 1891, а кромѣ того процента, який до дня 1. Сѣчня 1891 церквѣ належалися, а еще залагають. При уложенью фасїи маєтку бенефиціального тая позиція не выповняєся.

Въ позиції 2. формуляра В належить выказати всѣ капиталы, який посѣдає бенефиціумъ (а при фасїи маєтку церковного, церковь) съ кѣнцемъ року 1890, чи тїи умѣщенїи суть у приватныхъ осѣбѣ, въ публичныхъ заведенїяхъ або въ паперахъ вартостныхъ.

Капиталы але, котрї бенефиція або церковь доперва по роцѣ 1881 черезъ даровизну, фундацію або перенесенье маєтку по причинѣ смерти набули и котрї не суть еще 10 лѣтъ въ ихъ посѣданью, выказати потреба подѣ позиціѣвъ 15. формуляра В, такъ якъ обовязокъ оплачуванья еквиваленту ѳтъ тѣиже доперва пѣзїѣиша наступить. Однакъ капиталы, котрї набути зѣстали не черезъ даровизну, фундацію або перенесенье маєтку по причинѣ смерти, но иннымъ способомъ, якъ и. пр. черезъ выльсованье облигацій, умѣщенье готѣвки, выкупно данинъ въ натурѣ и пр. подлягають оплатѣ еквиваленту безъ взгляду на часъ ихъ посѣданья, отже заразы ѳтъ дня ихъ получения, и длятого треба тїиже въ фасїи выказати

При публичныхъ облигаціяхъ и паперахъ вартостныхъ, котрї подлягають змѣнѣ курсу, маєся подати ихъ родѣ, часѣ выставленья, ихъ квоту номинальну, серію и нумеръ, стопу процентову и вартѣсть курсову, яку мали дня 31. Студня. 1890.

Позиції 3, 4 и 10 формуляра В не дотычатъ звичайныхъ бенефицій або церквей, но бѣльшихъ церквей ѳтнустовыхъ, въ котрыхъ знаходятся великї дорогоценности пожертвованїи ѳтъ ѳтвѣдующихъ; однакъ при тѣмъ знати потреба, що жертвы, якъ чаши, монстранціи, кресты, апараты, свѣчники и пр. потребнїи до богослуженя, вѣльнїи суть ѳтъ оплаты еквиваленту, и не потребуютъ бути фасіонованїи.

Позиції 5, 6 и 12 формуляра В дотычатъ властиво парохїи инкорпорованыхъ монастырямъ або коллегїямъ духовнымъ. Позиція 7. ѳтносится до парохїи посѣдающихъ инвентарь рухомый. Позиції 8 и 9 дотычатъ предметѣвъ штуки, библіотекъ и инныхъ предметѣвъ науковыхъ, який гдєкуда при монастыряхъ, капитулахъ и т. д. знаходятся, и тїи предметы подлягають оплатѣ еквиваленту, если суть власностїю наведеныхъ корпорацій и не становлятъ самостїйного, ѳтъ тѣхъ корпорацій до цѣлей науковыхъ стало назначеного и ѳтъ маєтку корпорацій ѳтдѣленого маєтку.

Позицію 11. не мають душпастырѣ нашї выповняти, понеже она ѳтносится до вынаймленья крѣселъ церковныхъ вѣрнымъ за оплату, а у насъ такого звичаю по церквахъ нема. При позиції 13. формуляра В маєся подати вартѣсть тѣхъ сталыхъ данинъ въ натурѣ або грошахъ, котрї бенефиціятъ

получает на подставѣ якогось правного титулу. Квоту рѣшю належить обраховать зъ 10-лѣтнего побору пересѣчно, а по тѣмъ капитализуется тая рѣшю квота пѣсля, пятопроцентовой стопы. Такъ выраховану квоту капиталу подаеся яко вартѣсть, ѳттягнувши однакъ ѳтъ того 10% на кошта стяганья тыхъ данинъ. Тутъ але не належить фасіоновати добровѣльныхъ даткѣвъ и жертвъ, якѣ парохіяне дають часомъ душпасътыреви.

Пѣдъ позвѣц. 14. того формуляра выказуеся тѣи предмети маекку рухомого, для котрыхъ на подставѣ закона, признање увѣльненья ѳтъ оплаты эквиваленту жадаеся.

Въ ѳтдѣлѣ II. формуляра В надписанѣмъ: „станѣ пассивный“ маютея выказати сумарично довги (пѣсля стану зъ дня 31. Студня 1890), якѣ бы бенефіція або церкви въ правный способъ затыгнули, а на сторонѣ 4-ѣй формуляра В надписанѣи: „спецификація на маекку рухомѣмъ и нерукомѣмъ тяжащихъ довгѣвъ“ маютея выказати тѣи довги поодинокю. Умѣренье довгѣвъ пѣдъ часть того десятилѣтїя, за котре эквивалентъ маеся вымѣрити, не мае жадного влѣянїя на змѣну того вымѣренья. Выдатки, котрѣ до оплаты эквиваленту обовязана особа, на подставѣ особного закона, розпорядженья, або обовязку походячого зъ окремого титулу — зъ своихъ доходѣвъ покривати мае, не можуть уважатися яко пассива; про тое не належать до стану пассивного маекку податки, данья конкуренційной платни, подавана сотрудникамъ и т. п., такъ якъ тѣи выдатки влѣяють тѣлько на зменшенье доходу бенефіціята а не на уменьшенье субстанціи маекку. Въ ѳтдѣлѣ III. формуляра В пѣдъ надписомъ: „чистый станѣ маекку“ вписуеся въ рубрику квоту, котра выйде, если ѳтъ сумы въ позиціяхъ I. до включно 15. вставленныхъ квотъ стану активного ѳттягнєся сумарична квота стану пассивного, або сума довгѣвъ. Понеже однакъ въ поз. 14. активного стану наводятся предмети, для котрыхъ на подставѣ закона, признање увѣльненья ѳтъ оплаты эквиваленту жадаеся а въ поз. 15. активного стану наводятся предмети, ѳтъ котрыхъ обовязокъ оплачуванья эквиваленту, ѳтже и вымѣренье тогоже, доперва пѣзнѣйше наступитъ, — то належить въ кѣнци вѣдъ такъ вырахованю загальнои квоты чистого стану маеккового ѳтягнути квоты умѣщенной въ поз. 14. и 15. стану активного, зъ выняткомъ той квоты, яка въ поз. 14. вставлена зѣстала за выпущенїи предмети инвентарї (fundus instructus), подаючи въ уважѣ выше наведену причину, для якои тѣи квоты ѳттягаются; а въ той способъ отримаемъ належитости эквивалентовой, пѣдлягаючу квоту маеккову, ѳтъ котрой належитѣсть эквивалентова съ початкомъ V-го десятилѣтїя, т. е. съ 1. Сѣчнемъ 1891 вымѣрится мае.

Якъ уже на початку сказано, вѣльнїи суть що до своен особы ѳтъ оплаты эквиваленту посѣдатель бенефіцій, котрыхъ чистый доходъ рѣшний (походячий зъ самого бенефіціумъ) квоты 500 злр. а. в. не перевысшае однакъ и тѣи пѣсля закона ѳтъ оплаты эквиваленту вѣльнїи бенефіціята, маютея доперва выеднати собѣ у дотычнои власти признање сего увѣльненья, и въ тѣй цѣли маютея, такъ якъ зѣбъ иннїи предложити въ речинци фасію, и долучити до неи неостемпльоване проше-

нїе о особисте увѣльненье ѳтъ оплаты эквиваленту, зъ причины выше наведенои. При рѣшенью того прошенїя мае урядъ вымѣру належитости мати взглядъ тѣлько на доходъ походячий зъ самого бенефіціумъ, и не може зачислѣти до него инныхъ доходѣвъ особистыхъ непоходячихъ зъ бенефіціумъ. Не належить ѳтже зачислѣти до доходѣвъ зъ бенефіціумъ. 1) додатокъ конгруальный побиранный зъ фонду религїйного, додатокъ особистый и запомоги.

2) Доходы епитрахильнїи, таксы канцелярїйной и добровѣльнїи датки парохїянъ за дѣланїи имѣ послуги,

3) доходы зъ стипендіи мануальныхъ, якъ таковъ зъ фундацій богослужебныхъ, понеже капиталы фундацій богослужебныхъ творять особнїи предметъ эквиваленту, и маютея особно фасіоноватися,

4) доходъ побиранный бенефіціятю зъ маекку церковного, понеже маекку церковный есть таковъ особнымъ предметомъ эквиваленту, котрый особно фасіоноватися мае,

5) платню признану сотрудникамъ яко конгруу. Коли але розходится о тое, чтобы выслѣдити, чи и якѣи позѣстае бенефіціятю чистый доходъ зъ бенефіціумъ, маютея изъ стороны уряду вымѣру належитости узгляднѣти слѣдуючы выдатки:

а) конгруу для сотрудника або сотрудниковъ, если тую самъ бенефіціятъ платити мае; но тую конгруу плачену черезъ бенефіціята сотрудникю тѣлько тогда потручаеся ѳтъ чистого доходу, если посада сотрудника есть обсаджена,

б) всѣ выдатки, котрѣ бенефіціятъ пѣсля постановъ фундаціи на рѣчь третыхъ особъ якъ и. пр. на церковь, школу, шпиталь и т. п. зъ маекку бенефіціального поносити муситъ,

в) всѣ податки и публичнїи данннн разомъ съ додатками и ѳтсотками ѳтъ довгѣвъ на бенефіціумъ тяжащихъ и т. д., котрѣ бенефіціятъ обовязанныи есть уплачувати.

Всѣ ѳтже повысшїи выдатки належитъ точно выказати, если бенефіціятъ ихъ поноситъ. Если чистый доходъ рѣшний зъ бенефіціумъ въ той способъ обчисленый перевысшае квоту 500 злр. а. в., то обовязанныи есть бенефіціятъ оплачувати эквивалентъ ѳтъ того бенефіціумъ, а то о тѣлько, о скѣлько той эквивалентъ въ надвыжцѣ доходѣвъ надъ 500 злр. а. в. рѣшно — знаходитъ покритье.

Если бенефіціятъ, предкладаючи въ речинци до ц. к. повѣтровои Дирекціи скарбу фасію, долучитъ до неи неостемпльоване прошенье о признање ему увѣльненья ѳтъ оплаты эквиваленту и отримае рѣшенье съ признањемъ того увѣльненья — то увѣльненье таке есть особисте а не предметове и для того не прислуге опороженюму бенефіціумъ, хотя бы доходъ зъ тогоже и 500 злр. а. в. рѣшно не выносивъ и хотя бы послѣднїи посѣдатель тогоже мавъ бувъ признане особисте увѣльненье ѳтъ оплаты эквиваленту. За таке опороженне бенефіціумъ, а именно за часть сего опороженья — оплачуе эквивалентъ фондусъ интеркалярный, а ново-заименованный бенефіціятъ мае наново просити о

признанье ему особистого увѣльненья ѓтъ оплаты еквиваленту. Фундаціи богослужейнй, то есть такй, котрй постановленй зѣстали въ тѣй цѣли, щобы побираючй стипендіумъ означене число службъ Божихъ зъ намѣренію (на интенцію) фундаторѣвъ ѓтправлявъ — пѣдлагають оплатѣ еквиваленту. Если бенефіціятъ увѣльненый що до своей особы ѓтъ оплачуванья еквиваленту, зъ доходѣвъ своого бенефіціумъ оплачувати мае сотрудирика; то не можна ему вымѣряти еквиваленту ѓтъ той скапитализованой конгруи, котру сотрудирикови платитъ — но если до маетки бенефіціального належитъ фундація, исклучно и особно въ тѣй цѣли зѣдлана, щобы сотрудирикъ зъ ей доходѣвъ побиравъ конгруу, то тогда пѣдлагае той капиталъ фундаційный еквивалентови.

Противъ вымѣренья належитости еквивалентовой може бенефіціятъ, котрый тымъ вымѣромъ чуеся покривдженымъ, внести въ означенѣмъ речинци поданье до дотычнои ц. к. повѣтовой Дирекціи скарбу; и тое перше поданье (представленье) противъ вымѣреного еквиваленту есть вѣльне ѓтъ стемпльа. Рекурсъ але противъ рѣшенья полученого на тое поданье (представленье) пѣдлагае уже оплатѣ стемпльовѣй, а именно належитъ его остемпльовати маркою на 15 кр., если розходится о квоту до 50 злр. а. в. — а если розходится о квоту бѣдльшу якъ 50 злр. а. в., тогда маркою на 36 кр., а то ѓтъ каждого аркуша, и такй рекурсъ належитъ внести въ протягу 30 дней (числячи ѓтъ дня дорученья рѣшенья) до ц. к. повѣтовой Дирекціи скарбу, а стилизоватися его мае до ц. к. краевой Дирекціи скарбу.

Внесенье рекурсу або жалобы не встримуе оплаты вымѣреного еквиваленту, такъ що належитъ еквивалентъ уплачувати пѣсля вымѣру ажъ до рѣшенья рекурсу.

Поданья о увѣльненье въ дорозѣ ласки або о зниженье въ дорозѣ ласки вымѣренои квоты мають бути остемпльованй маркою на 50 кр., а то на кождѣмъ аркуши. Вѣльнй ѓтъ оплаты еквиваленту на пѣдставѣ дотычныхъ законѣвъ суть слѣдуючй предметы и фундаціи:

1) всѣ предметы, котрй не пѣдлагають податкови грунтовому и домовому, якъ н. пр. помешканья душпаствейрей, цментарѣ церкви, трупарнѣ и полученй съ ними помешканья грабарѣвъ, если не суть вынаймленй кому инному,

2) всѣ предметы рухомй въ церквахъ и каплицяхъ, служащй до ѓтправленья богослуженья,

3) маетокъ рухомый семинарій клирикальныхъ и хлопцѣвъ, если тойже назначеный есть на цѣли науковй; но реальности належачй до того маетку фундаційного пѣдлагають еквиваленту,

4) Фундаційный капиталы школьнй и шпитальнй, если доказати дасться, що ѓтсотки тыхъ капиталѣвъ назначенй суть на вѣчнй часы на цѣли школьнй або шпитальнй,

5) библиотеки корпорацій церковныхъ и духовныхъ, кои назначенй суть на цѣли науковй и творять особнй ѓтъ маетку корпорацій ѓтдѣлений маетокъ,

6) Доходы епитрахильнй и добровѣльнй датся подавачй бенефіціятови за дѣланй нимъ услуги

7) маетокъ рухомой товариствъ и заведенй заложныхъ и служащйхъ для цѣлей науковыхъ, добродѣтельныхъ и гуманитарныхъ,

8) жертвы принесенй церквамъ, если служатъ до ѓтправленья богослуженья,

9) бенефіціятомъ, котрй зъ бенефіціумъ не мають бѣдшого доходу якъ 500 злр. а. в. — прислуге особисте увѣльненье ѓтъ оплаты еквиваленту; однакъ мають, якъ и всѣ инйй предложити въ речинци фасію, и мусять повыше увѣльненье ѓтъ оплаты еквиваленту доперва собѣ выеднати внесенымъ въ тѣй цѣли прошеніемъ,

10) часове увѣльненье ѓтъ оплаты еквиваленту прислуге (що до V-го десятилѣтйя) тымъ предметамъ нерухомого и рухомого маетку, котрй не суть еще повныхъ 10 лѣтъ въ посѣданью бенефіціумъ церкви, або корпораціи, такъ якъ доперва по уплывѣ 10-лѣтного посѣданья пѣдлагати будуть оплатѣ еквиваленту.

ѓтъ Митрополитальной Консисторіи.

Льѣвъ, дня 28. Марта 1891.

Ч. 23.

Ч. 331/орд. — Запрещается держанье и читанье газеты „Червоная Русь.“

Помимо повторительныхъ предостереженій и даже разъ вже послѣдовавшего условного запрещенья (Льѣвско АЕпарх. Вѣдомости 1890 — Ч. 85 стор. 216), газета „Червоная Русь“ не перестаетъ въ своихъ артикулахъ входити въ церковнй справы, и то способомъ для Церкви католической дуже некористнымъ и соблазнительнымъ. Такъ зновъ въ Ч. 66 изъ 1 Априлія н. ст. помѣстила она артикулъ, дотычащй сумной памяти патріярха Фотія, котрый, якъ вѣдомо, есть головнымъ виновникомъ восточной схизмы, того превеликого свѣтового зѣршенья противъ вѣры Христовой, и заразомъ наибѣдшого, доси ще для переважной части народа нашего тревачного нещастья т. е. ѓтлученья его ѓтъ единой правдивой Церкви Г. Бога и Спасителя нашего; — газета же тая пѣдноситъ 1000-лѣтну памятку тогоже Фотія, и прославляе его „изумительну дѣятельность въ пользу восточной церкви“ и также нашего народа!

По причинѣ такого сумного поступованья газеты „Червоная Русь“, видится Митроп. Ординаріятъ въ совѣсти своей принужденымъ нынѣшнымъ розпорядженьемъ совѣмъ запретити предлачованье, держанье и читанье газеты той. Митропол. Ординаріятъ мае повну надѣю, що всѣ ВСЧ. Священники сей Нашой АЕпархіи, намятнй на великій обовязокъ

вдячності и любви ко Г. Богу, и готові всё офбровати для славы вѣры Христовой и единой правдивой Церкви Божой католической; дальше памятей на свою власну честь и достоинство, яко Священнослужителей тожь единой на земли Церкви Божой; и наконецъ также для почитанья и любви ко своему Архіереѣви, и для послушанія ему Бога ради должного, и при рукополаганію и поставленію въ уряды духовій записяженого — що затѣмъ всё ВЧ. Священники Нашой Архіепархіи согласно и единомышленно, выповняютъ точно сіе розпорядженье, и не лишъ самі ѳтъ теперь ніякъ не будутъ предплачувати або держати и читати газету сію, но и туюжь по всей своей возможности такожъ изъчитальн и ѳтъ поодинокихъ Вѣрныхъ усторонять.

Ѳтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѳвъ, дня 6. Цвѣтня 1891.

Ч. 24.

Ч. 347/орд. — Дотычно отираденья поминального Богослуженія за упокой б. п. Цѣсаревон Маріи Анны на д. 23. лат. Цвѣтня 1891.

Понеже день 4. лат. Мая яко рѳчица смерти б. п. Цѣсаревон Маріи-Анны принадае въ текучѳмъ роцѳ въ самъ Свѣтлый Понедѳлокъ, то розпоряджае Митропол. Ординаріята, щобы ВЧ. Духовенство Архідieceзальне ѳтправило поминальне Богослуженіе за упокой душѳ б. п. Цѣсаревон Маріи-Анны въ Четверъ шестон недѳлѳ св. в. поста т. е. на дни 23. лат. Цвѣтня с. р. заповѣвши напередъ о тѳмъ вѣрнымъ.

Ѳтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѳвъ, дня 7. Цвѣтня 1891.

Ч. 25.

Ч. 2828. — О евентуальнѳмъ ѳтдѣленію Гнилицѳ малыхъ ѳтъ парохіи „Гнилицѳ великій“.

Съ сылкою до тугейшого розпорядженья зѳ дня 13. Лютого с. р. Ч. 829 изъ убѳгаючихъ кандидатѳвъ о розписану на конкурсѳ парохію Гнилицѳ великій съ прилученою Гнилицѳ малй дек. Збаражского, зѳ речинцемъ до 10. Цвѣтня с. р. — получившій презентаційну грамоту на сказану парохію буде одолженъ, передъ полученьемъ каноничной институціи на тую парохію „Гнилицѳ великій“ подписати Декларацію, що ѳтдѣленію ѳтъ тожь парохіи прилученыхъ Гнилицѳ малыхъ жаднымъ способомъ аргитивитися не буде, такъ якъ добро душпастврства въ многлюднѳй парохіи Гнилицѳ великій, такого роздѣленья требуе.

Ѳтъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѳвъ, дня 9. Цвѣтня 1891.

Ч. 26.

Обвѣщенья конкурсовѳ.

I.

Митроп. Консистерія розписуе на конкурсѳ слѣдуючій парохіи:

а) пѳдъ д. 14. Марта 1891 съ речинцемъ до 9. Мая 1891:

Ч. 1998. Толщѳвъ, деканата Щирецкого, наданья приватного,
Ч. 2004. Говѣвъ, деканата Болехѳвского, наданья цѣсарского.

б) пѳдъ д. 21. Марта 1891 съ речинцемъ до 16. Мая 1891:

Ч. 2106. Крушельницю, деканата Скольского, наданья приватн.,
Ч. 2179. Млыниска, деканата Журавеньского, наданья ВПр. Капитулы Львѳвской обр. лат.,

в) п. д. 28. Марта 1891 съ речинцемъ до 23. Мая 1891:

Ч. 2356. Березовицю велику, деканата Тернопѳльского, наданья приватн.,
Ч. 2357. Покровцѳ, деканата Стрыйского, наданья приватн., и
Ч. 2358. Волю гологѳрську, деканата Уневского, наданья Конвенту ОО. Доминиканѳвъ въ Пѳдзамени.

II.

Розписуются на конкурсѳ посады учителѳвъ религіи обр. гр. кат. при 4-клясовыхъ школахъ мужескихъ въ Рогатынѳ и въ Городку

Ч. 2196 Ц. к. окружна Рада шкѳльна въ Рогатынѳ оголошуе п. д. 25. Лютого с. р. Ч. 318 конкурсѳ въ цѣли сталого обсаженья посады учителя религіи при 4-клясовѳй школѳ мужескѳй въ Рогатынѳ съ обовязкомъ преподаванья науки религіи также въ тамошнѳй 4-клясовѳй школѳ женьскѳй съ рѳчною платою 500 злр. и додаткомъ на помешканье въ сумѳ 50 зл. Учитель религіи не може рѳвночасно занимати посады душпастврской.

Ѳтноснѳй поданья належито одокументованѳй и стилизованѳй до ц. к. окружной Рады шкѳльной въ Рогатынѳ маются внести посредствомъ взглядного Орд. шкѳльного Комисаріята сюда найдальше до дня 16. Цвѣтня (нов. стила) с. р.

Ѳтъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѳвъ, дня 24. Марта 1891.

Ч. 2722. Ц. к. окружна Рада шкільна въ Городку обвѣщае пѣдъ д. 27. Марта 1891 Ч. 225 конкурсъ на посаду окремого учителя религій для молодежи гр. кат. обряда при 4-класовѣй школѣ мужескѣй въ Городку съ рочною платою 600 зр. и 10% додаткомъ на помещанье и правомъ до пятилѣтнихъ додаткѣвъ по 50 зр. рѣчно, а съ обовязкомъ преподавати науку религій: 1) въ реченѣй школѣ мужескѣй 9 годинъ тыжднево; 2) въ 4-класовѣй школѣ женскѣй также 9 годинъ тыжднево, и 3) держати 2 ексгорты на тыждень.

Посаду тую може одержати лишъ священникъ.

Убѣгателѣ мають свои поданья належито одокументованѣ и стилизованѣ до Свѣтлон ц. к. окружной Рады шкѣльной въ Городку внести сюда до д. 30 Цвѣтня (нов. ст.) с. р. посредствомъ того Ординаріятского шкѣльного Комисаріята, въ которѣмъ полнати свои обовязки або стало перебувають.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 9. Цвѣтня 1891.

ХРОНИКА.

УМѢЩЕНЬЯ.

а) Завѣдательства получили 00:

- Ч. 559. Володиміръ Розлуцкій завѣд. Дытятина, въ Козѣвцѣ,
 Ч. 1505. Емилианъ Тарнавскій сотр. Куть, въ Куликовѣ,
 Ч. 1864. Іосифъ Рыбакъ завѣд. Вербиловець, въ Пльсинахъ,
 Ч. 1892. Теодоръ Ковальскій завѣд. Березовець, въ Покровцахъ,
 Ч. 1893. Николай Курбасъ завѣд. Витвиць, въ Гозѣвѣ,
 Ч. 1894. Владиміръ Шенкирикъ завѣд. Пльсенаъ, въ Урлѣвѣ,
 Ч. 1995. Корнилій Бачинскій викарій архикатедральный, въ Березовицѣ,
 Ч. 1996. Симеонъ Ваняевскій завѣд. Вишенки малои, въ Толщевѣ,
 Ч. 2104. Антоній Сосенко завѣд. Гологоръ, въ Волѣ гологорскѣй,
 Ч. 2293. Андрей Пеленскій сотр. Сѣвки, въ Журѣвѣ.

б) Сотрудничества получили 00:

- Ч. 1739. Николай Малый, новооставленный пресвитеръ, въ Кутахъ дек. Олеского,
 Ч. 1997. Петръ Крипякевичъ, завѣд. парохіи св. АА. Петра и Павла въ Львовѣ, II. сотрудничество при архикатедральномъ храмѣ св. ВМ. Георгія въ Львовѣ.

Введеніи 00:

- Ч. 952. Дмитрій Склековичъ яко парохъ Выпискъ,
 Ч. 1484. Іоаннъ Товарицкій яко парохъ Клѣщѣвнѣй,
 Ч. 1554. Николай Кмицикевичъ яко завѣд. Гнилицъ,
 Ч. „ Евгений Витошинскій яко сотр. Гнилицъ.
 Ч. 1891. Іоаннъ Редкевичъ яко первый проповѣдникъ архикатедральный,
 Ч. 1990. Николай Левицкій въ сотр. въ Велдѣжи,
 Ч. 2047. Владиміръ Сабать въ сотр. въ Нараевѣ,
 Ч. 2076. Григорій Комаряньскій въ завѣд. въ Жуличахъ,
 Ч. 2077. Стефанъ Городецкій яко парохъ Вербиловець,
 Ч. 2120. Іоаннъ Кулицкій въ завѣд. Зарудя,
 Ч. 2263. Петръ Крипякевичъ яко викарій архикатедральный,
 Ч. 2275. Володиміръ Шенкирикъ въ завѣд. въ Урлѣвѣ,
 Ч. 2287. Емилианъ Тарнавскій въ завѣд. Куликова,
 Ч. 2311. Теофиль Горникевичъ яко парохъ Витвиць,
 Ч. 2312. Николай Курбасъ въ завѣд. Гозіева.

Увѣльненіи 00:

- Ч. 1662. Іоаннъ Редкевичъ яко парохъ Зарудя.
 Ч. 2048. Евгений Гузаръ бѣтъ сотр. въ Нараевѣ,
 Ч. 2075. Григорій Комаряньскій бѣтъ сотр. въ Жуличахъ,
 Ч. 2086. Іоаннъ Кулицкій бѣтъ сотр. въ Ольшаницѣ,
 Ч. 2087. Іоаннъ Насальскій бѣтъ сотр. въ Толщевѣ,

- Ч. 2058. Емилианъ Тарнавскій отъ сотр. въ Кутахъ,
 Ч. 2286. Симеонъ Винявскій отъ завѣд. Вишенки малой,
 Ч. 2309. Теофилъ Горникевичъ отъ завѣд. Гозѣва,
 Ч. 2310. Николай Курбасъ отъ завѣд. Витвицѣ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

- Ч. 745. На красне: въ терѣ: 1. Илярій Курбасъ, 2. Симеонъ Савула, 3. Михайлъ Свѣтенькій; а въ списѣ: Іосифъ Ганкевичъ.
 Ч. 746. на Солонку: въ терѣ: 1. Климентій Росецкій, 2. Іоаннъ Божейко, 3. Юстынъ Гаврысевичъ, — а въ списѣ: Кеенофонтъ Сосенко и Андрей Обрѣзковъ.

Презенты получили 00.:

- Ч. 893. Михайлъ Ваврикъ на Кутыще,
 Ч. 944. Іоаннъ Колянковскій на Ходачкѣ вѣл.,
 Ч. 1430. Іосифъ Ганкевичъ на Красне,
 Ч. 1629. Францшокъ Громадка на Смержевъ,
 Ч. 1654. Кеенофонтъ Сосенко на Солонку,
 Ч. 1901. Антоній Алискевичъ на Доброводы въ дорогѣ замѣны,
 Ч. 2066. Іосифъ Медвецкій на Бокѣвъ въ дорогѣ замѣны,
 Ч. 1901. Емилианъ Вербицкій на Хмелиска въ дорогѣ замѣны,
 Ч. 1901. Антонія Алискевича на Доброводы,
 Ч. 1902. Емилиана Вербицкого на Хмелиска.

Вставленося до в. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институціи 00.:

- Ч. 696. Іерона Кмицкевича на Фрагу,
 Ч. 893. Михайла Ваврика на Кутыще,
 Ч. 944. Іоанна Колянковского на Ходачкѣ вѣл.,
 Ч. 1430. Іосифа Ганкевича на Красне,
 Ч. 1654. Кеенофонта Сосенка на Солонку.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институціи 00.:

- Ч. 882. Стефана Городецкого на Вербилѣвцѣ,
 Ч. 1023. Андрея Дольницкого на Гологоры,
 Ч. 1103. Петра Радзкевича на Вишенку малу,
 Ч. 1357. Якова Мандзѣ на Войнилѣвцѣ,
 Ч. 1503. Иполита Погорецкого на Бродки,
 Ч. 1568. Іерона Кмицкевича на Фрагу,
 Ч. 1569. Михайла Ваврика на Кутыще,
 Ч. 2159. Іосифа Ганкевича на Красне,
 Ч. 2226. Льва Тарнавского на Подлѣсье.

До канон. институціи завѣзваніи 00.:

- Ч. 7394/90. Даниль Круцка на Винники,
 Ч. 310. Николай Сенишинъ на Берездѣвцѣ,
 Ч. 627. Евстахій Меруновичъ на парохію св. АА. Петра и Павла во Львовѣ,
 Ч. 726. Онуфрій Крыницкій на Бѣле.
 Ч. 1023. Андрей Дольницкій на Гологоры,
 Ч. 1103. Петръ Радзкевичъ на Вишенку малу,

- Ч. 1220. Антоній Рудницкій на Дытятинъ,
 Ч. 1357. Яковъ Мандзѣ на Войнилѣвцѣ,
 Ч. 1503. Иполитъ Погорецкій на Бродки,
 Ч. 1568. Іеронъ Кмицкевичъ на Фрагу,
 Ч. 1569. Михайлъ Ваврикъ на Кутыще,
 Ч. 2159. Іосифъ Ганкевичъ на Красне,
 Ч. 2213. Николай Фольваркѣвъ на Демню,
 Ч. 2299. Іоаннъ Юркевичъ на Сухорѣче.

Канон. институцію получили 00.:

- Ч. 1628. Иполитъ Погорецкій на Бродки,
 Ч. 1787. Евстахій Меруновичъ на парохію св. АА. Петра и Павла во Львовѣ,
 Ч. 1852. Антоній Рудницкій на Дытятинъ,
 Ч. 1864. Стефанъ Городецкий на Вербилѣвцѣ,
 Ч. 1893. Теофилъ Горникевичъ на Витвицѣ,
 Ч. 1894. Василій Молчко на Сервиры,
 Ч. 1895. Петръ Радзкевичъ на Вишенку малу,
 Ч. 1926. Іеронъ Кмицкевичъ на Фрагу,
 Ч. 2080. Николай Сенишинъ на Берездѣвцѣ,
 Ч. 2104. Андрей Дольницкій на Гологоры,
 Ч. 2277. Михайлъ Ваврикъ на Кутыще

Зрезигновали зъ полученныхъ грамотъ презентаціиныхъ 00.:

- Ч. 2105. Онуфрій Крыницкій на Слободу,
 Ч. 2106. Романъ Крыжановскій на Крушельницю,
 Ч. 2179. Николай Любенецкій на Млынска,
 Ч. 2199. Даниль Круцка на Винники.

Удѣленье отъ испытана конкурсового парохіального на протягъ шести лѣтъ въ цѣли получения одной парохіи получили 00.:

- Ч. 1843. Теодоръ Леонтовичъ парохъ въ Подлинцяхъ,
 Ч. 1965. Онуфрій Зарицкій парохъ Розгадова.

Митропол. Консистерія вставилася до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о плату зъ фонда религ. для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 1352. въ Новосѣлкахъ Ленчъ
 Ч. 1468. въ Утѣховичахъ,
 Ч. 1555. въ Токахъ,
 Ч. 2119. въ Солуковѣ;

б) о запрезентованье 00.:

- Ч. 1763. Александра Петровича на Камень,
 Ч. 2040. Модеста Малицкого зъ Праслуна на Суходоль и Володимира Левицкого зъ Суходола на Прислупъ — въ дорогѣ замѣны.

в) о затвердженье замѣны:

- Ч. 2066. межн О. Іосифомъ Недвецкимъ парохомъ Нинева а О. Дезидеріемъ Щуровскимъ парохомъ Бокова и о удѣленье О. Дезидерію Щуровскому грамоты презентаціиной на парохію Нинева.

До гр. к. центр. Семинаріи въ Відни принятый:

Ч. 1885. Василій Маковскій на III р. Богословія.

Зъ еврейского вѣроисповѣданія къ вѣрѣ католической по обряду греч. приступила и св. Крещеніе получила

Ч. 2432. Лея Фаеръ при св. крещенію отбывшомъ дня 9. Марта 1891 въ церквѣ Успенія Пресв. Д. Б. во Львовѣ получила имя Марія.

Ч. 2410. — Выказъ всѣхъ жертвъ надѣсланныхъ въ м. Мартѣ 1891 до Канцеляріи Митрополитальной Консисторіи:

а) на потребности св. Отца:

дня 25/3. ВСЧ. Урядъ парох. въ Золочевѣ 2 зр. — кр.

б) на мисіи и на св. гробѣ въ Палестинѣ:

дня 6/3. ВСЧ. Олескій Урядъ декан. 2 зр. — кр.

" 25/3. ВСЧ. Урядъ парох. въ Золочевѣ 2 " — кр.

в) на знесеніе неволѣ въ Африкѣ:

дня 2/3. ВСЧ. Урядъ парох. въ Олеску 11 зр. — кр.

" 3/3. " " " въ Ожидовѣ 1 " — "

" " " " въ Голубицѣ — " 70 "

" 13/3. " " " Ляцкомъ вел. 1 " — "

" 16/3. Ч. Парохіане Могильницѣ 6 " — "

" " " " Могильницѣ стар. 3 " — "

" " " " Романовки 2 " — "

" 24/3. ВСЧ. Урядъ парох. въ Ушковичахъ 3 " — "

" " " " въ Грибовичахъ 5 " — "

" 25/3. " " " въ Золочевѣ 2 " — "

" " " " въ Куропатникахъ 1 " — "

" " " " въ Скварявѣ — " 80 "

" 30/3. " " " въ Млынскихъ 1 " — "

" 31/3. " " " въ Высиповцахъ 2 " — "

г) на церковь св. Іосифа въ Римѣ:

дня 3/3. ВСЧ. Урядъ парох. въ Ожидовѣ 2 зр. — кр.

" " " " въ Голубицѣ — " 70 "

" 6/3. ВСЧ. Олескій Урядъ дек. 2 " — "

" 16/3. " Урядъ парох. въ Покровцахъ 1 " 74 "

" 24/3. " " " въ Грибовичахъ 2 " — "

" 25/3. " " " въ Золочевѣ 2 " — "

" " " " въ Куропатникахъ 1 " — "

" " " " въ Хмельвцѣ 3 " 65 "

" " " " въ Млынскихъ 1 " — "

д) на католич. всеучилище въ Австріи:

дня 25/3. ВСЧ. Урядъ парох. въ Золочевѣ 2 зр. — кр.

е) на воспиталище дѣвоче во Львовѣ:

дня 25/3. ВСЧ. Золочевскій Урядъ декан. 1 зр. — кр.

ж) на церковь при Львовскомъ воспиталищи:

дня 25/3. ВСЧ. Золочевскій Урядъ декан. 1 зр. — кр.

з) на фондъ неофитова:

дня 6/3. ВСЧ. Олескій Урядъ декан. 2 зр. — кр.

" 25/3. " Золочевскій Урядъ декан. 1 " — "

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львовъ, дня 9. Цвѣтня 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Л. 13, 24-го 1891.
58.

ЛВІВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 22. Цвѣтня.

Ч. V.

Ч. 27.

Ч. 341/орд. — До розрѣшенія бѣгъ пренятствія супружества „розличія богочестія“ на ложи смертнѣ маюцца вымагати звывкай условія.

Що до удѣленои Ординаріямъ и субдѣльегованои условно парохамъ власти, розрѣшати на ложи смертнѣ бѣгъ пренятствій супружества уне-
важнющихъ (Вѣдомости 1890 Ч. 79 стор. 209), рѣшивъ св. Апостольскій Престолъ на дотычний вопросъ взглядомъ пренятствія розличія богочестія (disparitas cultus) межи крещеными и некрещеными, що и на ложи смертнѣ маюцца вымагати звывкай условія, т. е. обовязаньсе обохъ сторѣнъ до выхованья всѣхъ будучихъ дѣтей въ вѣрѣ християнско-католическѣй. Окрѣмъ того розумѣсе само собою, що сторѣнѣ католическѣй вже изъ загалного закона любви Бога и ближнѣго треба на совѣсь вложити щобы по возможности старалася о наверненѣе другои сторѣны и о выхованье въ вѣрѣ католическѣй, взглядю наверненѣе — дѣтей вже впередъ въ незаконнѣмъ межи собовъ союзѣ воспріятыхъ.

Ти самі условія, якъ вѣдомо, требуютъ такожъ при розрѣшенію ѓтъ препятствія мѣшаного (христiанського) вѣроисповѣданія (mixta religio); но препятствіе сіе, котре супружество не творить неважнимъ, але лишъ недозволенымъ, не єсть обняте вѣ наведеній власти, ѓтъ св. Отца Ординаріямъ даибъ и взгляду Парохамъ субдельегованій.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 9. Цвѣтня 1891.

Ч. 28.

Ч. 346/орд. — О переносенню ѓтпустѡвъ при перенесенню святъ.

Повѣдомляєся ВЧ. Кларь Архієпархіи що пѡсля загальнои установи тогда, коли свято яке законно на иншій день що до вишнього святкованья переносится, такожъ и ѓтпусты на тое свято надані, на той самъ день суть перенесені. Законнымъ же єсть перенесенье свята тогда, коли оно дѣєся або пѡсля рубрикъ книгъ богослужебныхъ съ точнымъ означеньемъ дня на перенесенье, або за роспорядженьемъ или дозволеньемъ Епископа.

Щобъ затѣмъ не було пѣякого сомнѣнія що до законности вѣ уживанѡмъ вѣ здѣшній АЕпархіи переносенню святъ, Митр. Ординаріятъ заявляє выразне збозволенье на тое, щобъ всякі ѓтпустами надѣлені свята, котрыхъ властиві дни не суть до загального урочистого святкованья наказані, переносилися на слѣдуючу недѣлю. Если бы але Парохъ таке свято не вѣ свой власный день обходивъ, и зъ якоисъ особнои причины не пѡсля точно означенои рубрики книгъ богослужебныхъ и не на слѣдуючу недѣлю, але на иншій якийсь день хотѣвъ перенести, то має о тое напередъ тутъ дозволитися.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 11. Цвѣтня 1891.

Ч. 29.

Ч. 2938. — Поручаєся ВЧ. Духовенству ѓтводити вѣрнихъ ѓтъ ємигранья до Бразиліи.

Преидіи стоваришенья св. Рафаила, занимаючогося ємигрантами, завѣдомила Митр. Ординаріятъ, що — якъ довѣдуєся зъ достовѣрныхъ жерель — вѣ Бразиліи а особливо вѣ провинціи St. Paulo ємигранты западають скоро на здоровью и марно гинуть по поводу нездоровыхъ тамошнихъ климатичныхъ отношеній, и що не маючи за житья ніякого заспокоєнья своихъ духовныхъ потребъ умирають такожъ безъ примиренья съ Богомъ, безъ св. Тайнъ. Тожъ Митр. Ординаріятъ взыває всѣхъ ВСЧ. Душпастврей, щобъ, скоро довѣдаются, що ктось зъ ихъ прихожанѡвъ намѣряє выѣхати до Бразиліи, по силамъ старалися его отвести ѓтъ сего намѣренья, указуючи ему

передовсемъ на выспе помянутій злі послѣдства. Вѣ кѡнци зъ взгляду на велику полезность общества св. Рафаила припоруcae Митроп. Ординаріятъ еще разъ ВСЧ. Духовенствту, щобъ зъ своей стороны по силамъ попирало благородній стремленія того гуманного общества.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 16. Цвѣтня 1891.

Ч. 30.

Ч. 2962 — Поручаєся Вч. Духовенству вєспрати по можности завязаннійєи комитетъ вѣ цѣли помноженья мѣстцъ вѣ заведеніяхъ вѣховавчихъ для дочерей ѡцѣрскихъ.

Пѡдъ найвышшимъ покровительствомъ Еи Величества Найдостойнѣйшой нашей Цѣсаревон и Королевои утворився вѣ Вѣднн комитетъ, которого задачей єсть собираньемъ складокъ число мѣстцъ вѣ заведеніяхъ вѣховавчихъ для ѡцѣрскихъ дочерей вѣ Гернальсѣ и Еденбургу (Hernals und Ōdenburg) помножити, при чѡмъ вселаскавѣйше позволено, щобъ вѣ житье вступающе заведеніе посило имя Еи ц. и к. Высочества найдостойнѣйшой Архикнягинѣ Валеріи.

Розширенье и заповненье цѣлковите мѣстцъ вѣ тыхъ заведеніяхъ єсть безсомнѣнно великимъ добродѣйствомъ для родинъ вооруженои силы и дѣломъ милосердія для убогихъ, нуждающихся сирѡтъ по державныхъ слугахъ, котрыхъ званіе вымагає великои вѣрности и великого пожертвованья. Кромѣ того вѣ тыхъ заведеніяхъ передъ всемъ стараются, щобъ вѣхованье дѣвчатъ було религійно-моральне, и протое суть достойні, абы Церковь тѣи заведенія покровительствовала. На прошеніє згаданого комитету Митропол. Ординаріятъ ѓтавваєся до милосердныхъ сердець ВСЧ. Духовенства и вѣрныхъ и поручає усердно по силамъ удѣлити помѡчь матеріальну комитетови до ѡзаченья его цѣли. Собраній датки зволятъ ВСЧ. Уряды парохіальніи при дати до Митроп. Конєсторіи.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 18. Цвѣтня 1891.

Ч. 31.

Ч. 587/орд. — Поновленье роспорядженья що до складки на церковь св. Іоакима вѣ Римѣ

Понеже доси стосунково весьма мала часть Пр. Парохѡвъ задосеть-учинила здѣшному роспорядженню що до складки на церковь св. Іоакима вѣ Римѣ (Льв. АЕп. Вѣдомости 1890. Ч. 83. стор. 214); длятого мають тѣи Пр. Парохи, котрі доси того не здѣлали, вѣ найблизшу ѡтвѣтну недѣлю або свято складку тую на непосредственно слѣдуючу недѣлю или свято заповѣсти, до ней нарѣдъ заохотити, а потѣмъ вѣ самъ день складки при проповѣди заповѣдженье и заохоченье поновити, и по проповѣди має Священникъ, если же тое невозможно єсть, то мають старшіи брати складку межи народамъ збирати.

Ходить тутъ о двѣ важнѣй рѣчи: По перше о дарѣ на 50-лѣтнѣй юбилей Епископства св. Отца нашего Льва XIII, въ р. 1893 припадающій, котрымъ то даромъ достойнымъ дѣтъ всѣхъ Католикѣвъ свѣта мае бути церковь тая здвигнена, и длятого, щобы будова сія хоть въ головнѣй части своевременно готова була, треба вчасного збиранья дотычныхъ складокъ. А по друге ходить тутъ (якъ вже въ попереднѣмъ распорядженю сказано) о сповненѣ горячого желанія св. Отца, котре есть дуже важнымъ для мѣста Рима и потому также для цѣлой Церкви Христовой. Розширивъ бо ся Римъ дуже въ послѣднихъ часахъ, но въ тыхъ сторонахъ мѣста нема доси жадныхъ церквей; черезъ що зъ одной стороны вѣрнѣй народъ позбавлений есть вильву религійного и католического — зъ другой же стороны вороги христіанства всѣ силы напружають, щобы власне мѣсто тое, яко осередокъ Церкви Христовой, характера христіанского позбавити и тамже свои засады розширити; що очевидно, еслибыся имъ тое удало, булобы съ наибольшовъ шкодовъ цѣлой Церкви злучене. Церковь же св. Іоакима мае въ тыхже сторонахъ Рима перша выбудоватися и мае она заравомъ для цѣлого мѣста бути осередкомъ особенной чести, Господеви въ найсв. Тайнахъ ѳтдаваной.

Вываються затѣмъ всѣ тѣи Пр. Парохи, котрѣ ще тую складку у себе не збирали, щобы ю неотмѣнно въ способѣ выше наведеный у себе зарядили, и збранѣй гроши вразѣ съ своимъ, и евентуально также братскимъ даткомъ немедленно сюда прислали.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. Цвѣтня 1891.

Ч. 32.

Ч. 3157. — Препоручаея переводъ дѣла „О наслѣдованью Іисуса Христа“ ѳомы Кемписъ. .

Митроп. Ординаріятъ препоручае ВЧ. Клиру переводъ знаного и въ цѣломъ христіанствѣ по св. Писанію наибольше розширеного дѣла ѳомы Кемписъ „О наслѣдованью Іисуса Христа“ выдаваный теперъ ѳтъ Пр. О. Льва Джулинського, пароха въ Лапшинѣ (п. Бережаны). Переводъ той есть зъ великимъ стараньемъ здѣланный, и тутъ апробованный. Сочиненіе тое годится особливо для Священникѣвъ, котрымъ оно также до чтенія уступами передъ и по св. Литургіи служити може — и для тыхъ мірянъ, котрѣ вже въ духовнѣмъ житію поступили и до большого совершенства стремять.

Печатаея переводъ сей въ друкарни Ставропигійскѣй; цѣна 1 примѣрника (надъ 10 аркушѣвъ) въ форматѣ молитвословця въ хорошѣй оправѣ выносить 1 зр., по выпечатаню же мае бути цѣна пѣдвышена. Замовляти треба у автора, що можъ здѣлати также пѣдъ адресовъ: „Администрація Посланника, Лапшинѣ, п. Бережаны.“

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 20. Цвѣтня 1891.

Ч. 33.

Обвѣщенья конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсъ п. д. 9 Цвѣтня 1891 съ речинцемъ до д. 4 Червня 1891 парохію:

Ч. 2769. Долге, деканата Калушского, наданья цѣсарского.

II.

Ч. 2865. Ц. к. окружна Рада школьна мѣстска въ Львѣвъ розписуе на конкурсъ посаду учителя религій гр. к. обряда при Львѣвскѣй школѣ выдѣловѣй женскѣй им. Ядвиги.

Ц. к. окружна Рада школьна мѣстска въ Львѣвъ розписала пѣдъ д. 1. Цвѣтня 1891 Ч. 668 конкурсъ на посаду дѣйствительного учителя религій гр. кат. обряда въ Львѣвскѣй школѣ выдѣловѣй женскѣй им. Ядвиги съ рѣчною платою 900 злр.

До обовязку учителя религій въ реченѣй школѣ буде належати также преподаванье науки религій: а) въ 4-класовѣй школѣ народнѣй съ тоуже выдѣловую школою злученѣй, б) въ школахъ мужескѣй и женскѣй им. Елисаветы, в) въ школахъ мужескѣй и женскѣй им. св. Антонія.

Учителя религій именуе В. ц. к. краева Рада школьна и до такового будутъ мати застосованье всѣ приписы ѳтносячяся до учителей свѣтскихъ, отже и опредѣленья уставы зъ д. 1. Сѣчня 1889 (В. з. вр. Нр. 16.)

Посады окремого учителя религій не можна занимати рѣвночасно съ посадою душпастьерскою.

Священники мірскѣй или священно-иноки убѣгающяся о тую посаду должнѣй внести свои поданья заосмотренѣй во всѣ документы службовѣй посредствомъ своеи духовной власти найдалше до дня 15. Мая 1891 до ц. к. окружна Рады школьной мѣстской въ Львѣвъ.

Тое подаея ВСЧ. архіепархіальному Клиру до вѣдомости съ увагою, що выше сказанѣй поданья належитъ посредствомъ дотычныхъ ординаріятскихъ школьныхъ комисарей внести сюда найдалше до дня 6. мая с. р.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 14. Цвѣтня 1891.

III.

Ч. 2984. В. Президія ц. к. краевой Рады школьной розписуе конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ ц. к. гимназіи въ Перемышли.

В. Президія ц. к. краевой Рады школьной обвѣщае п. д. 10. Цвѣтня 1891 до Ч. 223 конкурсъ на посаду гр. к. катихита въ ц. к. гимназіи въ Перемышли. По мысли рескрипта Его Превосходительства П. Министра вѣроисповѣданій и просвѣты зъ д. 18. Марта 1891 Ч. 5203 буде тойже кати-

хитъ обовязаный преподавати науку религiи ученикамъ рѣвнорядныхъ класъ рускихъ спѣльно съ учениками головного закладу.

До той посады привязана есть етатова плата съ додатками по мысли уставъ зъ д. 9. Цвѣтня 1870. (В. з. д. Нр. 46) и зъ д. 15. Цвѣтня 1873 (В. з. д. Нр. 48.)

Убѣгателѣ должнъ внести свои поданья заосмотреній въ потребнѣ документи, посредствомъ свои непосредной власти настоятельной до В. Президiи ц. к. краевой Рады шкѣльной найбѣзпѣйше до кѣндя Цвѣтня 1891 р.

Поданья тыхъ кандидатѣвъ, которѣ на подставѣ обвѣщеного В. ц. к. краевою Радою шкѣльною конкурса зъ д. 8. Сѣчня с. р. Ч. 21.745 внесли свои просьбы о наданье посады катихита въ рускихъ рѣвнорядныхъ класахъ тѣмже гимназiи, задержуются до урядового трактованья при замѣщеню посады, на котору теперѣшнѣй конкурсъ обвѣщаеся, если кандидаты рефлектуючѣ на туюже посаду не зголосятъ свое ѣтступленье въ терминѣ конкурсомъ опредѣленѣмъ.

Тое подаеся ВСЧ. Кдиру архіепархіальному до вѣдомости.

Отъ Митрополитальной Консисторiи.

Львѣвъ, дня 16. Цвѣтня 1891.

ХРОНИКА.

Именованья.

Совѣтникомъ Суда супружеского и инстанційного именованый:

Ч. 9026/90. Всеев. о. Д-ръ Титъ Мышковскій, префектъ гр. к. духовной Семинарiи во Львовѣ.

Завѣдателями деканатѣвъ именованый.

Ч. 155/орд. ВСЧ. О. Теодоръ Кордуба, парохъ Бережанъ, для деканата Бережанскаго — на мѣстце увѣльненого ѣтъ дальшого веденья тогожь уряда декан. ВСЧ. О. Юліяна Онишкевича.

Ч. 156/орд. ВСЧ. О. Корнiлій Монцѣбовичъ, парохъ Вертелки, для деканата Залозецкаго — на мѣстце увѣльненого ѣтъ дальшого веденья тогожь Уряда декан. ВСЧ. О. Теодозiя Ефиновича.

Ч. 157/орд. ВСЧ. О. Константинъ Стрѣцкiй, парохъ въ Рудникахъ, для деканата Роздольскаго — на мѣстце увѣльненого ѣтъ той должности ВСЧ. о. Іоанна Любѣнецкаго.

Вицедеканами именованый:

Ч. 210/орд. ВСЧ. О. Александръ Батогъ, парохъ въ Дроговижи, для Роздольскаго деканата,

Ч. 211/орд. ВСЧ. О. Павелъ Свистунъ парохъ въ Козовѣ, — II. Вицедеканомъ для Бережанскаго деканата,

Ч. 212/орд. ВСЧ. О. Симеонъ Пѣтушевскiй парохъ Сасова, II. Вицедеканомъ для Олескаго деканата.

Ординар. Комисаремъ шкѣльнымъ именованый:

Ч. 2504. ВСЧ. О. Константинъ Стрѣцкiй парохъ въ Рудникахъ для шкѣлъ народныхъ въ Роздольскѣмъ деканатѣ — на мѣстце увѣльненого ѣтъ той должности ВСЧ. О. Іоанна Любѣнецкаго.

Архіерейску грамоту похвальну съ правомъ употребленья экспозиторiй крылошанскихъ получивъ,

Ч. 343/орд. ВСЧ. О. Іоаннъ Любѣнецкiй парохъ въ Розвадовѣ.

Грамоту Архіерейского благословенiя по поводу 50-лѣтнего юбилея свящ. получивъ:

Ч. 2069. ВСЧ. О. Иполитъ Дзеровичъ выслуж. деканъ, тит. Совѣтник. Митроп. Консисторiи и парохъ въ Рогатынѣ.

Митропол. Ординариятъ поручивъ дальше веденiе Щирецкаго уряда деканального:

Ч. 1999. ВСЧ. о. Евстахию Меруновичу, пароху церкви св. АА. Петра и Павла во Львовѣ.

В. Президiя ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институцию 00.:

Ч. 2338. Франциска Громадки на Сморгѣвъ,
Ч. 2428. Іоанна Колянковскаго на Ходачкѣвъ вел.,
Ч. 2676. Кеенофонта Сосенки на Солонку,
Ч. 3035. Емилиана Вербицкаго на Хмелиска,
Ч. „ Автоноя Алискевича на Доброводы.

Канон. институцию получили 00.:

Ч. 2437. Іоаннъ Колянковскiй на Ходачкѣвъ вел.
Ч. 2540. Іосифъ Ганкевичъ на Красне,
Ч. 2552. Іоаннъ Глодзинскiй на Кабарѣвцѣ,
Ч. 2741. Яковъ Мандзѣй на Войнялѣвъ.

Увѣльненье ѣтъ испита конкурсового парохiального получили 00.:

Ч. 2425. Емилианъ Вербицкiй парохъ въ Доброводахъ до замѣны за парохiю Хмелиска,
Ч. 2545. Михаилъ Бородайкевичъ, сотр. въ Плаучи вел. на протягъ 6. лѣтъ.

Митропол. Консисторiя вставилася до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о системизованье сотрудничеств:

Ч. 968. въ Старомѣщнѣй,
Ч. 1184. въ Заваловѣ;

б) о плату за фонда религ. для приват. сотрудничеств:

Ч. 2452. въ Пустомыгахъ,
Ч. 2523. въ Тростянци,
Ч. 2764. въ Станиславчику,
Ч. 2969. въ Прошовѣй.

в) о наданье приватного сотр. платного за фонда религ.:

Ч. 2517. для парохiи Вербилѣвцѣ

г) о запомогу за фонда религ.:

Ч. 1794. для О. Іоакима Федюка пароха въ Курянахъ.

д) о даръ ласки для свещ. едбв :

- Ч. 2308. Людвика Левицков, и
Ч. 2699. Анны Герасимовичъ.

В. ц. и. Намѣстничество удѣлило титулъ стола :

- Ч. 2982. Г. Іоанну Хризостому Дуркоту, укѣнченому богослову.

Митроп. Конситорія удѣлила декретъ на катихиту въ мужеской школѣ вправъ съ выкладовымъ языкомъ рускимъ при учительской муж. Семинаріи во Львовѣ :

- Ч. 2058. О. Іоанну Редкевичу, проповѣднику при Архикатедральномъ храмѣ св. ВМ. Георгія — на мѣстце о. Володимира Петрушевича увѣльненого на свое власне прешенье отъ той должности и выразила тому послѣднему свое признание за ревне и успѣшне удѣлюванье науки религіи.

Митроп. Ординаріатъ надавъ стипендію им. св. Георгія въ рѣчной квотѣ 100 злр. а. в.

- Ч. 2721. Г. Іосифу Рубчаку, слушателю IV. року правъ на ц. к. университетѣ Львовскомъ.

До гр. и. генер. Семинаріи Львовской принятый :

- Ч. 2112. Володимиръ Голодыньскій на III. рѣкъ Богословія.

Митроп. Ординаріатъ соглашаеся на принятіе въ новиціатъ Чина св. Василія В. въ Добромили :

- Ч. 2313. Іоанна Скоробогатого.

Престоль Упривилеёванный на сѣмъ лѣтъ одержали парохіальныи церкви въ мѣстцевостяхъ :

- Ч. 2189. въ Болшовци деканата Галицкого,
Ч. 2585. въ Турбѣвцѣ дек. Скалатского.
Ч. 2443. въ Буску.

Некрологія.

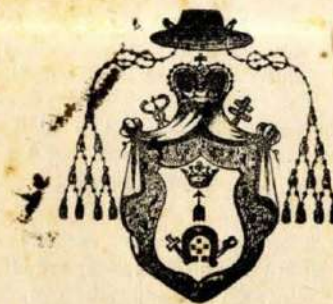
- Ч. 2675. Петръ Мартиновичъ, парохъ Мальчиць номеръ дня 30 Марта 1891.
Ч. 2746. Михайлъ Балькевичъ, парохъ Баличъ подорожныхъ номеръ дня 2. Цвѣтня 1891.
Души ихъ поручаюся молитвамъ ВСЧ. Кліра.

Отъ Митрополитального Ординаріата.

Львовѣ, дня 22. Цвѣтня 1891

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВОВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНИЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 25. Мая.

Ч. VI.

Ч. 34.

Ч. 2665. Подается инструкція що до правленья двоухъ св. Литургій одного дня.

Понеже Литургія св. есть высвятѣйше и страшне священнодѣйствіе, при котрѣмъ самъ Г. Богъ нескѣпченой славы и силы, передъ котрымъ весь свѣтъ нѣчимъ есть, въ руки отправляющаго Священника Себе отдае, и чуднымъ и непонятнымъ способомъ Себе за насъ жертвуетъ и поживлѣнемъ нашимъ стаеся: длятого усмотрѣвъ Митроп. Ординаріатъ въ дѣлѣ правленья двоухъ св. Литургій одного дня для тыхъ Душпастврей, котры такову власть одержали або одержать, слѣдуючу подробну и стисло до дотычныхъ приписвъ церковныхъ застосовану инструкцію тутъ подати.

I.

Если друга св. Литургія въ той самой церкви отправлятися мае. — На проскомидіи передъ першовъ Службовъ Б. не залишитъ Священникъ чашу насапередъ въ серединѣ ручничкомъ вытерти, а потому по

вліянью вина и воды, если бы якї каплѣ по бокахъ чаши въ серединѣ были, тѣмъ обтерти (що впрочѣмъ до каждой звывклоу Литургїи добре есть зроби́ти). И на той першій Службѣ Б. треба при св. Причастїю найсв. Кровь Господню зо всяковъ старанностейъ спожити, и въ той цѣли най Священникъ по звывклѣмъ спожити найсв. Крови держити чашу кблѣка хвилѣ троха схилену ко собѣ, щобы по возможности ще позбсталая решта зббралася и спожита була; въ особенности же най старанно уважае, щобы на краяхъ чаши нѣчо зо св. Крови не лишилося.

Потому же ополоченье и вытиранье чаши совсѣмъ опускаеся; и Священникъ накрывши тымчасомъ чашу покрывцемъ, и отерши уста свои ручничкомъ омывае пальцѣ вкладаючи ихъ въ чистый сосудъ съ водовъ (котрый, покрывцемъ накрыйтый, мае готовый стояти на престолѣ) присунувши его къ собѣ пѣсля потребы; сосудъ той мае бути шклянный або серебряный, або, если зъ иншого металю есть, внутрь позолоченый (може затѣмъ и друга чаша до того служити, еслибы иншого сосуда такого не було). Дальше отирае пальцѣ ручничкомъ, кладе сосудъ съ омытьемъ трохи на задъ на престолѣ близько илитона и накрывае его зновъ покрывцемъ, лишаяючи его тутъ до другой Службы Б. Потому отирае дискосъ, здоймае покрывецъ зъ чашѣ и складае св. сосуды и всѣ покрывцѣ цѣлкомъ такъ якъ звывкло, однакожь безъ складанья илитона; и кнѣчить св. Литургїю.

Примѣчаеся ту, що омытье пальцѣвъ можеся дѣяти также надъ вспѣмненымъ сосудомъ черезъ зливанье на пальцѣ воды (або вина и воды) ѳтъ услугуючого звывклымъ способомъ (по разумѣеся нїякъ не надъ товъ чашевъ, съ котровъ Священникъ тогда св. Литургїю ѳтправляе). Однакожь болше ѳтповѣдае приписамъ св. Конгрегаціи обрядѣвъ держатися способомъ выше наведеного.

Понеже чаша при першій св. Литургїи не есть ополокана, то и при наибольше старанїемъ споживанью не дасться оминуть, щобы якась часть найсв. Тайнъ въ ней не лишилася. Помимо того не маея, пѣсля выразныхъ рѣшенїй св. Конгрегаціи обрядѣвъ, передъ товъ же чашевъ поклѣнїи робити; однакожь треба, щобы Священникъ, цѣлкомъ особну увагу и взглядъ на туюжь чашу мавъ. Именно α) доки Священникъ есть при престолѣ, мае чаша та всегда на илитонѣ стояти; а еслибы Священникъ хотѣвъ илитонъ той передъ самымъ ѳтходомъ зложити, то мае чашу тую тымчасомъ на боцѣ на подложенѣмъ верхнѣмъ покрывци поставити; и β) коли Священникъ иде до закрїстїи, мае бнѣ ю тамже такожь на зложенѣмъ илитонѣ въ приличнѣмъ мѣсци положити и замкнути; если же не ма такого мѣсця въ закрїстїи, то най зѳстане чаша на престолѣ на илитонѣ покрывцемъ меншимъ покрыта; а наконецъ γ) чашу тую не мае никто иншїй, якъ лише Священникъ въ руки брати.

До другой Литургїи мусится та сама чаша употребити; и Священникъ розкладае сосуды на проскомидїи такъ якъ звывкло, однакожь чашу тую кладе всегда на илитонѣ; и вливае до ней вино и воду со всяковъ осторожностейъ. Тутъ бо анѣ цѣлу чашу въ серединѣ передъ вліанїемъ выти-

рати, анѣ потому каплѣ въ серединѣ чаши по бокахъ сбтрати не можна. Илитонъ на престолѣ, де друга (читана або спѣвана) Служба Б. маея правити, належитъ передъ запесенїемъ тамже чашу розложити; а если нѣ, то треба пѣдъ чашу тую передъ розложенїемъ илитона верхний покрывецъ пѣдложити. Тая же друга Служба Б. правитя до кнѣца такъ якъ всегда, лишь при освященью чаши треба намѣренье мати, освятити въ чаши все, и лише тое, що до освященья способне есть. А по св. Причастїю ополокуеся чаша такъ якъ звывкло и ополоканье споживаеся; потому омываются пальцѣ надъ чашевъ и отираются ручничкомъ, и тогда вливаеся до чашѣ также омытье пальцѣвъ изъ первой св. Литургїи и оба омытья разомъ споживаються; а по вытертью чаши также той другой сосудъ ручничкомъ вытираеся.

II.

Если друга св. Литургїя въ иншѣй церквѣ ѳтправляеся мае. — Тогда треба поступати пѣсля инструкціи св. Конгрегаціи обрядѣвъ изъ 11. Марта 1858, въ слѣдующїй способъ:

При первой Службѣ Б. (вытерши передъ проскомидїевъ чашу въ серединѣ, и обтерши по вліанью вина и воды по бокахъ въ серединѣ каплѣ, еслибы були) мае Священникъ при причастїю найсв. Кровь Господню съ якъ наибольшовъ возможнѣмъ старанностейъ, а именно также на краяхъ чаши споживати и въ той цѣли (якъ вже выше вспѣмнено) по звывклѣмъ спожити найсв. Крови чашу якїеь часть трохи схилену ко собѣ держати, щобы по возможности ще позбсталая решта зббралася и спожита була; уважаючи также добре на тое, абы и пѣяки кришки изъ освященного хлѣба на бокахъ, на сподѣ або на крисахъ чаши не лишилися.

Потому накрывши чашу тымчасомъ покрывцемъ, и отерши уста свои ручничкомъ, омывае пальцѣ цѣлкомъ такъ, якъ пѣдъ I. сказано, вкладаючи ихъ въ чистый сосудъ съ водовъ; а по обтертью пальцѣвъ, накрыйтъ сосуда покрывцемъ и обтертью дискоса, здоймае покрывецъ зъ чашѣ и складае св. сосуды, ручничокъ и покрывцѣ такъ якъ звывкло, лишь безъ послѣднего верхнего покрывца и безъ складанья илитона; и кнѣчить св. Литургїю.

По скнѣченїи же св. Литургїи розкрывае Священникъ зновъ цѣлкомъ чашу, и дивитя, чи що изъ найсв. Крови на сподѣ не зббралося — що наибѣстѣйше такъ буде, хотъ и при найстараннѣйшѣмъ попереднѣмъ спожитью; и тое мае Священникъ зновъ старанно спожити, а то товъ самовъ сторонѣвъ чаши, котровъ впередъ Дары св. споживавъ; котре спожитье жаднымъ способомъ опускати не належитъ, понеже жертва морально ще тревае, и изъ наказу Божого доповнитися муситъ. Потому вліе Священникъ въ чашу тѣлько воды, кѣлько до належитого ополоканья треба (если дасться тое зробити, то хотъ тѣлько воды, кѣлько впередъ вина було), ополоче товъ водовъ повови и осторожно чашу, выліе ополоканье тое въ той самъ сосудъ, въ котрѣмъ пальцѣ омывавъ, а то также товъ самовъ сторонѣвъ чаши, котровъ причащався, и накрые сосудъ той покрывцемъ. Потѣмъ вытирае чашу ручничкомъ, складае зновъ св. сосуды и всѣ покрывцѣ и также илитонъ такъ якъ всегда

и отходитъ съ чашевъ до закрестіи. А понеже чаша тая вже ополокана есть, то взглядомъ неи нѣчо бѣльше примѣтити не ма; и до другой св. Литургіи можна або тую саму чашу въ звыкльый способъ съ собовъ взяти, або и яку небудь иншу чашу употребити.

По розбранью съ ризъ и скѣнченіемъ благодаренію має Священникъ сосудъ съ ополоканьемъ изъ престола до закрестіи принести и съ нимъ пѣсла инструкціи св. Конгрегаціи обрядѣвъ въ двоякій способъ поступити може: 1) Если на другій день має въ тойже церквѣ св. Литургію отправляти, то може его на приличіемъ мѣстці замкненый въ закрестіи лишити, а на другій день передъ Службовъ на престолъ взяти, при другѣмъ ополоканью чаши (т. е. по омытыю пальцѣвъ) до неи вляти и спожити, а потому такъ чашу явъ и той сосудъ вытерти. 2) Если же Священникъ не має на другій день въ той церквѣ Службу Б. мати, або нѣтъ отвѣтного мѣстця до перехованья сосуда съ ополоканьемъ, або хотѣбы и тое всё було, але Священникъ ополоканье сіе спожити не хоче: то належитъ воду тую або *α*) баволновъ или ключемъ vybrати, спалити и потѣмъ въ сакрарію дати, (т. е. въ принадлежне на святій изъ уживанья выходячій рѣчи мѣстце, добре запираеме або затыкане, котре повинно въ кождій церквѣ пѣдъ пѣдлоговъ за великимъ престоломъ, або въ закрестіи знаходитися); або воду тую *β*) баволновъ або ключемъ vybrаву ко выхненью въ сакраріи лишити або *γ*) (щонайпоединчимъ есть) безъ выбиранья баволновъ або ключемъ впрѣсть въ сакрарію выльяти; — въ кождѣмъ же разѣ сосудъ ополоканья ручничкомъ вытерти.

Примѣчаея, що и тутъ омытыю пальцѣвъ въ первой Литургіи можеся дѣяти звыкльымъ способомъ отъ услугуючого *надъ* дотычнымъ сосудомъ. Но нема жадной слушной причины, чтобы тутъ до омытыя и до ополоканья также и вино употребляти; такъ якъ инструкція св. Конгрегаціи лишь о водѣ говорить, и по крайній мѣрѣ тогда, коли омытыю и ополоканье малобыся на слѣдуючій день заховувати, вино вже для того не есть допустиме, понеже оно до того часу легко збисуватибыся могло.

III.

Додаются тутъ ще слѣдуючій загалый 3 примѣчанія:

1) Кромѣ наибѣлшой старанности въ обходженью съ найсв. Тайна-ми, головна рѣчь при правленью двохъ Службъ Б. есть, чтобы при первой не спожити ополоканья чаши и омытыю пальцѣвъ. Еслибы Священникъ черезъ запѣмненье при первой Службѣ Б. споживъ ополоканье або омытыю, то яко зломившій пѣсть природный отъ опѣночи, не повиненъ уже другу св. Литургію въ той день правити; бо самъ той лише взглядъ, що Вѣрній не будутъ могли задосыти учинити приказаному присутствію на св. Литургіи, ще не робитъ правленью другой Службы Б. въ такѣмъ разѣ дозволеннымъ.

2) Дальше примѣчаея, що причина, для котрой може бути Священнику власть дана, двѣ Литургіи одного дня правити, есть передовѣсьмъ тая, если одинъ Парохъ муситъ двѣ парохіи обслуговати, такъ отъ себе отдаленій, щ; майже невозможно есть, абы нарѣдъ обохъ парохіи на одной

Службѣ Б. присутствовавъ. Но и въ той самѣй парохіи може таяже власть удѣлена бути въ подобной причины, т. е. если филияльна церковь якоисъ парохіи надто отдалена або комуникація незвыкло затруднена есть; даже и въ той самѣй церквѣ може власть тая надана бути, если при одной лише Литургіи велика часть Вѣрныхъ не може разомъ присутствовати. Всё тое розумѣея лишь тогда, если не можъ *ишого* Священника мати, котрый бы тую другу Литургію отпраивъ.

Душпастырѣ, котрій бы для блага вѣрныхъ хотѣли власть сію отримати, мають о ню просити у Митроп. Ординаріята съ наведеньемъ причинъ, посредствомъ ВСЧ. Урядѣвъ деканальныхъ. А понеже Литургія есть найсвятѣйше и страшне священнодѣйствіе, для того св. Апостольскій престолъ, надарячи Епископамъ власть, позволяти въ конечной потребѣ на отпраивленье двохъ Литургій, выразно застерѣгае пѣдъ тяжкимъ обовязкомъ на совѣсти Епископа вложенымъ, чтобы тое позволенье не иначе дававъ, якъ лишь изъ дуже важныхъ причинъ (*ex gravissimis causis*), дуже рѣдко (*rarissime*) и на короткій часъ. Для того має пѣдъ такимже тяжкимъ обовязкомъ на совѣсти своей, и Душпастырѣ просячій причины прошенія по истинѣ подавати, и Настоятель деканата тѣжъ причины (если потребно, на мѣстці) справдити, и свое благомыслие долучити; оба всегда съ товъ уваговъ, чи не можъ *ишого* Священника на отпраиву другой Литургіи мати.

Окрѣмъ того заходить ще тутъ той важный взглядъ, чтобы черезъ отпраиву двохъ Литургій не терѣли прочій обовязки душпастырскій въ недѣлѣ и свята, по крайній мѣрѣ на перемѣнѣ въ обохъ дотычныхъ церквахъ — якъ суть проповѣдь и катихизація, и особливо чтобы Вѣрныхъ (не лишь газдѣвъ и газдынь, но и передовѣсьмъ также молодѣжь) захоочовати до сповѣди въ тѣ дни, и абы они не потребовали ажъ самію мельдоватися, але давати имъ легку и довольну до сповѣданья ся способнѣсть, по крайній мѣрѣ, якъ сказано, въ тыхже церквахъ на перемѣнѣ. Бо еслибы ся улегшила парохіянѣмъ способнѣсть до выслуханья св. Литургіи, але за то значно затруднилася способнѣсть до обученья въ вѣрѣ и особливо до принятія св. Таинъ, то тое не будобы звучене съ ползовъ, але противно съ великовъ шкодовъ для нихъ. Для того Душпастырѣ, просячій о власть правленья двохъ св. Литургій, має заравомъ донести, якимъ способомъ прочій наведеній обовязки свои (проповѣдь, катихизацію и сповѣдь) въ обохъ церквахъ доси выповнявъ, и якъ ихъ по полученью той власти выповняти намѣряе.

Получившій власть сію на означеній часъ, мають наименьше на *б тмѣдлѣвъ* передъ *упльвомъ* термину зновъ посредствомъ Уряда декан. о продолженье еи просити съ покликѣмъ на число и дату передѣлшого наданья — если причины ко наданью тоижъ власти дальше тревають и нѣтъ *ишого* Священника ко правленью другой Литургіи.

3) Наконецъ зауважаея, що абсолютно не есть вѣльно, за другу Литургію якубудь стипендію и въ якѣй небудь формѣ пріймати; можна ю однакожь на довольну зовѣсьмъ безстипендіину интенцію жертвовати. Розумѣея, що парохъ обовязанный и першу Службу Б. безстипендіино за паро-

хіянь жертвувати; а если кто має власть правити двѣ Литургіи зъ того титулу, що двѣма самостоятельными парохіями завѣдує, то той обов'язаний обѣ Литургіи за парохіянъ оферувати. —

Предложивши такъ насампередъ пѣдъ I. и II. подрѣбній приписы и потому пѣдъ III — загальній постановы относящійся до правленія двохъ св. Литургій одного дня, Митроп. Ординаріятъ обявує всѣхъ тылъ Священникѣвъ, котрій теперъ дотычну власть мають або въ будуще такову одержать, отвѣтно святости и тяжести предмета до совѣстного, точного и строгого захованья всего тутъ наведеного. Въ мѣстцевостяхъ же, гдѣбы власть сію Сотрудники отримали, *одолжаються ВСЧ. Парохи пѣдъ тяжкимъ обов'язкомъ на совѣсти своей* до надзору, щобы всѣ сіи приписы и постановы ѓтъ тыхже сотрудинокѣвъ строго и точно захованій були.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 18. Цвѣтня 1891.

Ч. 35.

Ч. 3063. — О захованью политичного закона и санитарныхъ осторожностей при закладанью новыхъ або розширенью давнихъ цмнтарей.

Такъ зъ причины существующихъ приписѣвъ мірскихъ, котрыхъ переступленье потягалобы за собовъ также для дотычныхъ Душпастырѣй ѓтвѣчателіньсть — якъ и въ интересѣ рѣчи самои, звертаєся увагу Настоятелей парохій и деканатѣвъ, щобы при закладанью новыхъ и розширенью давнихъ цмнтарей всегда взгляды санитарій и приписы политичній захованій були.

Що до взглядовъ санитарныхъ най Душпастырѣ не позѣбставають рѣчь тую лише громадѣ и урядовому одобренью ц. к. Староства, але най вже напередъ также зо своей стороны впливають на представителей громады, щобы по можности отвѣтне мѣстце выбране було; именно въ значіньмъ ѓтдаленью ѓтъ помешкань людскихъ, и що пѣсля суду лѣварей ще далеко важнѣйше есть — грунтъ сухій. Мокрый бо грунтъ шкѣдливше зѣсцуте тѣлъ повѣдує, и може на здоровье людей дуже недобре дѣлати, особливо если вода цмнтарева ѓтпыває або зъ другими пывучими водами злучуєся.

Для тыхже взглядовъ санитарныхъ най уважають Священники, щобы гробы досыгъ глубоко копали ся; пѣсля припису на 1 сяжень (близько 2 метры) глубокости. Также щобы грѣбъ ѓтъ грѣба достаточно ѓтдаленый бувъ; пѣсля припису має грѣбъ на 4 стопы (близько 1 1/2 метра) широкой бути, а такожъ 4 стопы одинъ ѓтъ другого ѓтдаленый. Заходячій въ тыхъ рѣчахъ *значній и шкѣдливый* браки най стараются Священники усунути черезъ зверхнѣсть громадску; а слыбы тое не далося зрѣбити, най порадятся въ ц. к. Староствѣ, старающіся щобы недостатки по можности не такъ въ строго-урядовѣй дорозѣ, якъ радше черезъ личну повагу Представителей власти усуненій були.

Що же дотычить политичныхъ приписѣвъ при закладанью цмнтарей, зываються Настоятелѣ парохій и деканатѣвъ, щобы не вносили до Митрополитальной Консистеріи прошеній о благословеніе нового або розширенного цмнтаря, доки громада дотычне политичне соизволенье ѓтъ ц. к. Староства не отримает, и щобы въ тыхже прошеніяхъ всегда о одержаньмъ вже соизволенью доносили.

Ѡтъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. Цвѣтня 1891.

Ч. 36.

Ч. 3194 — Заудѣляєся молитва за Соединеніе, ѓтпустами надана.

Сообщаєся ВЧ. Клерови, евентуально также ко сообщенію Вѣрнимъ, слѣдуюча **Молитва о наверненье съ св. Апост. Римскимъ Престоломъ несоединенныхъ греческого обряда.**

О пренепорочна Дѣво Маріе! Мы слуги Твои и дѣти святой католической Церкви, повній надѣи на Твою могучу ѓпѣку, молимъ Тя покрѣпно, зvoli упросити у Бога Духа Святого, для почитанья и прославленья Его предвѣчного походженья ѓтъ Отца и Сына, повноту Его благодатныхъ дарѣвъ на добро братьей нашихъ заблудившихъ, ѓтъ насъ ѓтлученыхъ греческого обряда: щобы они, просвѣченій животворною Его ласкою, повернули на доно католической Церкви пѣдъ неомыльный провѣдъ своего найвысшого пастыря и учителя на земли Папы Римского, и щобы такъ щиро соединеній съ нами нерозѣрванными узами одной вѣры и одной любви, съ нами Пресвяту Троицу, выповнюваньемъ добрыхъ дѣлъ прославляли а вразѣ и Тобѣ, о Дѣво и Богомати повна ласки, честь ѓтдавали теперъ и во всю вѣчнѣсть. Аминь. —
3 „Богородице Дѣво“.

Молитва сія має прилученый ѓтпустъ 300 дней, разъ на день, если ся ѓтмовить сокрушеннымъ сердцемъ и побожно разомъ съ 3 „Богородице Дѣво“ въ честь непорочной Дѣвы Маріи. Повный же ѓтпустъ разъ на мѣсяць, если кто молитву сію съ 3 „Богородице Дѣво“, такъ якъ сказано, черезъ цѣлый мѣсяць щодень ѓтмавляє, при спѣвѣди, причастію, посѣщенью церкви и помоленью ся тамже на звыклій интенціи. (Близшій опредѣленія тыхъ условий ври въ Вѣдомостяхъ Ч. 13 ст. 40 зъ р. 1891.) Ѡтпусты сіи мож и за помершихъ жертвувати.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 29. Цвѣтня 1891.

Ч. 37.

Ч. 3326. — Вызываются все Вч. Душпастырь до зарядженья въ церкви складокъ на будову церкви въ Журовѣ.

Жертволюбю ВСЧ. Архіепископальнаго Клира и врученыхъ духовному пастырю тогожъ вѣрныхъ Христовыхъ поручае Митроп. Ординаріятъ проекту будову гр. к. церкви въ Журовѣ — мѣстечку въ деканатѣ Журавеньскѣмъ.

Незавидне положенье гр. к. тамошнихъ парохіянъ, котры отъ 73 лѣтъ коморуютъ въ лат. костелѣ — заставило многы родины покинути свѣдѣнный гр. к. обрядъ, чого найдучшимъ доказомъ, що найновѣйша конскрипція подае число гр. к. парохіянъ о сто меньше, якъ въ р. 1855. — Що неполадность бувшихъ священниковъ и бракъ енергіи тутъ много завинили — заперечити нѣякъ не дасться. Парохіяне нынѣшній желаючи конечно имѣти свою власну святыню уже отъ части прилагодили потребный матеріалъ будовничій, — но неурожай що ино минувшихъ лѣтъ и страшій градобитья зновъ на цѣль лѣта справу отстрочили. Митроп. Ординаріятъ завывае отже въ имя любви братнѣи и нашої клерикальной солидарности такъ ВЧ. О. Душпастырей якъ и вѣрныхъ Христовыхъ, щобы въ всехъ церквахъ на вспомнѣну будову сбираній були въ одну недѣлю або свято складки добровольній отъ парохіянъ, котры съ милостиною Душпастырей мають пересылатися до церковнаго комитета въ Журовѣ на руки мѣстцевого гр. к. душпастыря.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львовѣ, дня 8. Мая 1891.

Ч. 38.

Ч. 413/орд. — Препоручаея сочиненіе „Житія Святыхъ“ Пр. Иларіона Гмитрика.

Митроп. Ординаріятъ препоручае ВЧ. Клирови Аепархіи одобрене отъ Преосвященнаго Епископскаго Ординаріята сочиненіе: „Житія Святыхъ гр. к. Церквою почитаемыхъ на каждый день въ году“ Пр. Иларіона Гмитрика, профессора богочестія на ц. к. гимназіи въ Самборѣ. Цѣле тое дѣло мае выйти въ 12 выпускахъ, зъ котрыхъ каждый обнимати буде по 1. мѣсяцю житія Святыхъ; першій 2 выпуска уже выпечатаніи и що 2 мѣсяцѣ выйде одинъ дальшій, такъ що цѣле дѣло маея выдати въ продовженю лѣтъ 1891 и 1892. Предплата на одинъ выпускъ выноситъ безъ пересылки почтовой 50 кр., съ рекомандовановъ пересылковъ 70 кр., а на 6 выпускѣвъ безъ пересылки 3 злр. съ рекомандовановъ пересылковъ 4 злр.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львовѣ, дня 11. Мая 1891.

Ч. 39.

Ч. 3468. — Розмыслаея зшиты „Bericht der Leopoldinen-Stiftung.“

Въ залученю посылаетъ до каждого Уряда деканальнаго по 2 зшиты Bericht der Leopoldinen-Stiftung, 61. Heft, ко сообщеню кандеканальному Клирови — особнымъ обѣжникомъ, котрыбы въ цѣли догодного перерѣнья тон брошюры на каждомъ мѣстци довше забавити мѣгъ.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львовѣ, дня 11. Мая 1891.

Ч. 40.

Ч. 2910. — Вызываются поновно ВЧ. Душпастырь до безпроводочной уплаты надежности за „Львовско-АЕпархіалый Вѣдомости.“

Понеже многы ВЧ. Душпастырь и до теперъ еще заягаютъ съ предплатою на „Львовско-АЕпархіалый Вѣдомости“, хотя речинецъ до уплаты тоиже на 1. Марта с. р. бувъ назначеный, то вызываея ихъ — съ покликѣмъ на тугейше розпорядженъ зъ д. 23. Сѣчня с. р. Ч. 309 (Львовско-АЕпарх. Вѣдом. Ч. I.) — подъ строгою личною отвѣчательностію, щобы предлату тую въ квотѣ 1 зр. 20 кр. а. в. безпроводочно а найдальше до 1. Липня с. р. тутъ надѣсала.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львовѣ, дня 12. Мая 1891.

Ч. 41.

Ч. 3519. — Препоручаея „Розважанья при посѣщеню найсв. Тайнгъ“ Д-ра Климента Сарницкаго.

Препоручаея ВСЧ. Клирови и Вѣрнымъ апробоване отъ Митроп. Ординаріята сочиненіе Д-ра Климента Сарницкаго, Протоигумена Чина св. Василія В., подъ заглавіемъ: „Розважанья при посѣщеню найсв. Тайнгъ“. Дѣло тое може служити до умноженя набожности къ найсв. Тайнамъ; котра то набожность есть наибольшой ваги передовсѣмъ для священниковъ, а потому также для всехъ Вѣрныхъ. — Книжочка сія, оправлена въ полотно, стоитъ 40 кр.; и можъ ю получить въ монастыри св. Онуфрія въ Львовѣ.

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львовѣ, дня 14. Мая 1891.

Ч. 42.

Ч. 1583. — Постановление Митроп. Консистеріи дотычно испытѣвъ квалификаційныхъ свѣтскихъ кандидатѣвъ учительскихъ изъ науки религіи.

Учительскіи кандидаты свѣтскіи, которіи зголошуются передъ ц. к. Комисіями экзаминаційными въ Львовѣ и Тернополи до испытѣвъ въ цѣли узисканья свѣдоцтва квалификаційного до преподаванья науки религіи дѣтямъ гр. к. обряда въ школахъ народныхъ въ заступствѣ душпаствырей, мають выказатися знаньемъ:

1) Катихисма малого и бѣльшого; 2) Библіиной исторіи старого и нового завѣта 3) церковныхъ обрядѣвъ товаришачихъ Святамъ и торжествамъ гр. к. обряда; 4) звычайныхъ щоденныхъ молитвъ и пѣсней по крайнѣи мѣрѣ тыхъ, которіи звычайно сѣваются при Службѣ Божій. Кромѣ того мають таковіи кандидаты выказатися также знаньемъ пляну для науки религіи въ гр. к. архидіецеіи Львовскій обовязуючого, особливо въ народныхъ школахъ одноклясовыхъ и пѣдручничѣвъ предписаныхъ до науки религіи въ школахъ народныхъ.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 14. Мая 1891.

Ч. 43.

Ч. 3762. Декретъ св. Конгрегаціи Индекса.

Сообщается ВСЧ. Клиру слѣдующій декретъ св. Конгрегаціи Индекса:

Decretum. Sabbato Die 25 Aprilis 1891. Sacra Congregatio Eminen-tissimorum ac Reverendissimorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a Sanctissimo Domino nostro Leone Papa XIII Sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni, expurgationi ac permissioni in universa christiana Republica praepositorum et delegatorum, habita in Palatio Apostolico Vaticano die 24 Aprilis 1891, mandavit et mandat, proscripsit proscribitque, vel alias damnata atque proscripta in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur Opera:

Explicacões ao Publico a proposito do incidente occorrido entre o Excellentissimo e Reverendissimo Senhor Bispo Conde e a Faculdade de Theologia da Universidade de Coimbra, pelo Dr. Manuel De Azevedo Araujo e Gama. — Coimbra 1886 (28 Febbraio). — Decr. S. Off. Feria IV, 2 Iulii 1890.

A Faculdade de Theologia e as doutrinas que ella ensina, pelo Padre José Maria Ragrigues quintannista de Theologia. — Coimbra 1886. — Eod. Decr.

Analyse critica do libello accusatorio que o Excellentissimo e Reverendissimo Sr. Bispo Conde redigiu contra a Faculdade de Theologia da Universidade de Coimbra, par Manuel de Azevedo Araujo e Gama. — Coimbra 1888. — Eod. Decr.

A Sagrada Congregaçao do Concilio e os direitos do Senhor Bispo Conde sobre a Universidade de Coimbra. Nova edição de um documento recente, precedida de algumas considerações pelo Dr. José Maria Rodrigues Lente substituto de Faculdade de Theologia da Universidade de Coimbra, 1889. (Outobre) — Eod. Decr.

Auctores laudabiliter se subiecerunt. Giuseppe Toscanelli, Deputato al Parlamento. — Religione e Patria osteggiate dal Papa; l'Italia si deve difendere. — Firenze, Fratelli Bocca editori, Torino-Roma; 1890. — Decr. 13 Aug. 1890.

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta Opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sed locorum Ordinariis, aut haereticae pravitatis Inquisitoribus ea tradere teneatur sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO LEONI PAPAE XIII per me infrascriptum S. I. C. a Secretis relatis, SANCTITAS SUA Decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem etc.

Datum Romae die 25 Aprilis 1891. Camillus Card. Mazzella Praef. Fr. Hyacinthus Frati Ord. Praed. S. Ind. Congreg. a Secretis. Loco + Sigilli. Die 25 Aprilis 1891 ego infrascriptus Mag. Cursorum testor supradictum Decretum affixum et publicatum fuisse in Urbe. Vincentius Benaglia, Mag. Curs.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 16. Мая 1891.

Ч. 44.

Ч. 4969/орд. — Препоручается поновню ВСЧ. Духовенству матеріальне и моральне поправанье „Австрійского стоваришєня им. св. Рафаила въ Вѣднѣ“ для охорони кат. эмигрантѣвъ.

Статистика выказуе, що эмиграціи жителей всѣхъ враѣвъ, а особливо Галичины, до Америки принимаютъ щоразъ бѣльшій размѣръ. И такъ пѣдчасъ коля въ мѣсяцю Цвѣтню с. р. выемигровало до Америки зъ Буковины 3 а зъ Угорщины 69 людей, то въ тѣмже мѣсяцю эмигранты зъ восточной и западной Галичины представляютъ поважне число 776 осѣбъ. Можемъ собѣ теперь подумати, много то душъ, много то вѣрныхъ нашего св. обряда въ протягу одного року, въ протягу довшого ряду лѣтъ, оставяе родинну землю и переходитъ въ чужій стороны, щобы тамъ шукати лучшей долѣ, а радше, щобы тамъ досвѣдчити страшного розчарованья и статься пайсумнѣйшою жертвою корыстолюбія безсовѣстныхъ людей и власти

въ розпуку и крайню нужду. Однако тѣ несчастныя люди не лишь впадаютъ въ нужду матеріальну, але що гѣрше, они, позбавлені въ далекихъ сторонахъ духовной опѣки и провода зъ стороны душпастирей, которыхъ тамъ нема, упадають морально и суть выставлені на цѣлковиту утрату своєї вѣры и вѣчного спасенія, якъ о тѣмъ недавно тому всѣмнуслисьмо, препоручаючи ВСЧ. Духовенству, щобы остерѣгало людей ѣтъ емиграціи до Америки а особливо до Бразиліи, где по поводу недостатка священникѣвъ катол. нашій вѣрній пѣдѣ взглядомъ религіино-моральнымъ мусячь поести якъ наибольшій шкоды. Будобы добре, еслибы емиграціямъ нашихъ людей можна цѣлковито перешкодити; однако — якъ учить опытъ — тое не удасть ся николи; по поводу тайныхъ агитаціи скрытныхъ и злобныхъ агентѣвъ, представляющихъ житье за моремъ въ найкраснихъ барвахъ, не придадутся до ничего найострѣйшіи приписы и найщиршіи перестороги, такъ що емиграціи сталися въ нашихъ часахъ неизбежнымъ зломъ. Въ виду того, якъ подалисьмо до вѣдомости ВСЧ. Духовенства въ нашихъ вѣдомостяхъ Архіепархіальныхъ минушого року въ Ч. 54, узнали люди сочувствующій надъ несчастною судьбою емигрантѣвъ крайню потребу завязанья стоваришенья, которебы мало цѣль поученіями и средствами озоровательными стеречи катол. емигрантѣвъ зъ королевствъ и краѣвъ въ Думѣ державной заступленныхъ ѣтъ численныхъ тымъ емигрантамъ грозячихъ опасностей такъ зъ взгляду на ихъ религію и коровствениость якъ и зъ взгляду на ихъ мастокъ, а то начавши ѣтъ часу, коди рѣшилися выемигровати, якъ до отриманья якои платной работы на мѣстци ихъ нового поселенія. Тое гуманне и въ нашихъ часахъ крайню потребне стоваришенье приняло красне и характерыстичне имя „св. Рафаила“ и мае свое сѣдалище въ Вѣднѣ. Статута того стоваришенья, въ которыхъ поясняея ближе цѣль его и средства, служачій до ей осяженья, подалисьмо въ высше помянутѣмъ числѣ нашихъ вѣдомостей, зываючи ВСЧ. Духовенство до матеріального и морального попиранья того полезного стоваришенья а именно, щобы ВСЧ. Духовенство въ узнанью великои его полезности такъ само приступовало въ члены его якъ и своихъ вѣрныхъ до того захоочувало. Зъ уваги на тое, що найменша вкладка рѣчна члена того стоваришенья выноситъ лишь 50 кр., рѣвно зъ уваги на велику потребу и полезнѣсть самогоже стоваришенья, зъ котрого добродѣйствъ маюць користати такъ многіи нашій вѣрній зъ Галичины, булисьмо сильно пересѣдчені, що ВСЧ. Духовенство съ наибольшою готовостію поспѣшитъ въ помѣчь тому стоваришенью и громаднымъ такъ власнымъ якъ и своихъ вѣрныхъ приступованьемъ въ его члены причинитя до утворенья веромагательного комитета епархіального съ мѣстопребуваньемъ въ Львовѣ. Тымъ часомъ доси не дѣйшло до Митроп. Ординаріята ѣтъ ВСЧ. Духовенства ничего рѣшительного въ тѣмъ важнѣмъ дѣлѣ. Тожъ Митр. Ординаріятъ, желаючъ якъ найкрасшого розвою стоваришенья св. Рафаила, поручае поновно вѣсѣмъ ВЧ. Урядамъ деканальнымъ, щобы на наиблизѣмѣмъ соборчику деканальнѣмъ поставили тое дѣло на порядку дневнѣмъ и тымже щиро заявилися и сюда свои ухвалы предложили. Такъ добровѣдлий датки на рѣчь реченого стоваришенья якъ и рѣчній вкладки членѣвъ его належитъ присылати до Митр. Консистоіи. Митр. Ординаріятъ

примѣч.-е, що ѣгозва ВСЧ. Духовенства до вѣрныхъ въ часѣ богослуженья недѣльного въ церкви дотычно попиранья стоваришенья св. Рафаила подала бы ВЧ. Духовенству желательну случайнѣсть представити наглядно сумну судьбу емигрантѣвъ, злобу тайныхъ агентѣвъ, збогачуючихся легкодушностію людей необразованныхъ и неопытныхъ, а тымъ способомъ загрѣваючи вѣрныхъ до песеенья помочи ихъ несчастливымъ братьямъ и сестрамъ ѣтстрашилибыся ѣтъ емиграціи до Америки тѣи, которій бы иначе могли колісь статися подобными сумными жертвами людскои злобы и переворотности.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 19. Мая 1891.

Ч. 45.

Ч. 2797. — Обвѣщаея речинець къ испытю конкурсовому парохіальному.

Дня 30. Червня и 1. Липня (н. с.) с. р. ѣтбудея испытъ конкурсовый парохіальный дотычно науки. Желаяючій пѣддатися сему испытюви маюць явитися дня 30. Червня о 7-ѣй год. рано въ церквѣ Архикатедральной въ Львовѣ, где ѣтправитя св. Литургія о призыванье помощи св. Духа; по выслуханью а взглядно ѣтслуженью св. Литургіи соберутся все въ сали консисторскихъ засѣданій, где спишуть на приготованѣмъ паперѣ свои имена и выкажутя позволеньемъ Митр. Консистоіи пѣддатися таковому испытюви.

Ѡтъ Митрополитальной Консистоіи.

Львовѣ, дня 21. Мая 1891.

Ч. 46.

Обвѣщенья конкурсовѣ.

Митрополитальна Консистоія розписуе на конкурсы слѣдуючій парохіи:

а) пѣдѣ д. 23. Цвѣтня 1891 съ речинцемъ до 18. Червня 1891:

Ч. 3187. Мальчицѣ, деканата Городецкого, наданья приватного;

б) пѣдѣ д. 7. Мая 1891 съ речинцемъ до 2. Липня 1891:

Ч. 3464. Бовшѣвъ, деканата Галицкого наданья приватного.

Ѡтъ Митрополитальной Консистоіи.

ХРОНИКА.**ИМЕНОВАНЫЯ.****Завѣдателямъ деканата именованы:**

Ч. 403/орд. ВСЧ. О. Юліанъ Кошчестянскій, парохъ Галича, для деканата Галичскаго — на мѣстце ВПр. О. Симеона Ткачуника ново-заянституованого Крылошанна греміяльнаго Епископскои Капитулы Станиславвскои.

Ординар. Комисаремъ шкільнымъ именованы:

Ч. 2503. ВСЧ. О. Теодоръ Кордуба, парохъ въ Бережанахъ и завѣдатель Бережанскаго уряда декан., для шеблъ народныхъ въ Бережанскѣмъ деканатѣ — на мѣстце уволеного бѣт тои должности ВСЧ. О. Юліана Онышкевича.

Архіерейску грамоту похвальну съ правомъ употреблянья экспозиторій крылошанскихъ получивъ:

Ч. 2993. ВСЧ. О. Кириянъ Жуковскій, парохъ въ Кошлякахъ.

Умѣщенья.**а) Завѣдательства получили 00.:**

Ч. 2039. Антоній Зарыхта, сотрудн. Березовицѣ, въ Чижиковѣ,
 Ч. 2552. Владиміръ Лотоцкій завѣд. Кабаровець, въ Стѣнцѣ,
 Ч. 2741. Емилианъ Брояковскій, завѣд. Лукавицѣ нижн., въ Яйковцяхъ,
 Ч. 2767. Андрей Обрѣзковъ, сотр. парохіи св. АА. Петра и Павла въ Львовѣ, въ Мальчицяхъ,
 Ч. 3064. Михайлъ Форысь, б. завѣд. Журова, въ Пльснѣнахъ.
 Ч. 3083. Кирилъ Левицкій завѣд. Лукавицѣ нижн. — въ Баличахъ подорожныхъ,
 Ч. 3464. Іосифъ Рыбакъ б. завѣд. Вербиловець, въ Бовшовѣ.

б) Сотрудничества получили 00.:

Ч. 1685. Ярославъ Лучаковскій, новопост. пресвитерь, въ Сѣвцѣ,
 Ч. 2674. Григорій Содомора, сотр. Кобыловолокъ, въ Новосѣлцѣ-ленчѣ.

Введеніи 00.:

Ч. 2684. Іеронъ Кмицикевичъ яко парохъ Фраги,
 Ч. 2704. Ярославъ Янковичъ въ сотрудн. въ Щирци,
 Ч. 2723. Теодоръ Ковальскій въ завѣд. Покровецъ,
 Ч. 2763. Петръ Радзикевиць яко парохъ Вишенки малои,
 Ч. 2765. Іоаннъ Палѣвъ въ сотр. въ Кутахъ,
 Ч. " Михайлъ Ваврякъ яко парохъ Кутыщъ,
 Ч. 2766. Андрей Целенскій въ завѣд. Журова,
 Ч. 2867. Антоній Рудницкій яко парохъ Дыгятина,
 Ч. 2897. Василій Молчко яко парохъ Серваръ,
 Ч. 2952. Николай Фольварковъ яко парохъ Демиѣ,
 Ч. 2957. Созонтъ Медвецкій яко парохъ Ольховки,
 Ч. 3010. Корнилій Бачинскій въ завѣд. Березовицѣ,
 Ч. 3011. Андрей Обрѣзковъ въ завѣд. Мальчицѣ,
 Ч. 3116. Володиміръ Лотоцкій въ завѣд. Стѣнки,

Ч. 3175. Антоній Зарыхта въ завѣд. Чижикова,
 Ч. 3184. Маріянъ Заячковскій въ завѣд. Батькова,
 Ч. 3341. Михайлъ Форысь въ завѣд. Пльснѣнахъ,
 Ч. 3409. Евстахій Меруновичъ яко парохъ церкви св. АА. Петра и Павла въ Львовѣ,
 Ч. 3439. Ярославъ Лучаковскій въ сотр. Стѣнки,
 Ч. 3440. Василій Навроцкій въ сотр. парохіи св. АА. Петра и Павла въ Львовѣ,
 Ч. 3498. Іосифъ Фолисъ въ сотр. въ Кустынѣ.

Уволеніи 00.:

Ч. 2522. Петръ Радзикевиць бѣт парохіи въ Чижиковѣ,
 Ч. 2662. Маріянъ Заячковскій бѣт завѣд. Демиѣ,
 Ч. 2866. Владиміръ Розлуцкій бѣт завѣд. въ Дыгятинѣ,
 Ч. 2894. Андрей Обрѣзковъ бѣт сотр. при церквѣ св. А. А. Петра и Павла въ Львовѣ,
 Ч. 3010. Антоній Зарыхта бѣт сотр. Березовицѣ,
 Ч. 3115. Іоаннъ Глодзинскій бѣт завѣд. Стѣнки,
 Ч. 3155. Ярославъ Лучаковскій бѣт сотр. въ Плавью,
 Ч. 3156. Емилианъ Брояковскій бѣт завѣд. Лукавицѣ,
 Ч. 3184. Николай Фольварковъ бѣт завѣд. Батькова,
 Ч. 3266. Іос. Фолисъ бѣт сотр. въ Станиславчику,
 Ч. 3295. Григорій Содомора бѣт сотруд. Кобыловолокъ.

Въ пропозиціи умѣщени 00.:

Ч. 2199. на Винники: 1. Евстахій Клоесевичъ, 2. Іоаннъ Сабатъ и 3. Николай Сѣчинскій
 Ч. 2200. на Явче: 1. Іосифъ Бандыра 2. Юліанъ Галькевичъ и 3. Дмитрій Розлуцкій;
 Ч. 2321. на Слободу: 1. Игнатій Юхновичъ, 2. Іосифъ Бандыра и 3. Симеонъ Савула;
 Ч. 2568. на Великополе: въ тернѣ: 1. Іоаннъ Безушко, 2. Іандоръ Зельскій, 3. Іоаннъ
 Божейко; — а въ снѣсъ: Андрей Обрѣзковъ;
 Ч. 3085. на Снѣжковъ: 1. Іоаннъ Мартынюкъ — Лотоцкій и 2. Іос. Фолисъ.

Презенты получили 00.:

Ч. 2825. Іоаннъ Кобриневичъ на Жупань,
 Ч. 2901. Дмитрій Розлуцкій на Явче.

Вставлено до В. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институціи 00.:

Ч. 2825. Іоанна Кобриневича на Жупань,
 Ч. 3223. Дмитрія Розлуцкого на Явче.

До канон. институціи завѣзваніи 00.:

Ч. 3035. Емилианъ Вербицкій на Хмелиска,
 Ч. " Антоній Аликевичъ на Доброводы.

Зрезигнованъ зъ полученои презенты:

Ч. 3037. О. Іоаннъ Юркевичъ, парохъ Германова, зъ презенты на парохію Сухорѣче.

Отпустку бѣт прихода для покрѣплення слабого здоровья получивъ:

Ч. 3123. О. Гаврилъ Медыцкій парохъ Слободы, 2-мѣсячн — заступничество поручено о. Іоанну Дурбаку зъ Увѣя.

Ц. к. Намѣстничество завѣдомило Митропол. Консисторію, що в. ц. к. Министерство асигновало плату для прив. сотр.:

Ч. 3117. въ Сѣвцѣ, 300 зр. рѣчно на часъ душпаствырованья въ тѣи парохіи дотеперѣшного пароха,
 Ч. 3552. въ Иванѣвцѣ 300 зр. на протягъ одного року.

Митропол. Консисто́рія всталилася до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о удѣленіи презентъ:

Ч. 2872. О. Александру Петровичу на парохію Камѣнь;

б) о системизованіи сотрудничества:

Ч. 2352. въ Рогатынѣ;

в) о платѣ за фонда религ. для приват. сотрудниковъ:

Ч. 2843. въ Долбѣжѣ, дек. Теребовельского,

Ч. 2895. въ Пониковицѣ малой;

г) о заповогу за фонда религ. для ОО.:

Ч. 1236. Іоанна Мазановского пароха Руды,

Ч. 1434. Іоанна Маркевича пароха Юнашкова,

Ч. 2444. Николая Туркевича пароха Кореличѣ,

Ч. 3043. Михайла Цегельского пароха Каменки струм.

Митроп. Ординаріатъ соглашаеся на принятіе въ новиціатъ Чина св. Василя В. въ Добромилі:

Ч. 3344. Георгія Фецака и Василя Романовского.

Ч. 3183. Выказъ всѣхъ жертвъ надѣсланныхъ въ м. Цвѣтню 1891 до Канцеляріи Митр. Консисто́ріи:

а) на церковь св. Іоакима въ Римѣ:

дня	ВСЧ, Буккій уряд. декан.	5 зр. — кр.
18/4.	ВСЧ. О. Николай Рыбакъ парохъ Шумлянѣ	1 " 20 "
"	" ВСЧ. О. Іоаннъ Ивасечко парохъ Вербова	1 " — "
"	" Громада Вербѣвъ	1 " — "
"	" Ч. Братство церковне въ Вербовѣ	1 " — "

б) на знесеніе неволѣ въ Африцѣ:

дня	ВСЧ. Урядъ парох. въ Станимирѣ	1 зр. 80 кр.
"	" 10/4. Бобрецкій Уряд. декан.	2 " 95 "
"	" 17/4. Ч. Прихожане Бѣлого и Новосѣлки	1 " 20 "
"	" 25/4. Ч. Прихожане Словиты и Кривичѣ	7 " 24 "
"	" 28/4. Ч. Прихожане Добростанѣ	2 " 23 "

Отъ Митрополитальнаго Ординаріата.

Львѣвъ, дня 25. Мая 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЪВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 30. Червня.

Ч. VII.

Ч. 47.

Ч. 3929. — О сопроводженіи прошеній о увѣльненіи отъ вѣлѣту конкурсового парохіальнаго черезъ ВЧ Уряды деканальнѣ.

Звертаеся увага ВСЧ. Урядѣмъ декан., що увѣльненіе отъ испѣту конкурсового парохіальнаго естъ дотычно науки, и протое въ сопроводженіи прошенія о таке увѣльненіе належитъ межѣ ишимъ особенно на то звернути увагу чи и о скѣлько проситель занимаеся наукою и читаньемъ книгъ богословскихъ, чи и якъ проповѣдае въ церквѣ, чи и съ якимъ успѣхомъ учить дѣтей катихисму въ церквѣ и школѣ, чи на соборникахъ бувъ пригото- ванный на вопросы назначеній урядомъ деканальнымъ и якъ на тѣи вопросы отвѣдагъ и вообще на все то, що може дати Митроп. Консисто́ріи о науцѣ просителя докладне понятіе, на подставѣ которого могла бы доперва розсудити, чи проситель може бути отъ испѣту конкурсового увѣльненымъ чи нѣ.

Отъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Львѣвъ, дня 21. Мая 1891.

Ч. 48.

Ч. 4296. — О отлученіи дочерной мѣстцевости „Руденко ляцке“ отъ парохіи „Куликѡвъ“.

Отъ парохіи Куликѡвъ деканата Холоевского, буде отлучена дочерна мѣстѣсть Руденко ляцке; длятого будущій парохъ Куликова предъ своею каноничною институціею на тууже парохію, буде обовязанный здѣлати письменну декларацію, що сказаному отлученію дочерной мѣстности отъ парохіи Куликова жаднымъ способомъ противитися не буде.

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѡвъ, дня 4. Червня 1891.

Ч. 49.

Ч. 3051. — Розпорядженіе взглядомъ доповненія церемоній св. Крещенія и неоткладанія св. Муро помазанія при дѣтяхъ священникѡвъ.

Неоднократно дотеперь роблено спостереженіе, що по усопшихъ Душпастыряхъ лишаются дѣти, часто уже и дорослїи, которымъ кромѣ изъ воды крещенія, родичами залишено удѣленіе тоже и крещенія изъ церемоній и св. Муропомазанія.

Якъ неприятымъ бути мусить дошедше частѣйше до вѣдомости власти духовной такове малоцѣненіе и даже легковаженіе самими священниками законѡвъ святой Церкви нашої; такъ и конечнымъ оказуеся, поставити разъ уже конецъ тому неотрадному злосостоянію.

Въ слѣдствіе того постановляе и розпоряджуе подлежащимъ Ординаріятъ Митрополитальной, чтобы ВЧ. ОО. Душпастырѣ, гдѣбы то конечно було, на случай небезпеченства житія або по другому якому будь важному поводу, дѣтямъ ихъ на разѣ креститися тѡлько изъ воды, неоткладали на лѣта ни такожь на многїи мѣсяцѣ, требуеме доповненіе св. Крещенія изъ церемоній и такожь Тайну св. Муропомазанія, и тѣмъ изъ дома и отъ рода своего, самымъ добрымъ привладомъ оказувалися всегда для своихъ прихожанъ, именно що до захованья приказѡвъ и требованій св. вѣры нашої христіанско-католической.

ВЧ. Уряды деканальній обовязуемо пѡдъ строгою отвѣтательностію Настоятелей деканатѡвъ, чтобы точно уважали и чували надъ захованьемъ сего розпорядженія, а спостережене неповиновеніе тому, колибы изъ дому Священническаго повыше закону св. Церкви противне въ соблазнъ парохіанамъ происходило поведеніе, безпрОВОЛОЧНО о тѡмъ доносили Ординарїатѡви Митрополитальному.

Щоже до спостереженого дотеперь выше наведеного злосостоянія, то розпоряджае дальше Митропол. Ординарїатъ, чтобы ВЧ. ОО. Душпастырѣ тыхъ парохій, въ которыхъ проживаютъ священнич. вдовы съ сиротами,

доси лише изъ воды крещеными, покликали ихъ до себе и обучили о довжности скорого доповненія св. Крещенія а такожь и св. Муропомазанія на тыхъ ихъ осиротѣлыхъ дѣтяхъ, понеже въ будуще — яко непровадженымъ по уставу христіанскому — сиротамъ того рода, отъказуватибыся мусѣла, всяка подаваема запомога изъ дотычного фонда Архіепархїального.

Отъ Митрополитального Ординарїата.

Львѡвъ, дня 13. Червня 1891.

Ч. 50.

Ч. 4786. — О обовязку предкладанья рахунку зъ побраныхъ доходѡвъ епитрахильныхъ изъ стороны завѣдателѣй парохій.

Выс. ц. к. Намѣстничество жадае отъ каждого бувшого завѣдателя парохіи предложенія дотычнымъ Урядомъ деканальнымъ затверженого рахунку зъ побраныхъ нимъ пѡдчасъ завѣдательства доходѡвъ епитрахильныхъ; но до предложенія того рахунку вызывае доперва тогды, коли зѣстало уже зъ отси повѣдомлене о увѡльненію взглядного священника отъ завѣдательства и коли тойже завѣдатель, получивши тымчасомъ инну посаду, перенесся неразъ до мѣстцевости иншого деканата, далеко отдаленон отъ своего попередного мѣстопробуванья. Бувшїи отже завѣдатель парохіи мусить въ повышѡй цѣли удалися до мѣстцевости своего попередного завѣдательства, выисати зъ книгъ метрикальныхъ число дѣйствїй метрикальныхъ, а спорядивши рахунокъ зъ побраныхъ нимъ за тїи дѣйствїя доходѡвъ епитрахильныхъ — постаратися о затверженіе его черезъ дотычный Урядъ деканальный.

Щобы прискорити урядованіе въ тѡмъ взглядѣ Митрополитальной Консистоіи и оминутти недогѡдности для бувшихъ завѣдателѣй, вызываются все завѣдателѣ парохій, чтобы заразы при своемъ увѡльненію отъ завѣдательства спорядили повыше наведенный рахунокъ зъ доходѡвъ епитрахильныхъ за цѣлый часъ своего завѣдательства и тойже потвержденный черезъ дотычный Урядъ деканальный безпрОВОЛОЧНО тутъ предкладали.

Заразомъ вызываются Вч. Настоятелѣ деканатѡвъ, чтобы выповненіе сего розпорядженія допильновали и рахунокъ епитрахильный завѣдателѣй совокупно съ доносомъ о ихъ увѡльненію тутъ надсылали.

Отъ Митрополитальной Консистоіи.

Львѡвъ, дня 18. Червня 1891.

Ч. 51.

Ч. 580/орд. Препоручаєся ВЧ. Духовенству сочиненіє „Житія Святыхъ въ связи историчной“ Д-ра Іосифа Мѣльницкого.

Тыми днями появилася первый выпускъ сочиненія: „Житія Святыхъ въ связи историчной и пр.“ — черезъ Іосифа Мѣльницкого Доктора св. Богословія, Совѣтника Митропол. Консисторіи и Вицеректора генер. Семинаріи въ Львовѣ. Сочиненіє тоє буде обнимати сѣмъ книжокъ въ двохъ томахъ съ указательными списками именъ по порядку азбучному и календарному. Томъ первый буде обнимати 4 книжки и представитъ Житія Святыхъ бгъ сотворенья свѣта до повной побѣды Христіянства въ имперіи Римской. Томъ другій обнимати мае три книжки и представитъ исторію Церкви въ Житіяхъ Святыхъ до XIV вѣку. На заключеніє дане буде житіє св. священномученика Іосафата, на конецъ подадутся указательніи списы. Появившійся первый выпускъ обнимає 21 аркушбвъ и представляє въ двохъ книжкахъ Житія Святыхъ бгъ сотворенья свѣта до 117 р. ери посіблной; дбстатї егo можна въ Ставропигійской книгарни и у самого автора за 1 зр. 50 цт. Въ дорозѣ же пренумераційной коштовавъ съ пересылкою, котора 10 цт. выноситъ, тблько 1 зр. 20 цт. Издатися теперъ маючій другій выпускъ обнимати буде около 18 аркушбвъ и представитъ въ Житіяхъ святыхъ вронческій вѣкъ церкви Христовой (до р. 313). Пренумерата съ пересылкою на другій и послѣдуючї III.-IV. выпуски выноситъ 6 цт. бгъ печатного аркуша. Якъ появилася выпускъ, цѣна егo сорозмѣрно подвыснитися. Пренумерата посылаєся найпростѣйше подѣ адресою: До Выдавництва Житій Святыхъ Д-ра Іосифа Мѣльницкого, въ Львовѣ, ул. Коперника ч. 36. Исслѣдованья историчнї Д-ра Мѣльницкого суть стараннї, выкладѣ есть популярный, занимательный и назидательныхъ, доббрѣ исторіи вычерпує рбкъ церковный; для хотячихъ дѣлати глубшї студїя въ тбмъ взглядѣ доданїи суть примѣчанїя потрѣбнїи къ основному знанію исторіи. Понеже такъ дѣло бгпо-вѣдає вымогалѣ новочасной науки и много причинитися може къ ширенью славы Госп. Бога и Святыхъ Егo и къ моральному поддвиженію народа, то усердно препоручаєся ВСЧ. Духовенству, всѣмъ Вѣрнымъ и читальнымъ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовъ, дня 26. Червня 1891.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЫЯ.

Комисаремъ Ординаріятскимъ для справъ сервитутовыхъ Нараевского деканата именованый:

Ч. 2860. О. Александръ Танчаковский, завѣдатель Нараевского деканата и парохъ въ Дунаевъ — на мѣстце уволенного бгъ той должности О. Ігнатія Телишевского парха Бѣлки.

Митроп. Консисторія поручила ВСЧ. Слалатскому Урядови декан. удѣлити письменну похвалу именованъ Митроп. Консисторіи по поводу бгбувшогося осмотра деканального ОО.:

Ч. 4022. Антоію Аляськевичу б. пароху Хмельскъ и Михаилу Ганкевичу пароху Глѣбова.

В. Министерство Вѣины заименовало капеляномъ войсковымъ II клясы въ резервѣ:

Ч. 3909. О. Якова Зробека, сотрудики въ Выбудовѣ.

Введенїи ОО.:

Ч. 4051. Іосифъ Рыбакъ въ завѣд. Бовшова,
Ч. 4052. Левъ Тарнавскїи яко парохъ Подлѣсья,
Ч. 4074. Антоіи Аляськевичъ яко парохъ Доброводъ,
Ч. 4204. Емиліанъ Вербицкїи яко парохъ Хмельскъ,
Ч. 4622. Кирилъ Левицкїи въ завѣд. Балчѣ подорожныхъ,
Ч. 4753. Францъ Громадка яко парохъ Смержева.

Уволенные ОО.:

Ч. 4071. Емиліанъ Вербицкїи яко парохъ Доброводъ,
Ч. 4203. Антоіи Аляськевичъ яко парохъ Хмельскъ,
Ч. 4410. Андрей Целенскїи бгъ сотруди. въ Сѣвцѣ.

Въ пропозиціи умѣщенїи ОО.:

Ч. 3531. на Перевозецѣ: 1. Іосифъ Мартинецъ и 2. Іоаннъ Палѣвъ;
Ч. 4446. на Крушельницю: 1. Александръ Эдерковскїи и 2. Владиміръ Левицкїи;
Ч. 4447. на Оглядѣвъ: 1. Михаилъ Андюковскїи и 2. Іларїи Барусевичъ;
Ч. 4448. на Толцѣвъ: 1. Іосифъ Бандыра, 2. Фялиппъ Целехъ и 3. Симеонъ Вынявскїи;
Ч. 4877. на Млыниска: Іосифъ Мартинецъ самъ одинъ.

Презенты получили ОО.:

Ч. 3729. Іоаннъ Мартинюкъ — Лотоцкїи на Симкѣвъ,
Ч. 4152. Іоаннъ Безушко на Великоподе,
Ч. 4194. Левъ Горалевичъ на Угерско,
Ч. 4626. Іоаннъ Палѣвъ на Перевозецѣ,
Ч. 4987. Александръ Петровичъ на Камень.

Вставленося до В. Президіи ц. и. Намѣстничества взглядомъ институціи ОО.:

Ч. 3729. Іоанна Мартинюкъ — Лотоцкого на Симкѣвъ,
Ч. 4152. Іоанна Безушка на Великоподе,

- Ч. 4194. Льва Горалевича на Угерско
Ч. 4627. Іоанна Палтєва на Перевозець.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаєся на канон. институцію 00.:

- Ч. 3778. Дмитрія Розлуцкого на Явче,
Ч. 3897. Іоанна Кобрыновича на Жупаньє,
Ч. 4581. Іоанна Мартинюк — Лотоцкого на Сянковъ,
Ч. 4741. Льва Горалевича на Угерско.

До институції завбзваний 0.:

- Ч. 4741. Левъ Горалевичъ на Угерско.

Канон. институцію получили 00.:

- Ч. 3647. Антоній Алиськевичъ на Доброводы,
Ч. 3647. Емилянъ Вербийскій на Хмелиска,
Ч. 3894. Франць Громадка на Сморгьєвъ.

Декретъ увольненя ѳтъ испита конкурсового парохіального на протягъ 6 лѣтъ получили 00.:

- Ч. 3646. Мелетій Дзеровичъ парохъ Глѣбовичъ свѣрскихъ,
Ч. 3841. Самеонъ Березовскій парохъ Загоречка,
Ч. 4288. Николай Бѣлецкій парохъ Голыня,
Ч. 4348. Іоаннъ Лѣщинскій завѣд. Труханова,
Ч. 4502. Іоаннъ Маркевичъ парохъ Юнашкова,
Ч. 4724. Петръ Биливскій парохъ Должанки.

Созволенє приступити къ испиту конкурсовому парохіальному получили 00.:

а) въ найближшємъ речинци:

- Ч. 3704. Яковъ Вацькъ катхизитъ народныхъ шкѣлъ въ Тернополи,
Ч. 3737. Теодоръ Бѣлевичъ парохъ Вырова,
Ч. 4087. Северинъ Левицкій сотр. въ Щирци,
Ч. 4090. Василій Навроцкій сотр. парохіи св. АА Петра и Павла въ Львовѣ,
Ч. 4258. Володиміръ Дорошъ сотр. въ Золотникахъ,
Ч. 4295. Антоній Зарыхта, завѣд. Чажикова,
Ч. 4548. Кароль Бардынъ завѣд. Жупанья,
Ч. 4565. Григорій Куцинскій сотр. Поморьянъ,
Ч. 4682. Юстинъ Сухаровскій сотр. въ Городку,
Ч. 4748. Николай Коначъ парохъ Бѣбчанъ,
Ч. 4764. Михайль Моссора сотр. Рыбникъ,
Ч. 4826. Викторъ Цебровекій сотр. Прошовой.

б) въ мѣсяци Жовтню 1891 р.

- Ч. 4802. Витольдъ Билинскій завѣдатель Ольховца,
Ч. " Володиміръ Розлуцкій завѣд. Козьки.

Ѳтпустку ѳтъ прихода для покрѣпленя слабого здоровья получили 00.:

- Ч. 3640. Александръ Стоцкій парохъ Богутана 8 недѣльну — заступничество поручено О. Юліану Габрусевичу зъ Махновець,
Ч. 3641. Даниль Крупна парохъ Подборецъ 6-недѣльну — заст. поручено О. Адалберту Главскому зъ Миклашова,

- Ч. 3642. Іоаннъ Сѣрко сотрудн. въ Сосновѣ 4-недѣльну,
Ч. 3664. Георгій Сохадкій парохъ Ищкова 8-недѣльну — заст. поручено О. Волод. Сабату сотр. Параєва,
Ч. 3693. Савинъ Мацѣльнскій парохъ Берлогъ 2-мѣсячну — заступн. поручено О. Александру Петровичу зъ Каменя,
Ч. 3757. Іоаннъ Сѣрко парохъ Ганявъ старобродскихъ 6-недѣльну — заст. поручено О. Іоанну Чаровскому зъ Суховоль,
Ч. 4066. Михайль Тшидюкъ завѣд. Тухольки 8-недѣльну — заст. поручено О. Михайлу Бачиньскому зъ Сморгьєва,
Ч. 4079. Іоаннъ Герасимовичъ парохъ Тура 6-недѣльну — заст. поручено О. Луцѣ Войтовичу зъ Ражнева,
Ч. 4192. Тома Мелешкевичъ парохъ Окна 4-недѣльчу — заст. поручено О. Евгенію Андрохвичу зъ Остапя,
Ч. 4193. Теофаль Корчинскій парохъ Виткова заст. поручено О. Стефану Петрушевичу зъ Полового,
Ч. 4242. Іосифъ Гула парохъ Чепель 2-мѣсячну — заст. поручено О. Іосифу Бабью зъ Пенякъ,
Ч. 4275. Іосифъ Чемеринскій парохъ Яблонова 2-мѣсячну — заст. поручено О. Василию Громадѣ зъ Скоморохъ,
Ч. 367. Іоаннъ Рєваковичъ парохъ Волєслаки 30-дневну — заст. поручено О. Климентію Рєвецкому зъ Яленковатога,
Ч. 4539. Михайль Хоминъ парохъ въ Мосткахъ 4 недѣльну — заст. поручено О. Максимилиану Струмьнскому зъ Ставчааъ,
Ч. 4543. Іосифъ Авдыковичъ парохъ Ясєнова 6-недѣльну — заст. поручено мѣстцевому сотрудику,
Ч. 4552. Николай Демчинъ парохъ Подгайчикъ 6-недѣльну — заст. поручено О. Николаю Левицкому зъ Лагодова,
Ч. 4553. Корнелій Мосєвичъ парохъ Куровачъ 6-недѣльну — заст. поручено О. Роману Ковцевичу пароху Станимра,
Ч. 4577. Антоній Захарієвичъ сотр. въ Сасовѣ 5 недѣльну,
Ч. 4580. Александръ Даниловичъ парохъ Нєстаничъ 2-мѣсячну — заст. поручено О. Роману Красицкому зъ Дернова,
Ч. 4792. Іоаннъ Юзычынскій парохъ Борынчъ 6-недѣльну — заст. поручено мѣстцевому сотрудику,
Ч. 4825. Хризантъ Колянковскій парохъ Вєлдѣжа 6-недѣльну — заст. поручено О. Іосифу Охрымовичу зъ Долина.

Митропол. Ординаріатъ вставился до Святѣйшо Престола о удѣленіе отпуста:

- Ч. 4081. для церкви въ Струтинѣ, деканата Золочевского на день Успенія прєсв. Дѣвы Маріи.

Митропол. Консисторія вставилася до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о плату зъ фонда религ. для приват. сотрудиковъ:

- Ч. 3410. въ Липовецѣ,
Ч. 3537. въ Бѣлѣмъ каменя,
Ч. 3738. въ Побужанахъ,
Ч. 4354. въ Поморянахъ,
Ч. 4623. въ Заболотцяхъ;

б) о удѣленє запомоги зъ фонда религ.:

- Ч. 3990. О. Володиміру Петрушевичу, сповѣднику Архикатедральному;

в) о удѣленіи особистого dodatka:

Ч. 4353. О. Антонію Варыводѣ пароху въ Кальнѣмъ;

г) о системизованіи другого сотрудничества:

Ч. 3629. въ Могилницѣ.

В. ц. к. Намѣстничество завѣдомило Митропол. Консисторію, що в. ц. к. Министерство асигновало плату для прив. сотр.:

Ч. 3669. въ Пеневѣ	300 зр. на прогягъ одного року,
Ч. 4629. въ Осташовцяхъ	" " " " " "
Ч. 4787. въ Кюнтахъ	" " " " " "
Ч. 4998. въ Лецѣвцѣ	" " " " " "

Престоль Упривилебваный одержали на сѣмъ лѣтъ парохіальній церкви въ мѣстцевостяхъ:

Ч. 4081. въ Струтынѣ (дек. Золочѣвского),
 Ч. 4199. въ Малковичахъ,
 Ч. 4.44. въ Перепельникахъ.

Митроп. Ординаріатъ удѣливъ власть служити по дѣлѣ службы Божій въ недѣлѣ и свята:

Ч. 3780. обомъ сотрудикамъ въ Тернополи.

Митропол. Ординаріатъ удѣливъ грамоты Архіерейского благословенія:

Ч. 3345. Іоанну Манастирскому и Петру Витвицкому прихожанамъ Долгополя ад Зарваница за жертвы на построенье тамошней церкви имено первый 500 а другій 400 зр. а. в.

Ч. 4332. Выказъ всѣхъ жертвъ надѣсланныхъ въ м. Маю 1891 до Канцеляріи Митр. Консисторіи:

а) на потреби св. Отца:

дня 7/5. ВСЧ. Урядъ парох. въ Жупанью	3 зр. — кр.
" 10/5. " О. Петръ Матковскій парохъ въ Сновичи	1 " — "
" 14/5. " Урядъ парох. въ Глецавѣ	1 " 23 "
" 30/5. " " " въ Островѣ	3 " — "
разомъ съ попередними жертвами	60 зр. 42 кр.

б) на св. грѣбѣ въ Палестинѣ:

дня 7/5. ВСЧ. Урядъ парохъ въ Фразѣ	1 зр. 20 кр.
" " Ч. Прихожане Махновецъ	1 " 10 "
" " Торгова	1 " 3 "
" 9/5. ВСЧ. Урядъ парох. въ Помонятахъ	2 " — "
" " " въ Перегиньску	2 " 45 "
" 10/5. Ч. Прихожане Солукова	3 " — "
" " ВСЧ. Урядъ парох. въ Витвици	1 " 20 "
" " " О. Петръ Матковскій парохъ въ Сновичи	1 " — "

дня 14/5. " Урядъ парох. въ Глецавѣ	1 зр. — кр.
" 20/5. " " " въ Островѣ	3 " 29 "
" 22/5. " " " въ Лясничахъ	4 " — "
" 30/5. " О. Евгеній Дяховичъ зъ Лютовацъ	1 " — "
" " Ч. Прихожане Лютовицъ	1 " — "
разомъ съ попередними жертвами	50 зр. 84 кр.

в) на знесеніе неволѣ въ Африцѣ:

дня 2/5. ВСЧ. Урядъ парох. въ Полтвѣ	2 зр. 50 кр.
" 7/5. " " " въ Полянѣ	1 " 50 "
" " " " въ Жупанью	1 " — "
" " " " въ Кобыловодокахъ	3 " 96 "
" " " О. Антоній Коцетинскій сотр. Зарваница	1 " — "
" 9/5. " Урядъ парох. въ Глибовичахъ свѣрскихъ	1 " 40 "
" 13/5. " " " въ Суходолахъ	3 " — "
" " " " въ Бродахъ	5 " — "
" 14/5. " " " въ Глецавѣ	1 " — "
" 20/5. Ч. Прихожане Курявъ	1 " 20 "
" 22/5. ВСЧ. Урядъ парох. въ Лясничахъ	4 " — "
" 30/5. " " " въ Островѣ	2 " — "
" " О. Евгеній Дяховичъ парохъ Лютовица	1 " — "
" " Ч. Прихожане Лютовицъ	1 " — "
разомъ съ попередними жертвами въ 1891 р.	402 зр. 55 кр.

г) на церковь св. Іоакима въ Римѣ:

дня 2/5. ВСЧ. Урядъ парох. въ Полтвѣ	2 зр. 50 кр.
" 7/5. " " " въ Могилницѣ	3 " — "
" " " " въ Фразѣ	1 " 10 "
" " " " въ Жупанью	2 " — "
" " ВПр. О. Михайль Фортуна поч. крылош., деканъ и парохъ въ Хутари	2 " — "
" " Ч. Братство церк. въ Хутари	2 " — "
" " " " въ Кальнѣмъ	2 " — "
" 9/5. ВСЧ. Урядъ парох. въ Перегиньску	2 " — "
" " " " въ Глибовичахъ свѣрскихъ	1 " 60 "
" " " " въ Сновичи	1 " — "
" " " " въ Настасовѣ	5 " — "
" 11/5. " Ч. Прихожане въ Крывомъ	3 " 50 "
" " ВСЧ. Урядъ парох. въ Буску	1 " 20 "
" 13/5. " " " въ Бродахъ	5 " — "
" 14/5. " " " въ Глецавѣ	2 " — "
" " Вбл. Г. въ Розадовскій помѣщикъ въ Турѣвцѣ	2 " — "
" " Ч. Прихожане Турѣвки	2 " — "
" " ВСЧ. Урядъ парох. въ Суходолѣ	3 " — "
" " " " въ Рыбникахъ	3 " — "
" " " " въ Мужиловѣ	9 " 39 "
" " " " въ Липицѣ горьши.	6 " 3 "
" 17/5. " О. Юліанъ Левацкій деканъ Улевскій	1 " — "
" " Ч. Прихожане въ Боложинѣ	3 " 43 "

дня 17/5	ВСЧ. О. Иосифъ Грабинскій парохъ Куткора	1 зр.	— кр.
" "	" " Николай Макухъ парохъ Балучины	1 "	— "
" "	" " Кароль Левицкій парохъ Ольшаницъ	— "	50 "
" "	" " Иосифъ Курмановичъ парохъ Новосѣлокъ загалъ.	— "	50 "
" "	" " Аватолій Долинскій парохъ Ехторова	— "	50 "
" "	" " Іоаннъ Насальскій зъ Ольшаницъ	— "	50 "
" "	" " Павелъ Бачинскій парохъ въ Глинянахъ — заст.	— "	50 "
" "	" " Андрей Дольницкій парохъ Гологоръ.	— "	50 "
" "	" " Терентій Домаявкъ парохъ Ляшокъ корол.	— "	50 "
" "	" " Теофилъ Дейницкій парохъ Борткова	— "	50 "
" "	" " Николай Демчишанъ парохъ П джайчекъ	— "	50 "
дня 18/5.	ВСЧ. О. Онуфрій Курбасъ парохъ Кустина	1 зр.	— кр.
" "	Ч. Прихожане Кустина	2 "	— "
" "	" " Ватьева	1 "	30 "
" 20/5.	" " Курянь	— "	77 "
" 21/5.	" " Марковой	4 "	— "
" "	" " Сулина	6 "	80 "
" 22/5.	ВСЧ. Урядъ парохъ въ Лисиничахъ	4 "	— "
" "	" " въ Золотникахъ	1 "	39 "
" "	" " въ Вертедцѣ	4 "	— "
" 25/5.	" " въ Несторѣвцяхъ	4 "	— "
" 28/5.	" " въ Островѣ	3 "	— "
" "	" " въ Цетранцѣ	4 "	12 "
" 30/5.	ВСЧ. О. Евгенийъ Лаховичъ парохъ Лютоваща	1 "	— "
" "	Ч. Прихожане Лютоваща	1 "	— "
" "	ВСЧ. О. Адамъ Витанцкій завѣд. Слободы	1 "	— "
" "	Ч. Прихожане Слободы	4 "	— "
" 31/5.	Ч. Урядъ пар. въ Кудобанцахъ	3 "	— "
	разомъ съ попередними жертвами въ 1891 р.	250 зр.	69 кр.

д) на мисію въ Азію и Африку:

дня 7/5.	ВСЧ. Урядъ парох. въ Фразѣ	1 зр.	— кр.
" "	" " " " въ Жупанью	1 "	— "
" 14/5.	" " " " въ Небыловѣ	6 "	10 "

е) на церковь при Народномъ Домѣ въ Львовѣ:

дня 7/5	Ч. Прихожане Кобыловолокъ	4 зр.	— кр.
"	ВСЧ. О. Антоній Конертянскій сотр. въ Зарванци	1 "	— "

ж) на церковь въ Журовѣ:

дня 14/5.	Ч. Прихожане Турѣван	1 зр.	15 кр.
-----------	----------------------	-------	--------

з) на воспиталище дѣвоче:

дня 9/5.	ВСЧ. Урядъ парох. въ Помонятахъ	1 зр.	— кр.
" 14/5.	" " " " въ Глещавѣ	— "	50 "
" 18/5.	" " О. Левъ Левницкій зъ Княжевского	1 "	— "
" "	" " О. Охримовичъ парохъ Долина	1 "	— "

и) на фондъ неопитовъ:

дня 7/5.	ВСЧ. Урядъ парох. въ Жупанью	3 зр.	— кр.
" 9/5:	" " " " въ Помонятахъ	2 "	— "
" "	" " " " въ Глещавѣ	— "	50 "
	всего разомъ съ попередними лѣтами вилынуло	73 зр.	72 кр.

к) на Институтъ выхованій для дочерей офицерскихъ:

дня 28/5.	ВСЧ. Урядъ парох. съ Островѣ	2 зр.	— кр.
-----------	------------------------------	-------	-------

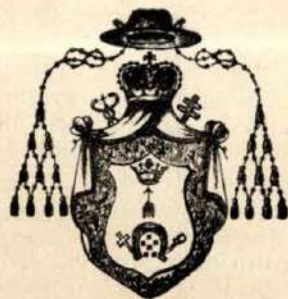
Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовѣ, дня 30. Червня 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Л. 10. Дана 1891.
17.

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 31. Липня.

Ч. VIII.

Ч. 52.

Ч. 1650. Поручаея ВЧ. Урядамъ парохіальнымъ вышукати въ книгахъ метрическихъ актъ вѣчанія Іоанна Пронай съ Марією Горайскою — которе го отшуканье интересований квотою 15 зр. вынагородити прѣрѣкъ.

Іоаннъ Пронай ц. и к. надпоручникъ 92. regimentу инфантеріи въ Оесіенстадтѣ просить о пошуканье метрики вѣчанія его дѣда. Дѣдъ его мавъ вѣчанымъ бути въ парохіи Архидіеціи Львѣвской, назывався Іоаннъ фонъ Пронай, бувъ инспекторомъ при граничныхъ конныхъ стрѣльцахъ, стаціонованый въ послѣдне время въ Тарнопѣльскѣмъ и Чорткѣвскѣмъ округѣ, яко вдовець вѣчаный съ Марією Горайскою. Найстаршій сынъ сего супружества народився въ Токахъ р. 1804. Прото Митроп. Консисто́рія поручае ВЧ. Душпастьрямъ реченыхъ сторонъ посмотрѣти въ книгахъ метрическихъ своихъ церквей, чи не найдеса пожадана метрика вѣчаныхъ Іоанна фонъ Пронай, которой отшуканье пошукуючій надпоручникъ почтити хоче оплатою 15 зр. — Речинець до поданья вѣсти о нѣйденій сей метрицѣ назначаея на день 1. Жовтня сего року.

Отъ Митрополитальной Консисто́рії.

Львѣвъ, дня 8. Липня 1891.

Ч. 53.

Ч. 4593. — Препоручаются „Иллюстриваній Житя Святыхъ“ наклады Антонія Хойнацкаго.

Митрополитальный Ординаріятъ препоручае ВСЧ. Клиру и Вѣрнымъ АЕпархіи апробоване тутъ дѣло: „Иллюстриваній Житя Святыхъ Угодникѣвъ Божихъ, на каждый день въ роцѣ празднуемыхъ гр. к. Церковю“ накладомъ Антонія Хойнацкаго, управителя Ставропигійской книгарні. Сочиненіе сіе можъ получить у наладчика, по цѣнѣ въ переплетѣ 1 зр. 60 кр.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 9. Липня 1891.

Ч. 54.

Ч. 673/орд. — Отпущены на науку катихизмову надані.

Заудѣляются ВЧ. Клирови ко сообщенію Вѣрнымъ слѣдующіи на науку катихизмову надані отпущены:

1) 7 лѣтъ для учителѣвъ, котрі своихъ ученикѣвъ въ свята на науку катихизмову провадятъ и ихъ въ ней обучуютъ.

2) 100 дней для учителѣвъ, котрі въ будні дни въ своихъ школахъ катихизмъ выкладають.

3) 100 дней за каждый разъ для отцѣвъ и матерей, котрі дома дѣтямъ и слугамъ христіянску науку выкладають.

4) 100 дней всѣмъ Вѣрнымъ, котрі пѣтъ години на катихизмъ употребляють, щобы другихъ его учить або самымъ обучоватися.

5) 7 лѣтъ и 7 четырехдесятицъ за каждый разъ для всѣхъ взрослыхъ, если сповѣдають и причащаются и побожно присутствуютъ науцѣ катихизмовѣ, котра для дѣтей въ церквахъ або каплицяхъ отбуваеся.

Дальше для тыхъ, що звыкло на тѣи науцѣ бувають:

6) Повный отпустъ на Рождество Христово, Великденъ и св. Ап. Петра и Павла пѣтъ условіемъ сповѣди, причастія и молитвы на звыклій интенціи — для всѣхъ взрослыхъ, котрі пильно на помянуту науку катихизмову приходять, чи то абы ю учить (якъ есть и. пр. звичай той въ Италиі, що и мірскіи особы участвуютъ въ обучованью дѣтей въ церквахъ), чи то абы самому обученнымъ бути.

7) 3 роки на кожде свято Пресв. Дѣвы для всѣхъ Вѣрныхъ и взрослыхъ людей, котрі звыкли въ школахъ або церквахъ собиратися, абы науки христіянской учиться, если въ тѣи свята сповѣдаются; и

8) 7 лѣтъ, если тогда также причащаются.

Всѣ тѣи отпущены можна и за помершихъ офѣровати.

Если не увагляднимо обучованье дѣтей черезъ мірскіи особы въ церквахъ (пѣтъ Ч. 1 и 6), що у насъ не есть въ звичаю, то зъ повышого видимъ, же для розличныхъ особъ служатъ отпущены пѣтъ числами:

а) для дѣтей учащихся въ церквахъ и школахъ 7 и 8; за ученья дома 4;

б) для взрослыхъ слушающихъ або учащихся въ церквахъ 5, 6, 7 и 8; въ школахъ 7 и 8; за ученья самому дома 4; наконецъ

в) що до обучованья другихъ — для учителѣвъ въ школахъ 2, для отцѣвъ и матерей дома 3, а для всѣхъ Вѣрныхъ 4.

Помянутіи особы могутъ отже наведеній отпущены для себе або для помершихъ позысковати; и тое може заравомъ для нихъ захотѣвъ бути до такъ важнаго и спасительнаго дѣла ученья або обучованья другихъ въ вѣрѣ святой.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 21. Липня 1891.

Ч. 55.

Ч. 4693. Розсылаются сошиты рочникѣвъ дѣла св. Дитинства.

Въ залученю пересылаются ВСЧ. Урядамъ деканальнымъ 1 або 2 сошиты рочникѣвъ дѣла св. Дитинства, ко сообщенію кондеканальному Клирови особнымъ офѣжникомъ, щобы тойже въ цѣли догдѣйшого перерѣнья сошитѣвъ въ каждой парохіи довше затриматися мѣтъ.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 31. Липня 1891.

Ч. 56.

Ч. 5371. — Обвѣщене конкурсове о пріятіе до Львѣвской духовной Семинаріи кандидатѣвъ стану духовнаго.

Кандидаты стану духовнаго желающіи до тутейшой гр.к. ген. Семинаріи зъ Львѣвской Митроп. Архіепархіи бути принятыми, мають до 20го Вересня 1891 свои прошенія Митроп. Консистеріи предложити, и до нихъ слѣдующій свѣдоцтва долучити:

1) Свѣдоцтво взгляднаго уряду парохіяльнаго, що проситель есть сыномъ законно ввѣчаныхъ родителѣвъ гр. к. обряду и въ томже обрядѣ окрещенный и муропомазанный.

2) Свѣдоцтво убожества ътъ взгляднаго уряду парохіяльнаго выдане, а ц. к. Староствомъ подтвержене.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвочій наукъ гимназіяльныхъ съ залученьемъ свѣдоцтва зрѣлости, а если проситель про слаббсть або яку иншу причину въ теченію наукъ пѣвочье або довше школы бувъ залишивъ, то мае свѣдоцтвомъ ътъ дотычнаго уряду деканальнаго и ътъ ц. к. Староства выданымъ доказати, где въ тѣмъ часѣ перебувавъ, и чимъ занимався.

4) Свѣдоцтво нравственности ътъ взгляднаго уряду деканальнаго стверджене въ котрѣмъ кромѣ поведенія просителя и то выраженымъ бути мае, чи тойже есть безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске о здоровью просителя и о ѡтбутѣй природнѣй или щепленѣй оспѣ посвѣдчаюче.

6) Посвѣдченье дотычно связи войсковои.

Прошенія и свѣдоцтва мають бути приписаными марками штемплевыми заосмотренѣй. Такожъ увѣдомляюся кандидаты стану духовнаго, що дня 29о Вересня 1891 мають передъ 8ою годиною рано къ Архикатедральнѣй церквѣ св. Георгія явитися, тамже выслуhati съ набожностію св. Литургію, котра о 8ой годинѣ для нихъ ѡтправится, а по св. Литургіи въ сали до того назначитися маючѣй пѣддатися испитови изъ пѣнія церковнаго и началъ вѣры христіянської. При тѣмъ примѣчаеся, що знаючій пѣніе гармонійне при рѣвныхъ прочихъ условіяхъ будутъ скорше увзглядненѣй при принятію до заведенія, но за тое будутъ обовязанѣй дальше въ гармонійнѣмъ пѣнію упражнятися, и на кожде завѣзанье ВСЧ. Ректорату Семинаріи въ тѣмже пѣнію безусловно участь брати. Дальше въ дни ѡтъ ВСЧ. Ректората Семинаріи вызначенѣмъ мають назначенѣй къ принятію пѣддатися осмотру лѣкаря заведенія що до стану здоровья.

Наконецъ мае кождый кандидатъ стану духовнаго при принятію до Семинаріи выказатися власнымъ молитвословомъ іерейскимъ и изборникомъ службъ церковныхъ. Сія послѣдна точка обовязуе такожъ тыхъ кандидатѡвъ стану духовнаго, котрѣ уже суть питомцами Семинаріи.

Ѡтъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѡвъ, дня 31. Липня 1891.

Ч. 57.

Ч. 5372. — Обвѣщенье конкурсове для кандидатѡвъ стану духовнаго о принатіе до Вѣденської Семинаріи.

Кандидаты стану духовнаго желаючѣй бути принятыми до Вѣденської Семинаріи изъ Архіепархіи Львѡвской мають до дня 27. Серпня 1891 прошенія Митропол. Консистеріи предложить и до нихъ слѣдуючѣй свѣдоцтва долучити:

1) Свѣдоцтво взгляднаго уряду парохіяльнаго, що проситель есть сыномъ законно вѣнчанныхъ родителейъ гр. к. обряду и въ тѣмъ же обрядѣ окрещенный и муропомазанный.

2) Свѣдоцтво убожества ътъ взгляднаго уряду парохіяльнаго выдане, а ц. к. Староствомъ подтвержене.

3) Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвочій наукъ гимназіяльныхъ съ залученьемъ свѣдоцтва зрѣлости, а если проситель про слаббсть, або яку иншу причину въ теченію наукъ пѣвочье або довше школы бувъ залишивъ, то мае свѣдоцтвомъ ътъ дотычнаго уряду деканальнаго и ътъ ц. к. Староства выданымъ доказати, где въ тѣмъ часѣ перебувавъ и чимъ занимався.

4) Свѣдоцтво нравственности ътъ взгляднаго уряду деканальнаго стверджене, въ котрѣмъ кромѣ поведенія просителя и то выраженымъ бути мае, чи тойже есть безженнымъ.

5) Свѣдоцтво лѣкарске о здоровью просителя и о ѡтбутѣй природнѣй или щепленѣй оспѣ посвѣдчаюче.

6) Посвѣдченье дотычно связи войсковои.

Прошенія и свѣдоцтва мають бути приписаными марками штемплевыми заосмотренѣй. Такожъ увѣдомляюся кандидаты стану духовнаго, що дня 4. Вересня 1891 мають передъ 8ою годиною рано въ Архикатедральнѣй церквѣ св. Георгія явитися, тамже выслуhati съ набожностію св. Литургію, котра о 8ой годинѣ для нихъ ѡтправится, а по Литургіи въ сали до того назначитися маючѣй пѣддатися испитови изъ пѣнія церковнаго и началъ вѣры христіянської. При тѣмъ примѣчаеся, що знаючій пѣніе гармонійне при рѣвныхъ прочихъ условіяхъ будутъ скорше увзглядненѣй при принятію до заведенія, но за тое будутъ обовязанѣй дальше въ гармонійнѣмъ пѣнію упражнятися, и на кожде завѣзанье ВСЧ. Ректорату Семинаріи въ тѣмъ же пѣнію безусловно участь брати.

Наконецъ мае кождый кандидатъ стану духовнаго при принятію до Семинаріи выказатися власнымъ молитвословомъ іерейскимъ и изборникомъ службъ церковныхъ. Сія послѣдна точка обовязуе такожъ тыхъ кандидатѡвъ стану духовнаго, котрѣ уже суть питомцами Семинаріи.

Ѡтъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѡвъ, дня 31. Липня 1891.

ХРОНИКА.

Грамоту Архіерейского благословенія по поводу 50-лѣтнего юбилея Священства получить :

Ч. 626/орд. О. Іосифъ Вараучинскій, тит. Совѣтникъ Митроп. Конекторіи и парохъ Прошовоѣ.

Архіерейску грамоту похвальну съ правомъ употреблянья экспозиторій крылошанскихъ получили 00.:

Ч. 605/орд. Юліанъ Туркевичъ парохъ Понизвы великій,
Ч. 5004. Антоій Алискевичъ парохъ въ Доброводахъ.

Митропол. Ординаріятъ удѣлилъ декретъ квалификаційный на катихиту школъ гимназіальныхъ :

Ч. 5136. О. Дру Іларіону Вацьку, префекту гр. к. генер. Семинаріи и заступнику учителя религіи въ ц. к. IV. гимназіи во Львовѣ — на подставѣ узаканого нимъ степени доктора св. Богословія.

Въ пропозиціи умѣщени 00.:

Ч. 4874. на Гнидцѣ великій: въ терія: 1. Романъ Крыжановскій, — 2. Онуфрій Крыницкій, 3. Петръ Крыжакевичъ, — въ списѣ: Іосифъ Высочанскій, Іоаннъ Черепашинскій, Михайлъ Свѣтельскій, Іоаннъ Мартынюкъ-Лотоцкій, Іосифъ Лыцковскій, Николай Кмицикевичъ, Маріянь Забонковскій и Іосифъ Краснопера;

Ч. 4875. на Бурштынѣ: въ терія: 1. Теофилъ Телиховскій, 2. Романъ Крыжановскій, 3. Іоаннъ Черепашинскій, — а въ списѣ: Юліанъ Дорожинскій и Теофилъ Яворовскій;

Ч. 5375. на Богдановку: 1. Іоаннъ Флиповскій, 2. Юліанъ Серончковскій, 3. Михайлъ Баранъ, — а въ списѣ: Іосифъ Бандыра, Теофилъ Яворовскій, Николай Курбасъ, Іоаннъ Мартынюкъ — Лотоцкій, Володиміръ Шенкирикъ, Маріянь Забонковскій и Сильвестеръ Войковскій;

Ч. 5376. на Березовицу велику: въ терія: 1. Юліанъ Серончковскій, 2. Романъ Ландеръ, 3. Корнелій Бачинскій, — а въ списѣ: Симеонъ Савула, Іосифъ Бородевичъ и Александръ Мироновичъ;

Ч. 5377. на Гозѣвъ: 1. Николай Курбасъ, 2. Теодоръ Богачевскій и 3. Михайлъ Форысъ;

Ч. 5378. на Покровцѣ: 1. Мечиславъ Миговичъ и 2. Теодоръ Ковальскій;

Ч. 5338. на Мальчицѣ: въ терія 1. Онуфрій Крыницкій, 2. Онуфрій Зацерковный, 3. Іоаннъ Флиповскій, — а въ списѣ: Владиславъ Сельскій, Юліанъ Дорожинскій, Андрей Обрѣзковъ, Орестъ Коновалець, Евстахій Качмарскій, Корнелій Бачинскій, Изворъ Зельскій и Теодоръ Ковальскій.

Презенты получили 00.:

Ч. 5037. Александръ Здерковскій на Крушельницю,
Ч. 5168. Симеонъ Кононъ на Фирлеевъ,
Ч. 5228. Николай Левицкій на Сухорѣче,
Ч. 5415. Іосифъ Мартинець на Млыниска,
Ч. 5417. Теофилъ Телиховскій на Бурштынѣ,
Ч. 5423. Петръ Крыжакевичъ на Гнидцѣ великій.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институціи 00.:

Ч. 5037. Александра Здерковского на Крушельницю,

Ч. 5168. Симеона Кононки на Фирлеевъ,

Ч. 5228. Николая Левицкого на Сухорѣче.

В. Президіи ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институцію:

Ч. 5406 О. Іоанна Палѣва на Перевозецъ.

Канон. институціи получили 00.:

Ч. 5151. Левъ Горалевичъ на Угерско.

Ч. 5248. Александръ Петровичъ на Камень.

Ч. 5472. Выказъ всѣхъ жертвъ надѣсланныхъ въ м. Червню 1891 до Канцеляріи Митр. Консисторіи:

а) на потреби св. Отца:

дня 16/6.	ВСЧ. Урядъ парох. въ Ракоболтахъ	1 зр. 32 кр.
" 26/6.	" О. Дмитрій Рубчакъ парохъ Сѣхова	1 " — "

б) на св. гробъ въ Палестинѣ:

дня 2/6.	ВСЧ. Урядъ парох. въ Чолганахъ	3 зр. — кр.
" 12/6.	Ч. Прихожане въ Псарахъ	3 " 50 "
" 12/6.	" въ Деговѣ	3 " — "
" "	ВСЧ. Урядъ парох. въ Дубравцѣ	2 " 10 "
" 26/6.	ВСЧ. Парохъ и Ч. Прихожане Нивева	3 " — "

в) на знесеніе неволь въ Африцѣ:

дня 6/6.	Ч. Громада въ Глубочку вел.	1 зр. — кр.
" 25/6.	ВСЧ. Урядъ парох. въ Борынчахъ	2 " — "
" 26/6.	ВСЧ. О. Дмитрій Рубчакъ парохъ Сѣхова	1 " — "

г) на церковь св. Іоакима въ Рамѣ:

дня 1/6.	ВСЧ. Урядъ парох. въ Зарудю	2 зр. 20 кр.
" 3/6.	" " " въ Познанцѣ	3 " 75 "
" "	" " " въ Подгородю	4 " — "
" "	" " " въ Мильнѣ	6 " 40 "
" 4/6.	" " " въ Чехахъ	2 " 43 "
" "	ВСЧ. О. Николай Олекей парохъ Поршной	2 " — "
" 6/6.	О. Емиліанъ Чайковскій парохъ въ Глубочку вел.	1 " 80 "
" "	Ч. громада въ Глубочку вел.	4 " — "
" "	Ч. Братство церк. въ Глубочку вел.	1 " — "
" "	Ч. Прихожане въ Новосѣлкахъ загальч.	1 " — "
" 8/6.	ВСЧ. Парохъ и Ч. Прихожане въ Ходачковѣ вел.	3 " 15 "
" "	Ч. Прихожане въ Троеянцѣ вел.	1 " — "
" 10/6.	Ч. Прихожане Новосѣлки-Кутъ	2 " 30 "
" "	ВСЧ. Урядъ парох. въ Боратинѣ	2 " — "

VI. II. Служба 1891.

дня 12/6. ВСЧ. О. Дмитрій Жеребецкій парохъ Ратыща	1 зр. — кр.
„ 16/6. Ч. Братство церк. въ Ракоболтахъ	4 „ — „
„ „ „ ВСЧ. О. Іоаннъ Дорошъ парохъ въ Ракоболтахъ	1 „ — „
„ 17/6. ВСЧ. Урядъ парох. въ Полянѣ	1 „ 45 „
„ 17/6. Ч. Прихожане въ Стрѣлкахъ	1 „ 50 „
„ „ Ч. „ въ Стокахъ	1 „ 50 „
„ „ Ч. „ въ Ланцахъ	1 „ — „
„ „ Ч. Братство церк. въ Стрѣлкахъ	1 „ — „
„ „ „ „ въ Стокахъ	1 „ — „
„ „ „ „ ВСЧ. О. Іполитъ Штогринъ парохъ въ Стрѣлкахъ	1 „ — „
„ 25/6. ВСЧ. Урядъ парох. въ Борынчахъ	4 „ — „
„ „ „ „ въ Прысовцахъ	1 „ 20 „
„ 26/6. ВСЧ. Парохъ в Ч. Прихожане Няева	2 „ — „
„ „ „ О. Дмитрій Рубчакъ парохъ Сѣхова	1 „ — „

д) на церковь въ Журовѣ :

дня 4/6. ВСЧ. Урядъ парох. въ Островѣ	1 зр. — кр.
---	-------------

е) на воспиталище двѣоче :

дня 6/6. Ч. Прихожане Новосѣлки загальч.	4 зр. — кр.
„ 26/6. ВСЧ. О. Дмитрій Рубчакъ парохъ Сѣхова	1 „ — „

з) на Товариство св. Рафаила въ Вѣдни :

дня 4/6. ВСЧ. О. Іоаннъ Любавичъ парохъ Острова	2 зр. — кр.
---	-------------

ж) на Товариство св. Апостола Павла :

дня 4/6. ВСЧ. Іоаннъ Любавичъ парохъ Острова	2 зр. — кр.
--	-------------

и) на убогихъ учениковъ руской гимназіи во Львовѣ :

дня 6/6. Ч. Прихожане въ Новосѣлкахъ загальч.	2 зр. — кр.
---	-------------

і) на фондъ неопитовъ :

дня 26/6. ВСЧ. О. Дмитрій Рубчакъ парохъ Сѣхова	1 зр. — кр.
---	-------------

Отъ Митрополитальнаго Ординаріата.

Львовъ, дня 31. Липня 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

РѢкъ 1891.

Выдано дня 25. Серпня.

Ч. IX.

Ч. 58.

Ч. 6455. О обовязку предкладанья особнои фасіи въ цѣли выгребенья податку доходного.

Ц. к. Намѣстничество зъ 19. Червня 1891 Ч. 42733 переслало бгнись слѣдующого рѣшенія в. ц. к. Министерства вѣроисповѣданій и просвѣты зъ дня 28. Мая 1891 Ч. 3386: In der Anlage beehre ich mich, Eurer Excellenz die Beilagen der Berichte vom 14. und 21. Februar l. J. Z. 4686 und 5827 mit der Eröffnung zurückzustellen, dass ich die von den römisch und griech. kath. erzbischöflichen Ordinariaten in Lemberg und dem griechisch-katholischen Ordinariate in Stanislau eingebrachten Vorstellungen gegen die Art der Einkommensbesteuerung der Seelsorgegeistlichkeit speciell gegen die Einbeziehung des Einkommens aus der Stola in die nach der II. Klasse einkommenssteuerpflichtigen Bezüge des Seelsorgeklerus dem k. k. Finanzministerium zur kompetenten Schlussfassung übermittelt habe. Letzteres hat nun mit Note vom 14. Februar 1891 Zl. 4686 auf das den Fatierungslegern zustehende Recht, die auf Grund der eingebrachten Bekenntnisse erfolgenden Steuerbemessungen in ihrer Gänze oder in einzelnen Theilen durch Rekurse und eventuell auch durch Beschwerdeführung beim Verwaltungsgerichtshofe an-

зупевчити и далше на джеднм Стверпфлчтнм зустехенде Беванннс вервншен, н дер Рубрнк „Анмеркунг“ дес вон нм аусзупфлленде Бекеннннсформуларес дер сонст нм Зуге дес Бемесунгсверфхренс семер Анснчт н Бетрех дер семер Бевнжнм зур Ганже дер зум Тейле зукомменде Енккомменсстверпфрелнхт Аусдрек зу geben.

Was далше дер geltенд гемеchte Онероснтат дес аус Стolgeбнрен херрнренде Енккомменс и дер Nothwendнкет дер Рнкснчтнхне ауп днх Bestнмунг дес Abs. 3. §. 6. дес Енккомменсстверпатентес resрective ауп дес стверпфрелнхт Енккомменсннннм аубелангт, со верстехе ес снч вон selbst, dass днхе бедеи Тнтел енер ганжлнхен дер тейлвейсен Беврелнунг вон дер Енккомменсствер семерс дер Стверпфемесунгсбехнрендер бернкснчтнгт верден мншен, собалд снхе вон Vorhandensein derselben Kennnннс ерланген; н zweifelhaften Fllen облнхе ес ден бетеелнхтен Стверпфлчтнм, днхе Стверпфемесунгсбехнренде дер Herstellungs дес Beweises, dass енер дер дер далше Беврелнунгстнтел vorhanden sei, зу unterstnzen.

Von днсер Stellungnahme дес kompetenten k. k. Ministeriums нм Gegenstande дер erhobenen Vorstellungen wollen Euerе Excellenz днхе бетеелнхтен Ordinariate н Kennnннс setzen и denselben далше ернфен, dass нт нхерортнм Erlasse vom 29. August 1890 Zl. 14.444 днхе gefllнхе Intervention der Ordinariate um entsprechende Belehrung дес unterstehenden Seelsorgeklerus н Sachen дер Енккомменсbesteuerung ledнглнч нм dem Sinne angesprochen wurde, ес мнхе дер Clerus дарнбер аупгекларт верден, dass ер зур Einbringung specнeller Passionen зу Zwecken дер Енккомменсbesteuerung gesetzlнч verpflichtet sei.

Зауднляючн повнше рншеннх до вндомостн ВЧ. Священства тугейшон Архнднхезнн поручаеся предклататн своеременно прнпнсаннх доходоу фаснн — н то тымъ певнфнше, що ц. к. урндамъ вымфру податку прнслугуе право черех накладаннх грошевыхъ картъ споводоватн предложеннх прнпнсаннх доходоуныхъ фаснн.

Отъ Мнтрополнтальной Конснсторнн.

Львовъ, днх 20. Серннх 1891.

Ч. 59.

Ч. 6446. — Обвнщаеся речннхъ къ нспыту конкурсовому парохнальному.

Днх 15. и 16. Вереснх (н. с.) с. р. отбудеся нспытн конкурсовый парохнальный дотнчно науки. Желанючнх поддатнх сему нспытовн маючнх явнтнх днх 15. Вереснх о 7 ой год. рано въ церквн Архнкатедральной въ Львовн, где отправнтх св. Лнтургнх о прнзваннх помощн св. Духа; по выслуханнх а взглядно отслуженнх св. Лнтургннх соберутх вефъ въ салн конснсторскнхх заснданнх, где спншутх на прнготованнхх папернх свои нмена и выкажутх позволеннхм Мнтр. Конснсторнн поддатнх таковому нспытовн.

Отъ Мнтрополнтальной Конснсторнн.

Львовъ, днх 20. Серннх 1891.

Ч. 60.

Обвнщеннх конкурсовнх.

Мнтрополнтальная Конснсторнх роннсуе на конкурсъ стъ речннхемъ до д. 15. Жовтнх 1891 слндуоучнх парохнн:

- Ч. 5382. Козбвха, деканата Бережаньского, наданнх прнватного;
- Ч. 5629. Золотннкн, деканата Теревовельского, наданнх прнватного;
- Ч. 6012. Жукбвх, деканата Бережаньского, наданнх прнватного;
- Ч. 6014. Кулкбвх, деканата Холоевского, наданнх прнватного;
- Ч. 6369. Войтхховнчн, деканата Наравеского, наданнх прнватного;
- Ч. 6391. Поморнхн, деканата Золочевского, наданнх прнватного.

Львовъ, днх 20. Серннх 1891.

ХРОНИКА.

Презенты получили 00.:

- Г. 5677. Снлвестеръ Вояковскнх на Богдановку,
- Ч. 5903. Мечславъ Мнговнчъ на Цокровцъ,
- Ч. 5954. Фнлннхъ Целехъ на Толцбвх.

Отпусткн отъ прнхода для покрнпленья слабого здоровья получили 00.:

- Ч. 4956. Васнлнх Левнцкнх сотрудинх въ Николаевн 2-мнхечнху,
- Ч. 5042. Иоаннх Лобовнчъ парохъ Острова 14-дневнху — заступнхчество поручено мнхетцевому сотрудинху,
- Ч. 5131. Теодоръ Леонтовнчъ парохъ Зашкова 1-мнхечнху — заступнх. поручено о. Владимнру Пр-скурннцкому пароху Зарудецъ,
- Ч. 5250. Гусевъ Борндовнчъ парохъ Язвн-ва 4-неднльнху — заст. поручено суевдному пароху,
- Ч. 5251. Володнмнръ Вахннннх сотр. въ Калуща 4-неднльнху,
- Ч. 5252. Ннколах Кужановскнх парохъ Ннмннна 4-неднльнху — заст. поручено о. Иоанну Гургулх пароху Гановецъ,
- Ч. 5253. Иоаннх Балннскнх парохъ Баворова 3-неднльнху — заст. поручено о. Иосифу Вараучннскому зъ Провоннх.

Испытнх конкурсовый парохнальный отбувшнхх на днхх 30. Червнх и 1. Лнпнх 1891 выдержалн 00.:

- Ч. 5246. Кароль Бердннх, Теодоръ Бнлевнчъ, Яковъ Вацнхъ, Теодоръ Войтовнчъ, Володнмнръ Доронх, Грнгорнх Купчннскнх, Викторъ Цевровской, Александръ Мнрововнчъ, Мнхалх Мессора, Северннх Левнцкнх, Васнлнх Навроцкнх, Кленнтнх Слюзаръ и Корнвлнх Слюзаръ.

Высоке ц. к. Намѣстничество завѣдомило Митроп. Консисторію що в. ц. к. Министерство асигновало плату для прив. сотр.:

Ч. 5150. въ Ясновоѣ 300 зр. на протягъ одного року.

Митроп. Ординаріятъ удѣливъ приреченіе принятія въ звязъ канон. АЕпархіи Львовскою:

Ч. 5870. Г-ну Емиліану Мальчицькому оконч. богослову накопи тойже получитьъ отпущенку изъ связи канон. Епархіи Перемышльскою.

Митроп. Консисторія соизволила пѣвцу церк. въ Добрянахъ:

Ч. 4823. Василію Тарнавекому пѣвцу церк. въ Добрянахъ.

Ч. 6024. Выказъ всѣхъ жертвъ надѣсланныхъ въ м. Липню 1891 до Канцеляріи Митр. Консисторіи:

а) на св. грѣбѣ въ Палестинѣ:

дня 31/7. Церковь въ Новѣмъ селѣ	1 зр. 50 кр.
" " " въ Козарахъ	1 " 50 "

б) на знесеніе неволѣ въ Африцѣ:

дня 31/7. Церковь въ Новѣмъ селѣ	1 зр. — кр.
" " " въ Козарахъ	— " 50 "

в) на церковь св. Іоанна въ Римѣ:

дня 4/7. Ч. Братство церковне въ Перепельникахъ	1 " 50 "
" 8/8. Ч. Прихожане Волосянки	3 " — "
" 17/7. ВСЧ. Урядъ парох. въ Залозцяхъ нов.	3 " 20 "
" 31/7. " О. Андрей Качала парохъ Медыні	2 " — "

Отъ Митрополитальнаго Ординаріята.

Львовѣ, дня 25. Сернія 1891.

Сильвестеръ
Митрополитъ.

ЛЬВОВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНИЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣвъ 1891.

Выдано дня 14. Вересня.

Ч. X.

Ч. 61.

Ч. 6244. — О посылаемыхъ до ВЧ. Урядѣвъ деканальныхъ сошитахъ мисійныхъ товариствъ и иныхъ.

Митропол. Консисторія частѣйше посылаетъ до ВЧ. Урядѣвъ деканальныхъ сошита выдаваемыхъ мисійными товариствами и тымъ подобнй иншй. Щобы отже всегда тосамо не повтаряти, завзываются ВЧ. Настоятелѣ деканатѣвъ разъ на всегда, абы таив сошита Пр. кондеканальному Клиру сообщали въ звычайй доровѣ обѣгу, однавожъ особнымъ обѣжникомъ т. е. не разомъ съ инородными кавалками — а то въ тѣй цѣли, щобы тѣ обѣжники съ залучеными сошитами во догѣднѣйшому перезрѣнью ихъ могли въ кождѣй парохіи довольне довше время затриматися.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовѣ, дня 31. Сернія 1891.

Ч. 62.

Ч. 746/орд. — Молитвы „Слава Отцу“ и „Подъ твою милость“ мають тї самї отпусты, що латиньскї „Gloria Patri“ и „Sub tuum praesidium“.

Якъ вже давнїйше взглядомъ нашої молитвы „Богородице Дѣво“ и христіяньского поздоровленя „Слава І. Христу“ такъ зновъ теперъ взглядомъ нашихъ молитвъ „Слава Отцу“ и „Подъ твою милость“ освѣдчила св. Конгрегація отпустѣвъ пѣсля донесеня св. Конгрегаціи ко розширеню вѣры въ справахъ обрядѣвъ восточныхъ пѣдъ Ч. 1101/20 изъ 31. Серпня с. р.: що молитвы сїи нашї мають (помимо частного розличя въ текстѣ) всѣ тї самї отпусты, що отповѣднїй латиньскїй молитвы „Gloria Patri“ и „Sub tuum praesidium“.

Що ВЧ. Клиру до вѣдомости подаея.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 10. Вересня 1891.

Ч. 63.

Ч. 6920. Вываютея ВСЧ. Уряды деканальнїй до исправленя задученыхъ отгнѣнкѣвъ Шематизма и до предложеня тыхже до 10. Жовтня с. р. въ цѣли уложеня шематизма на 1892 рокѣ.

Въ задученю пересылаютея кождому Всеч. Урядови деканальному листы Шематизма относячїя до тамошного деканата съ препорученьемъ исправити тїяже и подати въ нихъ имена Совѣтнїкѣвъ консисторскихъ и отзначеныхъ экспозиторїями крылошаньскими, Деканѣвъ и Вицедеканѣвъ, Комисарѣвъ Ординаріятскихъ сервитутовыхъ и шкѣльныхъ, властителѣвъ и патронѣвъ поодинокїхъ мѣстностей, Душпастырѣвъ рѣкъ рожденя и рукополаганя, дотацію парохїи, податокъ и конгруу або кѣлько доплачуея до религїйного фонда. Особлившу увагу звернути належить на число душъ парохїй и дочерныхъ церквей пѣсля послѣдней конскрипціи, якъ такожь выказати катехитѣвъ и капелянѣвъ войсковыхъ, ц. к. Староство и почту и такъ исправленя найдалше до 10. Жовтня с. р. Митрополитальной Консистоїи предложити.

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

Львѣвъ, дня 10. Вересня 1891.

Ч. 64.

Ч. 6910. Препоручаея ВЧ. Урядамъ деканальнымъ и парохїальнымъ подати до вѣдомости ЧЧ. Потомцямъ генеральной Львѣвской Семинаріи що тїяже мають явитися найдалше д. 12 (н. с.) Жовтня с. р. въ тут. Семинаріи.

ВСЧ. Урядамъ деканальнымъ и парохїальнымъ поручаея симъ подати до вѣдомости ЧЧ. Потомцямъ генеральной Львѣвской Семинаріи, що по причинѣ отбыватися маючого провинціального Синода они мають явитися въ Семинаріи найпѣзнїйше 12 (н. с.) Жовтня с. р., такъ чтобы всѣ брали уже участь въ Богослуженю въ Праздникъ Покрова Пресв. Богородици.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 10. Вересня 1891.

Ч. 65.

Обвѣщеня конкурсовї.

Митрополитальная Консистоїа розписуе на конкурсѣ слѣдующї парохїи:

а) пѣдъ д. 3. Вересня 1891 съ речинцемъ до д. 29. Жовтня 1891:

Ч. 6487. Урлѣвъ, деканата Золочѣвского, наданя в. ц. к. Намѣстничества;

Ч. 6725. Яйкѣвцѣ, деканата Журавеньского, наданя гипотечного Банка во Львѣвъ;

Ч. 6727. Звыжень, деканата Залозецкого, наданя приватного;

Ч. 6749. Липовиця, деканата Перегиньского, наданя цѣсарского;

б) п. д. 10. Вересня 1891 съ речинцемъ до д. 5. Листопада 1891:

Ч. 6814. Жуличи, деканата Золочѣвского, наданя приватного;

Ч. 6815. Плотыча, деканата Бережаньского, наданя приватного;

Ч. 6918. Ланы, деканата Буского, наданя приватного.

Отъ Митрополитальной Консистоїи.

ХРОНИКА.

Съ послѣднимъ Числомъ Львовско-Архієпархіальныхъ Вѣдомостей ро-
зслано такожъ порядокъ маючогося бѣбути провинціального Синода и Ар-
хієрейске посланіе зъ д. 27. Липня 1891 ч. 702 орд. запрашаюче на тойже
Соборъ яко членовъ и соучастниковъ: Всч. и Впр. Капитулу Митрополитальну
Львовску, Впр. почетн. Крылошанъ Митроп. Капитулы, Всесв. о. Протоигумена
съ Преп. Игуменами Ч. Св. В. В. въ АЕпархіи знаходячимися, Всесв. свящ.
Професоровъ Всеучилища Львовского обр. гр. кат., Докторовъ св. Богословія
принадлежащихъ до Клира Архієпархіи Львовской, Всч. Настоятельства Сѣ-
менища генер. Львовского и центр. Вѣденського, Всч. оо. Декановъ и Завѣ-
датель деканатовъ Архієпархіи.

Крѣмъ того особными письмами завозвані къ участію въ Синодѣ яко
члены: Всч. оо. Левъ Джулинскій парохъ Лабшина, Амврозій Зарицкій па-
рохъ Романова, Іоаннъ Озаркевичъ парохъ Болехова, Іосифъ Величковскій
парохъ Чертежа, Онуфрій Зацерковный парохъ Скиллова, Порфирій Бажанскій
парохъ Сорокъ, Игнатій Телишевскій парохъ Бѣлки, Анатасій Пашковскій
парохъ Одеска, Іосифъ Заячковскій парохъ Лопянки, Володиміръ Дорожин-
скій парохъ Мизуна, Николай Кобринскій парохъ Цѣвевой, Михаилъ Колеса
парохъ Струтина нижного, Игнатій Галька парохъ Дубковецъ, Димитрій Гу-
заръ парохъ Завалова, Климентій Глинскій парохъ Камянки, Анатолій До-
линскій парохъ Яхторова и Романъ Кунцевичъ парохъ Станимира — дальше
катехиты середнихъ шкѣлъ: Онуфрій Лепкій, Іоаннъ Гушалевичъ, Алексей
Торонскій, Василій Нопытчанъ, Александеръ Стефановичъ и Евгений Гузаръ
катехиты шкѣлы выдѣловой жепискои во Львовѣ.

Къ участію въ Синодѣ запрошенъ такожъ Вбл. г. Д-ръ Исидоръ Ша-
раневичъ Сеніоръ Ставропигійского Института яко свѣдокъ и слушатель
тогожъ провинціального Собора.

Всѣ участники Синода мають явитися д. 23 (ч. с.) Вересня с. р.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львовъ дня 14. Вересня 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВОВСКО-АРХІЄПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 1. Жовтня.

Ч. XI.

Ч. 66.

Ч. 6879. Въ справѣ международной выставки Вѣденской для дѣлъ относящихся до музыки и те-
атральныхъ зрѣлищъ.

В. ц. к. Президія Намѣстничества надслала п. д. 27. Серпня с. р.
Ч. 8535 до здѣшного Митрополитального Ординаріята слѣдующе запрошеніе:

„Въ р. 1892 бѣбудеся въ Вѣднн международна выставка для дѣлъ, на-
лежащихъ до музыки и театра. Таа выставка мае бути фаховою и спеціаль-
но-промысловою. Яко фахова мае таа выставка высказати историчный, ис-
кусственный и техничный развѣдъ музыки и зрѣлищъ театральныхъ, пѣдчасъ
коли она яко спеціально-промыслова мае обняти все тое. що на поли ново-
часной индустріи здѣлано въ цѣли плеканья музыки и зрѣлищъ театральныхъ.

Зъ уваги на стисло умѣтний характеръ историчной выставки музич-
ной, котора безъ предложенья численныхъ многодѣльныхъ, къ посѣданью Цер-
квей и духовныхъ корпорацій находящихся найстаршихъ и старыхъ музич-
ныхъ выдѣлокъ, инструментовъ, дотичныхъ литературныхъ сочиненій и біогра-

фичныхъ памятниковъ ледво змогла бы подата цѣлковитый образъ розвоя плеканья музыки въ Австрiи, маю честь въ мысль рескрипта Е. П. Госп. Мянн-стра В. и П. зъ д. 29 Юлія с. р. Ч. 13.802 звернути увагу Преосвящ. Ординаріята на выше помянуту выставку и просити о благосклонне предпринятіе обповѣдныхъ мѣръ, щобы выше згаданий музичній утворы, наколи тѣже находятся въ посѣданыю церквей и духовныхъ корпорацій тамошней Епархіи, були высланы на оную выставку.

Блишій інформаціи може ВЧ. Архієпархіятче Духовенство дотычно той выставки отримати зъ програмы, котору тутъ дословно подаемъ:

PROGRAMM.

Die Ausstellung findet in der Rotunde im k. k. Prater und den anstossenden Garten-Anlagen in der Zeit vom 7. Mai bis 9. October 1892 statt.

Dieselbe gliedert sich in eine Fach-Ausstellung, welche die historische, künstlerische und technische Entwicklung der Musik und des Theaterwesens zur Anschauung bringen soll, und in eine gewerbliche Special-Ausstellung, welche alle der Musikpflege und dem Theaterwesen und hiedurch der Schaffenskraft und dem Absatze auf diesem Gebiete neue Anregung geben soll.

Innerhalb dieses Rahmens hat die Ausstellung Gegenstände folgender Kategorien zu enthalten:

A. Biographische Denkwürdigkeiten.

Erinnerungen an berühmte Musiker, dramatische Dichter, darstellende Künstler und Künstlerinnen der Vergangenheit und Gegenwart auf dem Gebiete der Oper, des Dramas und der Mimik; Bildnisse (Gemälde, Stiche, Photographien etc.), Autographen, Medaillen; bemerkenswerthe Gegenstände aus deren Besitz. Einschlägige Special-Literatur.

B. Musik.

I. Instrumente. Die Musik-Instrumente in ihrer historischen Entwicklung bis auf die Jetztzeit:

- a) Tasten-Instrumente: Orgel, Clavier, Harmonium nebst älteren und Zwischengattungen;
- b) Saiten-Instrumente: 1. Harfen, Zithern, Gitarren, Mandolinen, Lauten etc.; 2. Geigen, Violen, Violoncelle, Contrabässe etc. nebst den Hilfsmitteln zum Spiele derselben;
- c) Blas-Instrumente aus Holz und Blech;
- d) Schlag-Instrumente, — letztere beide mit einer besonderen Abtheilung für Militär-Instrumente (inclusive Signalhörner, Trommeln etc.)
- e) Sonstige Instrumente: Harmoniken, Hols- und Stroh-Instrumente, Spieluhren, Orchestrions u. dgl.
- f) Hilfsmittel der Musik-Aufführung, wie z. B. Stimmgabeln, Metro- nome etc.

II. Graphische Darstellung der Musik:

- a) Noten-Handschriften, älteste geschriebene Noten, Missale, Mensuralmusik, Tabulaturen, Codices; nicht edirte Werke aus der Zeit nach Erfindung des Nothendruckes, dazu passende bildliche Darstellungen ältester Musik-Uebung.
- b) Aelteste und ältere Notendrucke in charakteristischen Mustern für jede Epoche;
- c) Neuere Notendrucke von den ersten Ausgaben Bach's und Haendel's bis auf die neueste Zeit.

III. Musik-Literatur und Musik-Unterricht:

- a) Literatur der Vergangenheit und Gegenwart: Musik-geschichtliche Werke und Zeitschriften, Werke über Kirchenmusik, Musik-Lexica; Fachblätter, Ferlagskataloge, Jahresberichte von Vereinen etc.; Programme und Affichen; Pläne und bildliche Darstellungen sowie Modelle von Concertsälen und Musik-Instituten.
- b) Unterricht: 1. Theoretische und praktische Werke, Lehrmittel und Lehrbehelfe für Gesang, Instrumentalspiel und Theorie; 2. Organisations-Statute, Statistiken und Jahresberichte von Musikschulen und Conservatorien.

C. Theater.

Objecte aus der Vergangenheit und Gegenwart:

- I. Theaterbauten; Pläne, Darstellungen und Modelle von Theatern; Maschinenwesen und Beleuchtungs-Apparate.
- II. Behelfe der theatralischen Aufführung: Decorationen, Theater-Requisiten, Modelle von Bühnen-Decorationen, Costüme nebst entsprechenden bildlichen Darstellungen, Figurinen, Theaterwaffen, Theaterschmuck etc.
- III. Bildliche Darstellungen theatralischer Aufführungen, künstlerischer Ausschmückung der Theater; Gemälde, Sculpturen, Zeichnungen und Illustrationen zu dramatischen Werken.
- IV. Dramatische Werke aller Gattungen inclusive Opernlibretti und Ballet-Sujets.
- V. Dramaturgie, Kritik und Theaterliteratur: Einschlägige Fach-Literatur, Zeitschriften, Theaterzettel, Affichen, Programme etc.
- D. Ethnographisch interessante Gegenstände der vorstehend erwähnten Kategorien.

Gleichzeitig mit der Ausstellung sind musikalische und theatralische Aufführungen überhaupt sowie insbesondere nach historischen, nationalen und ethnographischen Gesichtspunkten in Aussicht genommen, deren Programm in einer späteren Zeitpunkt bekannt gegeben werden wird.

Подаючи тое до вѣдомости ВЧ. АЕпархіального Духовенства припоруcae Митроп. Ординаріятъ тому же, щобы по возможности схотѣло задосыть учинити запрошенію, выражену въ выше поданомъ рескриптѣ в. ц. к. Президіи Намѣстничества, и щобы причиняючися зъ своей стороны до тымъ усѣшнѣйшого устроенія выставки, о которой тутъ бесѣда, помогло ей осягнути тую хорошую цѣль, яку она собѣ поставила.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 10. Вересня 1891.

Ч. 67.

Ч. 5790. — Информация, якъ поступати Душпастьрю, если кто рѣшаея переселитися до Америки.

Если помимо бтраджованья зб стороны Душпастьря рѣшаея кто переселитися до Америки, то мае его Душпастьрь для любви Божои и ближнѣго — щобы бнз при переселеніюся не попалъ черезъ невѣдомбсть и несовѣстныхъ людей въ крайну нужду матеріальну и щобы не утративъ ласку Божу и вѣру — въ свою опѣку взяти.

И нѣмъ бнз ще рѣшительнй кроки поробитъ, им. спроданье майна своего най Парохъ ще стримае его, и най удасться писемно до канцеляріи товариства св. Рафаила въ Вѣдни (Wien XIII. Breitensee, Feilplatz 4.), предкладаючи точно состояніе и обстоятельства намѣряючого выходити. Може бути, що товариство подасть новй мотива, котрй въ данбмъ разѣ выходство совѣзмъ непоряднымъ и ненадежнымъ робятъ, и що черезъ тое маючій намѣренье выходити, бтъ тогожъ своего намѣренья бтклонится.

Если же нѣ, то най Парохъ проситъ у товариства, подаючи дорогу, куда выходець фхати намѣряе, о карту поручительну (Empfehlungskarte) для него до мужа довѣрія товариства (межи тыми мужами и такий есть, котрый умѣе по славянски). Той же мужъ довѣрія удѣлитъ выходцеви найлѣпшу опѣку матеріальну и духовну въ его дорозѣ.

Душпастьрь маея въ тбмъ разѣ также листовно вивѣдати у товариства або у мужа довѣрія, чи и о скблько выходець въ дорозѣ и при вступленію до Америки буде мбгъ мати духовну услугу Священника умѣючого по славянски, взглядомъ сповѣди, и Священника восточного (хоть бы не руского) обряда взглядомъ св. причастія. И о тбмъ належитъ выходця поинформовати и до прійманья св. тайнъ заохотити; съ додаткомъ, щобы о скблько способности до св. причастія не буде мати, хоть въ сповѣди св. стався бути.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 12. Вересня 1891.

Ч. 68.

Ч. 699/орд. — Оголошаея речинець къ подаваніюся на одно опорожнене мѣстце въ колегіи греко-руской при церквѣ св. Атаназія въ Римѣ.

Въ колегіи греко-руской при церквѣ св. Атаназія въ Римѣ есть опорожнене одно мѣстце для кандидатбвъ стану духовного.

Желаючій убѣгатися о тое мѣстце мають до 15 Жовтня с. р. внести до Митрополитальной Консистеріи свои прошенья заосмотренй въ:

- 1) метрику крещенья и мвропомазанья,
- 2) всѣ школьнй свѣдоцтва,
- 3) свѣдоцтво здоровья и щепленои бспы выставлене бтъ повѣтового лѣкаря,
- 4) свѣдоцтво моральности,
- 5) свѣдоцтво убожества.

Призначеный до пріянятя до реченои колегіи мае выказатися, що посѣдае бтиовѣдну грошеву квоту на подорожъ до Риму и на поворотъ зъ Риму котору то послѣдну квоту именно на поворотъ буде мусѣвъ сложити у Настоятеля колегіи.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 14. Вересня 1891.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЫЯ.

Ординар. шкѣльнымъ Комисаремъ именованый:

Ч. 6364. О. Александръ Танчаковскій, завѣдатель Нараевского деканата и парохъ Дунаева, для шкѣлъ находящихя въ обрубѣ Нараевского деканата, — на мѣстце увѣльненого отъ тов. довжности на власне прошенъе О. Игнатія Телишевского пароха Бѣлки.

II. Вицедеканомъ именованый:

Ч. 6475. О. Іоаннъ Токаръ парохъ въ Вишневицку для деканата Теребовельского.

Декретъ на Ординаріатского шкѣльного Комисаря въ ц. к. гимназіи въ Бережанахъ для надзора науки религіи и церковныхъ практикъ получивъ:

Ч. 5777. О. Теодоръ Кордуба, Завѣдатель Бережанского деканата и парохъ въ Бережанахъ.

Архіерейску грамоту похвальну съ правомъ употребленья экспозиторій крылошанскихъ получивъ:

Ч. 6121. О. Атаназіи Пашковскій, парохъ Олеска, за заслуги въ душпастврствѣ и ревностъ при будовѣ мѣстцевой церкви.

Префектомъ наукъ гр. к. генеральной Семинаріи во Львовѣ именованый:

Ч. 6706. О. Стефанъ Юрыкъ, докторандъ св. Богословія.

Декретъ на катихиту при ц. к. шкѣлѣ реальной во Львовѣ получивъ:

Ч. 7072. О. Д-ръ Титъ Мышковскій, префектъ наукъ гр. к. генеральной Семинаріи во Львовѣ.

Митропол. Консисторія поручила Ординаріатскому шкѣльному Комисаріату Львовско-загородскому заявити на подставѣ донесенья ц. к. окружной Рады шкѣльной Львовско-загородской признанъе за ревне и успѣшне удѣлюванъе науки религіи въ школахъ 00:

Ч. 6418. Терапенту Котовичу пароху въ Подберезцяхъ и Корнвилю Малишевскому завѣдателю въ Сухорѣчи.

УМѢЩЕНЬЯ.

a) Завѣдательства получили 00:

Ч. 5366. Корнвиль Мандычевскій сотр. Струсова въ Золотникахъ,

Ч. 5952. Евгений Купчинскій, сотр. въ Долбмѣ въ Оглядовѣ,

Ч. 6390. Григорій Купчинскій сотр. Поморянъ, тамже,

Ч. 6812. Кароль Бардынь завѣд. Жуванья, въ Ланахъ,

Ч. 7074. Теофилъ Щуровскій завѣд. Млынискъ, въ Плотычи.

Ч. 7124. Симеонъ Винявскій завѣд. Толщева, въ Черепинѣ.

Ч. 7074. Корнвиль Малишевскій завѣд. Сухорѣча, въ Велкоподи,

Ч. 7264. Теодоръ Ковальскій завѣд. Покровецъ, въ Явчи.

b) Сотрудничества получили 00:

Ч. 4745. Володимиръ Сабать сотр. Нараева въ Сосновѣ,

Ч. 5989. Іоаннъ Сѣрко сотр. Соснова, въ Кобыловолокахъ,

Ч. 6352. Евгений Витошинскій сотр. Гвилицъ, въ Струсовѣ,

Ч. 6392. Николай Левицкій сотр. Велдѣжа, въ Лецѣвѣ,

Ч. 6401. Константинъ Зарицкій сотр. Семигинова въ Галичи,

Ч. 6401. Евгений Гошовскій сотр. Галича въ Семигиновѣ,

Ч. 6752. Яковъ Зробекъ, сотр. Выбудова въ Ценевѣ,

Ч. 6759. Никфоръ Клубокъ сотр. Боратына, въ Волковѣ,

Ч. 7003. Лука Несторъ сотр. Конюхъ, въ Выбудовѣ съ правомъ духовного

управленья парохією,

Ч. 7060. Апполонъ Крохмалюкъ завѣд. Синкова въ Лубянкахъ,

Ч. 7077. Левъ Курмановичъ сотр. Гвиляча въ Ярычовѣ.

Введеніи 00:

Ч. 5534. Александръ Петровичъ яко парохъ въ Камени,

Ч. 5851. Корнвиль Мандычевскій въ завѣд. Золотникъ,

Ч. 6480. Іоаннъ Стрѣльбицкій въ завѣд. Утѣховичъ,

Ч. 6883. Григорій Купчинскій въ завѣд. Поморянъ,

Ч. 6945. Евгений Купчинскій въ завѣд. Оглядова,

Ч. 6949. Константинъ Зарицкій въ сотр. въ Галичи.

Ч. 7032. Евгений Гошовскій въ сотр. въ Семигиновѣ,

Ч. 7113. Володимиръ Сабать въ сотр. въ Сосновѣ,

Ч. 7132. Сяввестеръ Войковскій яко парохъ Богданѣвки,

Ч. 7259. Андрей Обрѣзковъ въ завѣд. Мальчицъ,

Ч. 7352. Стефанъ Юрыкъ яко префектъ студій гр. кат. генер. Семинаріи во Львовѣ.

Увѣльненіи 00:

Ч. 6747. Володимиръ Сабать отъ сотр. въ Нараевѣ,

Ч. 6861. Константинъ Зарицкій отъ сотр. въ Семигиновѣ,

Ч. 6883. Григорій Купчинскій отъ сотр. въ Поморянахъ,

Ч. 6949. Евгений Гошовскій отъ сотр. въ Галичи,

Ч. 7114. Іоаннъ Сѣрко отъ сотр. въ Сосновѣ,

Ч. 7290. Іоаннъ Кобрыновичъ яко парохъ въ Ланахъ,

Ч. 7291. Евгений Витошинскій отъ сотр. въ Гвилицяхъ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00:

Ч. 5373. На Долге деканата Калушского: въ терія: 1. Іоаннъ Каратинцкій 2. Григорій Гойвановичъ, 3. Игнатій Горасевичъ — а въ табелѣ квалификаційной: Михайль Олекей, Василій Панчакъ, Тома Соболта, Петръ Чекалюкъ и Игнатій Юхновичъ.

Презенты получили 00:

Ч. 5559. Игнатій Юхновичъ на Слободу (декан. Болахѣвского),

Ч. 6393. Андрей Обрѣзковъ на Мальчицъ.

Ч. 7068. Михайль Авдыковскій на Оглядѣвъ.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институціи 00:

- Ч. 5415. Іосифа Мартинця на Млынська,
 Ч. 5417. Теофила Теляховского на Бурштынъ,
 Ч. 5423. Петра Крынякевича на Гвилицъ великій,
 Ч. 5677. Сильвестра Вояковского на Богданівку,
 Ч. 5903. Мечислава Миговича на Покровцѣ,
 Ч. 5954. Филиппа Пелеха на Толщѣвъ.

В. Президія ц. к. Намѣстн. соглашаеся на канон. институціи 00:

- Ч. 5641. Александра Здерковского на Крушельницю,
 Ч. 5764. Симеона Ковонки на Фарлесеъ,
 Ч. 5971. Петра Крыпяевича на Гвилицъ великій,
 Ч. 6169. Теофила Теляховского на Бурштынъ,
 Ч. 6192. Сильвестра Вояковского на Богданівку,
 Ч. 6471. Мечислава Миговича на Покровцѣ,
 Ч. 6886. Филиппа Пелеха на Толщѣвъ.

До канон. институціи завѣзваніи 00:

- Ч. 3778. Дмитрій Розлуцкій на Явче,
 Ч. 4581. Іоаннъ Мартинюкъ-Лотоцкій на Свинковъ,
 Ч. 5559. Ігнатій Юлинович на Слободу,
 Ч. 5641. Александръ Здерковский на Крушельницю,
 Ч. 5764. Симеонъ Ковонка на Фарлесеъ,
 Ч. 5971. Петръ Крыпяевичъ на Гвилицъ вел.,
 Ч. 6005. Іосифъ Мартинець на Млынська,
 Ч. 6006. Іоаннъ Палѣвъ на Перевозецѣ,
 Ч. 6191. Теофилъ Теляховскій на Бурштынъ,
 Ч. 6378. Іоаннъ Кобрынович на Жупанье,
 Ч. 6471. Мечиславъ Миговичъ на Покровцѣ,
 Ч. 6496. Николай Левицкій на Сухорѣче,
 Ч. 6581. Іоаннъ Безушко на Великополе,
 Ч. 6886. Филиппъ Пелехъ на Толщѣвъ.

Канон. институціи получили 00:

- Ч. 6693. Сильвестеръ Вояковскій на Богданівку,
 Ч. 6812. Іоаннъ Палѣвъ на Перевозецѣ,
 Ч. 7122. Николай Левицкій на Сухорѣче,
 Ч. 7123. Іосифъ Мартинець на Млынська,
 Ч. 7124. Филиппъ Пелехъ на Толщѣвъ,
 Ч. 7264. Мечиславъ Миговичъ на Покровци.

Митроп. Консисторія позволила институоватись въ м. Мартѣ 1892 р.

- Ч. 7102. Ігнатию Юхиовичу на Слободу,

Декретъ увѣльненія ътъ испиту конкурсового парохіального на протягъ шести лѣтъ получили 00:

- Ч. 6498. Петръ Яцшвинъ парохъ Олексеичъ,
 Ч. 6506. Іоаннъ Гелейчукъ парохъ Розгорча,
 Ч. 6564. Василій Марчакъ парохъ Баличъ нагбрныхъ.

Митропол. Консисторія вставилась до в. ц. Намѣстничества:

а) о системизованье сотрудничествъ:

- Ч. 5437. въ Рогатынѣ,
 Ч. 6532. другого сотрудничества въ Могильницѣ.

б) о плату зв фонда религ. для прив. сотрудничковъ:

- Ч. 5315. въ Козловѣ,
 Ч. 5533. въ Шоломи,
 Ч. 6534. въ Лицовцахъ,
 Ч. 6717. въ Соеновѣ.

в) о удѣленье запомоги:

- Ч. 5951. О. Александру Здерковскому викарію Архикафедральному.

г) о удѣленье титла стола:

- Ч. 6728. Леониду Молчковскому, окбиченому богослову.

д) о даръ ласки для свещ. едомъ:

- Ч. 5655. Юстины Подлѣсецков.

Высоке ц. к. Намѣстничество завѣдомило Митроп. Консисторію що в. ц. к. Министерство асигновало плату для прив. сотр.:

Ч. 6064. въ Жолчовѣ	300 зр. на протягъ одного року,
Ч. 6065. въ Подгородью	" " " " " "
Ч. 6366. въ Пустомытахъ	" " " " " "
Ч. 6400. въ Токахъ	" " " " " "
Ч. 6468. въ Романовѣ	" " " " " "
Ч. 6775. въ Пониковицѣ малой	" " " " " "
Ч. 6778. въ Волковѣ	" " " " " "

В. ц. к. Намѣстничество удѣлило титлъ стола окбиченымъ богословамъ:

- Ч. 6864. Богдану Домбчевскому, Теодозію Лежогубекому и Кириллу Студаньскому.

Ч. 6907. Іоанну Бачиньскому, Іоанну Березиньскому, Любоміру Билиньскому, Оѣмъ Бородайкевичу, Кириллу Бутриньскому, Владиміру Ванярекому, Зенону Гутковскому, Емиліану Зарицкому, Іосифу Зацерковному, Дмитрію Іосефовичу, Владиміру Кальбѣ, Грегорію Кармалитѣ, Михаилу Ключу, Михаилу Кмядичевичу, Оѣод. Копытчаку, Василю Кузьмичу, Юліану Левиньскому, Корнелію Леонтовичу, Іоанну Рейтаровскому, Кеенофонту Родольскому, Евгенію Рудницкому, Владиміру Садовскому, Іоанну Созаньскому, Евстахію Хомину и Онуфрію Чубатому.

Отпустки изъ связи каноничной Архіепархіи Львовской получили:

Ч. 6127. Іоаннъ Хризантъ Дуркотъ окбиченый богословъ въ Епархію Перемышльску,

Ч. 6627. Дмитрій Курдыдыкъ окбиченый гимназіяетъ въ Епархію Станиславѣску.

До гр. к. центр. Семинаріи въ Вѣдніи принятъ:

На III. р. св. Богословія: Николай Садовскій и Іоаннъ Алескєвичъ, а на I. р. Богословія: Артемій Авдыковичъ и Фаларетъ Колеса.

Грамоту принятія въ связь канон. Архіепархіи Львовской получилъ:

Ч. 6830. Емиліанъ Мальчинскій, окбиченый богословъ изъ Епархіи Станиславской.

Митропол. Ординаріятъ удѣливъ грамоту Архіерейского благословенья:

Ч. 6012. Алексею Яцѣвъ господарю въ Тужидовѣ за жертву въ квотѣ 450 зр. а. в. на постройне олтара въ тамошнѣй церквѣ.

Престоль упривилеованый получили парохіальнїи церкви:

Ч. 5990. Св. Параскеви во Львовѣ,

Ч. 5263. Архикатедральна церковь св. ВМ. Георгіа во Львовѣ,

Ч. 6311. въ Голубицѣ.

Свѣдоцтва квалификаційнїи на дяковъ или пѣвцѣвъ церковныхъ получили:

Ч. 6135. Іоаннъ Рубчакъ,

Ч. 6786. Іоаннъ Капшій,

Ч. 6813. Емиліанъ Князыкъ,

Ч. 6936. Ілія Борухъ.

Принятый до заведенья дяковского при Архикатедр. Церквѣ св. ВМ. Георгіа во Львовѣ:

Ч. 6753. Петръ Климовъ зъ Ольховця.

Выказъ всѣхъ жертвъ надѣсланныхъ въ м. Вересню 1891 до Канцеляріи Митр. Консисторіи:

а) на потреби св. Отца:

Дня 21	Вересня	ВСЧ.	Урядъ парохъ въ Старискахъ	1 зр. — кр.
" 28	"	"	О. Іполитъ Погорецкій парохъ въ Бродкахъ	— 52 $\frac{1}{2}$ "

б) на св. грѣбѣ въ Палестинѣ:

Дня 15	Вересня	ВСЧ.	О. Іосифъ Нижанковскій парохъ Дудушиць вел.	1 зр. 10 кр.
" 21	"	"	Урядъ парох. въ Лозинѣ	2 " — "
" "	"	"	" " въ Вишенцѣ вел.	4 " 12 "
" "	"	"	" " въ Старискахъ	1 " — "

в) на церковь при Народилѣ Домѣ:

Дня 1	Вересня	ВСЧ.	О. Адамъ Калениукъ парохъ Долголуки	2 зр. 30 кр.
-------	---------	------	-------------------------------------	--------------

г) на церковь въ Журовѣ:

Дня 10	Вересня	ВСЧ.	Урядъ парох. въ Полянѣ	2 " — "
--------	---------	------	------------------------	---------

д) на церковь св. Іоанна въ Римѣ:

Дня 1	Вересня	ВСЧ.	Урядъ парох. въ Боконцахъ	3 зр. — кр.
" 15	"	"	О. Іосифъ Нижанковскій парохъ Дѣдушиць вел.	3 " — "
" 21	"	"	Урядъ парох. въ Старискахъ	1 " — "
" "	"	"	О. Михаилъ Кульматвцкій деканъ Городецкій	1 " — "

е) на мисіи въ Азіи и Африцѣ:

Дня 21	Вересня	ВСЧ.	Урядъ парох. въ Завидовичахъ	4 зр. 5 кр.
" "	"	"	" " въ Керниці	5 " — "
" "	"	"	" " въ Старискахъ	1 " — "

ж) на знесенє неволѣ въ Африцѣ:

Дня 15	Вересня	ВСЧ.	О. Іосифъ Нижанковскій парохъ Дѣдушиць вел.	2 зр. 20 кр.
" 19	"	"	Урядъ парох. въ Старискахъ	1 " — "

з) на воспиталище дѣвоцѣ:

Дня 1	Вересня	ВСЧ.	О. Тадей Минчакевичъ	5 зр. — кр.
" 15	"	"	О. Іосифъ Нижанковскій парохъ Дѣдушиць вел.	1 " — "
" 21	"	"	Урядъ парохіальнїи въ Старискахъ	2 " — "

и) на католическе осеучилище въ Австріи:

Дня 21	Вересня	ВСЧ.	Урядъ парох. въ Старискахъ	1 зр. — кр.
--------	---------	------	----------------------------	-------------

і) на Товариство св. Рафаила въ Вѣдніи:

Дня 2	Вересня	Впр.	О. Пралатъ Іосифъ Кобылянскій	— " 50 "
-------	---------	------	-------------------------------	----------

Некрологія.

Ч. 6190. Левъ Микитка парохъ Утѣховичъ, померъ дня 5 Серпня 1891;
 Ч. 6391. Михайлъ Рудивцій смерт. деканъ Золочѣвскій и парохъ въ Помо-
 рianaхъ, померъ дня 14 Серпня 1891.

Души ихъ поручаються молитвамъ ВСЧ. Кляра.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 1. Жовтня 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 20. Жовтня.

Ч. XII.

Ч. 69.

Ч. 7676. — Оголошеня речницъ къ рукополаганью Пресвитерѣвъ.

Для рукополаганья въ пресвитеры опредѣляея речницъ на день 3. Листопада с. р. въ котрѣмъ то дни кандидаты стану духовного въ Митропол. Ординаріятѣ лично явитися мають.

До узысванья же принятія до дому пресвитеріального въ цѣли выше згаданѣй мають интересованіи до 30. Жовтня с. р. включно внести свои поданья посредствомъ дотычного ВСЧ. уряда деканального, котрѣ слѣдующими свѣдоцтвами заосмотрити належить:

- 1) Свѣдоцтвоу нравственности и поведенія выставленымъ черезъ взглядный урядъ деканальный.
- 2) Свѣдоцтвоу убожества подтвержденымъ черезъ дотычне ц. к. Старство.
- 3) Оженившимся свѣдоцтвоу вѣнчанья.

4) Приписомърнимъ посвѣдченемъ ътъ ц. к. Староства, що кандидатъ стану духовного або неналежить до стану войскового, або що ему прислугоу увзгляднене §. 25. закона о общій краевѣй оборонѣ.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 15. Жовтня 1891.

Ч. 70.

Обвѣщене конкурсове.

Митрополитальна Консисторія розписуе на конкурсъ съ речинцемъ до дня 10. Студня 1891 парохію:

Ч. 7357. Черепинъ, деканата Щирецкого, наданья Конвенту О.О. Доминиканѣвъ во Львовѣ.

Львѣвъ, дня 15. Жовтня 1891.

ХРОНИКА.

Именованья.

Вицедеканомъ именованый:

- Ч. 6475. О. Іоаннъ Токаръ парохъ въ Вишневичку П. Вицедеканомъ для деканата Тереховельского — на мѣстце увѣльеного ътъ тои довжности О. Михаила Павлика пароха въ Микулинцяхъ на его власне прошене при чѣмъ Митр. Ординаріятъ выразялъ ему свое признание и похвалу.

Умѣщенья.

Завѣдательства получили 00.:

- Ч. 6963. Евгений Павлусевич завѣд. Крушельницѣ въ Рокитнѣ,
Ч. 7266. Николай Малый сотр. въ Кутахъ декан. Одесского — тамже,
Ч. 7405. Теофилъ Щуровскій завѣд. Млыискѣ въ Лукавицѣ нижней,
Ч. 7459. Корнелій Малишевскій завѣд. Сухорѣча въ Волковѣ.

Введеній 00.:

- Ч. 7451. Николай Левицкій яко парохъ Сухорѣча,
Ч. 7455. Симеонъ Ванявскій въ завѣд. Черенна,
Ч. 7456. Филиппъ Пелехъ яко парохъ Толщева,
Ч. 7518. Теофилъ Щуровскій въ завѣд. Лукавицѣ нижней,
Ч. 7553. Левъ Курмановичъ въ сотр. въ Ярычевѣ,
Ч. 7630. Корнелій Малишевскій въ завѣд. Волкова.

Увѣльненій 00.:

- Ч. 6473. Теодоръ Ковальскій ътъ завѣд. Покровецѣ,
Ч. 7421. Апполонъ Крехмалюкъ ътъ завѣд. Синкова,
Ч. 7451. Николай Левацкій ътъ сотр. въ Ярычевѣ,
Ч. 7517. Теофилъ Щуровскій ътъ зав. Млыискѣ,
Ч. 7623. Іоаннъ Безушко яко парохъ Рокитна.

Презенты получили 00.:

- Ч. 7042. Модестъ Малицкій на Суходолы)
Ч. " Владимиръ Левицкій на Прислушъ) въ доровѣ замѣны,
Ч. 7272. Николай Курбаецъ на Гозѣвъ,
Ч. 7536. Дешидерій Щуровскій на Нивевъ.

До институціи завѣзваній 00.:

- Ч. 7534. Николай Курбаецъ на Гозѣвъ,
Ч. 7555. Іосифъ Недвецкій на Бокѣвъ) оба на оденъ и той
Ч. " Дешидерій Щуровскій на Нивевъ) самъ день
Ч. 7536. Модестъ Малицкій на Суходолы) оба на оденъ и той
Ч. " Володимиръ Левицкій на Прислушъ) самъ день

Канон. институціи получили 00.:

- Ч. 7390. Іоаннъ Мартинюкъ — Лотоцкій на Синковѣ,
Ч. 7410. Іоаннъ Безушко на Великошолѣ,
Ч. 7435. Александръ Здерковскій на Крушельницю.

Испыт конкурсовый парохіальный выдержали 00.:

Ч. 6302. Мих. Горбачевскій, Антоній Сосенко, Юліанъ Дудыкъ, Антоній Зарыхта, Ватольдъ Биливскій, Юстивъ Сухаровскій, Емилианъ Брояковскій и Владиміръ Вахнянинъ.

Декретъ увольненія отъ испытъ конкурсового парохіального получили 00.:

Ч. 7577. Петръ Петрицкій завѣд. Межирѣча на протягъ 3 лѣтъ,
Ч. 7628. Орестъ Коновалець парохъ Хоросна на протягъ 6 лѣтъ.

Митропол. Консисторія всталилась до ц. к. Намѣстничества о плату зъ фонда религ. для прив. сотрудниковъ:

Ч. 7320. въ Корсовѣ,
Ч. 7445. въ Боратынѣ,
Ч. 7514. въ Ушнѣ.

В. ц. к. Намѣстничество завѣдомило Митроп. Консисторію що в. ц. к. Министерстаго асигновало плату для приват. сотрудниковъ:

Ч. 7485. въ Борынчахъ по 300 зр. на протягъ 2 лѣтъ,
Ч. 7516. въ Струсовѣ 300 зр. на протягъ 1 року,
Ч. 7564. въ Побужанахъ по 300 зр. на протягъ 2 лѣтъ.

В. ц. к. Намѣстничество удѣлило титулъ стола:

Ч. 7558. Леониду Молчковскому, окѣченемъ богослову.

До гр. к. центр. Семинаріи во Львовѣ приняты:

Ч. 7414. на IV. рѣкъ св. Богословія: Юліанъ Гумецкій, Александръ Джулянскій, Петръ Нижанковскій и Григорій Стецѣвъ; на III. рѣкъ: Теодоръ Кордуба и Іоаннъ Войнаровскій; на II. рѣкъ: Павелъ Дубасъ и Михайлъ Ракѣвскій; а на I. рѣкъ: Володиміръ Андрухѣвъ, Володиміръ Барановскій, Софронъ Глѣбовицкій, Теодоръ Гураль, Ярославъ Гургула, Теодоръ Дзюба, Савинъ Дурбакъ, Теофілъ Заборскій, Николай Володиміръ (дв. им.) Здерковскій, Андрей Киналь, Михайлъ Козинскій, Михайлъ Копергыньскій, Теофілъ Мечиславъ (дв. им.) Кордуба, Александръ Коренець, Антоній Лучакѣвскій, Езгеній Мнѣцѣвчъ, Симеонъ Мушковскій, Василій Павѣкѣвъ, Васалій Пилищукъ, Іоаннъ Пѣсцкій, Іоаннъ Рудницкій, Леонгій Спринъ и Левъ Тыблевчъ.

Некрологія.

Ч. 7180. Кароль Турчанскій, парохъ Кутъ декан. Олеского, померъ дня 15. Веревя 1881 г.

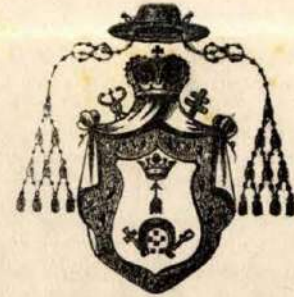
Душа еѣ поручаея молитвамъ ВСЧ. Кларъ.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львовъ, дня 20. Жовтня 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 18. Листопада.

Ч. XIII.

Ч. 71.

Ч. 6679. — Вызываются поновно всѣ Ч. Уряды парох. до якъ найкоршого предложенія 5% листѣвъ з ст. гал. земск. кред. Товариства въ цѣли вымѣны на 4½%.

Пѣсля завѣдомленія Дирекціи гал-земск. кред. Товариства не збѣтали предложенія дотеперь всѣ 5% листы заст. до вымѣны на 4½% листы заст. хотяи взглядній возванія були оголошені своєвременно; зъ той причины пригадуея Ч. Урядамъ парох. оголошеняе Дирекціи гал. земск. кред. Тов. зъ 28. Мая 1890 — Ч. 125 и вызваея предложити въ якъ найборотшѣмъ часѣ 5% листы заст. тогожъ Товариства такъ винкульовані якъ и невинкульовані до вымѣны на 4½%, еслибы еще знаходилися чи то въ посѣдашю мѣсцевой церкви, чи парохіи, а то тымъ певнѣйше, що такимъ способомъ запобѣжится значнымъ стратамъ.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львовъ, дня 27. Жовтня 1891.

Ч. 7739. — Взымаются Вч. Уряды деканальні до якъ найскоршого стягнення и надбѣсланія тутъ такъ текущихъ якъ и залежныхъ датковъ до фонда вдовичаго.

Еще только два мѣсяцѣ маемо до кѣнця р. 1891, а состояніе при-сылкокъ грошевыхъ изъ деканатѣвъ къ фонду вдовичо-сиротиньскому есть такъ сумне, що заледво дотеперь только изъ двухъ деканатѣвъ нашої Митрополи-тальной Архіепархіи надбѣслано всего выше по надѣ 300 зр., изъ другихъ же двухъ деканатѣвъ выше по надѣ 200 зр., а изъ 13 деканатѣвъ выше по надѣ 100 зр. а. в. Есть однако еще кѣлька деканатѣвъ, которіе оставили доси заледво по кѣлька десятокъ гульденѣвъ, а знайдеса и такий деканатъ, который въ продовженіи тѣхъ 10 мѣсяцевъ уплынувшихъ въ текучѣмъ роцѣ, ни одного шелюга тутъ не надбѣславъ къ фонду вступно реченому. Цѣлый касовый пріемъ изъ доставокъ ътъ Урядѣвъ деканальныхъ выносить протое до нынѣ скромну суму 3.737 зр. а. в., а скоро не допише еще въ послѣднѣмъ часѣ остальныхъ двухъ мѣсяцевъ, прискорене и выдатнѣйше собраніе залежной и текучої нале-житости, то може будемо змушеніи сходити еще низше съ поста-ленемъ цифры запомогіи звычайнои, нежели якъ уже теперь прину-ждено дѣйшлисьмо изъ 54 зр. на 45 зр. а. в. на кожде поодинокое лице.

Уже ѡбываеса и тутъ о слухи нашій плачь и наръканье нещастли-выхъ свящ. вдовѣ и сирѣтъ на той недостатокъ, бо значительне поменшенье рѣчнои для нихъ запомогіи, а щожъ буде, если и за рѣкъ уплываючій продо-житися буде мусѣло тое поменшенье, або уже практиковане, спаде въ запо-могу даже о пару гульденѣвъ низшу?! Найбы надѣ тымъ серьезно застановив-ся каждый, котрый видить, або хоть чуе неразъ о жебрачѣи нуждѣ тѣхъ, котрымъ Священство наше, передъ другими, помѣчь и ратунокъ нести ко-нечно одолжено. Найбы призадумавшися надѣ гѣркою судьбою и недолею вдовѣ и сирѣтъ священническихъ, у кого еще не заумерло чувство чести и ми-лосердія, згадано о тѣмъ: о много щастливѣйшій подаючій ѡтъ принимающого! Уже то досвѣдомъ стверджена истина, що рѣдко коли богачъ запомагае бѣднаго, бо бнѣ самъ ситый та и голодного не знае, але хутше и частѣйше по образу Евангельской вдовы, дѣзнаючій самъ много по-требы и нужды, милостивъ бувае надѣ недолею и недостаткомъ ближнього. Такъ и тому почт. небогатый Кляръ нашъ, найбы и малымъ даткомъ нѣсколь-ко гульденѣвъ въ рѣкъ, не залишавъ поснѣшити въ помѣчь, еще ѡтъ себе о много бѣднѣйшимъ, а часто и по роду, а все такой по званію, блиснимъ ему безпріютнымъ въ нуждѣ лишенымъ вдовамъ и сиротамъ!!!

Тѣхъ кѣлька уваѣ здѣлати конечно и нужно оказуеса, дабы ѡт-вернути горестнѣй послѣдствія, которіе неминуемо предстоять въ виду доте-перѣшного захованья болѣшости Кляра супротивъ неѡтрадного состоянія фонда запомагающого вдовы и сироты священнической.

Наконецъ зсылаеса Митрополитальный Ординаріатъ на ѡбѣ послѣдній свои ѡтзовы, завозванья и упѣмненья помѣщений въ Вѣдомостяхъ Архіепар-хіальныхъ п. д. 17. Жовтня 1890 — Ч. 7.694 и п. д. 22. Сѣчня 1891 —

Ч. 9.797, увѣряючи съ всякою положительностью, що безпощад-но буде поступовати съ немаючими послуха и милосердія и що безвзглядно подавати буде такожъ до общои вѣдомо-сти имена тѣхъ Душпастырей, которіе, помимо частнѣйшихъ дотеперь общихъ и личныхъ упѣмненій, всегда еще якобы нарочно и упорно затворяють чувства и сердца свои на во-пьющу нужду и недолю численныхъ нашихъ вдовѣ и сирѣтъ священническихъ.

Ѳтъ Митрополитального Ординаріата.

Львѣвъ, дня 28. Жовтня 1891.

Ч. 73.

Ч. 7.938. — Въ дѣлѣ выставки маючои ѡтбутися въ Мадридѣ р. 1892 по поводу 400-лѣтней рѣчицѣи ѡткрытїя Америки черезъ Христофа Колумба.

В. ц. к. Президія Намѣстничества надбѣслала сюда п. д. 19. Жовтня с. р. Ч. 9.875 слѣдующе завѣдомленье:

Anlässlich der vierhundertjährigen Gedenkfeier der Entdeckung Amerikas durch Christoph Columbus veranstaltet die königlich spanische Regierung im Jahre 1892 in Madrid eine Ausstellung jener auf Amerika sich beziehenden Objecte, welche geeignet sind, die Culturverhältnisse der neuen Welt vom Anbeginne bis zur ersten Hälfte des 17. Jahrhunderts zu illustriren. Mit dieser verbindet sich eine zweite retrospective Ausstellung von Kunst- und kunstgewerblichen Gegenständen, insbesondere von solchen kirchlich-liturgischen oder decorativen Charakters aus dem XV., XVI. und aus der ersten Hälfte des XVII. Jahrhunderts, welche den Zweck hat, den Culturzustand Europas zur Zeit der Entdeckung und Eroberung Amerikas zu veranschaulichen. Die beiden Ausstellungen, welche die officiellen Titel „Exposition Histórica-Americana“ und „Exposition Histórica-Europea“ füh- ren, sollen am 12. September 1892 eröffnet und am 31. Dezember desselben Jahres geschlossen werden.

Nachdem neben der allgemeinen culturhistorischen Bedeutung die- ser Ausstellung die manigfachen historischen und dynastischen Beziehungen der Völker Spaniens und Oesterreichs ein solches Unternehmen der thunlich- sten Förderung würdig erscheinen lassen, so beehre ich mich im Sinne des Erlasses Seiner Excellenz des Herrn Ministers für Cultus und Unterricht vom 19. September 1891 Zl. 1711 C. U. M. das Hochwürdigste gr. kath. Metropolitan-Ordinariat auf die erwähnte Ausstellung aufmerksam zu machen.

Schliesslich beehre ich mich zu bemerken, dass sich in Wien eine Ausstellungs-Commission unter dem Ehrenpräsidium des königlich spanischen

Botschafters am k. und k. Hofe, Don Merry del Val, constituirt hat, welche die Details des Programmes, sowie über alle weiteren in Betracht kommenden Punkte Auskunft zu ertheilen in der Lage ist.

Тое подаєся до вѣдомости Вч. Духовенства.

ОТЪ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 29. Жовтня 1891.

Ч. 74.

Ч. 7.058. — Подаєся до вѣдомости Вч. Кляра розпорядженъ В. ц. к. Министерства втр. и пром. взглядомъ нормы маючыся ужити при конверзиі валюты вѣденской на австрійску.

В. ц. к. Намѣстничество зъ 4. Вересня 1891 — Ч. 66.864 заудѣлило слѣдующе розпорядженъ в. Министерства Вѣроисповѣданій и Просвѣти зъ 22. Серпня 1891 — Ч. 7.470: Der k. k. Oberste Gerichtshof hat am 10. März l. J. in einem Plenissimarsenate den Beschluss gefasst (siehe Justiz-Ministerial-Verordnungsblatt Nr. 620) den Rechtsplatz in das Judicatenbuch einzutragen, dass die Umrechnung der vor dem Jahre 1799 entstandenen Forderungen, soweit dieselben nach dem 1. November 1858 zur Zahlung zu kommen haben, nach dem Verhältnisse von 100 fl. Wiener Währung zu 42 fl. österr. Währung zu geschehen habe (Judicatenbuch Nr. 123). Damit erscheint die bezüglichliche Rechtsfrage aller Voraussicht nach definitiv ausgetragen, weshalb ich mich veranlasst sehe, im Einvernehmen mit dem Ministerium des Innern, des Ackerbaues und der Finanzen die auf der früheren gegentheiligen Judicatur des genannten Gerichtshofes beruhende hierortige Anordnung vom 5. Juli 1888 Zl. 19488/87 sowie den hierortigen Erlass vom 9. August 1890 Zl. 15320 nunmehr ausser Kraft zu setzen und Eure Excellenz zu ersuchen, auf der erhöhten Verzinsung und Verrechnung von Pfründen-, Kirchen-, Religions- oder sonstigen Fonds-, Staats- und Stiftungsvermögenschaften nicht weiter zu bestehen, wofern nicht eine rechtskräftige richterliche Entscheidung, ein gerichtlicher Vergleich oder ein aussergerichtlicher Vertrag gegentheiligen Inhaltes in Mitte liegt. Wenn es sich umgekehrt um Forderungen gegen eines der erwähnten Rechtssubjecte handelt, so ist unter den gleichen Voraussetzungen die Zahlung nur in dem geringeren Betrage zu leisten. Wegen der bereits in früheren Jahren ohne specielle Rechtsverbindlichkeit geleisteten höheren Zahlungen wird eine Refundierung sowohl seitens der in Rede stehenden Rechtssubjecte an dritte Personen nur dann Platz zu greifen haben, respective in dem umgekehrten Falle nur dann zu beanspruchen sein, wenn ein solcher Anspruch mit Rücksicht auf die Verhältnisse des concreten Falles rechtlich begründet erscheint worüber von Fall zu Fall nach Einvernehmung der Finanzprocuratur die Schlussfassung des beteiligten Ministeriums einzuholen ist. Letztere wird überhaupt in allen Fällen einzuholen sein, welche zu Zweifeln einen begründeten Anlass geben. Von dem gegenwärtigen Erlasse ist die Finanzprocuratur sowie die

dortländigen Ordinariate zu verständigen. Wien am 22. August 1891. Der Minister für Cultus und Unterricht Gautsch m. p. — котре подаєся до вѣдомости Вч. Священства.

ОТЪ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 31. Жовтня 1891.

Ч. 75.

Ч. 8021. — Препоручаєся книжочка мисійна ч. 5.: щоденній молитвы и катихисмъ.

Препоручаєся Вч. Душпастырямъ выдана бѣтъ Вч. О. Льва Джулинского, пароха въ Лапшинѣ, Редактора „Посланника“ — книжочка мисійна Ч. 5.: котра мѣститъ въ собѣ 1) молитвы щоденній (также 2 заповѣди любви, 10 заповѣдей Божихъ и пр.) и 2) цѣлый катихисмъ, всѣ найважнѣйшій науки вѣры коротко (сотворенъ свѣта и грѣхъ первородный, спасеніе наше черезъ І. Христа, Церковь католическа, найважнѣйшій тайны св., служба Г. Богу и неустання молитва на спасеніе).

Книжочка тая стоить 3 кр., сотка 2 зр. 50 кр., пѣвъ сотки 1 зр. 25 кр., вже съ пересылковъ почтовыхъ. Годится она прото до якъ наибольшого розпространенія всюды; и може дуже пожиточновъ бути народови, такъ до належитого выученья молитовъ, якъ и особливо до короткого и основного запѣванья за всѣма до спасенія найважнѣйшими правдами вѣры св. Можна ю получить пѣдѣ адресовъ: Вч. Редація „Посланника“, Лапшинѣ, почта. Бережаны.

ОТЪ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 31. Жовтня 1891.

Ч. 76

Ч. 877 орд. Товариство христіанскихъ ученыхъ въ Австріи (Leo-Gesellschaft).

На дняхъ зѣстало бѣтъ мірскихъ и духовныхъ властей подтвержене товариство христіанскихъ ученыхъ для цѣлон Австрійской монархіи, пѣдѣ именовъ св. Отца нашего (Leo-Gesellschaft), котре поставило собѣ тую дуже важну цѣль, щобы съ выключеньемъ всѣхъ политичныхъ справъ, плекати и розвивати всякій умѣтности на фундаментѣ одно-правдивои вѣры божои христіанской. Члены дѣлятея пѣсля статутѣвъ на 4 класы: 1) Почетній члены, именованій яко такі для заслуги на поли христіанско-умѣтнѣмъ; 2) вспомагательній члены, котрі одноразовымъ даткомъ наименше 20 злр. до цѣлей товариства причиняются; 3) дѣйствительній члены, христіанскій мужъ, укѣнчившій университетскій або иншій тымже рѣвнаючыся студія, и въ якѣмъ галузи умѣтности якимбудь способомъ дѣлательній — и они складають рѣчно по 5 зр. або наразъ 100 зр.; наконецъ 4) участвующій члены, котрі що року наименше по 2 злр. для товариства дають.

О томъ повѣдомить Вч. Священство также знакомыхъ собѣ мірскихъ ученыхъ нашихъ. Статута товариства и евентуальнй инші поясненія можь одержати пѣдъ адресою: Leo-Gesellschaft, Wien, I. Annagasse 9.

Отъ Митрополитального Ординарія.
Львѣвъ, дня 2. Листопада 1891.

Р. 77.

Ч. 7.915. — Въ дѣлѣ пѣдпомогі для товариства св. Рафаила.

Зъ уваги на тоє сумне обстоятельство, що мимо рѣжностороннихъ пересторогъ а навѣтъ заказѣвъ, емиграціи до Америки не лишь не устають, но особливо зъ гдекоторыхъ сторонъ нашего краю змагаются, черезъ що нашй вѣрній оставивши свою батькѣвщину а дѣставшия въ чужину, тамъ стаються нещастными жертвами пѣдлого и нелюдского корыстолюбія и обмана, а що гѣрше, позбавлені всякихъ средствъ благодатныхъ по поводу цѣлковитого недостатка катол. Духовенства, суть выставлені на утрату вѣчного спасенія, — Митр. Ординаріатъ звертавъ уже неоднократно увагу Вч. Клира на весьма полезне Товариство св. Рафаила, которе числячися съ тымъ сумнымъ фактомъ, що мимо предпринятія найстрогшихъ мѣръ емиграціямъ до Америки цѣлковито запобѣгчи николи не удасться, поставило собѣ за задачу пѣдбно св. Рафаилу въ подорожи Тови сопроводжати емигрантѣвъ въ незнаій дорожѣ, поручаючи ихъ опытнымъ и жичливымъ рукамъ и не оставляючи ихъ, ажъ доки они не дѣйдуть до найбѣспѣднѣйшихъ для себе мѣстѣвъ, гдѣбы при помочи сего Товариства могли найти бѣтпѣвднє для себе заятіє и заспокоєнє своихъ духовныхъ потребъ. Дѣйстно, таке благо, одне Товариство заслуге особливо зъ стороны Вч. Духовенства на повне узнаньє и матеріяльну пѣдпомогу, котори оно, маючи дуже великій издержки до поношенія, дуже потребує. Митроп. Ординаріатъ въ належитѣмъ оцѣнюєтє гуманнои задачи реченого Товариства, похваляє тыхъ Вч. Душпастерей, котрй доси своими датками сему Товариству прійшли въ помѣчь, и взыває такъ ихъ якъ и всѣхъ другихъ Вч. Душпастерей, щобы дальшими датками такъ власными якъ и въ церквѣ бѣт вѣрныхъ оцѣроваными причинилися до тымъ обильнѣйшого и успѣшнѣйшого сповненія принятыхъ онымъ Товариствомъ святыхъ должностей. Датки тіи належить прислати до канцелярій Митроп. Консисторіи, бѣтки они на мѣстѣце призначенія будутъ бѣдослані.

Отъ Митрополитального Ординарія.
Львѣвъ, дня 3. Листопада 1891.

Ч. 78.

Ч. 7883. — Подяются до загальнои вѣдомости жертвы прислані на будову церкви въ Журовѣ на руки тамошного завѣдателя, и взываєся Всеч. Клиръ къ дальшому ревному участию въ тыхъ складкахъ.

На будову гр. кат. церкви въ Журовѣ (деканата Журавеньского) вилынули до теперь на руки тамошного мѣсцевого завѣдателя О. Пелень-

ского слѣдуючй жертвы: 1) ВПр. О. Алексѣ деръ Бачинскій бѣт питомцѣвъ гр. к. семинаріи 70 зр. — 2) Вч. О. Михайль Левицкій бѣт себе, парохіянъ Сивки, Субохова, Мышковецъ и Перловецъ 45 зр. 67 кр. — 3) Русины мѣста Комарна 33 зр. 40 кр. — 4) Вч. О. Яковъ Мандзій бѣт парохіянъ Войнилова 25 зр. — 5) Вч. О. Заревичъ бѣт парохіянъ Книгиничъ 13 зр. 60 кр. — 6) На соборчику въ Лукавци збравъ Впр. О. деканъ Шанковский 13 зр. — 7) Вч. О. Левъ Фицаловичъ бѣт парохіянъ Ляховичъ зарѣчныхъ 10 зр. 90 кр. — 8) Впч. П. Іосифъ Кульчицкій зъ Будзанова 9 зр. — 9) Вч. О. Тома Березовскій бѣт парох. Дубравки 8 зр. 70 кр. — 10) Вч. О. И. Гарасевичъ бѣт парох. Козары и Журавенка 11 зр. 37 1/2 кр. — 11) Вч. О. Любѣнецкій зъ Манастирецъ бѣт парохіи и зъ акафисту 10 зр. 70 кр. — 12) Вч. О. Вячеславъ Збудовскій бѣт парох. Майдану 7 зр. — 13) На соборчику деканальнѣмъ въ Новосѣдцѣ збрано 6 зр. 40 кр. — 14) Вч. О. Левъ Горалевичъ бѣт парох. Угерска и Вовиѣ 8 зр. 7 кр. — 15) Вч. О. Величковскій зъ Чертежа 10 зр. — 16) Вч. О. Гриневецкій бѣт парох. Мельничъ 5 зр. — 17) Вч. О. Т. Телиховскій бѣт парох. Колоколина 5 зр. — 18) Вч. О. Н. Ковшевичъ бѣт парох. Ляховичъ подорожныхъ 5 зр. — 19) Вч. О. Альбинъ Раковскій бѣт парох. Чагорова 5 зр. — 20) Вч. О. Юліанъ Бачинскій бѣт парох. Володимирецъ 5 зр. — 21) Вч. О. М. Авдыковскій бѣт парох. Добрянъ и Добровлянъ 5 зр. — 22) Вч. О. Ганицкій зъ Новосинъ бѣт парох. 5 зр. — 23) Вч. О. Авдыковичъ бѣт парох. Любши 5 зр. — 24) Вч. О. Іосифъ Мартинецъ бѣт парох. Перевозца 5 зр. — 25) Вч. О. Кароль Бардынъ бѣт парох. Жуванья, Климця и Выжлова 5 зр. 16 кр. — 26) Вч. О. Григорій Пасѣчинскій зъ Пѣстинья бѣт парох. 4 зр. 44 кр. — 27) Вч. Урядъ парох. Бориничъ бѣт парох. и бѣт себе 4 зр. — 28) Вч. О. Волд. Яновичъ бѣт парох. Луки и Цвѣтovy 4 зр. — 29) Громада Пѣдмихайлѣвцѣвъ 10 зр. 20 кр. — 30) Андрей Гречухъ господаръ Журова 5 зр. — 31) Романъ Беркій господ. Журова 11 зр. — 32) Іоаннъ Андрусѣвъ госп. Журова 4 зр. — 33) Въ день Успенія Прч. Дѣвы Маріи збрано въ Журовѣ 5 зр. 12 кр. — 34) Іосифъ Озаркѣвъ, Іоаннъ Голвицкій, Якимъ Мацякъ, Іоаннъ Гринькѣвъ Гринъ Малѣфій, господаръ Журова 5 зр. — 35) Всѣтл. О. Д-ръ Іосифъ Мильницкій зъ Львова 2 зр. — 36) Впр. О. Левъ Гѣтеровскій Архидіаконъ 2 зр. — 37) Вч. О. Т. Величковскій бѣт парох. Букачовець 2 зр. 60 кр. — 38) Вч. О. Игн. Юхновичъ бѣт парох. Помоняць 2 зр. — 39) Димитр. Кишенюкъ, госп. зъ Помоняць 1 зр. — 40) Вч. О. Іоаннъ Тымцюракъ бѣт парох. Сивки Келусок и Пѣйла 4 зр. 6 кр. — 41) Вч. О. Іоаннъ Реваковичъ бѣт парох. Волосянки 2 зр. — 42) Вч. О. Сосенко бѣт парох. Солонки 2 зр. — 43) Впч. П. Марія Р.ваковичъ зъ Козьовы 1 зр. — 44) Впч. П. Василій Потелицкій зъ Тарнова 1 зр. — 45) Впч. П. Олена Горалевичъ 1 зр. — 46) Впч. П. Антонина Мѣцѣовецка зъ Сивки 1 зр. — 47) Вч. О. Василій Небеловець зъ Перегиньска 3 зр. — 48) Вч. О. Іо. Гѣшовскій зъ Перегиньска 1 зр. — 49) Скарбона церковна зъ Гаѣвъ коло Львова 1 зр. — 50) Вч. Урядъ парох. въ Тростяни великѣмъ 2 зр. 40 кр. — 51) Вч. Урядъ парох. въ Боратынѣ 2 зр. 20 кр. — 52) Вч. Урядъ парох. въ Городици 1 зр. — 53) Н. Н. зъ Чернева 1 зр. — 54) Вч. Урядъ парох. въ Вишнѣвцяхъ 1 зр. — 55) Вч. О. Ми-

хавль Форнясь завѣд. Пльснянъ ътъ парох. 1 зр. 50 кр. — 56) Вч. О. Михайль Шеленшко зъ Бутынъ ътъ парохіанъ и ътъ себе 5 зр. 70 кр. — 57) Вч. О. Григорій Дяковъ ътъ парохіанъ Роздолу и ътъ себе 11 зр. 44 кр. — 58) Впр. О. Симеонъ Твачуникъ зъ Стаиславова 2 зр. — 59) Впр. О. деканъ Макогонскій 1 зр. — 60) Вч. О. Николай Рыбакъ зъ Шумлянъ 1 зр. — 61) Вч. О. Филиповскій зъ Бенъковецъ 1 зр. — 62) Вч. О. Вл. Полошиневичъ зъ Камяной 1 зр. — 63) Вч. О. Іоаннъ Каратницкій ътъ парох. Солукова 60 кр. — 64) Н. Н. 30 кр.

Крѣмъ сего закупили парохіане Журова за стараньемъ О. Теофія Телиховского матеріалъ за 250 зр. и звели дубові підвалины—а сего року камень на підмурованье.

Подаючи тоє до вѣдомости Вч. Архієпархіального Кліра — Митроп. Консисторія завыває тойже къ дальшому ревному участію въ складкахъ на тую богоугодну цѣль.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 12. Листопада 1891.

Ч. 79.

Обвѣщенья конкурсовъ.

I.

Митрополитальна Консисторія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи:

а) пѣдъ днемъ 22. Жовтня съ речинцемъ до 17. Студня 1891.:

- Ч. 7728. Рокитно деканата Львѣско загородского, наданья приватного;
 Ч. 7893. Колоколинъ деканата Журавеньского, наданья гр. кат. Митрополитального Ординаріята;
 Ч. 7894. Межирѣче деканата Роздольского, наданья приватного.

б) пѣдъ днемъ 12. Листопада 1891 съ речинцемъ до 5. Сѣчня 1892.:

- Ч. 8435. Фирлеѣвку деканата Уневского, наданья приватного.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 7934. Оголошуєся конкурсъ на посаду учителя религіи при 4-класовѣй школѣ мужескѣй въ Городку.

Ц. к. окружна Рада школьна въ Городку розписує пѣдъ днемъ 14. Жовтня с. р. Ч. 890 конкурсъ въ цѣли сталого обсажденья посады учителя религіи гр. кат. при 4-класовѣй школѣ мужескѣй въ Городку, съ обовязкомъ

преподаванья науки религіи въ тѣйже школѣ 9 годинъ тыжднево, и тѣлькоже годинъ тыжднево въ тамошнѣй 4-класовѣй школѣ женскѣй и держанья двоухъ екскортъ кожного тыждня. До той посады привязана єсть рѣчна плата 600 здр., додатокъ 10% на помешканье и пятилѣтній додатки по 50 зр.

Убѣгающія о тую посаду священники мають внести свои належито удокументовані поданья посредствомъ своєи духовнои власти до ц. к. окружнои Рады школьнои въ Городку, найдалше до дня 30. Листопада с. р.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 30. Жовтня 1891.

ХРОНИКА.

Именованья.

В. ц. к. Рада школьна краєва заименовала стальимъ катихитою при выдѣловѣй школѣ женской во Львѣвъ:

Ч. 7972. О. Евгения Гузара.

Архієрейскій грамоты похвальні съ правомъ употребленья экспозиторіи крылошанскихъ получили ОО.:

- Ч. 807/орд. Левъ Джулинскій, парохъ въ Лапшинѣ,
 Ч. 7730. Адальбертъ Глинскій, парохъ Миклашова.

Архієрейску грамоту похвальну получили:

- Ч. 7698. Теодоръ Богачевскій експон. сотрудникъ въ Бубаици за жертву и труды по-песеві при построєнью тамошнои новой церкви.

Умѣщенья.

а) Завѣдательства получили ОО.:

- Ч. 7859. Іоаннъ Насальскій сотр. Ольшаницъ въ Залозцяхъ нов.
 Ч. 8146. Северинъ Левицкій, сотр. Щирца въ Фирлеєвцѣ.

б) *Excurrendo* завѣдательство получили.

- Ч. 7942. О. Володиміръ Подсоєнскій зъ Звыженья въ Маркополи.

в) Сотрудничества получили ОО.:

- Ч. 6494. Николай Кмицикевичъ, завѣд. Гнилицъ вел. — тамже.
 Ч. 8211. Ярославъ Якевичъ П. сотрудникъ въ Щирци получилъ I. сотрудничество тамже.
 Ч. 8211. Іоаннъ Баковичъ, сотр. Заболотецъ, II. сотрудничество въ Щирци,
 Ч. 8272. Казиміръ Савицкій, сотр. Осташовецъ въ Ольшаницѣ.

Введені 00.:

- Ч. 7708. Іоаннъ Палъевъ яко парохъ Перевозця,
 Ч. 7759. Кароль Бардынъ въ завѣд. Ланбѣвъ,
 Ч. 7777. Іоаннъ Безушко яко парохъ Великополя,
 Ч. 7787. Николай Левицкіи въ сотр. Лецѣвки,
 Ч. 7788. Евгенийъ Витошинскій въ сотр. Струсова,
 Ч. 7851. Іоаннъ Мартинюкъ - Лотоцкіи яко парохъ Сянькова,
 Ч. 7853. Теодоръ Ковальскій въ завѣд. Явча,
 Ч. 7854. Мечиславъ Миговичъ яко парохъ Покровецъ,
 Ч. 7878. Николай Малый въ завѣд. Кутъ,
 Ч. 7937. Аполнарій Крохмалюкъ въ сотр. въ Лубянкахъ,
 Ч. 8167. Іоаннъ Кобрыновичъ, яко парохъ Жупанья,
 Ч. 8169. Александръ Здерковскій яко парохъ Крушельницъ,
 Ч. 8196. Яковъ Зробекъ въ сотр. въ Пеневой,
 Ч. 8197. Лука Несторъ въ сотр. Выбудова,
 Ч. 8198. Петръ Крыпякевичъ яко парохъ Гнилицъ вел.
 Ч. 8198. Николай Кмицакевичъ въ сотр. Гнилицъ вел.,
 Ч. 8279. Іоаннъ Насальскій въ завѣд. въ Залозцяхъ нов.,
 Ч. 8323. Петръ Петрицкіи въ завѣд. Колоколина.

Увільнені 00.:

- Ч. 7787. Николай Левицкіи бѣгъ сотр. въ Велдѣжи,
 Ч. 7852. Мечиславъ Миговичъ бѣгъ завѣд. Явча,
 Ч. 7863. Александръ Здерковскій бѣгъ сотр. при Архикафедральномъ храмѣ св. ВМ. Георгія во Львовѣ,
 Ч. 7936. Петръ Крыпякевичъ бѣгъ сотр. при Архикафедральномъ храмѣ св. ВМ. Георгія во Львовѣ,
 Ч. 8168. Кароль Бардынъ бѣгъ завѣд. Жупанья,
 Ч. 8170. Евгенийъ Павлусевичъ бѣгъ завѣд. Крушельницъ,
 Ч. 8196. Яковъ Зробекъ бѣгъ сотр. въ Выбудовѣ,
 Ч. 8197. Лука Несторъ бѣгъ сотр. въ Конюхахъ,
 Ч. 8268. Іоаннъ Насальскій бѣгъ сотр. въ Ольшаницѣ,
 Ч. 8279. Антоній Гутковскій бѣгъ ex officio завѣдательства въ Залозцяхъ новыхъ,
 Ч. 8323. Теофилъ Телиховскій яко парохъ Колоколина.

Въ пропозиціи умѣщені 00.:

- Ч. 8120. на Бовшбѣвъ: въ терія 1. Леонтій Шеферъ, 2. Іоаннъ Монцѣбовичъ, 3. Теофилъ Яворскій; а въ снѣхъ: Владиміръ Брыльнскій, Николай Бѣлецкіи и Корнилій Бачанскій.

Презенты получили 00.:

- Ч. 7789. Іоаннъ Каратяцкіи на Долге, деканата Калужского.
 Ч. 7942. Николай Сѣчинскій на Винники,
 Ч. 8232. Климентій Росецкіи на Тухольку,
 Ч. 8330. Іосифъ Лѣщинскій на Бѣле.

Вставленося до В. Президіи ц. к. Намѣстничества взглядомъ институціи 00.:

- Ч. 7942. Николая Сѣчинского на Винники,
 Ч. 8232. Климентія Росецкого на Тухольку,
 Ч. 8300. Іосифа Лѣщинского на Бѣле.

В. Президія ц. к. Намѣстничества соглашаеся на канон. институцію:

- Ч. 7854. О. Михаила Авдыковского на Оглядбѣвъ.

Канон. институціи получили 00.:

- Ч. 7723. Петръ Крыпякевичъ на Гнилицъ вел.,
 Ч. 7838. Теофилъ Телиховскій на Бурштынъ,
 Ч. 8174. Іосифъ Недведскій на Бокбѣвъ,
 Ч. 8175. Дезидерій Щуровскій на Ниневъ,
 Ч. 8492. Николай Курбасъ на Говѣвъ.

Декретъ увольненя бѣгъ испита конкурсового на протягъ шести лѣтъ получивъ:

- Ч. 7482. О. Николай Стрѣльбицкіи парохъ въ Яновѣ.

Грамоты бѣгъпустительнй изъ связи канон. Архіепархіи Львовской въ цѣли принятія въ такуюжъ связь въ Епархію Станиславѣвску получили:

- Ч. 7526. Николай Гапѣй, укбиченный гимназіастъ,
 Ч. 7527. Михаилъ Дейницкіи „ „

Митропол. Консисто́рія вставилась до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о удѣлене запомоги зв фонда религ. 00.:

- Ч. 4380. Теофилю Войтовичу сотр. въ Бережанахъ,
 Ч. 4406. Іосифу Вергановскому пароху Хильчицъ,
 П. 5864. Теофилю Любѣнецкому пароху Рогачина,
 Ч. 7620. Стефану Городецкому пароху Вербиловецъ.

б) о плату зв фонда религ. для прив. сотрудниковъ:

- Ч. 7721. въ До ажирѣ,
 Ч. 7963. въ Стрѣлкахъ.

В. ц. к. Намѣстничество завѣдомило Митроп. Консисто́рію що в. ц. к. Министерство вѣтрисп. и просв. асигновало плату для приват. сотрудниковъ:

- Ч. 7669. въ Доляницъ 300 зр. рѣчно на часъ житя дотеперѣшного пароха,
 Ч. 7670. въ Бѣдѣмъ качени 300 зр. на 1 рѣкъ,
 Ч. 7671. въ Кобыловодокахъ 300 зр. на 1 рѣкъ,
 Ч. 7738. въ Пршовѣ 300 зр. рѣчно на часъ житя дотеперѣшного пароха,
 Ч. 8166. въ Заболотцяхъ 300 зр. на 1 рѣкъ,
 Ч. 8351. въ Велдѣжи 300 зр. на 1 рѣкъ,

Митроп. Ординаріатъ удѣливъ власть благословенія новои церкви:

- Ч. 8122. въ Протесахъ.

Свѣдоцтво квалификаційне на пѣвця церковного получивъ:

- Ч. 7896. Павелъ Жидачевскій.

Жертвы:

- Ч. 7733. Въ м. Жовтни 1891 вплынула до Канцеляріи Митропол. Консисто́рії слѣдуюча жертва:

на потреби св. Отца:

дня 3/10. Вч. Урядъ парох. въ Солуковѣ .

1 зр.

Некрологія.

- Ч. 8022. О. Данилъ Крохмалюкъ парохъ Марнополя померъ дня 21. Жовтня 1891.
 Ч. 8250. О. Григорій Бѣлевичъ парохъ Фирлевики померъ дня 24. Жовтня 1891.
 Ч. 8569. О. Свмеонъ Ляховичъ парохъ Кокошинець померъ дня 1. Листопада 1891.

Души ихъ поручаюся молитвамъ ВСЧ. Клира.

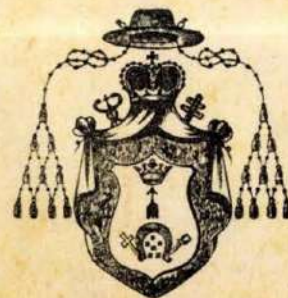
Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 18. Листопада 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

Л. 22. Листопада 1891.
200.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІЯЛЬНИЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 9. Студня.

Ч. XIV.

Ч. 80.

Ч. 940/орд. — Святѣйшій Отець Нашъ Левъ XIII. Папа Римскій выдавъ пбдъ днемъ 15. Мая 1891 до всѣхъ Епископѣвъ католического свѣта слѣдуючу Енциклику о станѣ робѣтничѣмъ:

VENERABILIBVS FRATRIBVS PATRIARCHIS
 PRIMATIBVS ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS
 UNIVERSIS CATHOLICI ORBIS GRATIAM ET
 COMMVNIONEM CVM APOSTOLICA SEDE
 HABENTIBVS

LEO PP. XIII.

VENERABILES FRATRES

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Rerum novarum semel excitata cupidine, quae diu quidem commovet civitates, illud erat consecuturum ut commutationum studia a rationibus politicis in oeconomi-

всѣмъ почтеннымъ братьямъ ПАТРИАРХАМЪ, ПРИМАСАМЪ, АРХІЕПИСКОПАМЪ И ЕПИСКОПАМЪ КАТОЛИЧЕСКОГО СВѢТА ЛАСКУ И ОБЩЕНІЕ СЪ АПОСТОЛЬСКИМЪ ПРЕСТОЛОМЪ МАЮЩИМЪ

ЛЕВЪ III. XIII.

Почтеннй Братъ

ПОЗДОРОВЛЕНІЕ И АПОСТОЛЬСКЕ БЛАГОСЛОВЕНІЕ.

Коли повстала разъ жажда новостей, котра довго вже потрясае державами, то мусѣло наступити тоє, що стремленья до змѣнъ съ часомъ перейшли бѣ справѣ

carum cognatum genus aliquando defluerent. — Revera nova industriae incrementa novisque euntes itineribus artes: mutatae dominorum et mercenariorum rationes mutuae: divitiarum in exiguo numero affluentia, in multitudine inopia: opificum cum de se confidentia maior, tum inter se necessitudo coniunctor, praeterea versi in deteriora mores, effecere, ut certamen erumperet. In quo quanta rerum momenta vertantur, ex hoc apparet, quod animos habet acri expectatione suspensos: idemque ingenia exercet doctorum, concilia prudentum, conciones populi, legumlatorum iudicium, consilia principum, ut iam caussa nulla reperitur tanta, quae teneat hominum studia vehementius. — Itaque, proposita Nobis Ecclesiae caussa et salute communi, quod alias consuevimus, Venerabiles Fratres, datis ad vos Litteris de imperio politico, de libertate humana, de civitatum constitutione christiana, aliisque non dissimili genere, quae ad refutandas opinionum fallacias opportuna videbantur, idem nunc faciendum de conditione opificum iisdem de caussis diximus. — Genus hoc argumenti non semel iam per occasionem attigimus: in his tamen litteris totam data opera tractare quaestionem apostolici muneris conscientia monet, ut principia emineant, quorum ope, uti veritas atque aequitas postulant, dimicatio dirimatur. Caussa est ad expediendum difficilis, nec vacua periculo. Arduum siquidem metiri iura et officia, quibus locupletes et proletarios, eos qui rem, et eos qui operam conferant, inter se oportet contineri. Periculosa vero contentio, quippe quae ab hominibus turbulentis et callidis ad pervertendum iudicium veri concitandamque seditiose multitudinem passim detorqueatur. Utcumque sit, plane videmus, quod consentiunt universi, infimae sortis hominibus celeriter esse atque opportune consulendum, cum pars maxima in misera calamitosaque fortuna indigne versentur. Nam

политичныхъ до спокрвенныхъ справъ экономичныхъ. — Дѣйстви новый взрѣтъ промыслу и вступившій на новыя дороги штуки, змѣнившіея взаимныи отношенія праѣдавцѣвъ и робѣтничѣвъ, избытокъ богатствъ въ немногихъ рукахъ, а убожество въ массахъ народа, у робѣтничѣвъ и больше почутье своихъ силъ и стѣслѣйша межѣ собою связъ, крѣмъ того погрѣшившійся обычай—споводовали, що выбухла борба. О якъ великій и важній справы въ той борбѣ розходитея, видно зъ того, що борба тая утримуе умы въ непевнѣмъ напруженѣмъ выжиданью; то само занимае умы ученыхъ, наряды мудрыхъ, собранія народа, судъ законодательствъ, рады князѣвъ, такъ що не находится ніяка справа, котрабы сильнѣйше людей занимала. — Протоо коли повѣрена Намъ збѣтала справа Церкви и обще добро, то якъ и въ нынѣшнѣхъ разѣхъ Мы звывкли Почтенный Братъя дѣлати, выдавши до Васъ Посланиа: о власти державнѣй, о свободѣ чловѣческѣй, о христіанскѣмъ устроенью державъ, и о другихъ подѣбного рода справахъ, которы то посланиа уважалисьмо за отвѣднѣй до опроверженья ложныхъ мнѣній — то само осудилисьмо за потребне дѣлати и теперь зъ тыхъ самыхъ причинъ въ справѣ робѣтничого стану. — Вправдѣ порушилисьмо той предметъ уже не разъ при случайности; но свѣдомбѣтъ обовязкѣвъ чина апостольского наказуе Намъ, въ семъ писемѣ цѣлый той вопросъ старанно обрѣити, чтобы выйшли на явъ тѣи засады, за помощю котрыхъ рѣшилилабыя борба якъ того правда и слушнѣтъ вымагають. — Справа до розвязанья трудна и не безъ опасности. Трудно бо есть опредѣлити права и обовязки, якими повиннѣи бути звязаннѣи межѣ собою богатѣи и убогѣи, тѣи що даютъ працю. Небезпечный же той вопросъ, понеже онъ ѣтъ людей неспокобнѣныхъ и хитрыхъ

veteribus artificum collegiis superiore saeculo deletis, nulloque in eorum locum suffecto praesidio, cum ipsa instituta legesque publicae avitam religionem exuissent, sensim factum est ut opifices inhumanitati dominorum effrenataeque competitorum cupiditati solitarios atque indefensos tempus traderit. — Malum auxit usura vorax, quae non semel Ecclesiae iudicio damnata, tamen ab hominibus avidis et quaestuosis per aliam speciem exercetur eadem: huc accedunt et conductio operum et rerum omnium commercia fere in paucorum reducta potestatem, ita ut opulenti ac praedivites perpauci prope servile iugum infinitae proletariorum multitudini imposuerint.

Ad huius sanationem mali *Socialistae* quidem, sollicitata egentium in locupletes invidia, evertere privatas bonorum possessiones contendunt oportere, earumque loco communia universis singulorum bona facere, procurantibus viris qui aut municipio praesint, aut totam rempublicam gerant. Eiusmodi translatione bonorum a privatis ad commune, mederi se posse praesenti malo arbitrantur, res et commoda inter cives aequabiliter partiendo. Sed est adeo eorum ratio ad contentione[m] dirimendam inepta, ut ipsum opificum genus afficiat incommodo: eademque praeterea est valde iniusta, quia vim possessoribus legitimis affert, pervertit officia reipublicae, penitusque miscet civitates.

злоупотребляея весьма часто до перекрученья понятія правды и до взбуренья массъ народа. Но въ всякомъ случай видимо ясно то, на що всеъ згаджается, що потреба скоро и успѣшно заопѣковатнѣя людьми найнизшой классы, понеже наибольша ихъ часть позбѣтае неслухно въ нужденнѣмъ и нещастнѣмъ положенью. Бо коли минувшого столѣтїя збѣтали знесенїи давнїи цехи ремѣсничїи, а на ихъ мѣсце не поставлено жадной охороны, и коли самїи уставы и законы публичнїи правдѣиу вѣру залишили, дѣйшло позволи до того, що осамотнѣи и безобороннїи робѣтнички съ часомъ ѣтданїи збѣтали нечловѣчкости капиталистѣвъ и необузданнѣи захланности конкурентѣвъ. Зло побѣльшила жарлочно лихва, котора хотїи неразъ осуждена судомъ Церкви, то такой людьми лакомыми и корнѣтолюбивыми що разъ въ ннѣмъ видѣи употребляея; до того причиняея, що продукція и весь гандель майже совокупилися въ рукахъ немногихъ, такъ що горетка заможныхъ и дуже богатыхъ наложила майже невольничѣе ярмо на безконечне множество убогихъ.

До усуненья того зла *Соціалісты* вправдѣ, взбудивши зависть убогихъ къ богатымъ, твердятъ, що належитъ знести приватне посѣданье маєткѣвъ, а на ихъ мѣсце дѣлати маєтки поодинокихъ для всеѣхъ всепѣльными, которыми завѣдовалибы або начальники громадъ або управитель цѣлон державы. Гадають, що такую змѣною дѣбрь приватныхъ на всепѣльный зможуть зарадити теперѣшному злу, роздѣляючи рѣвно доходы и корнѣты межѣ граждандѣи. Но ихъ засада есть такъ неспособна до рѣшенья вопрѣса, що и самыхъ робѣтничѣвъ некорнѣтно дотыкае, и крѣмъ того есть она дуже несправедлива, понеже наноситъ насилїе на законныхъ посѣдательствъ, вывертае порядокъ державный, и цѣлковито рѣстроуетъ суевѣльнѣтъ державну.

Sane, quod facile est pervidere, ipsius operae, quam suscipiunt qui in arte aliqua quaestiosa versantur, haec per se caussa est, atque hic finis quo proxime spectat artifex, rem sibi quaerere privatoque iure possidere uti suam ac propriam. Is enim si vires, si industriam suam alteri commodat, hanc ob causam commodat ut res adipiscatur ad victum cultumque necessarias: ideoque ex opera data ius verum perfectumque sibi quaerit non modo exigendae mercedis, sed et collocandae uti velit. Ergo si tenuitate sumptuum quicquam ipse compararit, fructumque parsimoniae suae, quo tutior esse custodia possit, in praedio collocavit, profecto praedium istiusmodi nihil est aliud, quam merces ipsa aliam induta speciem: proptereaque coemptus sic opifici fundus tam est in eius potestate futurus, quam parta labore merces. Sed in hoc plane, ut facile intelligitur, rerum dominium vel moventium vel solidarum consistit. In eo igitur quod bona privatorum transferre *Socialistae* ad commune nituntur, omnium mercenariorum faciunt conditionem deterio-rem, quippe quos, collocandae mercedis libertate sublata, hoc ipso augendae rei familiaris utilitatumque sibi comparandarum spe et facultate despoliant.

Verum, quod maius est, remedium proponunt cum iustitia aperte pugnans, quia possidere res privatim ut suas, ius est homini a natura datum. — Revera hac etiam in re maxime inter hominem et genus interest animantium ceterarum. Non enim se ipsae regunt belluae, sed reguntur gubernanturque duplici naturae instinctu: qui tum custodiant experrectam in eis facultatem agendi, viresque opportune evolvunt tum etiam singulos earum motus exsuscitant iidem et determinant. Altero instinctu

Дѣйствию легко дасться поняти, що самою працѣ, котру предпринимають въ якбійс галузи робѣтники, тая есть властива причина и тая впростѣ бѣт робѣтника намірена цѣль, щобы для себе змыскъ мати и его яко особнѣту и неключно свою власнѣсть посѣдати. Бо если бѣт бѣтдае свои силы, свою промышленнѣсть другому, то бѣтдае ю зѣ того повѣду, щобы позыскавъ потребнѣй средства до выживленья и удержанья, и прѣтое через дану працю набувае бѣт правдиве и совершенно право не лише жадати заплаты но и распоряджати нею якъ схоче. Если отже ограничѣнемъ выдѣтокѣвъ бѣт щѣсь собѣ заощадишь, и плоды свои оцѣднѣости для лучшого безщеченьства, въ земли умѣстивъ, то дѣйствию та земля не есть ничимъ внѣшимъ, якъ самою платою прибравшою внѣшій видъ; и прѣтое куплена въ той способѣ земля буде такъ само во власти робѣтника, якъ у змыскана робѣтою заплаты. Но въ томъ власне, якъ легко поняти, состоятъ посѣданье рѣчей чи то движимыхъ чи недвижимыхъ. Въ томъ отже, що *Соціалісты* усилують добра приватнѣй змѣнити на всебѣднѣй, погбръшають они состояннѣе веѣхъ зарбѣннѣкѣвъ, понеже одобравши имъ свободу распоряджати зарбѣнкомъ, тымъ самымъ бѣтбирають имъ надѣю и способнѣсть помножити маєтокъ и придбати собѣ користи.

Но, що бѣльше, предкладають они средство спротивляющеся явно справедливости, понеже посѣдати рѣчи приватно яко свои, есть правомъ данымъ чловѣкови зѣ природы. — Дѣйствию и въ той такожь рѣчи наибѣльша заходить рѣжница межѣ чловѣкомъ и прочими животными. Бо звѣрята не управляютъ самѣ собою, но управляютъ и ведутся двома природными инстинктами, котрѣ хоронять возбуждену у нихъ способнѣсть дѣланья, и розвиваютъ бѣтновѣдно силы,

ad se vitamque tuendam, altero ad conservationem generis ducentur sui. Utrumque vero commode assequuntur earum rerum, usu quae adsunt, quaeque praesentes sunt: nec sane progredi longius possent, quia solo sensu moventur rebusque singularibus sensu perceptis. — Longe alia hominis natura. Inest in eo tota simul ac perfecta vis naturae animantis, ideoque tributum ex hac parte homini est, certe non minus quam generi animantium omni, ut rerum corporearum fruatur bonis. Sed natura animans quantumvis cumulate possessa, tantum abest ut naturam circumscribat humanam, ut multo sit humana natura inferior, et ad parendum huic obediendumque nata. Quod eminet atque excellit in nobis, quod homini tribuit ut homo sit, et a belluis differat genere toto, mens seu ratio est. Et ob hanc causam quod solum hoc animal est rationis particeps, bona homini tribuere necesse est non utenda solum, quod est omnium animantium commune, sed stabili perpetuoque iure possidenda, neque ea dumtaxat quae usu consumuntur, sed etiam quae, nobis utentibus, permanent.

Quod magis etiam apparet, si hominum in se natura altius spectetur. — Homo enim cum innumerabilia ratione comprehendat, rebusque praesentibus adiungat atque annectat futuras, cumque actionum suarum sit ipse dominus, propterea sub lege aeterna, sub potestate omnia providentissime gubernantis Dei, se ipse gubernat providentia consilii sui: quamobrem in eius est potestate res eligere quas ad consulendum sibi non modo in praesens, sed etiam in reliquum tempus, maxime iudicet idoneas. Ex

и такожь поодинокѣ ихъ рухи повѣдують и опредѣляютъ. Однимъ инстинктомъ ведутся они до охороненья себе и своего жывтя, другимъ до захаванья своего роду. Одвоже и друге осягаютъ они выгѣдно употребленьемъ тыхъ рѣчей що передъ ихъ очима знаходятся; и дѣйствию не моглибы сягати дальше, понеже повѣдуются исключительно змыслами и поодинокими предметами, черезъ змыслы спостереженными. — Далекѣ инша есть природа чловѣка. Есть въ немъ цѣла заразомъ и совершенна сила природы жывотныхъ, прѣтое зѣ того взгляду удѣлено чловѣкови певно не менше якъ всему роду жывотныхъ, щобы уживавъ дѣбрь змысловыхъ. Но природа жывотныхъ хотъ наибѣльше усовершенна такъ далекою есть бѣт того, щобы обняла природу чловѣческую, що есть о много низшою бѣт природы чловѣческой и сотвореною до слуханья и повинованьяся тѣмъ же. Щѣ превосходить и бѣтличаея у насъ, що творить чловѣка чловѣкомъ, и бѣт цѣлого рода звѣрять бѣтрѣжные, есть умъ або разумъ. И зѣ того повѣду, що лише тѣе жывотнѣе має разумъ, потребно есть, дати чловѣкови добра не лише для ужитку, що есть всебѣднѣе всеѣхъ жывотныхъ, но для посѣданья сталымъ и всегдашнимъ правомъ, и не лише тѣм, котрѣ черезъ уживанье зѣупотребляются, но такожь такѣ, котрѣ, хотѣя ихъ ужиткуемъ, позбѣтають.

Тѣе еще бѣльше яветуе, если глубше вглянемъ въ саму природу чловѣка. — Чловѣкъ бо, понеже разумомъ обнямае безчисленнѣй рѣчи, и до рѣчей темерѣшнихъ лучитъ и вяже будучѣй, и понеже есть самъ паномъ своихъ дѣйствиѣй, то подѣ закономъ вѣчнымъ, подѣ властѣю веѣ якъ найстараннѣше управляющего Бога, управляе самъ себе за помѣчию своего совѣта, прѣтое въ его есть власти vybrati рѣчи, котрѣ уважае за найбѣтвѣтнѣйши до зарадження собѣ не лише

quo consequitur, ut in homine esse non modo terrenorum fructuum, sed ipsius terrae dominatum oporteat, quia e terrae fetu sibi res suppeditari videt ad futurum tempus necessarias. Habent cuiusque hominis necessitates velut perpetuos redditus, ita ut hodie expletae, in crastinum nova imperent. Igitur rem quamdam debet homini natura dedisse stabilem perpetuoque mansuram, unde perennitas subsidii expectari posset. Atqui istiusmodi perennitatem nulla res praestare, nisi cum ubertatibus suis terra, potest.

Neque est, cur providentia introducatur reipublicae: est enim homo, quam reipublica, senior: quocirca ius ille suum ad vitam corpusque tuendum habere natura ante debuit quam civitas ulla coisset. — Quod vero terram Deus universo generi hominum utendam, fuendam dederit, id quidem non potest ullo pacto privatis possessionibus obesse. Deus enim generi hominum donavisse terram in commune dicitur, non quod eius promiscuum apud omnes dominatum voluerit, sed quia partem nullam cuique assignavit possidendam, industriae hominum institutisque populorum permissa privatarum possessionum descriptione. — Ceterum utcumque inter privatos distributa, inservire communi omnium utilitati terra non cessat, quoniam nemo est mortalium, quin alatur eo, quod agri efferunt. Qui recarent, suppleant opera: ita ut vere affirmari possit, universam comparandi victus cultusque rationem in labore consistere, quem quis vel in fundo insumat suo, vel in arte aliqua operosa, cuius merces tandem non aliunde, quam a multiplici terrae fetu ducitur, cum eoque permutatur.

на теперь, но такожь и на будущій часъ. Зъ того слѣдуетъ, що человекъ повиненъ бути властителемъ не только плодовъ земныхъ, но и самон землѣ, понеже видить, що зъ плоду землѣ може собѣ придбати рѣчи потребны на часъ будущій. Потребы бо каждого человека мають якобы безуетанный повороты, такъ що нынѣ заспокоены, завтра на ново натискають. Протое мусѣла природа дати человеку якусь постоянну и всегда остающую рѣчь, отъ котрой можнабы надѣяться безуетанно помочи. Но такой безуетанной помочи не може ника рѣчь доставити лише земля своею плодородностію.

И нема поводу длячогобы малая запровадити загальна ошѣва державы; есть бо человекъ старшимъ якъ держава; протое повиненъ бувъ право тое свое до хороненья житья и тѣла мати зъ природы перше, нѣмъ яка держава утворилася.—То же, що Богъ давъ землю до употребленія и ужитку всему роду людскому, не може ніякимъ чинамъ бути на перешкодѣ приватнымъ посѣлостямъ. Говорится бо, що Богъ давъ землю роду человеческому во обще, не якобы хотѣвъ, чтобы всеъ всеобщо разомъ были властителами, но понеже никому не назначивъ посѣданья якося части, но оставивъ промышленности людей и уставамъ народомъ означенье приватныхъ посѣлостей.—Впрочемъ якъ будь земля межъ приватныхъ подѣлена есть, но не перестаетъ она служити для общою користи всѣхъ, бо нема человека, который бы не живилъ тымъ, що рѣля выдаетъ. Которы не мають власности доповняють той бракъ працею, такъ що можна по правдѣ твердити, що весь способъ придбанья поживы и удержанья состоитъ въ правдѣ, которую ктось употребляетъ около своей землѣ, або въ какой галузи заробку, за которую заплата остаточна не зъ отки виде, якъ зъ рожнородныхъ плодовъ землѣ потягася и за тѣмъ замѣняется.

Qua ex re rursus efficitur, privatas possessiones plane esse secundum naturam. Res enim eas, quae ad conservandam vitam maximeque ad perficiendam requiruntur, terra quidem cum magna largitate fundit, sed fundere ex se sine hominum cultu et curatione non posset. Iamvero cum in parandis naturae bonis industriam mentis viresque corporis homo insumat, hoc ipso applicat ad sese eam naturae corporeae partem, quam ipse percoluit, in qua velut formam quamdam personae suae impressam reliquit; ut omnino rectum esse oporteat, eam partem ab eo possideri uti suam, nec ullo modo ius ipsius violare cuiquam licere.

Horum tam perspicua vis est argumentorum, ut mirabile videatur, dissentire quosdam exoletarum opinionum restitutores: qui usum quidem soli, variosque praedium fructus homini privato concedunt: at possideri ab eo ut domino vel solum, in quo aedificavit, vel praedium quod excoluit, plane ius esse negant. Quod cum negant, fraudatam iri partis suo labore rebus hominem, non vident. Ager quippe cultoris manu atque arte subactus habitum longe mutat: e silvestri frugifer, ex infecundo ferox efficitur. Quibus autem rebus est melior factus, illae sic solo inhaerent miscenturque penitus, ut maximam partem nullo pacto sint separabiles a solo. Atqui id quemquam potiri illoque perfrui, in quo alius desudavit, utrumne iustitia patiatur? Quo modo effectae res causam sequuntur a qua effectae sunt, sic operae fructum ad eos ipsos qui operam dederint, rectum est pertinere. Merito igitur universitas generis humani, dissentientibus paucorum opinionibus nihil admodum mota, studioseque naturam intuens, in ipsius lege naturae fundamentum reperit partitionis bonorum, possessionesque privatas, ut quae cum hominum natura pacato-

Зъ того зновъ выходитъ, що приватны посѣлости суть совсѣмъ природѣ отповѣдны. Рѣчи бо тѣ, которы вымагаются до захованья а особливо до उपयोगненья житья, земля вправдѣ выдаетъ съ великою щедростію, но выдавати изъ себе не може безъ управы и старанности людей. Но понеже для придбанья добръ природы человекъ уживаетъ промыслу духа и силы тѣла, то тымъ самымъ притягаетъ до себе тую часть матеріальной природы, которую самъ управивъ, въ которой оставивъ якобы вытиснену яку печать своей особы; протое муситъ бути цѣлкомъ справедливо, чтобы былъ тую часть посѣдавъ яко свою, и чтобы никому не вольно было якимъ будь способомъ право его нарушати.

Сила тыхъ доказовъ есть такъ явною, що дивнымъ выдается, же нѣкоторые отивителѣ претарѣлыхъ мнѣній никакше думаютъ; который признають вправдѣ приватному человеку ужиткованье землѣ и рожныхъ плодовъ рѣлѣ, но цѣлкомъ заперечаютъ ему право посѣдати яко власность землю, на которой побудованъ, або рѣлю, котору управивъ. А заперечаючи то, не видятъ, що человекъ въ такомъ случаю буде позбавленный рѣчей, который працею своею придбавъ. Рѣля бо рукою, и промысломъ рѣльника управлена змѣняетъ дуже свою якость: зъ дикон стаетъ урожайною, зъ неплодной плодною. Тое же черезъ що стаетъ рѣля лучшою, такъ есть связанъ цѣлкомъ и смѣшанъ съ землею, що по наибольшій части не дастся ніякимъ чинамъ отъ землѣ отлучити. А чия справедливость може допустить, чтобы кто иншій ю посѣдавъ и ужитковавъ, где другій потиветъ? И якъ рѣчи выконаны належатъ до того, отъ кого збѣтали выконаны, такъ справедливо есть, чтобы плоды працѣ належали до тыхъ самыхъ, которы работали. Слушно протое найшовъ весь родъ людскій

que et tranquillo convictu maxime congruant, omnium saeculorum usu consecravit. — Leges autem civiles, quae, cum iustae sunt, virtutem suam ab ipsa naturali lege ducunt, id ius, de quo loquimur, confirmant ac vi etiam adhibenda tuentur. — Idem divinarum legum sanxit auctoritas, quae vel appetere alienum gravissime vetant. *Non concupisces uxorem proximi tui: non domum non agrum, non ancillam, non bovem, non asinum et universa quae illius sunt*¹⁾.

Iura vero istiusmodi, quae in hominibus insunt singulis, multo validiora intelliguntur esse si cum officiis hominum in convictu domestico apta et connexa spectentur. — In deligendo genere vitae non est dubium, quin in potestate sit arbitrioque singulorum alterutrum malle, aut Jesu Christi sectari de virginitate consilium aut maritali se vinclo obligare. Ius coniugii naturale ac primigenum homini adimere, caussamve nuptiarum praecipuam, Dei auctoritate initio constitutam, quoquo modo circumscribere lex hominum nulla potest. *Crescite et multiplicamini*²⁾. En igitur familia, seu societas domestica, perparva illa quidem, sed vera societas, eademque omni civitate antiquior, cui propterea sua quaedam iura officiaque esse necesse est, quae minime pendeant a republica. Quod igitur demonstravimus, ius domini personis singularibus natura tributum, id transferri in hominem, qua caput est familiae, oportet: immo tanto ius et illud validius, quanto persona hu-

¹⁾ Deut. v. 21.

²⁾ Gen. I, 28.

цѣлковито неповодуючыся противными мнѣніями гдекотрыхъ, а послѣдуючи постоянно природѣ, основу подѣлу добръ въ законѣ самой природы, и власнѣтъ приватну, яко съ природою людскою и спокойнымъ и мирнымъ сожитьемъ наибольше сходну, звываемъ всѣхъ вѣковъ освятивъ. — Законы же гражданскій, если суть справедливыми, силу свою выводятъ отъ самого закона природного, подтверждаютъ то право, о которомъ говоримо, и хоронятъ тоежь такожь за помощію силы. — То само освятила повага законѣвъ Божіихъ, которій якъ найострійше забороняють чужого даже пожадати: *Не пожелај жеши ближлаго твоего: ни дому, ни села, ни раба, ни рабини, ни вола, ни ослате, ниже всѣхъ, елика ближлаго твоего суть*¹⁾.

Права же того рода, которіи мають поодинокіи люде, оказываютъ тымъ сильнѣйшими, если посмотримо на нихъ въ застосованію и связи съ обовязками людей въ пожитію домашнімъ. — Нема сомнѣній, що въ выборѣ способу житія есть въ власти и вѣдѣ поодинокихъ vybrати одно або друге, або послѣдовати радѣ Іесуса Христа о дѣвичествѣ, або связати себе связію супружескою. Право супружества природне и начальне не може ніякій законъ людскій чловѣкови бдобрати, ни такожь головну цѣль супружества, зъ начала повагою Божію установлену, якимъ будь способомъ стѣнати. *Раститеся и множитесь*²⁾. Такъ отже есть родина, або сосѣблѣнѣсть домашна, вправдѣ дуже мала, но правдива сосѣблѣнѣсть, и то старша отъ всякой державы; котра протое повинна мати якісь права и обовязки цѣлкомъ отъ державы независимы. Тое отже право власности о которомъ доказали Мы, що оно подане при-

¹⁾ Втор. 5, 21.

²⁾ Быт. 1, 28.

mana in convictu domestico plura complectitur. Sanctissima naturae lex est, ut victu omnique cultu paterfamilias tueatur, quos ipse procreavit: idemque illuc a natura ipsa deducitur, ut velit liberis suis, quippe qui paternam referunt et quodam modo producunt personam, acquirere et parare, unde se honeste possint in ancipiti vitae cursu a misera fortuna defendere. Id vero efficere non alia ratione potest, nisi fructuosarum possessione rerum, quas ad liberos hereditate transmittat. — Quemadmodum civitas, eodem modo familia, ut memoravimus veri nominis societas est, quae potestate propria, hoc est paterna, regitur. Quamobrem, servatis utique finibus quos proxima eius caussa praescripserit, in deligendis adhibendisque rebus incolumitati ac iustae libertati suae necessariis, familia quidem paria saltem cum societate civili iura obtinet. Paria saltem diximus, quia cum convictus domesticus et cogitatione sit et re prior, quam civilis coniunctio, priora quoque esse magisque naturalia iura eius officiaque consequitur. Quod si cives, si familiae, convictus humani societatisque participes factae, pro adiumento offensionem, pro tutela deminutionem iuris sui in republica reperirent, fastidenda citius, quam optanda societas esset.

Velle igitur ut pervadat civile imperium arbitrato suo usque ad intima domorum, magnus ac perniciosus est error. —

родою поодинокимъ особамъ, належить перенести на чловѣка яко голову родины; що бльше, о тблько сильнѣйшимъ есть тое право, о сѣблѣнѣ особа чловѣческа яко голова родины въ сожитію домашнімъ бблшій кругъ дѣйствія обнижае. Найсвятѣйшимъ закономъ природы есть, чтобы отецъ родины давалъ поживленіе и всяке удержаніе своимъ дѣтямъ; и сама природа его до того приводитъ, чтобы хотѣвъ дѣтямъ своимъ, яко тымъ которіи отновляютъ и певнымъ способомъ предетавляютъ особу отца, придбати и приготовить тое, чимъ бы въ змѣнныхъ судьбахъ житія могли честно отъ нужды охоронитися. Тоеже не може бнѣ ніякимъ инымъ чинѣмъ здѣлати, якъ лишь черезъ посѣданіе рѣчей даючихъ дохбдъ, которійбы наслѣдіемъ перешѣъ на дѣти. — Якъ держава такъ само и родина, якъ сказалисьмо, есть въ правдивѣмъ значенію того слова сосѣблѣнѣстю, котора управляетъ властію власною, то есть бтцѣвскою. Протое мае родина, однакожь въ границяхъ черезъ ближайшую свою цѣль означеныхъ, що наименьше рѣзній права съ сосѣблѣнѣстю гражданскою, въ выборѣ и употребленію рѣчей потребныхъ для неповрежденности и справедливонъ свободы своеи. Сказалисьмо: що наименше рѣзній права — бо коли сожитѣе домашне и що до понятія и що до самой рѣчи есть перше якъ получение гражданске, то слѣдуе, що и першій и бльше природій суть его права и обовязки. Еслибы граждане, еслибы родины, ставшися участниками сожитія людского и сосѣблѣнѣсти, нашли въ державѣ вмѣсто помочи кривду, вмѣсто охорони зменшеніе права своего, то мучѣлабы сосѣблѣнѣсть державна скорше быти зненавидженою, якъ желанною.

Хотѣти отже чтобы вдать державна по своей воли втискалася ажъ внутрь родины, есть великимъ и згубнымъ блу-

Certe si qua forte familia in summa rerum difficultate consiliique inopia versetur, ut inde se ipsa expedire nullo pacto possit, rectum est subveniri publice rebus extremis: sunt enim familiae singulae pars quaedam civitatis. Ac pari modo sicubi intra domesticos parietes gravis extiterit perturbatio iurium mutuum, suum cuique ius potestas publica vindicatio: neque enim hoc est ad se rapere iura civium, sed munire atque firmare iusta debitaque tutela. Hic tamen consistant necesse est, qui praesint rebus publicis: hos excedere fines natura non patitur. Patria potestas est eiusmodi, ut nec extingui, neque absorberi a republica possit, quia idem et commune habet cum ipsa hominum vita principium. *Filii sunt aliquid patris, et velut paternae amplificatio quaedam personae: proprieque loqui si volumus, non ipsi per se, sed per communitatem domesticam, in qua generati sunt, civilem ineunt ac participant societatem. Atque hac ipsa de causa, quod filii sunt naturaliter aliquid patris... antequam usum liberi arbitrii habeant, continentur sub parentum cura*¹⁾. Quod igitur *Socialistae*, posthabita providentia parentum, introducunt providentiam reipublicae, faciunt *contra iustitiam naturalem*, ac domorum compaginem dissolvunt.

Ac praeter iniustitiam, nimis etiam apparet qualis esset omnium ordinum commutatio perturbatioque, quam dura et odiosa servitus civium consecutura. Aditus ad invidentiam mutuum, ad obrectationes et discordias patefieret: ademptis ingenio singulorum sollertiaeque stimulis, ipsi divitiarum fontes necessario exarescerent: eaque,

¹⁾ S. Thom. II—II. Quaest. X. art. XII.

домъ. — Певно если случайно яка родина въ наибольшой потребѣ и въ безпорадиѣмъ положеніи находится, такъ что ніякимъ чыномъ не може сама зъ того выдобретися, есть слушнымъ, чтобы публична власть той крайней нуждѣ зарадила: бо поодиноки родины суть якоюся частію державы. И такъ само, гдѣбы внутри родины поветало тяжке нарушеніе взаимныхъ правъ, най власть публична привере каждому его право; не значить бо тое присвоивати собѣ права гражданъ, но тѣже охороняти и утверждати справедливою и належитою опѣкою. Но на томъ мають ограничитися настоятель державы; границѣ тѣхъ переступити природа не позволяе. Отцѣвска власть есть того рода, що не може бути ани знищена ани державою одобрена, понеже мае то само и венѣлье начало съ самымъ житьемъ людскимъ. Дѣти суть якбы частію отца и якобы певнымъ розвоємъ отцѣвскою оособы; а если схочемо точно выразитися, входятъ они и участвуютъ въ соспѣльности гражданскій не самі черезъ себе, но черезъ общество домашне, въ которѣмъ уродилися. И зъ того самого powodu що дѣти суть зъ природы частію отца... то они нѣмъ придуть до употребленія свободной воли позбавляють подъ опѣкою родичей¹⁾. Протое коли *Соціалісты* усуваючи опѣку родичей, вводятъ опѣку державы, дѣлають *противъ справедливости природной* и разрываютъ связь родинцу.

Но кромѣ несправедливости такоже явнымъ есть ажъ надто, яка бы то наступила змѣна и замѣнане вѣсхъ порядковъ и якъ тяжка и неавиетна неволя гражданъ. Булибы отвореніи двери до взаимной зависти, до клеветъ и незгодъ; бгнявши всяку заохоту до промыслу и предприіемства поодинокимъ, высох-

¹⁾ S. Thom. II—II. Quaest. X. art. XII.

quam fingunt cogitatione, aequabilitas, aliud revera non esset nisi omnium hominum aequae misera atque ignobilis, nullo discrimine, conditio. — Ex quibus omnibus perspicitur, illud *Socialismi* placitum de possessionibus in commune redigendis omnino repudiari oportere, quia iis ipsis, quibus est opitulandum, nocet; naturalibus singulorum iuribus repugnat, officia reipublicae tranquillitatemque communem perturbat. Maneat ergo, cum plebi sublevatio quaeritur, hoc in primis haberi fundamenti instar oportere, privatas possessiones inviolate servandas. Quo posito, remedium, quod exquiratur, unde petendum sit, explicabimus.

Confidenter ad argumentum aggredimur ac plane iure Nostro, propterea quod causa agitur ea, cuius exitus probabilis quidem nullus, nisi advocata religione Ecclesiaeque, reperietur. Cum vero et religionis custodia, et earum rerum, quae in Ecclesiae potestate sunt, penes Nos potissimum dispensatio sit, neglexisse officium taciturnitate videremur. — Profecto aliorum quoque operam et contentionem tanta haec causa desiderat: principum reipublicae intelligimus, dominorum ac locupletium, denique ipsorum, pro quibus contentio est, proletariorum: illud tamen sine dibitatione affirmamus, inania conata hominum futura, Ecclesia posthabita. Videlicet Ecclesia est, quae promittit ex Evangelio doctrinas, quarum virtute aut plane componi certamen potest, aut certe fieri, detracta asperitate, mollius: eademque est, quae non instruere mentem tantummodo, sed regere vitam et mores singulorum praeceptis suis contendit: quae statum ipsum proletariorum ad meliora promovet pluribus utilissime institutis: quae vult atque expetit omnium ordinum consilia viresque in id consociari, ut opificum ra-

либы конечно и самі жерела богатствъ; а тая рѣвность о которой маячатъ, не булабы дѣйствио ничимъ ишимъ якъ положеніемъ вѣсхъ людей безъ изыатія рѣвно нужденнымъ, низькимъ. — Зъ того всего видно, що належитъ цѣлкомъ бгннуги засаду *Соціалізму* о перетвореніи посѣлостей на венѣльнй, понеже шкодить тымъ самымъ, котрымъ маея помогчи; противитя природнымъ правамъ поодинокихъ, заколуче порядокъ державы и общій спокій. Протое коли роесходится о поднесеніе низшихъ клясъ народа, то треба передовѣмъ тое держати яко осову, що належитъ ненарушимо заховати власнѣсть приватну. Поставивши тое, пояснимо, зъ бтки взяти средство зарадче, котре пошукуюеся.

Съ довѣріемъ приступаемъ до того вывода и цѣлкомъ ибѣля права Нашого, понеже тутъ розходится о справу, которою ніяке успѣшне рѣшеніе не найдѣся безъ помочи религій и Церкви. Понеже але и охорона религій, и управительство тыхъ справъ, которіи суть во власти Церкви предовѣмъ въ Нашихъ рукахъ почымае, то мовчанье Наше выдавалобыся занедбаніемъ обовязку. Несомнѣнно тая такъ важна справа вымагае такоже працѣ и старанья изъ стороны другихъ: розумѣемъ князѣвъ державъ, панѣвъ и богачѣвъ, въ конци тыхъ самыхъ, о которыхъ печалимося, убогихъ; тое однако утверждаемъ безъ всякого ваганья, що если Церковь лишится на боцѣ, будутъ усилія людей даремными. Церковь бо то есть, котра подае зъ Евангелія науки, силою которыхъ може борба або цѣлкомъ уегунити або по крайней мѣрѣ страгивши свою завязтѣсть статися лагодивішою; и Церковь то есть, котра успѣдуе не лише поучити умы, но такоже управляти житье и обычаи поодинокихъ своими законами; она то лучшае со-

tionibus, quam commodissime potest, consulari: ad eamque rem adhiberi leges ipsas auctoritatemque reipublicae, utique ratione ac modo, putat oportere.

Illud itaque statuatur primo loco, ferendam esse conditionem humanam: ima summis paria fieri in civili societate non posse. Agitant id quidem *Socialistae*: sed omnis est contra rerum naturam vana contentio. Sunt enim in hominibus maximae plurimaeque naturae dissimilitudines: non omnium paria ingenia sunt, non sollertia, non valetudo, non vires: quarum rerum necessarium discrimen sua sponte sequitur fortuna dispar. Idque plane ad usum cum privatorum tum communitalis accommodate; indiget enim varia ad res gerendas facultate diversisque muneribus vita communis; ad quae fungenda munera potissimum impelluntur homines differentia rei cuiusque familiaris. — Et ad corporis laborem quod attinet, in ipso statu innocentiae non iners omnino erat homo futurus: at vero quod ad animi delectationem tunc libere optavisset voluntas, idem postea in expiationem culpae subire non sine molestiae sensu coegit necessitas. *Maledicta terra in opere tuo: in laboribus comedes ex ea cunctis diebus vitae tuae*¹⁾ — Similique modo finis acerbitatum reliquarum in terris nullus est futurus, quia mala peccati consecutaria aspera ad tolerandum sunt, dura, difficilia: eaque homini usque ad ultimum, vitae comitari est necesse. Itaque pati et perpeti humanum est, et ut homines experiantur ac tentent omnia, istiusmodi incommoda evellere ab humano convictu penitus nulla vi, nulla arte poterunt. Siqui id se profi-

¹⁾ Gen. III, 17.

стояние убогихъ дуже користо черезъ многи заведенія; она хоче и стремить до того, чтобы старанья и силы всѣхъ клясъ сполучилися въ той цѣли, абы потребамъ робѣтниківъ, якъ лишь можна найумнѣйше зарадити, и судить, що до той цѣли належить употребити такожь законѣвъ и поваги державы, але въ спосѣбъ розумный и умѣркованный. —

Тое отже належить поставити на першѣмъ мѣстци, що треба терпеливо зносити судьбу людеку: не може найнижше рѣвнатися съ найвышимъ въ сосѣльности гражданскѣй. Стараются виправдѣ *Соціалсты* тое доконати, но даремный суть всякѣ усилія противъ природы рѣчей. Суть бо у людей дуже великѣ и многи зъ природы розличія: не всѣхъ одинакѣй суть здѣбности, ани зручности, ни здоровье, ни силы; и при необходимѣй рѣжницѣ тыхъ рѣчей слѣдуе само собою нерѣвна доля. И то цѣлкомъ ѣтновѣдно до потребъ такъ поодинокихъ якъ и загалу: житье бо обще потребуе рѣжныхъ спосѣбностей до веденья справъ и розличныхъ чинѣвъ; а до выповненья тыхъ чинѣвъ побуждаются люде наибольше черезъ рѣжницю маютку каждого. — И дотычно працѣ тѣлесной въ самѣмъ *станѣ невипности* человекъ не мавъ бути цѣлкомъ бездѣльный; но тое, що для власной прїятности тогды охотно желалабы була воля, тое потомъ на ѣтпокутованье вины ѣднати зневолила не безъ почутья прикраси конечнѣсть. *Проклята земля въ дѣлѣхъ твоихъ; въ печалехъ свѣси тую вся дни живота твоего*¹⁾. — Подобно и прочимъ горестямъ не буде николи кѣнца на земли, понеже злѣ послѣдствія грѣха суть прикрѣй, тяжкѣй и труднѣй до знесенья; и они мусѣятъ человекѣ сопровождати ажъ до кѣнца житья. Протое терпѣти и зносити есть долею человекѣ и хотѣбы люде якъ

¹⁾ Быт. III, 17.

teantur posse, si miserae plebi vitam pollicentur omni dolore molestiaeque vacantem et refertam quiete ac perpetuis voluptatibus, nae illi populo imponunt, fraudemque strunt, in mala aliquando erupturam maiora praesentibus. Optimum factu res humanas, ut se habent, ita contueri, simulque opportunum incommodis levamentum, uti diximus, aliunde petere.

Est illud in causa, de qua dicimus, capitale malum, opinione fingere alterum ordinem sua sponte infensum alteri, quasi locupletes et proletarios ad digladiandum inter se pertinaci duello natura comparaverit. Quod adeo a ratione abhorret et a veritate, ut contra verissimum sit, quo modi in corpore diversa inter se membra conveniunt, unde illud existit temperamentum habitudinis, quam symmetriam recte dixeris, eodem modo naturam in civitate praecepisse ut geminae illae classes congruant inter se concorditer, sibi que convenienter ad aequilibritatem respondeant. Omnino altera alterius indiget: non res sine opera, nec sine re potest opera consistere. Concordia gignit pulchritudinem rerum atque ordinem: contra ex perpetuitate certaminis oriatur necesse est cum agresti immanitate confusio. Nunc vero ad dirimendum certamen, ipsasque eius radices amputandas mira vis est institutorum christianorum, eaque multiplex. — Ac primum tota disciplina religionis, cuius est interpres et custos Ecclesia, magnopere potest locupletes et proletarios componere invicem et coniungere scilicet utroque ordine ad officia mutua revocando, in primisque ad ea quae a iustitia

силилися и пробовали все, то тѣмъ прикраси изъ сожытѣ людского удалити совѣмъ никою силою, никакимъ спосѣбомъ не змогутъ. Если котрѣ твердятъ, що тое сдѣлати можуть, если нужденному народови обѣщуютъ житье вѣльне ѣтъ всякой болѣзни и долегливости, и повне супокою и безустанныхъ роскошей, вонетину они ошукуютъ народѣ и вводятъ его въ обманъ, зъ которого часомъ повстануть бѣльшій нещастья ѣтъ теперѣшныхъ. Найлучше есть задивлятися на рѣчи людскѣ такъ, якъ они дѣйствѣно маются, и заразомъ якъ сказалисьмо, ѣтновѣдного улешенья недогѣдностей где инде шукати.

Въ справѣ о котрой говоримъ, есть тое головнымъ зломъ, если ложнымъ мнѣниемъ ставляеся одна кляса зъ природы ворожою другѣй, якобы природа заправила богатыхъ и убогихъ до взаимного нищенья себе уперною борбою. Що такъ противится разумови и правдѣ, же насупротивъ есть наибольшою правдою тое, що якъ въ тѣлѣ согласнѣй суть межѣ собою розличнѣй члены, зъ ѣтки повстае той устрѣй виду, що слушно назавбысь симметриєю такъ само поставила природа въ державѣ, чтобы ѣтъ тѣ клясы согласно межѣ собою годилися, и ѣтновѣдно соѣтъ рѣвноважили. Одна другѣй доконечно потребуе: не може существовати капиталъ безъ працѣ, ни праца безъ капитала. Согласнѣе творить красоту рѣчей и порядокъ; противно зъ безустанной борбы необходимо повстае нелюдска дикѣсть и замѣшанье. Теперь же для усуенья борбы и цѣлковитого ея выкорененья, мають институтѣи христаньскѣй дивны и то многократну силу. — А по и рше цѣла наука религиѣ, котрой толковательковъ и хоронительковъ есть Церковь, може навзавымъ цѣлкомъ погодити и получить богатыхъ и убогихъ, именно завзываючи ѣтъ

ducuntur. Quibus ex officiis illa proletarium atque opificem attingunt; quod libere et cum aequitate pactum operae sit, id integre et fideliter reddere: non rei ullo modo nocere, non personam violare dominorum: in ipsis tuendis rationibus suis abstinere a vi, nec seditionem induere unquam: nec commisceri cum hominibus flagitiosis, immodicas spes et promissa ingentia artificiose iactantibus, quod fere habet poenitentiam inutilem et fortunarum ruinas consequentes.—Ita vero ad divites spectant ac dominos: non habendos mancipiorum loco opifices: vereri in eis aequum esse dignitatem personae, utique nobilitatem ab eo, character christianus qui dicitur. Quaestuosas artes, si naturae ratio, si christiana philosophia audiat, non pudori homini esse, sed decori quia vitae sustentandae praebent honestam potestatem. Illud vere turpe et inhumanum, abuti hominibus pro rebus ad quaestum, nec facere eos pluris, quam quantum nervis polleant viribusque. Similiter praecipitur, religionis et bonorum animi haberi rationem in proletariis oportere. Quare dominorum partes esse, efficere ut idoneo temporis spatio pietati vacet opifex: non hominem dare obvium lenociniis corruptelarum illecebrisque peccandi: neque ullo pacto a cura domestica parsimoniaeque studio abducere. Item non plus imponere operis, quam vires ferre queant, nec id genus, quod cum aetate sexuque dissidet. In maximis autem officiis dominorum illud eminent, iusta unicuique praebere. Profecto ut mercedis statuatur ex aequitate modus, caussae sunt considerandae plures: sed generatim locupletes atque heri meminerint, premere emolumentum sui caussa indigentes ac miseros, alienaque ex inopia captare quaestum, non divina, non humana iura sinere. Fraudare vero quemquam mercede debita grande piaculum est, quod iras e caelo ultrices clamore devocat. *Ecce merces operariorum... quae fraudata est a vobis, clamat: et clamor*

стороны до взаимныхъ обязанностей, особенно до тыхъ который выводятся зъ справедливости. Изъ тыхъ обязанностей дотычатъ одинъ убогого и робѣтника: тое що свободно и съ слушностію умовлено збѣстало взглядомъ працѣ, цѣло и вѣрно отдавати, не ушкоджати въ ничѣмъ рѣчи, не нарушати особы властителейъ; въ оборонѣ своихъ правъ вздержуватись бѣтъ насилія и николи не послуговатися бунтомъ; не дучитися съ збѣсоваными людьми, подступуно предлагаящими надмѣрній надѣи и величезній обѣтницѣ, що звычайно мае въ послѣдствіи безожиточне калянее и зруйнованье маекѣвъ. — Другіеже относятся до богачѣвъ и панѣвъ: не уважати робѣтниківъ яко своихъ невѣльничѣвъ; почитати въ нихъ, якъ слушно есть, достоинство особы, и то убагороднее знаменемъ христіанскимъ. Заробковій ремесла если зважаея на разумъ природный и христіанскую философію, не встыдъ приносить чловѣкови, но хвалу, понеже они достарчаютъ честну способність до удержанья житья. Тоеже есть правдиво овиднымъ и нелюдскимъ надуживати людей якобы рѣчей для зыску, и не цѣнити ихъ больше, якъ лишь только о сколько мають физической силы. Такожъ приказуея, що належить мати взглядъ у убогихъ на ихъ религію и добра духовній. Протое належить до панѣвъ зарядити, чтобы робѣтникъ въ отвѣдѣніи чаетъ отдаваея побожности; не выставляти чловѣка на покусы пороку и новабы до грѣха: и не отводити его ніякимъ чиномъ бѣтъ дбанья о домашнихъ и бѣтъ старанья о ошаднѣсть. Дальше не накладати больше працѣ, якъ можуть знести силы, ани такий родъ працѣ, который не годится съ вѣкомъ и поломъ. Межи наибольшій же обязанности панѣвъ належить особенно той, чтобы каждому дати тое, що слушно ему належится. Вправдѣ чтобы установити слушный способъ заплата належить ува-

*eorum in auros Domini Sabaoth introivit*¹⁾. Postremo religiose cavendum locupletibus ne proletariorum compendiis quicquam nocent nec vi, nec dolo, nec fenebris artibus: idque eo vel magis quod non satis illi sunt contra iniurias atque impotentiam muniti, eorumque res, quo exilior, hoc sanctior habenda.

His obtemperatio legibus nonne posset vim caussasque dissidii vel sola restinguere? — Sed Ecclesia tamen, Iesu Christo magistro et duce, persequitur maiora: videlicet perfectius quiddam praecipiendo, illuc spectat, ut alterum ordinem vicinitate proxima amicitiaque alteri coniungat. — Intelligere atque aestimare mortalia ex veritate non possumus, nisi dispexerit animus vitam alteram eamque immortalem: qua quidem dempta, continuo forma ac vera notio honesti interiret: immo tota haec rerum universitas in arcanum abiret nulli hominum investigationi pervium. Igitur, quod natura ipsa admonente didicimus, idem dogma et christianum, quo ratio et constitutio tota religionis tamquam fundamento principe nititur, cum ex hac vita excesserimus, tum vere nos esse victuros. Neque enim Deus hominem ad haec fragilia et caduca, sed ad caelestia atque aeterna generavit, terramque nobis ut exulandi locum non ut sedem habitandi dedit. Divitiis ceterisque rebus, quae appellantur bona, affluas,

¹⁾ Яс. V, 4.

жати на многіи рѣчи: но вообще най богачи и паны памятають, що для своен користи утискати потребующихъ и нужденныхъ, и зъ чужого недостатку побирати зыскъ, не позволяють ни божій, ни людскій права. Ошуквати же кого въ належной заплата, есть великимъ грѣхомъ вопіючимъ до неба о пмету: *Се мзда дѣлателей... удержаная отъ васъ, вопіетъ: и вопіетія ихъ во уши Господа Саваоа видоша*¹⁾. Наконецъ повинні маестній совѣстно выстерѣгатися, чтобы убогихъ не кривдили въ ихъ ошадностиахъ ни силою ни хитростію, ни лихварскими способами: а то тымъ больше, що тѣи не суть достаточно забезпеченій противъ кривдъ и безвзглядного поступованья и ихъ майно повинно уважатися тымъ больше ненарушимае, чимъ скуднѣше оно есть.

Чимъ саме уже послухенство тымъ законамъ не моглобы уеунути силу и поводы негоды?—Однако Церковь за учителемъ и провѣдинкомъ Иисусомъ Христомъ стремити до вышого: именно наказуючи щось совершеннѣйшого, мае на оцѣ тое, чтобы обѣ стороны якъ наибольше до себе сближити и пріязню ихъ случити.—Поняти и оцѣнити правдиво не можемо дѣчасное, если духъ нашъ не буде зважати на житье друге и то безмертне; бтываши тое, зникъ бы конечно видъ и правдиве понятіе честности, що больше цѣла вселенная сталабыся тайною недоступною ніякому изслѣдованью людскому. Прото тое, що мы научилися наставленьемъ самой природы, то само есть догматомъ христіанскимъ, на которомъ яко на головній основѣ опираея существованье и цѣле устроенье религіи; що коли мы се житье закѣнчимо, тогда правдиво жити зачнемо. Богъ бо не сотворивъ чловѣка до сихъ тлѣнныхъ и непостоянныхъ рѣчей, но до небесныхъ и вѣчныхъ;

¹⁾ Яс. 5, 4.

careas, ad aeternam beatitudinem nihil interest: quemadmodum utare id vero maxime interest. Acerbitates varias, quibus vita mortalis fere contextitur, Iesus Christus *capiosa redemptione* sua nequaquam sustulit, sed in virtutum incitamenta, materiamque bene merendi traduxit: ita plane ut nemo mortaliū queat praemia sempiterna capessere, nisi cruentis Iesu Christi vestigiis ingrediat. *Si sustinobimus, et conregnabimus*¹⁾: Laboribus ille et cruciatibus sponte susceptis, cruciatuum et laborum mirifice vim deleniuit: nec solum exemplo, sed gratia sua perpetuaeque mercedis spe proposita, perpessionem dolorum effecit faciliorem: *id enim, quod in praesenti est momentaneum et leve tribulationis nostrae, supra modum in sublimitate aeternum gloriae pondus operatur in caelis*²⁾.

Itaque fortunati monentur, non vacuitatem doloris afferre, nec ad felicitatem aevi sempiterni quicquam prodesse divitias, sed potius obesse³⁾: terrori locupletibus esse debere Iesu Christi insuetas minas⁴⁾: rationem de usu fortunarum Deo iudici severissime aliquando reddendam. De ipsis opibus utendis excellens ac maximi momenti doctrina est, quam si philosophia incohatam, at Ecclesia tradidit perfectam plane, eademque efficit ut non cognitione tantum, sed moribus teneatur. Cuius doctrinae in eo est fundamentum positum, quod iusta possessio pecuniarum a iusto pecuniarum usu distinguitur. Bona privatim possidere, quod paulo ante vidimus, ius est homini naturale: eo-

¹⁾ II ad Tim. II, 12.

²⁾ II Cor. IV, 17.

³⁾ Matth. XIX, 23-24.

⁴⁾ Luc. VI, 24-25.

и землю давъ намъ яко мѣстце вандрѣвкѣ, а не яко мѣстце до мешканья. Чи мы въ богатвахъ и прочихъ рѣчахъ, которѣ тутъ называются добрами, уплываемъ, чи терпимъ недостатокъ таковыхъ, на томъ ничъ не залежитъ що до вѣчной щастливости; но якъ ихъ уживаемо, на томъ все залежитъ. Рѣжній прикостѣ, зъ якихъ житье смертне майже цѣле сооставлене, Иисусъ Христосъ *изобильнымъ искупленьемъ* своимъ никакъ не збѣсть, но перемѣнивъ ихъ на побудки до честноты, и на предметъ добрыхъ заслугъ: такъ що никто зъ смертныхъ не може осягнути вѣчной нагороды, если не вступитъ въ кровавъ слѣды Иисуса Христа. *Аще терпимъ съ нимъ и воцаримся*¹⁾. Той принявши на себе добровольно труды и муки, чудесно злагодивъ силу трудоу и мукъ; и не лише примѣромъ, но и ласкою своею и предложенною надѣєю на вѣчну нагороду, здѣлавъ знешнее болѣзней лекшимъ: *Еже бо нынѣ легкое печали нашея, по преимуществу въ преслѣнии гоняго вѣчныхъ славы содѣлаесть намъ*²⁾.

Протое маэтий уоменваются, що богатства не освобождаютъ ътъ болѣзней, ни причиняются чимъ до вѣчной щастливости, но радше перешкаждаютъ³⁾; що пострахомъ повинны бути для богатѣвъ незвычайнѣ грозбы Иисуса Христа⁴⁾; що будуть мусѣли дуже строгій колѣсь рахунокъ зати передъ судією Богомъ зъ употребленія маэтку. О самѣмъ же употребленью добръ есть превосходна и дуже важна наука, которую вправдѣ философія въ основѣ, но Церковь цѣлкомъ совершенно подала и талякъ дѣйствуе тое, що наука сія не лише пѣзнаеся, но такожь въ житью выконуеся. Основа сеи науки лежитъ въ томъ, що справедливѣ посѣданье маэтку роз-

¹⁾ II. Tim. 2, 12.

²⁾ II. Cor. 4, 17.

³⁾ Mat. 19, 23-24.

⁴⁾ Лук. 6, 24-25.

que uti iure, maxime in societate vitae, non fas modo est, sed plane necessarium. *Licitum est, quod homo propria possideat. Et est etiam necessarium ad humanam vitam*¹⁾. At vero si illud quaeratur, qualem esse usum bonorum necesse sit, Ecclesia quidem sine ulla dubitatione respondet: *quantum ad hoc, non debet homo habere res exteriores ut proprias, sed ut communes, ut scilicet de facili aliquis eas communicet in necessitate aliorum. Unde Apostolus dicit: divitibus huius saeculi praecipere... facile tribuere, communicare*²⁾. Nemo certe opulari aliis de eo iubetur, quod ad usum pertineat cum suis tum suorum necessarios: immo nec tradere aliis quo ipse egeat ad id servandum quod personae conveniat, quodque deceat: *nullus enim inconvenienter vivere debet*³⁾. Sed ubi necessitati satis et decore datum, officium est de eo quod superat gratificari indigentibus. *Quod superest, date eleemosinam*⁴⁾. Non iustitiae, excepto in rebus extremis, officia ista sunt, sed caritatis christianae, quam profecto lege agendo petere ius non est. Sed legibus iudicisque hominum lex antecedit iudiciumque Christi Dei, qui multis modis suadet consuetudinem largiendi; *beatius est magis dare, quam accipere*⁵⁾: et collatam negatamve pauperibus beneficentiam perinde est ac sibi collatam negatamve iudicaturus. *Quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis*⁶⁾. — Quorum rerum haec summa est; quicumque maiorem copiam bonorum Dei munere accepit, sive corporis et externa sint, sive animi, ob hanc causam accepisse, ut ad perfectionem sui pariterque, velut minister providentiae divinae, ad utilitates adhibeat ceterorum. *Habens ergo talentum, curit omnino ne taceat:*

¹⁾ II-II Quaest. LXVI, a. II.

²⁾ II-II Quaest. LXV, a. II.

³⁾ II-II Quaest. XXXII, a. VI.

⁴⁾ Luc. XI, 41.

⁵⁾ Actor. XX, 35.

⁶⁾ Matth. XXV, 40.

рѣжняется ътъ справедливого уживанья тогоже. Посѣдати добра яко приватну власнѣсть, якъ що ино передъ тымъ видѣли мы, мае человекъ право природне; користатиже зъ того права особенно въ особлѣномъ житью, не только есть вѣльно, но вирѣсть конечно. *Вѣльно есть, чтобы человекъ власнѣсть посѣдавъ. И есть тое такожь конечнымъ до человеческого житья*¹⁾. Но еднѣя о тое рѣсходитъ, яке повинно бути уживанье добръ, то Церковь безъ всякого ваганья ѡтповѣдае: *Дотычно того не повиненъ человекъ мати рѣчи вѣщныя яко власны, но яко вслѣдны, такъ чтобы съ легкостію зъ нихъ другимъ въ ихъ потребѣ удѣлявъ. Протое мовитъ Апостолъ: богатымъ въ нынѣшнемъ свѣтѣ повелѣвай... благодатливомъ быти, общительнымъ*²⁾. Певно никому не приказуеся, чтобы другихъ вспомагавъ зъ того, що належитъ до необходимомъ потреби такъ своен якъ своихъ; ни даже чтобы дававъ другимъ то, що ѡнъ самъ потребуе для захованья достоинства стану своего и приличности: *никто бо не повиненъ жити небогатѣмъ*³⁾. Но коли уже задосъть учинено потребѣ и приличности, есть обовязкомъ, зъ того що позбѣтае удѣляти потребующимъ. *Отъ сущихъ дадите милостыню*⁴⁾. Не есть то обовязкомъ справедливости, изьявши въ крайнѣй нуждѣ, но христіянекою любви, которую веомигѣнно на подѣставъ закона жадати нема права. Но передъ законами и судами людей иде законъ и судъ Христа Бога, который многими способами дораджуе часте подаванье милостынѣ: *блаженнѣе есть паче дати, нежели приймати*⁵⁾; и буде судити милостынью подану

¹⁾ II-II Quaest. 66, a. 2.

²⁾ II-II Quaest. 65, a. 2.

³⁾ II-II Quaest. 32, a. 6.

⁴⁾ Лук. 11, 41.

⁵⁾ Дѣян. 20, 35.

habens rerum affluentiam, vigilet ne a misericordiae largitate torpescat: habens artem qua regitur, magnopere studeat ut usum atque utilitatem illius cum proximo partiat¹⁾.

Bonis autem fortunae qui careant, ii ab Ecclesia perdocentur, non probro haberi, Deo iudice, paupertatem, nec eo pudendum, quod victus labore quaeratur. Idque confirmavit re et facto Christus Dominus, qui pro salute hominum *egenus factus est, cum esset dives²⁾*: cumque esset filius Dei ac Deus ipsemet, videri tamen ac putari fabri filius voluit: quin etiam magnam vitae partem in opere fabrili consumere non recusavit. *Nonne hic est faber, filius Mariae³⁾*? Huius divinitatem exempli intuentibus, ea facilius intelliguntur: veram hominis dignitatem atque excellentiam in moribus esse, hoc est in virtute, positam: virtutem vero commune mortalibus patrimonium, imis et summis, divitibus et proletariis aequae parabile: nec aliud quippiam quam virtutes et merita, in quocumque reperiantur, mercedem beatitudinis aeternae sequitur. Immo vero in calamitosorum genus propensior Dei ipsius videtur voluntas: beatos enim Iesus Christus nuncupat pauperes⁴⁾: invitat peramanter ad se, solatii caus-

¹⁾ S. Greg. Magn. in Evang. Hom. IX, n. 7.

²⁾ II Corinth. VIII, 9.

³⁾ Marc. VI, 3.

⁴⁾ Matth. V, 3: *Beati pauperes spiritu,*

або отновлену убогимъ яко собѣ подану або отновлену. *Посеже сотвористе единому сизъ братіи моихъ меншихъ, мѣ сотвористе¹⁾.* — То всё разомъ збравши рѣчь такъ ся мае: що кождый кто зъ дару Божого отримавъ бблшій запасъ дббрь, чи то тблесныхъ и вишнихъ, чи душевнихъ, отримавъ ихъ на тое, щобы употребивъ ихъ для усовершенья своего, а такожъ, яко служитель провидѣнія Божого, на користь другихъ. *Маючий отже талантъ, най конче стараея щобы не мочавъ; маючий подостатокъ рѣчей най чувае, щобы въ щедрости милостивъ не уставава, маючий промысл до заряджуванья, най усильно стараея, щобы подблизя съ ближнимъ его ужиткомъ и користію²⁾.*

Тыхъ же котри не мають маетку, поуче Церковь, що по суду Божому, убожество не уважаея безчестнымъ, и не треба встыдатя того, если ктось на удержанье працею рукъ зарабатяе. То само ствердивъ дбломъ Христоу Господь, котрый для спасенія людей *обнича богата свѣ³⁾*: и будучи сыномъ Божиимъ и самымъ Богомъ, хотѣвъ однако выдаватися и уходити за сына теслѣ; а такожъ велику часть житья своего не отказався перебути въ праці тесляреkbй. *Не сей ли есть тектоль, сынъ Маріинъ⁴⁾*? Споглядаючи на божественнбтъ сего примѣру, лекше понятнымъ станесе то: що правдиве достоинство и отличіе челоvbка лежитъ въ обычаяхъ, то есть въ честнбтъ; честнота же есть всбльною батькбвщиною смертельныхъ, рбвно доступною для найнизшихъ и найвысшихъ, для богатѣвъ и ббдныхъ; и за ничъ инного якъ за честноты и заслуги послбдуе нагорода вбчной щастливости, у кого будь тін найдутя. Ще ббльше склонявшимъ выдаея бути бла-

¹⁾ Matth. 25, 40.

²⁾ св Григ. В. Гом. IX. п. 7 до Еванг.

³⁾ II. Кор. 8, 9.

⁴⁾ Марк 6, 3.

sa, quicumque in labore sint ac luctu¹⁾: infimos et iniuria vexatos complectitur caritate praecipua. Quorum cognitione rerum facile in fortunatis deprimitur tumens animus, in aerumnosis demissus extollitur: alteri ad facilitatem, alteri ad modestiam flectuntur. Sic cupitum superbiae intervalum efficitur brevius, nec difficulter impe-trabitur ut ordinis utriusque, iunctis amice dextris, copulentur voluntates.

Quos tamen, si christianis praeceptis paruerint, parum est amicitia, amor etiam fraternus inter se coniugabit. Sentient enim et intelligent, omnes plane homines a communi parente Deo procreatos: omnes ad eundem finem bonorum tendere, qui Deus est ipse, qui afficere beatitudine perfecta atque absoluta et homines et Angelos unus potest: singulos item pariter esse Iesu Christi beneficio redemptos et in dignitatem filiorum Dei vindicatos, ut plane necessitudine fraterna cum inter se tum etiam cum Christo Domino, *primogenito in multis fratribus*, contineantur. Item naturae bona, munera gratiae divinae pertinere communiter et promiscue ad genus humanum, universum, nec quemquam, nisi indignum bonorum, caelestium fieri exheredem. *Si autem filii, et heredes: heredes quidem Dei, coheredes autem Christi²⁾.*

Talis est forma officiorum ac iurium, quam christiana philosophia profitetur. Nonne quieturum perbreve tempore certamen om-

¹⁾ Matth. XI, 28: *Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos.*

²⁾ Rom. VIII, 17.

говоленіе Боже для нещастливыхъ: блаженными бо называе Іеусъ Христоу нищихъ¹⁾; ласкаво запрашае до себе для потбшенья вбвъхъ, которй суть въ праці и смутку²⁾, найнизшихъ и утисненыхъ несправедливоію обнимае особливою любовію. Пбзнанье того легко упокоряе гордый духъ у маєтнихъ, пбдносить упавшій у скорбачихъ: одні склоняются до учивн сти, другі до умбркованья. Такъ пожаданий гордости предблъ стаея меншимъ, и не трудно допродается до того, що волѣ обохъ сторбнѣ, подавши собѣ дружеско руки, получаютя.

Ихъ однако, еслибы слухали заповѣдей християнскихъ, мало сказать приязнь, но и любовь братня получилибы съ собою. Будуть бо чувствовати и понимати, що всѣ безъ изьятія люде сотвореніи суть бтъ всбльного отца Бога; що всѣ стремять до той самой цблн добра, которою есть Богъ самъ, который одніи може подати совершенно и безусловну щастливбсть и людянь и Ангеламъ; що дальше всѣ суть однако некупленій благодатію Іеуса Христа и приверненій до достоинства сынбвъ Божихъ, такъ що связею правдиво братнею и межи собою и такожъ съ Христомъ Господомъ, *первороднымъ во многихъ братіяхъ* разомъ дучатяся. Дальше що добра природы, дары ласки Божои належать всбльно и загадомъ до всего роду людского, и никто кромѣ недостойного, не есть выключеній бтъ щастливости небесной. *Аще же чада, и наследники: наследники убо Богу, снаследники же Христу³⁾.*

Такой есть видъ обовязкбвъ и правъ, которй учитъ философія християнска. Чиъж не здавалобыся, що въ короткбмъ

¹⁾ Мат 5, 3: *Блаженни нищій духомъ.*

²⁾ Мат 11, 28: *Прійдите къ мнѣ вси труждающіи и обременени, и азъ упокою вас.*

³⁾ Рим. 8, 17.

ne videatur, ubi illa in civili convictu valeret?

Denique nec satis habet Ecclesia vitam inveniendae curationis ostendere, sed admovet sua manu medicinam. Nam tota in eo est ut ad disciplinam doctrinamque suam excolat homines atque instituat: cuius doctrinae saluberrimos rivos, Episcoporum et Cleri operâ, quam latissime potest, curat deducendos. Deinde pervadere in animos nititur flectereque voluntates, ut divinorum disciplina praeceptorum regi se gubernarique patiantur. Atque in hac parte, quae princeps est ac permagni momenti, quia summa utilitatum causaque tota in ipsa consistit, Ecclesia quidem una potest maxime. Quibus enim instrumentis ad permovendos animos utitur, ea sibi hanc ipsam ob causam tradita a Iesu Christo sunt, virtutemque habent divinitus insitam. Istiusmodi instrumenta sola sunt, quae cordis attingere penetrales sinus apte queant, hominemque adducere ut obedientem se praebeat officio, motus animi appetentis regat, Deum et proximos caritate diligat singulari ac summa, omniaque animose perumpat, quae virtutis impediunt cursum. — Satis est in hoc genere exempla veterum paulisper cogitatione repetere. Res et facta commemoramus, quae dubitationem nullam habent: scilicet civilem hominum communitatem funditus esse institutis christianis renovatam: huiusce virtute renovationis ad meliora promotum genus humanum, immo revocatum ab interitu ad vitam, auctumque perfectione tanta, ut nec extiterit ulla antea, nec sit in omnes consequentes aetates futura maior. Denique Iesum Christum horum esse beneficiorum principium eundem et finem: ut ab eo profecta, sic ad eum omnia referenda. Nimirum accepta Evangelii luce, cum incarnationis Verbi hominumque redemptionis grande mysterium orbis terrarum didicisset, vita Iesu Christi

дуже часъ усталабы всяка борба, гдѣбы тая наука въ сожитію гражданскѣмъ мала свое застоованье?

Наконецъ не задоволяясь Церковь показать дорогу до найденья исцѣленья, но подае своею рукою лѣкъ. Цѣла бо до того стремить, чтобы до карности и науки своєю образовала и наставляла людей, и старается чтобы той науки спасительный струи трудомъ Епископовъ и духовенства по возможности якъ найширше распространялися. Потому усудуея возникнуть въ умы и наклонити волѣ, чтобы далися карностию Божихъ заповѣдей вести и управлять. И въ томъ взглядѣ, который есть головнымъ и дуже великой ваги, понеже въ немъ почивае весь пожитокъ и цѣла справа. Церковь одна може наибольше здѣлать. Тѣ бо ередства, которыхъ она до склоненья волѣ употребляетъ, тѣ поданы суть ей въ той власне цѣли отъ Иисуса Христа, и мають отъ Бога дану тую силу. Того рода ередства суть одинокі, который можуть отповѣдно возникнуть въ глубину сердца и наклонити человѣка, чтобы ставея послушнымъ обовязкови, повздержовавъ пристрастию духа, любовь Бога и ближнего особенною и наибольшою любовью и всё отважно поконувавъ, що стоить ни перешкодѣ честнотѣ. — Выстарчить въ той справѣ пригадати трохи примѣровъ старыхъ. Наводимъ рѣчи и цѣла, который не подпадаютъ жадному сомнѣнію: именно що соспѣльнѣсть гражданска збѣстала основно заведеніями христіанскими обновлена; що силою того обновленья рѣдъ людскій поднесенный збѣставъ до лучшого, даже приверженный отъ погибели до житья, и доведеный до такого совершенства, яке не було передъ тымъ и не буде большого во всё будущій вѣки. Наконецъ, що Иисусъ Христосъ есть всёхъ тыхъ багодѣяній началомъ, заразомъ и цѣлею; и якъ отъ Него вышли такъ и до Него всё относится мають. По полу-

Dei et hominis pervasit civitates, eiusque fide et praeceptis et legibus totas imbuat. Quare si societati generis humani medendum est, revocatio vitae institutorumque christianorum sola medebitur. De societatibus enim dilabentibus illud rectissime praecipitur, revocari ad origines suas, cum restitui volunt, oportere. Haec enim omnium consociationum perfectio est, de eo laborare idque assequi, cuius gratia institutae sunt: ita ut motus actusque sociales eadem causa pariat, quae peperit societatem. Quamobrem declinare ab instituto, corruptio est: ad institutum redire, sanatio. Verissimeque id quemadmodum de toto reipublicae corpore, eodem modo de illo ordine civium dicimus, qui vitam sustentant opere, quae est longe maxima multitudo.

Nec tamen putandum, in colendis animis totas esse Ecclesiae curas ita defixas, ut ea negligat quae ad vitam pertinent mortalem ac terrenam. — De proletariis nominatim vult et contendit ut emergant e miserrimo statu fortunamque meliorem adipiscantur. Atque in id confert hoc ipso operam non mediocrem, quod vocat et instituit homines ad virtutem. Mores enim christiani, ubi servantur integri, partem aliquam prosperitatis sua sponte pariunt rebus externis, quia conciliant principium ac fontem omnium bonorum Deum: coercent geminas vitae pestes, quae nimium saepe hominem efficiunt in ipsa opum abundantia miserum, rerum appetentiam nimiam et voluptatum sitim¹): contenti denique cultu vic-

¹ Radix omnium malorum est cupiditas. I. Tim. VI, 10.

ченѣмъ именно свѣтлѣ Евангелія, коли кругъ земный познавъ велике таинство воплощенія Слова и некупленья людей житья Иисуса Христа Бога и человѣка проникнуло державы, и наповнило ихъ цѣлыхъ Его вѣрою и заповѣдями и законами. Протое если маея исцѣлится соспѣльнѣсть роду людскому, исцѣлится лише отновленьемъ житья и уставовъ христіанскихъ. Для соспѣльностей бо упадающихъ тое слушие пришеуея, що належить вернуться до своего начала, коли хотять отновитися. Совершенство бо всякого стоваришенья полагае въ томъ, чтобы надъ тымъ трудитися и тое осягнуть, на що було установле, такъ чтобы движенія и дѣйствія соспѣльнѣй та сама причина произвѣдала, котра утворила стоваришенье. Протое отступленіе отъ начала, исцѣвленіемъ. И дуже слушно, кажемо тое, якъ о цѣломъ организмѣ державы, такъ само и о той класѣ гражданъ, который живутъ зъ праці рукъ, и которыхъ есть наибольше множество.

Но не належить гадати, якобы Церковь такъ звернула всё свои старанья на образование духа, що заведѣе належаче до житья смертного и земского. — Именно дотычно убогихъ хоче и старается, чтобы поднесены зъ нужденного стану и осягнули лучшу судьбу. И до того докладаетъ не малый трудъ тымъ самымъ, що завывае и наставляе людей до честноты. Обычай бо христіанскій, если не нарушимо заховується, поводуютъ своимъ власнымъ вплиніемъ якусь часть добробыту дочасного, понеже приклоняють для себе начало и жерело всёхъ добръ, Бога; поскромлюють тѣ два закаженія житья, который надто часто человѣка въ самѣмъ изобилію маектѣвъ нужденнымъ творять:

tuque frugi, vectigal parsimonia suppleat, procul a vitiis, quae non modo exiguas pecunias, sed maximas etiam copias exhauriunt, et lauta patrimonia dissipant. Sed praeterea, ut bene habeant proletarii, recta providet, instituendis fovendisque rebus, quas ad sublevandam eorum inopiam intelligat conducibiles. Quin in hoc etiam genere beneficiorum ita semper excellit, ut ab ipsis inimicis praedicatione efferatur. Ea vis erat apud vetustissimos christianos caritatis mutuae, ut persaepe sua se re privarent, opitulandi caussa, divitiores: quam obrem neque... quisquam egeni erat inter illos¹⁾. Diaconis, in id nominatim ordine instituto, datum ab Apostolis negotium, ut quotidianae beneficentiae exerceant munia: ac Paulus Apostolus, etsi sollicitudine districtus omnium Ecclesiarum, nihilominus dare se in laboriosa itinera non dubitavit, quo ad tenuiores christianos stipem praesens afferret. Cuius generis pecunias, a christianis in unoquoque conventu ultro collatas, *deposita pietatis* nuncupat Tertullianus, quod scilicet inumerentur *egenis alienis humanisque, et pueris ac puellis re ac parentibus destitutis, inque domesticis senibus, item naufragis*²⁾. — Hinc sensim illud extitit patrimonium, quod religiosam curam tamquam rem familiarem indigentium Ecclesia custodivit. Immo vero subsidia miserae plebi, remissa rogandi verecundia, comparavit. Nam et locupletium et indigentium communis parens, excitata ubique ad excellentem magnitudinem caritate, collegia condidit sodalium religiosorum, aliaque utiliter permulta instituit, quibus opem ferentibus, genus miseriarum prope nullum esset, quod solatio careret. Hodie quidem multi, quod eodem modo fecere olim ethnici, ad arguendam transgredientur

¹⁾ Act. IV, 34.

²⁾ Apol. II, XXXIX.

надѣрну пожадливѣсть мастку и жажду роскошей¹⁾; тѣмъ же обычай христіанскій въ концѣ задоволеній скромнымъ способомъ житья, доповняють доходы ошадностию, далекой ѳтъ пороковъ, котрѣ не лише мале майно, но такожь наибольшій запасъ тогоже вычерпують, и богатѣе бѣдѣщныи нищать. Но кромѣ того, щобы добре було убогимъ, Церковь валежите заряджуе черезъ закладанье и попиранье институцій, котрѣ уважае полезными для улешенья ихъ недостатку. Та и въ томъ родѣ добродѣйствъ такъ всегда отличалася, що и самими ворогами похвалами превозноситея. Така сила взаимной любви була у першихъ христіанъ, що богатшій дуже часто уймалъ еобѣ для удѣленья помочи; протое *не баше нищѣ ни единъ въ нихъ*²⁾. Діаконамъ на то именно установленому чинови, ѳдданный збѣставъ ѳтъ Апостоловъ трудъ, щобы выповняли обовязокъ щоденного роздаванья милостыи; и Павелъ Апостоль, хотяи занятый стараньемъ о вѣсѣ Церкви, помимо того не вагаея пуститися въ утяжливѣе дроги, щобы для убожшихъ христіанъ лично принести запомогу. Того рода гроши ѳтъ христіанъ по кождѣмъ собранію добровѣльно зложеніи, называе Тертуліанъ *складками побожлости*, понеже именно выдавалася *на прокормленье и погребеніе убогихъ, на хлопцѣ и двачата не мающѣ мастку и родичей, на доловниковъ старцевъ, и на потерѣвшихъ кораблекрушеніе*³⁾. Зѣ того то повставъ поволѣ той мастокъ, котрѣй Церковь совѣтною старанностию хоронила яко фондъ для убогихъ. А даже утворила запомоги для нужденныхъ, увѣльняючи ихъ ѳтъ встыду жебранья. Будучи бо всеобщую матерією и мастныхъ и бѣдныхъ, Церковь

¹⁾ Корень всѣмъ злымъ серебромліе ест. I. Тим. 6, 10.

²⁾ Дѣян. 4, 34.

³⁾ Апол. II, 39.

Ecclesiam huius etiam tam egregiae caritatis: cuius in locum subrogare visum est constitutum legibus publicis beneficentiam. Sed quae christianam caritatem suppleant, totam se ad alienas porrigentem utilitates, artes humanae nullae reperientur. Ecclesiae solius est illa virtus, quia nisi a sacratissimo Iesu Christi corde ducitur, nulla est uspiam: vagatur autem a Christo longius, quicumque ab Ecclesia discesserit.

At vero non potest esse dubium quin, ad id quod est propositum, ea quoque, quae in hominum potestate sunt, adiumenta, exquirantur. Omnino omnes, ad quos caussa pertinet, eodem intendant idemque laborent pro rata parte necesse est. Quod habet quamdam cum moderatrice mundi providentia similitudinem: fere enim videmus reum exitus a quibus caussis pendet, ex earum omnium conspiratione procedere.

Iamvero quota pars remedii a republica expectanda sit, praestat exquirere. — Rempubicam hoc loco intelligimus non quali populus utitur unus vel alter, sed qualem et vult recta ratio naturae congruens, et probant divinae documenta sapientiae, quae Nos ipsi nominatim in litteris Encyclicis de civitatum constitutione christiana explicavimus. Itaque per quos civitas regitur, primum conferre operam generatim atque universe debent tota ratione legum atque institutorum, scilicet efficiendo ut ex ipsa conformatione atque administratione reipublicae ultro prosperitas tam com-

взбудивши всюду превеликую любовь, заложила стоваришенья религіи и установила премоного ишихъ полезныхъ заведеній, щобы при ихъ помочи не було майже ніякого рода нужды, котрѣй не мавъ бы ѳтрады. Нынѣ впривѣдъ многій — що въ такій самъ способъ робили коліеи и погане — усилують робити закиды Церкви и що до той такъ великой любви; и на ен мѣстце загадали поставити установлену законами публичными добротчиность. Но не найдутся ніякія способы людскіи, котрѣибы заступили христіанску любовь ѳдаючи себе цѣлу въ пользу другихъ. Есть то честнота самой Церкви, понеже если не проваходитъ ѳтъ найсвятѣйшого сзрдця Іисуса Христа, нигде ен нема; далеко бо ѳтговать ѳтъ Христа кождый, кто ѳтъ Церкви ѳтступивъ.

Но не може бути ніякого сомнѣнія, що до намѣреной цѣли wymagaея такожь тая помѣчь, яка есть въ силѣ людей. Вѣсѣ безъ изьятія, до котрыхъ справа належитъ, повинни въ ѳтвѣдливѣе части до того самого стремѣтїи и надъ тымъ самымъ трудитися. То мае невне подобіе съ управляющимъ провѣдніемъ свѣта; видимо бо майже, що результатъ выпадковъ произходитъ ѳтъ согласія вѣсѣхъ тыхъ причинъ, ѳтъ котрыхъ тѣи выпадки завнеять.

Но остае намъ изслѣдати, яку часть помочи належитъ выжидати ѳтъ державы. Подѣ державою на семь мѣстци розумѣемъ не яку мае той або другій народъ, но якои здоровый разумъ согласный съ закономъ природы wymagaе и яку одобре наука божественной премудрости, котору Мы саміи выразно въ соборнѣмъ посланіи о урядженью державъ христіанскыхъ пояснили. Протое тѣи, котрѣи державою управляютъ, повинни найперше причинитися въ загалъ и во обще цѣлымъ устроеньемъ законѣи и институцій, то есть дѣлаючи, щобы зѣ самого устро-

munitatis quam privatorum efflorescat. Id est enim civilis prudentiae munus, propriumque eorum, qui praesunt, officium. Nunc vero illa maxime efficiunt prosperas civitates, morum probitas, recte atque ordine constitutae familiae, custodia religionis ac iustitiae, onerum publicorum cum moderata irrogatio, tum aequa partitio, incrementa artium et mercaturae, florens agrorum cultura, et si qua sunt alia generis eiusdem, quae quo maiore studio provehantur, eo melius sunt victuri cives et beatius.—Harum igitur virtute rerum in potestate rectorum civitatis est, ut ceteris prodesse ordinibus, sic et proletariorum conditionem iuvare plurimum: idque iure suo optimo, neque ulla cum importunitatis suspicione: debet enim respublica ex lege muneris sui in commune consulere. Quo autem commodorum copia provenerit ex hac generali providentia maior, eo minus oportebit alias ad opificum salutem experiri vias.

Sed illud praeterea considerandum, quod rem altius attingit, unam civitatis esse rationem, communem summorum atque infimorum. Sunt nimirum proletarii pari iure cum locupletibus naturae cives, hoc est partes verae vitaeque viventes, unde constat, interiectis familiis, corpus reipublicae: ut ne illud adiungatur, in omni urbe eos esse numero longe maximo. Cum igitur illud sit per absurdum, parti civium consulere, partem negligere, cosequitur, in salute commodisque ordinis proletariorum tuendis curas debitas collocari publice oportere: ni fiat, violatum iri iustitiam, suum cuique tribuere praecipientem. Qua de re sapienter S. Thomas: *sicut pars et totum quodammodo sunt idem, ita id, quod est to-*

еня и управленія державы безъ всякой трудности зацвила щастливѣсть такъ еосильности якъ и частныхъ. Тое бо есть рѣчею управленія державного, и властивымъ обовязкомъ тыхъ, которіе стоять на челѣ. Теперь але щастливѣсть державъ творить наибѣльше тое: правѣсть обычаѣвъ, належито и порядочно устроеній родины, охорона религій и справедливости, такъ мѣрне наложеніе публичныхъ тягарѣвъ, якъ и слушныи ихъ подѣль, взрѣсть промыслу и торговлѣ, процвѣтаніе рѣльничства и все инне подѣбною рода, що чымъ съ бѣльшою старанносію поспираея, тымъ лучше и щастливѣйше будутъ граждане проживати. При помочи отже тыхъ средствъ есть въ рукахъ управителѣвъ державы, якъ прочимъ класамъ помогчи, такъ само и якъ наибѣльше поправити положеніе убогихъ и то вайдучинимъ своимъ правомъ и безъ ніякого подозрѣнья втручованья въ чуже: власть бо державна должна на подетавѣ своего уряду старатися о добро еосильности. А чымъ бѣльше провайшло бы зъ тои общои оычки користей, тымъ менше буде потреба вышуквати иншихъ дорѣвъ до ратованья робѣтничѣвъ.

Но кромѣ того и на тое треба звязати — що тѣснѣйше звязане съ сею справою — що одинъ есть обовязокъ державы всебѣльній для найвысшихъ и найнижшихъ. Суть бо убогіи зъ природы рѣвнымъ правомъ якъ и богатіи, гражданами, то есть частями правдивыми и жюичими, зъ котрыхъ посредетомъ родинъ складаея организмъ державы; не вепоминаючи уже и о тѣмъ, що они суть въ кождѣмъ мѣстци якъ найчисленнѣйшій. Понеже отже булобы тое наибѣльше неузмѣтнимъ о одну часть гражданъ дбати, а другу занедбовати, то слѣдуе, що для охороны добра и интересѣвъ убогой класы, повинна держава докладати старанья; если же тое не станесе, то нарушится

*tius, quodammodo est partis*¹⁾. Proinde in officiis non paucis neque levibus populo bene consulentium principum, illud in primis eminet, ut unumquemque civium ordinem aequabiliter tueantur, eam nimirum, quae *distributiva* appellatur, iustitiam inviolate servandam.

Quamvis autem cives universos, nemine excepto, conferre aliquid in summam bonorum communium necesse sit, quorum aliqua pars virilis sponte recidit in singulos, tamen idem et ex aequo conferre nequaquam possunt. Qualescumque sint in imperii generibus vicissitudines, perpetua futura sunt ea in civium statu discrimina, sine quibus nec esse, nec cogitari societas ulla posset. Omnino necesse est quosdam reperiri, qui se reipublicae dedant, qui leges condant, qui ius dicant, denique quorum consilio atque auctoritate negotia urbana, res bellicae administrantur. Quorum virorum priores esse partes eoque habendos in omni populo primarios, nemo non videt, propterea quod communi bono dant operam proxime atque excellenti ratione. Contra vero qui in arte aliqua exercentur, non eam, qua illi, ratione nec iisdem numeribus prosunt civitati: sed tamen plurimum et ipsi, quamquam minus directe, utilitati publicae inserviunt. Sane sociale bonum cum debeat esse eiusmodi, ut homines eius fiant adeptione meliores, est profecto in virtute praecipue collocandum. Nihilominus ad bene constitutam civitatem suppeditatio quoque pertinet bonorum corporis atque externorum, *quorum usus est necessarius ad actum virtutis*²⁾. Iamvero his pariendis bonis est

справедливѣсть, що му ея належитъ. О томъ мудро говорить св. Тома: *якъ часть и цѣльсть суть въ певномъ взглядѣ то само, такъ и тое, що належитъ до цѣлости, належитъ въ певномъ взглядѣ до части*¹⁾. Протое межъ обовязками немалыми и нелегкими князѣвъ добре дбаючиыхъ о народѣ, стоять на першѣмъ мѣстци той, чтобы кожду класу гражданъ рѣвно хорошили, заховуючи именно ненарушимо тую справедливѣсть, котора называея *роздѣляючою*.

Но хотай потребно есть, чтобы все граждане безъ изыятія причинялися чимъ-то до всебѣльного добра, зъ которого певна сорозмѣрна часть сама собою вертае до кождого поодинокого, то однакъ немогутъ они въ ніякій способъ причинятися тымъ самымъ и въ рѣвнѣи части. Якійбудь булябы змѣны въ родахъ управительства, всегда будутъ въ станѣ гражданъ тѣи рѣжницѣ, безъ которыхъ ни существовати, ни помислитися не може ніяка еосильность. Доконче потреба такихъ, которіебы занималися справами державы, которіебы укладали законы, которіебы судили, въ концѣ которыхъ бы радою и повагою полагаджувалися справы внутренній и военній. Кождый видить, що такіи мужи суть на першѣмъ мѣстци, и що ихъ въ кождѣмъ народѣ належитъ яко маючихъ першенство почитати, для того що они безпосередно трудятся для общого добра и то ирехосходнымъ способомъ. Противно тѣи, которіи занимаютя якимъ промысломъ, не приносятъ такимъ самымъ способомъ и тыми самыми чинами пользы державѣ, якъ тамтѣ; но такой и они, хотай посередно прислугуются дуже много для публичного добра. Дѣйствию коли еосильное добро мае быти сего рода, чтобы люде черезъ его еосягненіе

¹⁾ II-II Quaest. LXI, a. I ad 2.

²⁾ S. Thom., De reg. Princip. I. C. XV.

¹⁾ II-II. Quaest. 61, a. 1 ad 2.

proletariorum maxime efficax ac necessarius labor, sive in agris artem atque manum, sive in officinis exerceant. Immo eorum in hoc genere vis est atque efficientia tanta, ut illud verissimum sit, non aliunde quam ex opificum labore gigni divitias civitatum. Iubet igitur aequitas, curam de proletario publicae geri, ut ex eo, quod in communem affert utilitatem, percipiat ipse aliquid, ut tectus, ut vestitus, ut salvus vitam tolerare minus aegre possit. Unde consequitur, favendum rebus omnibus esse quae conditioni opificum quoquo modo videantur profuturae. Quae cura tantum abest ut noceat cuiquam, ut potius profutura sit universis, quia non esse omnibus modis eos miseros, a quibus tam necessaria bona proficiscuntur, prorsus interest reipublicae.

Non civem, ut diximus, non familiam absorberi a republica rectum est: suam utrique facultatem agendi cum libertate permittere aequum est, quantum incoluni bono communi et sine cuiusquam iniuria potest. Nihilominus eis, qui imperant, videndum ut communitatem eiusque partes tueantur. Communitatem quidem, quippe quam summae potestati conservandam natura commisit usque eo, ut publicae custodia salutis non modo suprema lex sed tota causa sit ratioque principatus: partes vero, quia procuracionem reipublicae non ad utilitatem eorum, quibus commissa est, sed ad eorum, qui commissi sunt, naturam pertinere, philosophia pariter et fides christia-

сталися лучшими, то несомненно оно повинно полагати въ честнотѣ. Помимо того до добре устроенной державы належить такоже доставленіе добръ тѣлесныхъ и вишнихъ, *которыхъ умножаніе есть потребнымъ до дѣла честноты*¹⁾. А вжежь для приспоренья тыхъ добръ есть дуже выдатна и потребна, чи они промыслъ и роботу выконують въ полю, чи въ варстатахъ. Що больше, ихъ значеніе и дѣятельность въ томъ взглядѣ есть такъ великой ваги, що тое есть незаперечною правдою, же не зъ чого иного, якъ зъ працѣ робѣтничьихъ поветае богатство державъ. Приказуе отже едушность, чтобы держава мала стараннѣсть о робѣтникахъ, чтобы они зъ того, чимъ причиняются до публичного добра, самі шее получали, чтобы маючи помешканье и поживленье могли легче провадити свое житье. Зъ того слѣдуе, же належитъ пошрати все, що якимъ-будь способомъ выдаеся користинымъ для стану робѣтничого. Таке старанье такъ далекимъ есть отъ того, чтобы кому шкодило, що радше веъмъ користи принесее, понеже державѣ дуже много залежитъ на томъ, чтобы не були въ каждомъ взглядѣ нужденными тѣмъ, отъ которыхъ походятъ такъ потребны добра.

Якъ сказаннѣсьмо, не есть справедливою рѣчею, чтобы держава поглощала гражданина, чи то родину; едушнымъ есть, чтобы обоямъ лишити можность свободного дѣланья, о сколько то безъ ущербу для всеобщного добра и безъ чией кривды бути може. Однакожь повинны тѣмъ, который рядятъ уважати, чтобы хорошили еоспѣльнѣсть и ея части. А то еоспѣльнѣсть, понеже природа поручила найвысшей власти тую заховати такъ дуже, що охорона публичного добра есть не только найвысшимъ закономъ, но дѣлою причиною и подставою начальства.

¹⁾ св. Том. О управ. Княз. I гл. 15.

na consentiunt. Cumque imperandi facultas proficiscatur a Deo, eiusque sit communicatio quaedam summi principatus, gerenda ad exemplar est potestatis divinae, non minus rebus singulis quam universis cura paterna consulentis. Si quid igitur detrimenti allatum sit aut impendeat rebus communibus, aut singulorum ordinum rationibus, quod sanari aut prohiberi alia ratione non possit, obviam iri auctoritate publica necesse est.— Atqui interest salutis cum publicae, tum privatae pacatas esse res et compositas: item dirigi ad Dei iussa naturaeque principia omnem convictus domestici disciplinam: observari et co. i religionem: florere privatim ac publice mores integros: sanctam retineri iustitiam, nec alteros ab alteris impune violari: validos adolescere cives iuvandae tutandaeque, si res postulet, civitati idoneos. Quamobrem si quando fiat, ut quippiam turbarum impendeat ob secessionem opificum, aut intermissas ex composito operas: ut naturalia familiae nexa apud proletarios relaxentur: ut religio in opificibus violeto non satis impertiendo commodi ad officia pietatis: si periculum in officinis integritati morum ingruat a sexu promiscuo, aliisve perniciosis invitamentis peccandi: aut opificum ordinem herilis ordo iniquis premat oneribus, vel alienis a persona ac dignitate humana conditionibus affligat: si valetudini noceatur opere immodico, nec ad sexum aetatemve accommodato, his in caussis plane adhibenda, certos intra fines, vis et auctoritas legum. Quos fines eadem, quae legum possit opem, causa determinat: videlicet non plura suscipienda legibus, nec ultra progrediendum, quam incommodorum sanatio, vel periculi depulsio requirat.

частіе, понеже такъ философія якъ и вѣра христіянська соглашаются, що управленье державы зъ природы не мае служити для користи тыхъ, которымъ оно повѣрене есть, но для користи тыхъ, который тому же управленью суть повѣренны. А понеже власть правленья походитъ отъ Бога, и есть якимъ сообщеніемъ его найвысшого начальства, то повинна она вестися по примѣру управленья Божого, которе съ отцѣвскою стараннѣстью дбае зарѣвно о рѣчахъ поодинокихъ и загальныхъ. Еслибы протое нанесена была або грозила яка шкода справамъ общимъ, або интересамъ поодинокихъ класъ, що не моглобыся исправить або снинути вишимъ способомъ, то повинна вѣйти въ тое власть публична. Но залежитъ такъ публичному якъ и приватному добру на томъ, чтобы sprawy були помрени и поагодженны; дальше, чтобы цѣле управленье пожитье домашнего руководилося заповѣдами Божиими и засадами закона прародного; чтобы была захована и плекана религія; чтобы процвѣтали публично и приватно добры обычаи; чтобы есправедливѣсть была свято удержана и одной другихъ безкарно не кривдили; чтобы возрастали мужи еильныи, еспособныи помощчи и если потреба, хоропити державу. Протое, ееслибы коли случилося що грозить яке замѣшанье зъ поводу змова робѣтничьихъ або зъ злишенья умовленой работы; що природна евязь родинна межѣ убогими розираеся; що религійнѣсть у робѣтничьихъ оскорблѣеся, не удѣляючи имъ достаточной еспособности до вышновненья еобязкъвъ поебожности; еесли въ фабрикахъ грозить ебезначенство для чистоты еобычаевъ зъ того, що оба поля евули епрацюють, або зъ иныхъ згубныхъ привадъ грѣховныхъ; або еесли класъ панѣвъ утискае класу робѣтничьихъ енесправедливими тягарами, або понижаетъ робѣтничьихъ еусловиями еухляющими еособѣ и едостоинству ечеловѣка

Iura quidem, in quocumque sint, sancte servanda sunt: atque ut suum singuli teneat, debet potestas publica providere, propulsandis atque ulciscendis iniuriis. Nisi quod in ipsis protegendis privatorum iuribus, praecipue est infirmorum atque inopum habenda ratio. Siquidem natio divitum, suis septa praesidiis, minus eget tutelâ publicâ: miserum vulgus, nullis opibus suis tutum in patrocinio reipublicae maxime nititur. Quocirca mercenarios, cum in multitudine egena numerentur, debet curâ providentiâque singulari complecti respublica.

Sed quaedam maioris momenti praestat nominatim perstringere. — Caput autem est, imperio ac munimento legum tutari privatas possessiones oportere. Potissimumque, in tanto iam cupiditatum ardore, continenda in officio plebs: nam si ad meliora contendere concessum est non repugnante iustitia, at alteri, quod suum est, detrahere, ac per speciem absurdae cuiusdam aequabilitatis in fortunas alienas involare, iustitia vetat, nec ipsa communis utilitatis ratio sinit. Utique pars opificum longe maxima res meliores honesto labore comparare sine cuiusquam iniuria malunt: verumtamen non pauci numerantur pravis imbuti opinionibus rerumque novarum cupidi, qui id agunt omni ratione ut turbas moveant, ac ceteros ad vim impellant. Intersit igitur reipublicae auctoritas, iniectoque concitatoribus freno, ab opificum mo-

если шкодится здоровью через працю надмірну або неадекватовану до пола або вѣка — въ тыхъ случаяхъ належить конечно, въ певныхъ границяхъ, употребити силы и поваги законѣвъ. Границѣ тѣ означаютъ та сама причина, котора жадае помочи законѣвъ: именно не належить законами болѣе предпринимати, ни дальше поступати, якъ wymagaє исправленье зла, або усуненье опасности.

Вправдѣ належить свято заховати права кождого, и власть публична має усуваньемъ и караньемъ кривдѣ старатися, щобы кождый свое поседавъ. Но при зашитѣ правъ приватныхъ належить мати особенно взглядъ на найнищихъ и убогихъ. Бо клеветъ богатыхъ, обезпечена своими засобами, менше потребує охороны публичной; убогий народъ незабезпеченый никакими засобами, найбільше опираєся на опѣцѣ державы. Протое повинна держава обняти своєю особенною старанностію и опѣкою зарбнннкѣвъ, понеже они належать до массы бѣдныхъ.

Но подобає Намъ ще гдекотрѣ важнѣйшій рѣчи поименно навести. — Найпершимъ же есть, що належить силою и покровительствомъ законѣвъ хоронити приватній посядлости. Особенноже при такъ горячѣй пожадливости, належить удержувати убогий народъ въ границяхъ права: бо если позволено есть стремѣти до лучшего и тому не сопротивляєся справедливѣсть, то однако забороняє справедливѣсть другому, то що его есть, забирати и подѣ позоромъ якогось неумѣстнаго арбнванья на чужій маєтки нападати, и на тоє не позволяє самъ взглядъ на сосѣднюю корнеть. Вправдѣ далеко болѣша часть робѣтннкѣвъ волитъ безъ ничієн кривды придбати собѣ честною працею дучше матеріяльные состоянне; но не мало зъ нихъ есть перенятыхъ переворотными мнѣніями и жадныхъ новостей,

ribus corruptrices artes, a legitimis dominis periculum rapinarum coerceat.

Longinquier vel operosior labors, atque opinatio curtae mercedis caussam non raro dant artificibus quamobrem opere se solvant ex composito, otioque dedant voluntario. Cui quidem incommodo usitato et gravi medendum publice, quia genus istud cessationis non heros dumtaxat, atque opifices ipsos afficit damno, sed mercaturis obest rei publicae utilitatibus: cumque haud procul esse a vi turbisque soleat, saepenumero tranquillitatem publicam in discrimen adducit. Qua in re illud magis efficax ac salubre, antevertere auctoritate legum, matulmque ne erumpere possit prohibere, amotis mature caussis, unde dominorum atque operariorum conflictus videatur extirgatur.

Similique modo plura sunt in opifice, praesidio munienda reipublicae: ac primum animi bona. Siquidem vita mortalis quantumvis bona et optabilis, non ipsa tamen illud est ultimum, ad quod nati sumus: sed via tantummodo atque instrumentum ad animi vitam perspicentia veri et amore boni complendam. Animus est, qui aexpressam gerit imaginem similitudinemque divinam, et in quo principatus ille residet, per quem dominari iussus est homo in inferiores naturas, atque efficere utilitati suae terras omnes et maria parentia. *Replete terram et subicite eam: et dominamini piscibus maris et volatilibus caeli et universis animalibus, quae moventur super terram*¹⁾.

¹⁾ Gen. I, 28.

которѣ всякими способами до того стремятъ, щобы выкликати заворушенья и прочихъ до насилія потягнути. Най отже вдаєся въ тоє власть державна и обуздавши бурителѣвъ, позадержитъ ътъ робѣтннкѣвъ ихъ обычаи неуючій подшепты, а ътъ законныхъ властителейъ небезпеченство рабунку.

Довша и утяжливша праця и гадка, що заплава за мала, дають не рѣдко вождѣ робѣтннкѣвъ, що змавняють до залишенья работы и ѡтдаются самовольному дарованью. Той то часто уживаючій и тяжкой недогодности, повинна публична власть зарадити понеже такє застановленые работы приносятъ шкоду не лишь властителямъ и самымъ робѣтннкѣвъ, но тратять на томъ и торговля и интересы державы; а понеже звычайно близькимъ есть насилія и бунту, то приводитъ часто въ онаенѣсть спокой публичный. И въ томъ взглядѣ есть дужє дѣйствительнымъ и спасительнымъ тоє, щобы повагою законѣвъ выпередити, и не допустити, абы зло выбухло, усунувши завчасу поводы, за-для которыхъ уважаєся, що непорозумѣные межѣ властителями и робѣтннкѣвами повстати може.

Подѣбно много рѣчей есть у робѣтннкѣвъ, которѣ держава своимъ покровительствомъ защищати має; а насампередъ добра душевнѣй. Бо хоть якъ житье тѣлесне есть добре и желательне, однако само оно не есть тою послѣдною цѣлюю, до которой есьмо сотворенѣй; но лише дорогою и средствомъ до усовершенья житья душевного черезъ познанне правды и любовь доброго. Душа есть, котора носитъ выразный образъ и подобие Божє, и въ которѣй почиває тоє начальство, черезъ которє дана зѣстала човѣкови власть пановати надъ всеми низшими творами и здѣлати для своей корнети услужными сушу и море. *Наполните землю и господствуйте ей и обладайте рыбами морскими*

Sunt omnes homines hac in re pares, nec quippiam est quod inter divites atque inopes, inter dominos et famulos inter principes privatosque differat: *nam idem dominus omnium*¹⁾. Nemini licet hominis dignitatem, de qua Deus ipse disponit *cum magna reverentia*, impune violare, neque ad eam perfectionem impedire cursum, quae sit vitae in caelis sempiternae consentanea. Quin etiam in hoc genere tractari se non convenienter naturae suae, animique servitute servire velle, ne sua quidem sponte homo potest: neque enim de iuribus agitur, de quibus sit integrum homini, verum de officiis adversus Deum, quae necesse est sancte servari. — Hinc cosequitur requies operum et laborum per festos dies necessaria. Id tamen nemo intelligat de maiore quadam inertis otii usura, multoque minus de cessatione, qualem multi expetunt, faultrice vitiorum et ad effusiones pecuniarum adiutrice, sed omnino de requiete operum per religionem consecrata. Coniuncta cum religione quies sevocat hominem a laboribus negotiisque vitae quotidianae ut ad cogitanda revocet bona caelestia, tribuendumque cultum numini aeterno iustum ac debitum. Haec maxime natura atque haec caussa quietis est in dies festos capiendae; quod Deus et in Testamento veteri praecipua lege sanxit: *memento ut diem sabbati sanctifices*²⁾; et facto ipse suo docuit, arcana requiete, statim posteaquam fabricatus hominem erat, sumpta: *requievit die septimo ab universo opere quod patrarat*³⁾.

¹⁾ Rom. X. 12.
²⁾ Exod. XX. 8.
³⁾ Gen. II. 2.

ми и птицами небесными, и всеми скотами, и всюю землею и всеми гадами пресмыкающимися по земле¹⁾. Въ томъ взглядѣ суть все люди равными, и нема ничего що различалобы въ томъ взглядѣ богато бы убогого, пана бы слуги, князя бы подданого: *той бо Богъ всеа*²⁾. Никому не вольно достоинство человека, которымъ самъ Богъ разпоряджае *се великимъ шадвнемъ* безкарно нарушати, ни перешкаджати ему въ стремленію до того совершенства, которе есть отповѣдне житію вѣчному въ небѣ. А даже и въ власной волѣ человекъ не може хотѣти въ томъ взглядѣ захватися не отповѣдно своей природѣ и подчинитися неволь духа: тутъ бо исходить о права, которыми вольно человекви разпоряджати, но о обязанности къ Богу, которъ свято захватити належитъ. — Въ того слѣдуе, що есть необходимый отпочинокъ бы працѣ и трудѣ въ праздничній дни. Подъ тымъ однако най никто не разумѣе яке-то больше уживанье лѣнливой безчинности а тымъ меньше цѣлковите дармованье, яко многій желаютъ, которе поспѣшествуе грѣхамъ и причиняея до марнованья грошей, но разумѣея тутъ только отпочинокъ бы працѣ черезъ религію освятенный. Отпочинокъ полученый съ религією увольняе человека бы трудѣмъ и занятіямъ шоденного житья, чтобы воззвати его до размысленья надъ добрами небесными, и до отданья слушного и належитого почитанья вѣчному Божеству. Тое есть властиве существо и тая причина уживанья отпочинку въ дни праздничній; що Богъ и въ старбмъ звѣтъ особеннымъ закономъ освятить: *Помни день суботный, еже святити его*³⁾; и примѣромъ своимъ самъ поучивъ тинетвеннымъ своимъ отпочин-

¹⁾ Быт. 1, 28.
²⁾ Рим. 10, 12.
³⁾ Исх. 20, 8.

комъ, сей часъ по сотворенію человека: *и почи въ день седмый стъ всеа дѣла своиа, яже сотвори*¹⁾.

Quod ad tutelam bonorum corporis et externorum, primum omnium eripere miseris opifices et saevitia oportet hominum cupidorum, personis pro rebus ad quaestum intemperanter abudentium. Scilicet tantum exigi operis, ut hebescat animus labore nimio, unaque corpus defatigationi succumbat, non iustitia, non humanitas patitur. In homine, sicut omnis natura sua, ita et vis efficiens certis est circumscripta finibus, extra quos egredi non potest. Acuitur illa quidem exercitatione atque usu, sed hac tamen lege ut agere intermittat identidem et acquiescat. De quotidiano igitur opere videndum ne in plures extrahatur horas, quam vires sinant. Intervals vero quiescendi quanta esse oporteat, ex vario genere operis, ex adiunctis temporum et locorum, ex ipsa opificum valetudine iudicandum. Quorum est opus lapidem et terra excindere, aut ferrum, aes, aliaque id genus effodere penitus abdita, eorum labor, quia multo maior est idemque valetudini gravis, cum brevitate temporis est compensandus. Anni quoque dispicienda tempora: quia non raro idem operae genus alio tempore facile est ad tolerandum, alio aut tolerari nulla ratione potest, aut sine summa difficultate non potest. — Denique quod facere enititurque vir adulta aetate beneque validus potest, id a femina puerove non est aequum postulare. Immo de pueris valde cavendum, ne prius officina capiat, quam corpus, ingenium, animum satis firmaverit aetas. Erumpentes enim in pueritia vires, velut herbescentem viriditatem, agitatio praecoax elidit: qua ex re omnis est institutio puerilis interitura. Sic certa quaedam artificia minus apte conveniunt in feminas ad opera domestica natas: quae quidem opera et tinentur magnopere in muliebri genere decus, et liberorum institutioni prosperitati-

Дотычно же охороня добръ тѣлесныхъ и вишнихъ, передъ всемъ належитъ увольнити нужденныхъ работниковъ бы жестокосердія людей лакомыхъ, уживающихъ надмѣрно людей яко средства до зыску. Именно ни справедливость ни людскость не може терпѣти, абы вымагати такъ великомъ працѣ, чтобы чреземѣрною работою тупѣвъ духъ а заразомъ упадало тѣло подъ умученьемъ. Въ человекѣ, якъ цѣла его природа такъ и сила дѣятельна есть опредѣлена певными границами, но за которъ не може выйти. Векрѣдяея она вправдѣ вправою и уживаньемъ але подъ тымъ условіемъ, чтобы перерывала бы часу до часу работу и отпочивала. Належитъ отже дотычно шоденной працѣ уважати, чтобы не розтягалася на больше годинъ, якъ допускають силы. Якъже мають бути переставки до отпочинку, належитъ судити ибеля работного рода працѣ, ибеля обетавниъ часу и мѣсяца, и ибеля самого здоровья р отпочинковъ. Которъ занимаются выломуваньемъ камѣня або выкопуваньемъ желѣза, руды, або чогось иного глубоко въ земли укрытого, то трудъ такыхъ, понеже есть о много большій, а заразомъ для здоровья утяжливый, належитъ зрѣвноважити короткостію часу. Такожъ належитъ уважати на поры року: понеже не рѣдко той самъ родъ працѣ есть въ одномъ часѣ легкимъ до звесеня, въ другомъ не можна або никакимъ способомъ его звести, або лише съ дуже великою трудностію. — Наконецъ що може здѣлати и сеягнути мужичина въ вѣку дослѣомъ и сильный, того не есть слушно жадати бы женщины або дѣтей. Що больше дотычно дѣтей треба дуже не-

¹⁾ Быт. 2, 2.

que familiae naturā respondent. Universe autem statuatur, tantum esse opificibus tribuendum otii, quantum cum viribus compensetur labore consumptis; quia detritas usu vires debet cessatio restituere. In omni obligatione, quae dominis atque artificibus invicem contrahatur, haec semper aut adscripta aut tacita conditio inest, utriusque generi quiescendi ut cautum sit: neque enim honestum esset convenire secus, quia nec postulare cuiquam fas est nec spondere neglectum officiorum, quae vel Deo vel sibimetipsi hominem obstringunt.

Rem hoc loco attingimus sat magni momenti: quae recte intelligatur necesse est, in alterutram partem ne peccetur. Videlicet salarii definitur libero consensu modus: itaque dominus rei, pacta mercede persoluta, liberavisse fidem, nec ultra de bere quidquam videatur. Tunc solum fieri iniuste, si vel pretium dominus solidum, vel obligatas artifex operas reddere totas recusaret: his caussis rectum esse potestatem politicam intercedere, ut suum cuique ius incolome sit, sed praeterea nullis. — Cui argumentationi aequus rerum iudex non facile, neque in totum assentiatur, quia non est absoluta omnibus partibus: momentum quoddam rationis abest maximi ponderis. Hoc est enim operari, exercere se rerum comparandarum caussa, quae sint

рестерѣвати, чтобы не прїймался до фабрикъ скорше, ажъ лѣта достаточно скрѣплятъ тѣло, умъ и духа. Бо развивающїеся въ дитяствѣ силы, подобно якъ прозабаючу траву, нищить предчасное выселенье; и зъ той причины змаривъ бы весь розвѣй дѣтей. Такъ певнїи гдето кротїи роды працѣ менше ѳтповѣднїи суть для женщинъ сотворенныхъ до домашнаго занятїя: которе то занятїе и хоронитъ дуже въ родѣ женскѣмъ приличїе, и зъ природы ѳтповѣдае выхованью дѣтей и доброму поведженью родины. Взагалѣ же треба постановити, тѣлько ѳтпочинку дати робѣтникамъ, кѣлько потреба для ѳтзысканья працею зъужитыхъ силъ; понеже страченїи черезъ уживанье силы повиненъ ѳтпочинокъ звернути. При кождѣмъ зъобязанью до котораго працѣдавцѣ и робѣтники взаимно умовляються, есть всегда або выразне або домьслєне условїе, що застерегаются оба роды ѳтпочинку: бо не булобы честнымъ никакше умовляться, понеже никто не має права ани жадати ани ѳбщати залишенье ѳбязкѣвъ, которїи человекъ вижуть або взглядомъ Бога або взглядомъ самого себе.

На семь мѣстци порушаемо справу не малої ваги; котору треба добре зрозумѣти, чтобы ни одна ни друга сторона не була скривджена. Именно означаєся высота заплати добровольною угодою; прѣтоє по выплаченью умовленої заплати, можна уважати що працѣдавецъ довжибеть заєвоконивъ, и ничего бѣльше не виненъ. Тогда лише булобы несправедливбеть, еслибы або панъ взбороняєся дати цѣлу заплату, або робѣтникъ цѣлу умовлену роботу; и въ такихъ случачъ—но въ нїякихъ винныхъ—слушно повинна вдатися власть державнїа, чтобы кождога право було ненарушене. На той вѣвѣдъ не згодится легко и въ цѣлости той, кто справедливо рѣчи ѳбнїає, понеже не есть совершенный въ великѣмъ взглядѣ:

ad varios vitae usus, potissimumque ad tuitionem sui necessariae. In sudore vultus tui vesceris pane¹⁾. Itaque duas velut notas habet in homine labor naturā insitas, nimirum ut *personalis* sit, quia vis agens adhaeret personae, atque eius omnino est propria, a quo exercetur, et cuius est utilitati nata: deinde ut sit *necessarius*, ob hanc causam quod fructus laborum est homini opus ad vitam tuendam: vitam autem tueri ipsa rerum, cui maxime parendum, natura iubet. Iamvero si ex ea dumtaxat parte spectetur quod *personalis* est, non est dubium quin integrum opifici sit pactae mercedis angustius finire modum: quemadmodum enim operas dat ille voluntate, sic et operarum mercede vel tenui vel plane nulla contentus esse voluntate potest. Sed longe aliter iudicandum si cum ratione *personalitatis* ratio coniungitur *necessitatis*, cogitatione quidem non re ab illa separabilis. Reapse manere in vita, commune singulis officium est, cui scelus est deesse. Hinc ius rependiatarum rerum, quibus vita sustentatur, necessario nascitur: quarum rerum facultatem infimo cuique non nisi quaesita labore merces suppeditat. Esto igitur, ut opifex atque herus libere in idem placitum, ac nominatim in salarii modum consentiant: subest tamen semper aliquid ex iustitia naturali, idque libera paciscentium voluntate maius et antiquius, scilicet alendo opifici, frugi quidem et bene morato, haud impari esse mercedem oportere. Quod si necessitate opifex coactus, aut mali peioris metu permotus duriores conditionem accipiat, quae, etiamsi nolit, accipienda sit, quod a domino vel a redemptore operum imponitur, istud quidem est subire vim, cui iustitia reclamatur. — Verumtamen in his similibusque caussis, quales illae sunt in unoquoque genere artificii quotā sit elaborandum horā, quibus praesidiis valetudini

¹⁾ Gen. III, 19.

бо залишився взгляды на одну рѣчь дуже великою ваги. Працювати бо значить трудитися въ цѣли узисканья рѣчей необходимыхъ до рѣжнихъ потребъ а особливо до захованья житья. *Въ потѣ лица твоего съиси хлѣбъ твой*¹⁾. И такъ має праца якобы два свойства природою въ человекѣ вщепленїи, именно що есть *особиста*, понеже сила дѣйствующа привязана до особы, и есть цѣлковитою власностїю того, ѳтъ котораго выконуєся, и для котораго пользы зъ природы має служити; по друге, що есть *необходима* зъ той причины, що плодъ працѣ потребный есть человекѣ до захованья житья, житье же хоронити приказує самъ законъ природы, которому передовѣмъ належить повиноватися. Если отже зважася на працю лише зъ той стороны, що есть *особиста*, то нема сомнѣнїа що вольно есть робѣтникамъ означити меншу илькѣсть умовленої заплати: бо такъ якъ бивъ дає добровольно працю, такъ може добровольно бути задоволеннымъ, або меншою або цѣлкомъ нїякою заплатою за працю. Но цѣлкомъ никакше належить судити, коли съ взглядомъ на *особистѣсть* працѣ получится взглядъ на ея *необходимость*, дающїеся ѳтъ тамтого ѳтлучити въ мысли но не въ самѣй рѣчи. Дѣйстно удержуватися при житью есть общимъ ѳбязкомъ кождога, которий занедбати есть проступкомъ. Зъ того необходимо повстає право до вынайденья средствъ къ удержанью житья; а средства тїи достарчає вѣмъ найвнїшой класѣ людямъ лише узискана працею заплата. Допустѣмъ отже, що робѣтникъ и панъ добровольно соглашуются на ту саму умову а именно що до высоты заплати; но позбѣтає всегда еще что-то изъ зак. на природного, и то бѣльше и старше ѳтъ вѣльной волѣ умовляющихся, именно що заплата повинна

¹⁾ Быт. 3, 19.

maxime in officinis cavendum ne magistratus inferat sese importunius, praesertim cum adiuncta tam varia sint rerum, temporum, locorum, satius erit eas res iudicio reservare collegiorum, de quibus infra dicturi sumus, aut aliam inire viam, qua rationes mercenariorum, uti par est, salvae sint, accedente, si res postulaverit, tutela praesidioque reipublicae.

Mercedem si ferat opifex satis amplam ut ea se uxoremque et liberos tueri commodum queat, facile studebit parsimoniae, si sapit, efficietque. quod ipsa videtur natura monere, ut detractis sumptibus, aliquid etiam redundet, quo sibi liceat ad modicum censum pervenire. Neque enim efficaci ratione dirimi caussam, de qua agitur, posse vidimus, nisi hoc sumpto et constituto, ius privatorum bonorum sanctum esse oportere. Quamobrem favere huic iuri leges debent, et, quoad potest, providere ut quamplurimi ex multitudine rem habere malint. Quo facto, praeclarae utilitates consecuturæ sunt: ac primum certe aequior partitio bonorum. Vis enim commutationum civillium in duas civium classes divisit urbes, immenso inter utramque discrimine interiecto. Ex una parte factio praepotens quia praedives: quae cum operum et mercaturae universum genus sola potatur, fa-

бути не за мала для выжвляенья робѣтника, разумѣея ошадного и обычайного. Еслибы робѣтникъ принужденъ потребою, або побужденъ боязнію гѣршого зла пріймивъ тяжкій условія, которъ, хотѣбы не хотѣвъ, пріяняти мучень, понеже бѣтъ працѣданца або бѣтъ того, котрый взявъ роботу въ наемъ накладываются, то тое значить поддаться насилию, которому спротивляется справедливость. — Однако при тыхъ и подобныхъ справахъ якъ суть тѣм, кѣлько годивъ належить працювати въ кождѣмъ родѣ працѣ, якими ередствами належить стеречь здоровье особенно въ фабрикахъ, най зверхнѣе не мѣшаея неопытно, особенно що суть такъ розличні обставины рѣчей, часу и мѣстцъ; лучше буде тѣмъ справы оставити судови коллегіи, о которыхъ низше будемъ говорить, або на ишу ветувати дорогу, чтобы интересы зарѣбничковъ были якъ належатся хоронены, при покровительствѣ и помочи державы, еслибы того справа вымагала.

Если робѣтникъ побирае заплату досыть значну, такъ що изъ нея може выгѣдно удержати себе, жену и дѣти, буде певно, если есть разсудный, старатися о ошадности, и здѣлае, до чего якъ здаеся сама природа его упоминае, що по бѣтгаченію выдатковъ, такожъ что то по збѣтане, чымъ буде ему возможно прійти до мѣрного маетку. Видѣла бо мы, що тая справа о которой бесѣда, не можея розвязати уеишно, если не положится и не постановится, що право частныхъ посядостей повинно бути святымъ. Протосъ повинні закѣны тое право покровительствовати и о скѣлько бути може помагати, чтобы якъ наибѣльша часть людности стремѣла до того абы посядати маетокъ. Если то станесе, поветануть зъ того свѣтлѣи користи: а передовѣмъ певно слушнѣйшій подѣлъ добръ. Сила бо змѣнъ сосѣбныхъ подѣлила мѣста на двѣ кля-

cultatem omnem copiarum effectricem ad sua commoda ac rationes trahit, atque in ipsa administratione reipublicae non parum potest. Ex altera inops atque infirma multitudo, exulcerato animo et ad turbas semper parato. Iamvero si plebis excitetur industria in spem adipiscendi quippiam, quod solo continetur, sensim fiet ut alter ordo evadat finitimus alteri, sublato inter summas divitias summamque egestatem discrimine. — Praeterea rerum, quas terra gignit, maior est abundantia futura. Homines enim, cum se elaborare sciunt in suo, alacritatem adhibent studiumque longe maius: immo prorsus adamare terram instituent sua manu percultam, unde non alimentantantum, sed etiam quamdam copiam et sibi et suis expectant. Ista voluntatis alacritas, nemo non videt, quam valde conferat ad ubertatem fructuum, augendasque divitias civitatis. — Ex quo illud tertio loco manabit commodi, ut qua in civitate homines editi susceptique in lucem sint, ad eam facile retineantur: neque enim patriam cum externa regione commutarent, si vitae degendae tolerabilem daret patria facultatem. Non tamen ad haec commoda perveniri nisi ea conditione potest, ut privatus census ne exhauriatur immanitate tributorum et vectigalium. Ius enim possidendi privatum bona cum non sit lege hominum sed natura datum, non ipsum abolere, sed tantummodo ipsius usum temperare et cum communi bono componere auctoritas publica potest. Faciat igitur iniuste atque inhumane, si de bonis privatorum plus aequo, tributorum nomine, detraxerit.

сы гражданъ, здѣлавши дуже велику рѣжницю межи обома. Зъ одной стороны дуже сильна партія, понеже пребогата; котора овладѣвши сама одна всякимъ промысломъ и гандлемъ всею спосѣбивѣтъ до узысканья грошей для своихъ користей и интересѣвъ загортае и на саме управленье державы не мале мае влѣваніе. Зъ другой стороны убога и слаба масса народа, розъярена и всегда до розрухѣвъ готова. Еслиже возбудатся усилія народа ажъ до надѣи придбанья якогѣ земскои посядлости, помаду станесе, що одна кляса зближится до другой по усуненью рѣжницѣ межи дуже великимъ богатствомъ и крайною нуждою. — Кромѣ того буде тогды больше изобиліе плодѣвъ, которъ земля выдае. Люде бо, коли знаютъ, що працюють на своимъ, працюють съ много бѣльшою охотою и старанностію а даже впрестъ полюбують землю своєю рукою справлену, бѣтъ котрои ождають не лише поживленья, но такожъ и якогѣ-то запасау для себе и своихъ. Кождый видить, якъ дуже тая охота волѣт причинаеся до урожайности плодѣвъ и до помноженья богатства державы. — Зъ того на третѣмъ мѣстцѣ вышдыне той хосенъ, що въ которой державѣ люде уродилися и свѣтло узрѣли, легко до нея приважаются: бо немѣнялибы бѣтчины за чужину, еслибы бѣтчина дала можливе зносенного житья. Однако до тыхъ користей не можна дѣйти никакше якъ лише подѣтъ тымъ условіемъ, если маетокъ частный не вынищится надмѣрными и податками и данинами. Понсежъ право посяданья частного добра не есть дане закономъ людскимъ но природою, то не може власть публична тосежъ знести, но лише уживанье его ограничити, и съ добромъ общимъ погодити. Дѣлалабы отже власть публична несправедливо и не по людски, еслибы зъ добръ частныхъ титуломъ податковъ забирала бѣльше якъ слушно

Postremo domini ipsique opifices multum hac in caussa possunt, iis videlicet institutis, quorum ope et opportune subveniatur indigentibus, et ordo alter propius accedat ad alterum. Numeranda in hoc genere sodalitia ad suppetias mutuo ferendas: res varias, privatorum providentiâ constitutas, ad cavendum opifici itemque orbitati uxoris et liberorum, si quid subitum ingruat, si debilitas affligerit, si quid humanitas accidat: instituti patronatus pueris, puellis, adolescentibus natuque maioribus tutandis. Sed principem locum obtinent sodalitia artificum, quorum complexu fere cetera continentur. Fabrum corporatorum apud maiores nostros diu bene facta constitere. Revera non modo utilitates praeclaras artificibus, sed artibus ipsis, quod perplura monumenta testantur, decus atque incrementum peperere. Eruditiore nunc actate, moribus novis, auctis etiam rebus quas vita quotidiana desiderat, profecto sodalitia opificum flecti ad praesentem usum necesse est. Vulgo coiri eius generis societates, sive totas ex opificibus conflatas, sive ex utroque ordine mixtas, gratum est: optandum vero ut numero et actusa virtute crescant. Etsi vero de iis non semel verba fecimus, placet tamen hoc loco ostendere, eas esse valde opportunas, et iure suo coalescere: item qua illas disciplina uti, et quid agere oporteat.

Virium suarum explorata exiguitas impellit hominem atque hortatur ut opem sibi alienam velit adiungere. Sacrarum litterarum est illa sententia: *melius est duos esse simul, quam unum: habent enim emolumentum societatis suae. Si unus ceciderit, ab altero fulcietur. Vae soli: quia cum ceciderit,*

Въ концѣ працѣдавцѣ и самѣ робѣтники много могутъ въ сѣбѣ справѣ здѣлать, именно тѣми заведеніями, за которыхъ помощію и отвѣдно домогаются бѣднымъ, и одна кляса зближится до другой. Наложитъ причислѣти до того стоваришенья для удѣленья взаимной помощи: рѣшнй заведенья установленей стараньемъ частныхъ, для обезпеченья робѣтничковъ, а такожъ вдѣвъ и сирѣтъ. на несподѣваній выпады, на случай слабости и на выпадокъ смерти; заведенія для опѣки надъ хлопцами, дѣвчатами, молодежю, и для старшихъ вѣкомъ. Но головне мѣстце занимають стоваришенья ремесленничковъ, которій майже все потребности обнимають. За предковъ нашихъ долго держался добре урядженья цеховъ ремесленничихъ. Дѣйствію привели она не лише незвыклій користи для ремесленничковъ, но такожъ для самыхъ ремесель окрасу и возрастъ, що премногій памятники повѣдчають. Въ бѣльше образованѣмъ теперь вѣку, ври новыхъ звичаяхъ, при множенью потребъ выматаныхъ въ щоденномъ житью, певно належать стоваришенья робѣтничковъ до генеральныхъ потребъ застосовати. Приятно видимо, що всюды завязуютья того рода товариства, чи-то утвореній зъ самыхъ только робѣтничковъ, чи мѣшаній зъ обохъ клясъ; желательнымъ же есть, чтобы они и челомъ и дѣятельностію возрастали. А хотя о нихъ неразъ уже говорилисьмо, то однако хочемо на томъ мѣстцѣ оказати, що они суть дуже на часѣ и мають право завязоватися; дальше якъ мають уряджати и що мають дѣлати.

Пересвѣдченье о скудности своихъ власныхъ силъ побуждае и наминае человѣка, чтобы старався придбати собѣ нужну помощь. Святое письмо такъ повѣдае: *Блази два паче единого, имже есть мзда блага во трудѣ ихъ: яко аще падетса единъ отъ низъ*

*non habet sublevantem se*¹⁾. Atque illa quoque: *frater, qui adiuvatur a fratre, quasi civitas firma*²⁾. Hac homo propensione naturali sicut ad coniunctionem ducitur congregationemque civilem, sic et alias cum civibus inire societates expetit, exiguas illas quidem nec perfectas, sed societates tamen. Inter has et magnam illam societatem ob diferentes caussas proximas interest plurimum. Finis enim societati civili propositus pertinet ad universos, quoniam communi continetur bono: cuius omnes et singulos pro portione compotes esse ius est. Quare appellatur *publica* quia per eam *homines sibi invicem communicant in una republica constituenda*³⁾. Contra vero, quae in eius velut sinu iunguntur societates, privatae habentur et sunt, quia videlicet illud, quo proxime spectant, privata utilitas est, ad solos pertinens consociatos. *Privata autem societas est, quae ad aliquod negotium privatum exercendum coniungitur, sicut quod duo vel tres societatem ineunt, ut simul negotientur*⁴⁾. Nunc vero quamquam societates privatae existunt in civitate, eiusque sunt velut partes totidem, tamen universe ac per se non est in potestate reipublicae ne existant prohibere. Privatas enim societates inire concessum est homini iure naturae: est autem ad praesidium iuris naturalis instituta civitas, non ad interitum: eaque si civium coetus sociari vetuerit, plane secum pugnantia agat, propterea quod tam ipsa quam coetus privati uno hoc e principio nascuntur, quod homines sunt natura congregabiles. — Incidunt aliquando tempora cum ei generi communitatum rectum sit leges obsistere: scilicet si quidquam ex instituto persequantur, quod cum probitate,

¹⁾ Eccl. IV. 9-12.

²⁾ Prov. XVIII. 19.

³⁾ S. Thom. *Contra impugnantes Dei cultum et religionem*, cap. II.

⁴⁾ Ib.

*воздвигнетъ другій причастника своего: и горе тому единому, егда падетъ и не будетъ второго воздвигнути его*¹⁾. А такожъ и тое: *Братъ отъ брата помогаемъ, яко градъ твердъ*²⁾. Тою природною склонностію якъ человѣкъ до полученья и звязи державной приводится, такъ такожъ старався завязати съ согражданами и иний стоваришенья, вправдѣ малі и несовершеннй, но такой правдивій стоваришенья. Межи тѣми и тамтымъ великимъ стоваришеньемъ державнымъ заходитъ велика рѣшнйца задля розличія ихъ найблизшихъ цѣлей. Цѣль бо предназначена гражданскій соспѣльности обнимае всехъ, понеже она состоить въ общѣмъ добрѣ: въ котрѣмъ все и поодинокій мають право сорозмѣрно участвовать. Для того называея тая гражданска соспѣльность *публичною*, понеже черезъ то люде взаимно лучатся *къ утворенью одной всѣлбнои державы*³⁾. Противно же соспѣльности, которій якобы въ ей лонѣ лучатся, уважаются и суть частными, понеже найблизшою ихъ цѣлю есть користи частна, належача до самыхъ членѣвъ. *Частна же соспѣльность есть тая, которая завязуея до выканья якоиь sprawy приватной, такъ якъ то двоєхъ або трєхъ входять въ спѣлку, чтобы разомъ дѣло провадити*⁴⁾ Теперь же, хотя и частной соспѣльности существуютъ въ державѣ, и суть все якобы ей части, то однакъ въ загалѣ и само зъ себе не есть тое во власти державы заборонити чтобы они не существовали. Частной бо спѣлки завязувати позволено есть человѣкови правомъ природы; держава же есть установлена для защиты права природного, а не для его зни-

¹⁾ Eccl. 4. 9-10.

²⁾ Прит. 18. 19.

³⁾ св. Том. Противъ борителей богочестія, гл. 2. ⁴⁾ тамже.

cum iustitia, cum reipublicae salute aperte dissideat. Quibus in causis iure quidem potestas publica, quo minus illae coalescant, impedit: iure etiam dissolvit coalitas: summam tamen adhibeat cautionem necesse est, ne iura civium migrare videatur, neu quidquam per speciem utilitatis publicae statuatur, quod ratio non probet. Eatenus enim obtemperandum legibus, quoad cum recta ratione adeoque cum lege Dei sempiterna consentiant¹⁾.

Sodalitates varias hic reputamus animo et collegia et ordines religiosos, quos Ecclesiae auctoritas et pia christianorum voluntas genuerant: quanta vero cum salute gentis humanae, usque ad nostram memoriam historia loquitur. Societates eiusmodi, si ratio sola diiudicet, cum in ita honesta causa sint, iure naturali in ita apparet fuisse. Qua vero parte religionem attingunt, sola est Ecclesia cui iuste pareant. Non igitur in eas quicquam sibi arrogare iuris, nec eorum ad se traducere administrationem recte possunt qui praesint civitati: eas potius of-

¹⁾ *Lex humana in tantum habet rationem legis, in quantum est secundum rationem rectam, et secundum hoc manifestum est quod a lege aeterna derivatur. In quantum vero a ratione recedit, sic dicitur lex iniqua, et sic non habet rationem legis, sed magis violentiae cuiusdam.* (S. Thom. Summ. Theol. I-II, Quaest. XIII, a. III).

цены: и если бы она заборонала гражданамъ заключати сѣбѣ, то попалабы въ цѣлковиту суперечидеть сама съ собою для того, понеже такъ она сама и съ сѣбѣю частной походить, отъ одного того начала, що люди зъ природы стремятъ до стоваришенья. — Приходятъ часомъ часы, що слушнымъ есть, абы законы тавымъ стоваришеньямъ сопротивлялися: именно если тѣмъ же съ намѣренемъ стремятъ до чогого такого, що правости, справедливости и благу державы очевидно противится. Въ тыхъ случаяхъ вправдѣ публична власть справедливо заборонитъ завязанье такихъ стоваришень; правно такоже розвяже уже завязанъ: однако повинна заховати наибольшу осторожбѣ, чтобы не выдавалося що нарушае права гражданъ, и не повинна бѣдѣ позоромъ добра публичного уставляти ничъ такого, що разумъ не одобряе. О только бо належитъ повиноватися законамъ, о скѣлько соглашаются они съ правымъ разумомъ а тымъ самымъ съ вѣчнымъ закономъ Бога¹⁾.

Маемо тутъ на мысли различий братства и стоваришенья религийн и чины монашескй, который повага Церкви и побожна воля Християнъ положила; а съ якимъ пожиткомъ для рода людского, свѣдчитъ исторія ажъ по наши часы. Явнымъ есть, що такой стоваришенья послѣ суду самого разуму, понеже съ частной причины завязанья, правомъ природнымъ завязанъ збегали. Въ справахъ же дотычающихся религии, одна только Церковь есть, которой послѣ справедливости повиноватися мають. Не може отже

¹⁾ *Закономъ божественнымъ о только мае силу закона, и скѣлько есть послѣ праваго разуму, и съ того явнымъ есть, що бы походить бы законъ вѣчного. О скѣлько же бы разуму истиннаго, называеся закономъ послушнымъ, и такъ не мае знаменъ закона, но бѣльше якого-то насилья.* (S. Thom. Summ. Theol. I-II, Quaest. 13, a. 3).

ficium est reipublicae vereri, conservare, et ubi res postulaverint, iniuria prohibere. Quod tamen longe aliter fieri hoc praesertim tempore vidimus. Multis locis communitates huius generis reipublica violavit, ac multiplex quidem iniuria: cum et civilium legum nexu devinxerit, et legitimo iure personae moralis exuerit, et fortunae suam habebat Ecclesia ius, suum singuli sodales, item qui eas certae cuidam causae addixerant, et quorum essent commodo ac solatio addictae. Quamobrem tempore animo non possumus quin spoliationes eiusmodi tam iniustas ac perniciosas conqueramur, eo vel magis quod societatibus catholicorum virorum, pacatis iis quidem et in omnes partes utilibus, iter praeccludi videmus, quo tempore edicitur, utique coire in societatem per leges licere: eaque facultas large revera hominibus permittitur consilia agitanti- bus religioni simul ac reipublicae perniciosae.

Profecto consociationum diversissimarum, maxime ex opificibus, longe nunc maior, quam alias frequentia. Plures unde ortum ducant quid velint, qua grassentur via, non est huius loci quaerere. Opinio tamen est, multis confirmata rebus, praesesse ut plurimum occultiores auctores, eosdemque disciplinam adhibere non christiano nomini, non salutem civitatum consentaneam: occupataeque efficiendorum operum universitate, id agere ut qui secum consociari recusarint, luere poenas egestate cogantur. — Hoc rerum statu, alterutrum malint artifices christiani oportet, aut nomen collegiis dare, unde periculum religioni extimescendum: aut sua inter se sodalitia condere, viresque hoc

власть державна слушно присвоювати собі ніякого права до нихъ, ани забирати въ свои руки ихъ управление; протвнво есть обовязкомъ державы ихъ поважати, заховувати, и отъ кривды ибѣла потреба хоронити. Однако видимо, що цѣлкомъ инакше дѣяса особенно въ сихъ часахъ. Въ многихъ мѣстцахъ держава нарушила того рода стоваришенья, и то различными кривдами: и ственула ихъ узамъ законѣвъ цивильныхъ, и одобрила имъ законне право оубы моральныи, и ограбила ихъ маистности. До тыхъ то маистностей мала свое право Церковь, мала право свое поодинокй члены, а такоже и тѣи, который отдали ихъ на якусь певну цѣль, и тѣи для которыхъ корни и отрады назначены были. Протое не можемо повздержатися, чтобы не жаловатися на того рода несправедливй и шкѣдливй ограбленья, а то тымъ бѣльше, бо видимо що стоваришеньямъ католическихъ мужей, и то спокойнымъ и несторонно полезнымъ замыкаеся дор гу, въ томъ еамѣмъ часѣ коли голосится, що ибѣла законѣвъ вѣльно есть завязувати стоваришенья и дѣйствно вѣльнѣть тая щедро даеся людямъ маючимъ намѣренія згубный такъ для религии якъ и для державы.

Дѣйствно наибѣжнеудѣйшихъ стоваришенья особенно робѣтняковѣвъ, есть теперь о много бѣльше якъ давнѣйше. Не есть тутъ мѣстце доходить, зъ отки они въ бѣльшой части своѣй початокъ мають, що намѣряють, якою идутъ дорогою. Есть однако мнѣнне подтвержене численными доказательствами, що по бѣльшой части стоять на челѣ ихъ тайнй начальники, и що руководятся засадами несогласными съ именемъ християнскимъ, ни съ добромъ державы; и взявши въ свои руки всю роботу, до того доводить, що кто съ ними лучитися не хоче, муентъ за кару нужду терпѣти. При такомъ положенью рѣчей мають християнскй робѣтняки одно зъ двоухъ до

pacto coniungere, quo se animose queant ab illa iniusta ac non ferenda oppressione redimere. Omnino optari hoc alterum necesse esse, quam potest dubitationem apud eos habere, qui nolint summum hominis bonum in praesentissimum discrimen committere?

Valde quidem laudandi complures ex nostris, qui probe perspecto quid a se tempora postulent, experiuntur ac tentant qua ratione proletarios ad meliora adducere honestis artibus possint. Quorum patrocinio suscepto, prosperitatem augere cum domesticam tum singulorum student: item moderari cum aequitate vincula, quibus invicem artifices et domini continentur: alere et confirmare in utrisque memoriam officii atque evangelicorum custodiam praeceptorum; quae quidem praecepta, hominem ab intemperantia revocando, excedere modum vetant, personarumque et rerum dissimillimo statu harmoniam in civitate tuentur. Hac de causa unum in locum saepe convenire videmus viros egregios, quo communicent consilia invicem, viresque iungant, et quid maxime expedire videatur, consultant. Alii varium genus artificum opportuna copulare societate student; consilio ac re iuvant, opus ne desit honestum ac fructuosum, provident. Alacritatem addunt ac patrocinium impertiunt Episcopi: quorum auctoritate auspiciisque plures ex utroque ordine Cleri, quae ad excolendum animum pertinent, in consociatis sedulo curant. Denique catholici non desunt copiosis divitiis, sed mercenariorum velut consortes voluntarii, qui constituere lateque fundere grandi pecunia consociationes admittantur: quibus adiuvantibus facile opifici liceat non modo commoda praesentia, sed etiam ho-

выбору, або прилучитися до товариствъ бѣтъ которыхъ обавлятися належить небезпеченьства для религiи; або закладати особий стоваришенья, и тымъ чиномъ получить свои силы въ той цѣли, чтобы могли бодро освободитися бѣтъ того несправедливого и незыснимого утисненья. Що того другого належить доконче желати, чи можуть якимъ способомъ сомнѣватися ти, которiй не хотять найвысше добро челоуѣка на очевидне небезпеченьство наразити?

Великою похвалы достойныи суть многi изъ нашихъ, которiй познавши добре, чего бѣтъ насъ вымагають часы, доходятъ и стараются, вынайти способы, якими моглибы привести робѣтничковъ до лучшого состоянiя честными средствами. Поднявшися ихъ опѣки усилиють помножити добробытъ такъ родниъ якъ и поодинокыхъ; дальше управельнити послушности взаимныи отношенiя, которiй лучать робѣтничковъ съ панами; поддтримовати и утверждати въ однихъ и другихъ почутье обовязку и заховуванье заповѣдей евангельскихъ; которiй то заповѣди отклоняючи челоуѣка бѣтъ неводержанности, забороняють переступати границѣ, и хоронять въ державѣ согласiе посередъ наибблшихъ рѣжницъ стану и маетку. Видимо, що для того часто сходятся въ одно мѣстце мужи славныи, абы весблжно нарядитися, сполучити силы и постановити тое, що найполезнѣйшимъ выдавалобся. Другi стараются рѣжнородныхъ ремеслничковъ сполучити въ отповѣдие стоваришенья; помагаютъ словомъ и дѣломъ, и смотрять, чтобы не бракло честной и користной работы. Евскопы додають заохоты и удѣляютъ своего покровительства; и подѣ ихъ повагою и покровомъ многi зъ свѣдского и монашеского Духовенства старанно печалются для членовъ о ихъ добро духовне. Въ концi знаходятся католики, которiй маючи великiй

nestae quietis futurae fiduciam sibi labore quaerere. Tam multiplex tamque alacris industria quantum attulerit rebus communibus boni plus est cognitum, quam ut attineat dicere. Hinc iam bene de reliquo tempore sperandi auspicia sumimus, modo societates istiusmodi constanter incrementa capiant, ac prudenti temperatione constituentur. Tutetur hos respublica civium coetus iure sociatos: ne truat tamen sese in eorum intimam rationem ordinemque vitae: vitalis enim motus eieitur ab interiore principio, ac facillime sane pulsus eliditur externo.

Est profecto temperatio ac disciplina prudens ad eam rem necessaria ut consensus in agendo fiat conspiratioque voluntatum. Proinde si libera civibus coeundi facultas est, ut profecto est, ius quoque esse oportet eam libero optare disciplinam easque leges, quae maxime conducere ad id, quod propositum est, indicentur. Eam, quae memorata est temperationem disciplinamque collegiorum qualem esse in partibus suis singulis oporteat, decerni certis definitis que regulis non censemus posse, cum id potius statuendum sit ex ingenio cuiusque gentis, ex periclitatione et usu, ex genere atque efficientia operum, ex amplitudine commerciorum, aliisque rerum ac temporum adiunctis, quae sunt prudenter ponderanda. Ad summam rem quod spectat, haec tamquam lex generalis ac perpetua sancitur, ita constitui itaque gubernari opificum collegia oportere, ut instrumenta suppeditent aptissima maximeque expedita ad id, quod est propositum, quodque in eo consistit ut singuli e societate incrementum bo-

богацтва, но ставшися якобы добровольными товаришами робѣтничковъ, усилують великими капиталами засновувати и широко розпространяти стоваришенья: за помощью которыхъ може легко робѣтничъ и працею не лише теперѣшней потребности заспокоити, но такожь мати надѣю на честне утриманье въ будущей старости. Кбллько добра для загалу принесла такъ рѣжнородна и ревна дѣятельность, надто есть вѣдомо, чтобы треба еще о томъ говорить. Протое отже маемо добру надѣю на будущность, если лише того рода стоваришенья будутъ постоянно возрастати, и съ розсуднымъ умѣркованьемъ устроятися. Най держава охороняе ти правно заснованiй стоваришенья гражданъ; однако най немѣшаеся въ ихъ внутреннiй способъ и лады житья: жизненне бо движенье происходить изъ внутръ, и несомнѣнно дуже легко нпщится ударомъ изъ внѣ.

Належите устроенье и розсудна карнбеть суть дѣйствио потребнiй въ томъ дѣлѣ, чтобы въ дѣланью було согласiе и единбеть воли. Протое, если своббдно есть гражданамъ лучитися, якъ есть дѣйствио, то повиннiй мати такожь право, своббдно укладати такiй лады и такiй статута, о которыхъ судять, що можуть найлучше довести до цѣли. Яке мае бути згадане устроенье и яка карнбеть стоваришенья въ поодинокихъ ихъ частяхъ гадаемъ, що то недасться рѣшити певными и опредѣленными правилами, тое бо маесе установити радише изъ усопособленья каждого народа, зъ досвѣдченья и уживанья, зъ роду и важности працѣ, зъ розяглости торговлѣ, и зъ иншихъ обстоятельствъ рѣчей и часу, которiй належить розсудно розважити. Въ загалѣ же що до тон рѣчи, мае бути постановлене яко обще и всегдашне правило тое, що належить основувати и управляти стоваришенья робѣтничковъ такъ, чтобы достарчали якъ найдѣловѣднѣйшiй и найдѣловѣднѣйшiй сред-

porum corporis, animi, rei familiaris, quoad potest, assequantur. Perspicuum vero est, ad perfectionem pietatis et morum tamquam ad caussam praecipuam spectari oportere: eaque potissimum caussa disciplinam socialem penitus dirigendam. Secus enim degenerarent in aliam formam, eique generi collegiorum, in quibus nulla ratio religionis haberi solet, haud sane multum praestarent. Ceterum quid prosit opifici rerum copiam societate quaesisse, si ob inopiam cibi sui de salute periclitetur anima? *Quid prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patitur?*¹⁾ Hanc quidem docet Christus Dominus velut notam habendam, qua ab ethnico distinguatur homo christianus: *haec omnia gentes inquirunt.... quaerite primum regnum Dei, et iustitiam eius, et haec omnia addicientur vobis*²⁾. Sumptis igitur a Deo principiis, plurimum eruditioni religiosae tribuatur loci, ut sua singuli adversus Deum officia cognoscant: quid credere oporteat, quid sperare atque agere salutis sempiternae caussa, probe sciant: curaque praecipua adversus opinionum errores variasque corruptelas muniantur. Ad Dei cultum studiumque pietatis excitetur opifex, nominatim ad religionem dierum festorum colendam. Vereri diligereque communem omnium parentem Ecclesiam condiscat: itemque eius et obtemperare praeceptis et sacramenta frequentare, quae sunt ad expiandas animi labes sanctitatemque comparandam instrumenta divina.

Socialium legum posito in religione fundamento, primum est iter ad stabiliendas so-

¹⁾ Matth. XVI, 26.

²⁾ Matth. VI, 32-33.

ства до намѣреной цѣли, котра стоитъ въ тѣмъ, дабы поодинокіи изъ товариства осягнули о сколько можно помноженіе добръ тѣла, духа, и маетки. Явнымъ же есть, що повиннося яко головну рѣчь на взглядъ мати усовершенство въ побожности и обычаяхъ; и взглядомъ особенно на тое маеса цѣлковито управляють карнѣсть стоваришень. Иначе бо выродилибыся въ иншу форму, и булибы мало що лучший ѳтъ тыхъ стоваришень, въ котрыхъ религія цѣлкомъ неуважняеся. Впрочемъ що поможе робѣтникамъ, же черезъ стоваришенья набуде маеткомъ, а за для браку корму духовного душа що до спасенія своего буде въ въ небезпечность? *Какая бо польза человеку, аще миръ весь приобращаетъ, душу же свою отщетитъ?*¹⁾ Тое то, учить Христосъ Господь, маеса уважати яко знамя, побѣла которого ѳтробжияеся ѳтъ поганина християнинъ: *Всѣхъ сихъ язмицы ищутъ.... ищите прежде всего царствія Божія, и правды его, и сія вся приложатся вамъ*²⁾. Починаючи протое ѳтъ Бога, найперше мѣтце маеса дати образованью религіиному, чтобы всѣ познали свои обязанности къ Богу; чтобы знали добре, що належить вѣрити, чога надѣяться, и що дѣлать, для вѣчного спасенія; и чтобы были особенною старанностью скрѣпленій противъ блудныхъ мнѣній и рожныхъ пороковъ. До Богочестія и побожности належитъ робѣтника побудити, именно до религіиного святкованья дней праздничныхъ. Маеса научати почитати и любити всѣльну всѣхъ матеръ Церковъ; такожъ и слухати ея заповѣдей и учащати до святыхъ тайнъ, которіи суть божественными средствами до очищенья сквернъ души и до осягненья святости.

Положивши основу статутѣвъ стоваришень въ религію, приѣде легко уста-

¹⁾ Mat. 16, 26.

²⁾ Mat. 6, 32-33.

ciorum rationes mutuas, ut convictus quietus ac res florentes consequantur. Munia sodalitatium dispartienda sunt ad communes rationes accommodatae, atque ita quidem ut consensus ne minuat dissimilitudo. Officia partiri intelligenter, perspicueque definiri, plurimum ob hanc caussam interest, ne cui fiat iniuria. Commune administratur integre, ut ex indigentia singulorum praefiniatur oportulandi modus: iura officiaque dominorum cum iuribus officiisque opificum apte conveniant. Si qui ex alterutro ordine violatum se ulla re putarit, nihil optandum magis, quam adesse eiusdem corporis viros prudentes atque integros, quorum arbitrio litem dirimi leges ipsae sociales iubeant. Illud quoque magnopere providendum ut copia operis nullo tempore deficiat opificem, utque vectigal suppeditet, unde necessitati singulorum subveniatur nec solum in subitit ac fortuitis industriae casibus, sed etiam cum valetudo, aut senectus, aut infortunium quemquam oppressit. — His legibus, si modo voluntate accipiantur, satis erit tenuiorum commodis ac saluti consultum: sociationes autem catholicorum non minime ad prosperitatem momenti in civitate sunt habiturae. Ex eventis praeteritis non temere providemus futura. Truditur enim aetas aetate, sed rerum gestarum mirae sunt similitudines, quia reguntur providentia Dei, qui continuationem seriemque rerum ad eam caussam moderatur ac fiectit, quam sibi in procreatione generis humani praestituit. — Christianis in prisca Ecclesiae adolescentis aetate probro datum accepimus, quod maxima pars stipe precaria aut opere faciendo victitarent. Sed destituti ab opibus potentiaque, pervicere tamen ut gratiam sibi locupletium, ac patrocinium potentium adungerent. Cernere licebat impigros, laboriosos, pacificos, iustitiae maximeque caritatis in exemplum retinentes. Ad eiusmodi vitae morumque spectaculum, evanuit omnis praeiudicata opinio, obrectatio

новити взаимній ѳтношенья членѣвъ такъ, чтобы осягнули спокойнѣе сожитье и добробытъ. Обязанки стоваришенья належитъ подѣлити ѳтновѣдно до всѣльныхъ потребъ, и то такъ чтобы нерѣвнѣсть не нарушила согласія. Належитъ особенно за для того поводу обязанности розсудно роздѣляти, и докладно означити, чтобы никому не сталася кривда. Всѣльнымъ маеткомъ належитъ совѣтно завѣдовати, чтобы ведля потребъ поодинокихъ членѣвъ опредѣлялася высота вспомоганья; права и обязанности членѣвъ мають ѳтновѣдно годитися съ правами и обязанками робѣтничѣвъ. Еслибы кто изъ одной або другой класы уважавъ себе чимъ покривдженымъ, то дуже желательнымъ есть, чтобы были тогоже стоваришенья мужи розсудній и правій, котрыхъ судомъ саміи уставы стоваришенья приказалибы рѣшати спѣрь. Такожъ на тое належитъ дуже смотрѣти, чтобы не браковало николи робѣтничѣвъ способности до працѣ, и чтобы были достаточній доходы, зъ котрыхъ мажнабы поодинокимъ въ потребѣ помагати, не лише въ наглыхъ и случайныхъ припадкахъ зарѣбкованья, но такожъ въ случаяхъ слабости або старости, або якого нещастья. — Тыми постановленьями, если лише охотно будуть перестерѣганій, достаточно зарадитися потребамъ и добру убожшихъ; стоваришенья же католикѣвъ будутъ мали не малу вагу для добробыту въ державѣ. Зъ провизствій минувшихъ не безъ подставы заключаемо на будущность. Вътъ бо иде за вѣкомъ, но провизствій неторичныхъ дивне есть подобіе, понеже управляются провидѣніемъ Бога, который продовженье и порядокъ рѣчей устроюе и накланье до той цѣли, котору поставивъ собѣ при сотворенью рода людского. — Знаемо, що Християнамъ въ першихъ вѣкахъ взрослоающей Церкви въ ганьбу вмѣняли, що найбільша ихъ часть живи-

obmutuit malevolorum, atque inveteratae superstitionis commenta veritati christianae paulatim cessere. — De statu opificum certatur in praesens: quae certatio ratione dirimatur an secus, plurimum interest republicae in utramque partem. Ratione autem facile dirimetur ab artificibus christianis, si societate coniuncti ac prudentibus auctoribus usi, viam inierint eandem, quam patres ac maiores singulari cum salute et sua et publica tenuerunt. Etenim quantumvis magna in homine vis opinionum praedictarum cupiditatumque sit, tamen nisi sensum honesti prava voluntas obstupefecerit, futura est benevolentia civium in eos sponte propensior, quos industrios ac modestos cognoverint, quos aequitatem lucro religionem officii rebus omnibus constiterit antepone. Ex quo illud etiam consequetur commodi, quod spes et facultas sanitatis non minima suppeditabitur opificibus iis, qui vel omnino despecta fide christiana, vel alienis a professione moribus vivant. Isti quidem se plerumque intelligunt falsa spe simulataque rerum specie deceptos. Sentiunt enim, sese apud cupidos dominos valde inhumane tractari, nec fieri fere plus quam quantum pariant operando lucris: quibus autem sodalitatibus implicati sunt, in iis pro caritate atque amore intestinas discordias existere, petulantis atque incredulae paupertatis perpetuas comites. Fracto animo, extenuato corpore, quam valde se multi velent e servitute tam humili vindicare: nec tamen audent, seu quod hominum pudor, seu metus inopiae prohibeat. Iamvero his omnibus mirum quantum prodesse ad salutem collegia catholicorum possunt, si haesitantes ad sinum suum, expediendis difficultatibus, invitarint, si resipiscentes in fidem tutelamque suam acciperint.

лась зъ милостивѣ, або зъ працѣ рукъ. Но позбавленій маєтку и значеня, докнали однако, що зъєднали собѣ ласку маєтнихъ и покровительство могучихъ. Оказовалися они прилѣжными, працѣвными, мирными и держачимися въ примѣръ другимъ, постоянно справедливости, особливоже любви. На видъ такого життя и обычаєвъ, уступило всяке упередженье, замовкли клеветы нежичливыхъ, и уроеня застарѣлого идолопоклонства уступили поволи передъ правдою христіанскою. — Теперь ведєся спѣръ о станѣ робѣтничѣмъ; чи той спѣръ розумно рѣшится чи нѣ въ кождѣмъ разѣ много дуже на тѣмъ залежить державѣ. Розумно же безъ трудноєти бнѣ рѣшится бѣтъ робѣтничѣвъ христіанскихъ, если они полученій въ стоваришенья, и маючи мудрыхъ провѣдничѣвъ вступать на ту саму дорогу, которой держалися отци и предки ихъ съ особенною користию своею и публичною. Бо хотяя велика єсть въ челоувѣцѣ сила упередженя и пожадливѣостей, однако сели зла воля не приглушить чувство честности, то буде благоеклонность гражданъ сама зъ себе прихильнѣйшою для тыхъ, которыхъ пѣзнають прилѣжныхъ и умѣркованыхъ, и о которыхъ пересѣдчатся, що они выше ставятъ слушность якъ зыскъ, святѣсть обовязку но надъ всѣ рѣчи. А зъ того повстане и тая користь, що подана буде не мала надѣя и способность до навернення на добру дорогу тыхъ робѣтничѣвъ, который жиютъ або цѣлкомъ не зважаючи на вѣру христіанску, або въ обычалхъ съ вѣрою незгѣдныхъ. Тѣи то найчастѣйше видять, що они сѣуть ошуканій фалшивѣю надѣєю и ложнымъ представленьемъ рѣчей. Чувствуютъ бо, що лакомїи паны съ ними дуже не по людски обходатся, и лишь только ихъ цѣнятъ, кѣлько имъ зыску працею приносятъ; а що въ стоваришеньяхъ въ которой замотанїи сѣуть, вмѣсто

любви и привязаня сѣуть внутреннїи незгоды, безустанныи товариши бутного и невѣрного убоженства. Зломанїи на духу, ослабленїи на тѣлѣ, якъ дуже хотѣлибы многїи выдѣбутися изъ такъ понижаящюи неволѣ: но не смѣють, понеже або вѣстыдъ передъ людями, або боязнь недостатку стоить на перешкодѣ. Отже тымъ всѣмъ незвычайно много можуть причинитися до ихъ ратованя стоваришеня католикѣвъ, если колибающихся, для усуненя недолѣ, запросятъ до своего кружка и если опамятавшихся приймутъ пѣдъ свою охорону и опѣку.

Ото маєте Почтеннїи Братья выказане кто и якимъ способомъ має дѣлати въ тѣи дуже труднѣи справѣ. Каждому треба взятися до своего дѣла, и то якъ найскорше, чтобы черезъ проволоку въ дѣченю, такъ великои ваги зло несталось невылѣчимымъ. Управитель державъ най запобѣгають законами и уставами; най памятають на свои обовязки маєтнїи и працѣдавцѣ; най розумно услужуются робѣтнички о которыхъ сѣудьбу разходитесь; а понеже, якъ на початку еказалисьмо, сама только религїя може выкоренити зло, для того най всѣ памятають, що передъ всѣмъ належить привернути обычай христіанскїи, безъ которыхъ тѣи самїи оружїя прозорности, который наибѣльше способными уважаются, мало що помогчи змогутъ. — Дотычно Церкви, то она николи и нїякимъ способомъ не буде бѣтягаться съ своимъ содѣйствїемъ, и о тѣлѣ больше принесєе помочи, о кѣлько бѣльшу свободу въ дѣланю буде мати; а тое именно най зрозумѣють тѣи, которыхъ обовязкомъ єсть бѣати о добру публичне. Священнослужитель най напружать всѣ свои силы и доложатъ ревности и за проводомъ вашои, Почтеннїи Братья, поваги и примѣру най не устають приводити въ память людямъ всѣхъ станѣвъ

Habetis, Venerabiles Fratres, quos et qua ratione elaborare in causa perdifficili necesse sit. — Accingendum ad suas cuique partes, et maturime quidem, ne tantae iam molis incommodum fiat insanabilis cunctatione medicinae. Adhibeant legum institutorumque providentiam, qui gerunt republicas: sua meminerint officia locupletes et domini: enitantur ratione, quorum res agitur, proletarii: cumque religio, ut initio diximus, malum pellere funditus sola possit, illud repentem universi, in primis instaurari mores christianos oportere, sine quibus ea ipsa arma prudentiae, quae maxime putantur idonea, parum sunt ad salutem valitura. — Ad Ecclesiam quod spectat, desiderari operam suam nullo tempore nulloque modo sinet, tanto plus allatura adiumenti, quanto sibi maior in agendo libertas contigerit: idque nominatim intelligant, quorum munus est saluti publicae consulere. Intendant omnes animi industriaeque vires ministri sacerdotum: vobisque, Venerabiles Fratres, auctoritate praecipientibus et exemplo, sumpta ex evangelio documenta vitae hominibus ex omni ordine inculcare ne desinant: omni qua possunt ope pro salute populorum contendant, potissimumque studeant et tueri in se, et excitare in aliis, summis iuxta at-

que infimis, omnium dominam ac reginam virtutum, caritatem. Optata quippe salus expectanda praecipue est ex magna effusione caritatis: christianae caritatis intelligimus, quae totius Evangelii compendiaria lex est, quaeque semetipsam pro aliorum commodis semper devovere parata, contra saeculi insolentiam atque immoderatum amorem sui certissima est homini antidotus: cuius virtutis partes ac lineamenta divina Paulus Apostolus iis verbis expressit: *Caritas patiens est, benigna est: non quaerit quae sua sunt: omnia suffert: omnia sustinet*¹⁾.

Divinorum munerum auspiciem ac benevolentiae Nostrae testem vobis singulis, Venerabiles Fratres, et Clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter in Domino impartimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XV. Maii An. MDCCCXCI, Pontificatus Nostri Decimoquarto.

LEO PP. XIII.

Вопросъ социальный займае особенно въ теперѣшномъ часѣ всѣхъ умы — всѣ стараются той вопросъ розвязати, чтобы найти средство до поддвигненья зъ нужды стану робѣтничого, который дѣйстно стогне подѣ тягаромъ щоденной тяжкой працѣ, но при тѣмъ всѣмъ неразъ не мае и найпотребнѣйшого до удержанья житья. — Розличнй люде предкладають и розличнй средства до зарадженья злу; но коли однй зъ нихъ подаютъ средства менше отвѣтнй и неуспѣшнй, радятъ другй безбожного духа люде не тѣлько цѣлкомъ безуспѣшнй но и христіанскѣй вѣрѣ и закону Божому природному впрость противнй средства, которыхъ ужитье мусѣлобы вывернути весь соплдннй порядокъ, збурити цѣлй державы и нанести всѣмъ людемъ най-

¹⁾ I. Corinth. XIII, 4-7.

науки житья взятй зъ Евангелія; най стараются всею можливою силою о спасеніе народѣвъ, а наибѣльше най услужють и хоронити въ собѣ, и взбуджати въ другихъ, такъ въ найвысшихъ якъ и найнизнихъ, госпожу и царицу всѣхъ честнотъ, любовь. Желаемый бо ратунокъ належить выждати передовѣмъ изъ обильной любви; а розумѣмо тутъ любви христіанскон, въ котрѣй мѣститса коротко весь законъ Евангелія, и котора всегда готова посвятити себе для добра другихъ, есть наипевнѣйшимъ для челоувѣка лѣкомъ противъ гордости вѣка сего и неумѣреного самолюбья; которой то частнй дѣйствія честноты и божественнй черты Апостоль Навель сими словами выразивъ: *Любы долго терпимъ, милосердствуемъ, не ищемъ своихъ си, еса уповаемъ, еса терпимъ*¹⁾.

Въ залогъ божественныхъ дарѣвъ и въ свѣдоцтво Нашого благоволенія удѣляемъ о Господѣ въ повадй любви всѣмъ Вамъ Почтеннй Братья, и Клірови, и народови вашему Апостольске благословеніе.

Дано въ Римѣ при св. Петрѣ дня 15. Мая року 1891. Папства Нашого чотыринадцатого.

ЛЕВЪ III. XIII.

бѣльшй несчастья. — Къ сожалѣнію многй, особенно зъ темныхъ масѣ народа, даютъ послухъ тымъ безбожнымъ радамъ соціалистѣвъ и комунистѣвъ — а такъ попадаючи въ ихъ дѣявольскй сѣти, запропащаютъ свое благо туземне и вѣчне. —

Въ тѣмъ то небезпечномъ положенью народѣвъ и можна сказати цѣлого роду людского, подиѣсь свѣй голосъ о добро вѣрнхъ всегда печальный Намѣстникъ Христовъ и найвысшй управитель св. Церквы Христовой святѣйшй Отецъ Нашъ Левъ XIII Папа Римскй въ высше наведенѣмъ Посланію своемъ, въ котромъ розвязуе сей вопросъ соціальный и подае средства до усуненья зла. — Посланіе тое здобуло собѣ всесвѣтну славу, не тѣлько межн вѣрными сынами св. Церквы Христовой, но и межн инновѣрцами, который подивляють въ немъ глубоке знанье потребъ клясы робѣтничон якъ и быстроумне и всесторонне розбранье того вопроса. — И дѣйстно свѣтле и славне тое Посланіе! — оно бо подае намъ на вѣрѣ Христовѣй и на природномъ законѣ Божѣмъ основанй неоспоримй правила, якими въ розвязанью того вопроса руководитса маемъ, и наводитъ певнй и безсомнѣнно успѣшнй средства, которыми едино зарадита дастса теперѣшному злу, якъ и грозячѣй опасности. —

Протое поручаемо якъ найгорячѣйше всѣмъ Вч. Священникамъ, щобы Посланіе тое съ всякою увагою ѳчитали, зъ него яко изъ чистого жерела и сокровища св. Церквы Христовой науку черпали, и не тѣлько самй перенялися засадами тамъ наведенными, но и при кождѣй способности поучали и наклоняли вѣрнхъ, щобы тѣже лише такими засадами руководилися и пѣсля стану своего и обстоятельствъ всѣми силами до успѣшного розвязанья того соціального вопроса причинялися; а тогда безъ сомнѣнія усунесе всяке зло, завятае загальнй добробытъ и родъ людскй дѣйде до туземного и вѣчного блага.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Лѣвѣвъ, дня 3. Студня 1891.

Ч. 81.

Ч. 795/орд. — Власти Епископамъ удѣленй що до призволенья продаж, обтяженья и довшого вынайму дѣбрь монашескихъ.

Св. Отецъ продолживъ на дальшихъ 10 лѣтъ слѣдуючй, впередъ вже Епископамъ Австрійской державы удѣленй власти що до призволенья, обтяженья и довшого вынайму дѣбрь монашескихъ — симъ, посредствомъ Вѣденской Нунціатуры сообщенымъ письмомъ:

Leo PP. XIII. Ad futuram rei memoriam.

Facultates de regularium bonis in Austriaco Imperio positis alienandis, deque oneribus imponendis super iisdem bonis, quas ad supremum Apostolatus officium. Divinae Providentiae consilio eveci ex similibus Nostris Litteris die XVI mensis Septembris anno MDCCCLXXX datis ad decennium

¹⁾ Кор. 13, 4-7.

profuturum, nunc omnibus hac de re inspectis, perpensisque, opportunum ducimus in aliud tempus prorogare. Quapropter motu proprio, certa scientia, ac matura deliberatione Nostra Apostolicae Sedis Nuntio apud Carissimum in Christo Filium Nostrum Austriam Imperatorem Bohemiae et Hungariae Regem Apostolicum pro tempore existentem, vel ei qui ejusdem Nuntii vices pro tempore gerat, nec non Archiepiscopis, atque Episcopis et Praesulibus, ut vocant, nullius dioecesis in universa memorati Imperatoris Austriae ditione existentibus, iis tamen exceptis bonis, si qua in provinciis, Italicis consistant, nec non Episcopo Wratislaviensi pro parte ejusdem dioecesis, quae in imperio Austriaco comprehenditur, ad aliud decennium a novissimo postremae prorogationis die computandum Facimus facultatem cuique in sua dioecesi concedendi facultates sequentibus articulis comprehensas = I^o = Alienandi bona regularium ordinum usque ad summam Florenorum octo millium monetae Austriacae, sive stabilia ea bona sint, sive in publicis nominibus consistant, adjecta tamen conditione ut pretium ex alienatione perceptum in aliorum bonorum stabilium seu censuum acquisitionem convertatur, iisque deficientibus, pretium ipsum alia ratione fructuose, ac secure collocetur, exclusa qualibet negotiatione per sacros canones ecclesiasticis viris interdicta = II° = Imponendi bonis regularium onera, quae non excedant summam Florenorum duodecim millium rationem tamen ac terminum praefiniendo, quod aes alienum dissolvatur. Quod si necessariae instaurationes ac amelioramenta in aliquo regularium fundo occurrant, neque aes alienum contrahi, et non nisi per alicujus boni ad eosdem regulares pertinentis venditionem necessitati provideri queat, hoc in casu concedendi Facultatem perficiendi venditionem cum conditione, ut, si ex pretio percepto pars supersit, eadem fructuose collocetur rationibus superius expositis. Quod si vendenda bona sint, vel onera iisdem imponenda, quae pretium excedant superius definitum, eo in casu regulares suas deferre preces debent vel directe ad S. Sedem, vel ad Nuntium Apostolicum, cui proinde facultatem facimus petitam veniam concedendi, si hoc in domino expedire judicaverit = III° = Firmis manentibus ordinariis facultatibus causarum piarum pro ineundis locationibus et conductionibus ad triennium concedendi facultatem locationes et conductiones ipsas ineundi ad quindecim annos, servatis quod ad reliqua canonicis praescriptionibus. Ad vitandos autem abusus nonnullos, et obsecundandum aliqua ratione consuetudini quae in Austriaco imperio invaluit, ut bonorum ecclesiasticorum possessores, a respectivis conductoribus redditus, seu praestationes accipiant, facultatem concedendi redditus ipsos, seu praestationes percipiendi in antecessum ita tamen, ut illae quoad fundos urbanos non excedant summam, quae in semestri spatium a conductore persolvenda sit; quod vero spectat ad bona rustica, dummodo summam non praetergrediatur, quae a conductore per anni spatium persolvatur = IV = In casibus urgentis necessitatis atque utilitatis religiosae Familiae in quibus ad alienationem seu onerum impositionem sine mora deveniendum sit, facultatem largimur absque praefinitae pecuniae summa alienationem perficiendi, vel aes alienum contrahendi, ea tamen adjecta conditione, ut in posterum ea de

re ad Nuntium Apostolicum, sive directe ad Sanctam Sedem singillatim accurateque referatur. Porro in omnibus et singulis casibus integram semper esse volumus facultatem postulationes ad Apostolicam Sedem directe deferendi. Volumus praeterea, ut in singulis hujusmodi concessionum casibus sive ab Apostolico Nuntio, sive ab Antistitibus dioecesanis Superiori locali et respectivum, Capitulum religiosae familiae audiat, atque canonicae praescriptiones accurate serventur, ac praesertim Constitutio fel. me. Pauli II Praedris Nostri, quae incipit „Cum in omnibus“ edita die XI Maii MCDLXV, ac proinde in omnibus et singulis facultatibus, seu concessionibus volumus et mandamus, ut pateat, ac probata sit religiosae familiae necessitas vel utilitas, eumque in finem in singulis item casibus non modo Superiori locali et respectivi Capituli consilium, ut supra dictum est, audiat, verum etiam honesti nominis et probati iudicii viri antea consulantur. Praecipimus denique, ut in omnibus et singulis actis venditionis seu alienationis, et onerum impositionis, atque etiam locationis ad annos quindecim mentio expresse fiat facultatis ab Apostolica Sede concessae. Haec volumus jubemus, mandamus, non obstantibus Pauli II Praedecessoris Nostri aliorumque Praedecessorum Nostrorum de rebus Ecclesiae non alienandis, aliisque Constitutionibus et Ordinacionibus speciali licet mentione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die I Septembris MDCCCLXXXI. Pontificatus Nostri Anno Decimo Quarto. — Loco † sigilli.—Pro domino Card. Ledochowski, T. Archiepiscopus Seleuc Subst. Concordat cum Originali quod in tabulario S. Nuntiaturae Apostolicae asservatur. In quorum fidem etc. Vindobonae die 11 Septembris 1891. Archiepiscopus Nicaenus Nuntius Apostolicus.

Отъ Митрополитального Оудинаріята.

Львѣвъ, дня 17. Жовтня 1891.

Ч. 82.

Ч. 8394.—Възвѣщаются Вч. ОО. Парохи до безпроводочного зарядженья складки на будову церкви св. Іоакима въ Римѣ.

Понеже доси ще не всѣ Вч. ОО. Парохи повиновалися здѣшному приказови въ 5. Студня 1890 Ч. 998/орд. и въ 20. Цвѣтня 1891 Ч. 385/орд. (Вѣдомости р. 1890 ст. 214 и р. 1891 ст. 79) що до зарядженья складки на церковь св. Іоакима въ Римѣ: ддятого възвѣщаются ще разъ тѣмъ, котрѣ ще того не зрѣли, щобы въ найблизшу отвѣтну недѣлю або свято складку тую на безпосредственно слѣдуючу недѣлю или свято заповѣли, а потому въ самъ день складки заповѣдженъе поновили и складку перевели.

Ходить тутъ, якъ вже въ наведеньхъ розпорядженьхъ сказано о исполненіе великого желанія св. Отца въ интересѣ вѣры Христовой для мѣста Рима и тымсамымъ посредственно для всей Церкви святой; а при тѣмъ такожь достойный тымъ способомъ даръ ко почтенію 50-лѣтнего юбилея Епи-

скопства св. Отца нашего такъ якъ и церковь тая пѣдъ возваніемъ первого Патрона св. Отца т. е. св. Іоакима мае посвятитися. А понеже юбилей той припадае вже въ р. 1893, и гроши на будову той церкви мусятъ много напередъ пѣслатися, щобы будова тая хоть въ найважнѣйшій части була на р. 1893 вже выконана, длятого мають Вч. ОО. Парохи збраний грошій безъ от-волочно до Митр. Консисторіи ѳтемлати.

Отъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 23. Листопада 1891.

Ч. 83.

Ч. 9080 — Рекольекція духовнй для Священникѣвъ въ монастыри ОО. Василіанъ въ Жолкѣвѣ.

Товариство св. Ап. Павла рѣшило устроити рекольекціи духовнй для Священникѣвъ нашихъ въ монастыри Василіанскѣмъ въ Жолкѣвѣ на дняхъ 29. 30. и 31. Студія с. р.; и упрашае Вч. Отцѣвъ, хотячихъ взяти въ нихъ удѣлъ, щобы повѣдомили хоть кѣлька дней напередъ Выдѣлъ товариства (пѣдъ адресою предѣдателя Впр. о. крыл. Льва Туркевича въ Львовѣ), и по евен-туальнѣмъ отриманью ѳтповѣди явилися вже 28. Студія вечеромъ въ Жолкѣвѣ въ монастыри, где за дуже умѣркованымъ вынагородженемъ получаютъ цѣлковите удержанье.

При сей способности не може Митр. Ординаріятъ залишити, щобы не препоручити якъ найгорячѣйше всѣмъ Священникамъ а передовсѣмъ Душ-пастырямъ, абы старалися ѳтправити щорочно або хоть що 2 роки такій ду-ховнй упражненія, котрй суть средствомъ найдѣльнѣйшимъ и майже необхо-димымъ, щобы мы удержовалися належито не лишъ въ ласцѣ Божій вообще но и особенно въ тѣмъ совершенствѣ, котре станъ священнической конечно wymagaе, и въ ревности службы душпастырской. Впрочѣмъ skutокъ такихъ упражненій есть такъ добрый и пожеланный, що его словами выповѣсти майже не возможно, але ажъ въ самѣмъ дѣлѣ пѣзнатися дастъ такъ що того, кто разъ ѳтбувъ съ належитымъ успособленемъ упражненія такій, вже не треба буде до нихъ заохочувати, но въ будуще бнъ самъ буде ихъ жадати. Длятого надѣся Митр. Ординаріятъ, що всѣ Вч. Священники АЕпархіальнй, котрй лишъ змогутъ, схотятъ удѣлъ взяти въ оголошенныхъ рекольекціяхъ ду-ховныхъ.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 5. Студія 1891.

Ч. 84.

Ч. 4270 — Вкладаея на совѣтъ Вч. Священства: 1) причинитися до розвою Товариства св. Ап. Павла; и 2) до поддержанія народно-религіиной часописи „Посланикъ.“

Великимъ и головнымъ обовязкомъ Вч. Священникѣвъ, котрыхъ Г. Богъ цѣлкомъ опобнымъ способомъ покликавъ до службы Своєї, есть: причинитися всякимъ возможнымъ сеособомъ до славы Божой и спасенія вѣчного людей, заслуженого неарвноною цѣбною цѣлковитой ѳѣры самого Г. Бога за насъ; и зъ того, якъ мы выповняемъ той наибблѣйшій обовязокъ, зъ котрымъ пѣно иного въ свѣтѣ зрѣвнатися не може, будемъ мусѣли здати строгій и стра-шный рахунокъ на судѣ Божѣмъ. Огноско отже до того обовязку и съ пок-ликомъ на отвѣчательность на судѣ Божѣмъ Митрон. Ординаріятъ вкладае на совѣсть всего Вч. Священства АЕпархіального:

Щобы причинитися до розвою Товариства св. Ап. Павла, котрого го-ловною задачею суть рекольекціи для Священникѣвъ и мисіи для на-рода; затѣмъ власне двѣ такй рѣчи, котрй такъ якъ жадній иншй, способнй суть поспѣшествовати спасенію самыхъ Священникѣвъ и всего вѣрного на-рода ѳтъ Господа намъ врученого. Длятого Митрон. Ординаріятъ взымае Вч. Священникѣвъ Архіепархіальныхъ, щобы всѣ—такъ якъ тое въ имени всего Клира ѳтпоручники синодальной одногласно заявили — вписалися въ члены тогожь, ѳтъ всѣхъ трехъ Ординаріятѣвъ нашихъ затвержденного и похваленого Товариства; щобы такъ соединеными силами дѣяти для славы Божой и спа-сенія людей того, чого каждый самъ особно здѣлати не мѣгбы.—Рѣчна вклад-ка выносить 1 зр. и маея присылати на руки предѣдателя Товариства, ВЦр Крылошанина Льва Туркевича во Львовѣ. — Дальше

2) звертае Митрон. Ординаріятъ увару Вч. Клира на доконечный обовязокъ, противо дѣланья злымъ часописямъ и помаганья добрымъ Митр. Ординаріятъ споводованый превеликовъ важностевъ той рѣчи для спасенія Вѣрныхъ, котру то важность и св. Отецъ часто и добытно пѣдносивъ; и на-мятаючу на страшну отвѣчательность нашу, если зъ нашего недбалства таке велике зло розширится, яке творять безвѣрнй часописи на погибель душъ намъ вѣрныхъ: завзымае всѣхъ Вч. Священникѣвъ и вкладае имъ тое на совѣсть, щобы употребили найусѣпнѣйшого средства въ той дѣли черезъ пѣдтримованье единой теперь у насъ доброй религіино-народной часописи „Посланикъ“, предплачаючи ю такъ самй, якъ и влияючи по возможности, щобы читальнй або братства и поодинокй вѣрнй туюжь предплачовали. И то взымаются всѣ Вч. Священники до предлаты або хоть писемного въ тѣмъ дѣлѣ заявленья заразы теперь на початку нового року; понеже влас-не ѳтъ того може залежати дальшій бытъ той часописи. Рѣчна пренумерата стоить 2 зр., пѣврочна 1 зр., четверточна 50 кр.; адресъ есть: Вч. Редакція Посланика, Лапшинъ п. Бережаны.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 9. Студія 1891.

Ч. 85.

Ч. 9205. — Пригадуєся розпоряджена ђть св. Отца щорочна складка на Богоявленіе.

Пригадуєся Вч. Священству, що св. Отець розпорядивъ щорочну складку якъ въ пятокъ великій на мисіи землѣ святой, такъ въ празникъ Богоявленія на мисіи и знесенє неволѣ въ Африцѣ (Вѣдомости р. 1890 — Ч. XV—78, стор. 205—209). Складка тая мае, якъ всегда, въ найблизшу попереджаючу недѣлю або свято оголоситися, и въ самъ означеный день по повнѣбмъ оголошеню збиратися; а збраній гроши належить безпроволочно до Митроп. Консистеріи ђдослати, щобы для свого назначенья ђдданій ђбстали.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѡвъ, дня 9. Студня 1891.

Ч. 86.

Ч. 9276. — Взываюєся ВСЧ. Уряды декан. до заподанья впрость Всесв. Епископ. Консистеріи въ Станиславѡвъ майдалше до кѡнца Студня с. р. выказа свящ. вѡвъ и сирѡтъ тамошной Епархіи.

Вслѣдствіе дописи Станиславѡвской Консистеріи зъ д. 7. т. м. Ч. 4282 взываюєся тіи Вч. Уряды декан., которіи дотеперь еще не предложили поманутѡй Консистеріи жиющій въ ихъ деканатахъ свящ. вѡвы и сироты изъ Епархіи Станиславѡвской къ надѣленю запомогою звычайною изъ фонда вдовичо-сирот. Епархіального за р. 1891 щобы тое-же зѣдали конечно еще до кѡнца того мѣсяца и р.

Ѡтъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѡвъ, дня 9. Студня 1891.

Ч. 87.

Обвѣщенья конкурсовѡй.

I.

Розписуєся на конкурсъ съ речинцемъ до дня 16. Сѣчня 1892. слѣдуюча парохія :

Ч. 8677. Кокошинцѣ деканата Скалатского, наданья приватного.

Ѡтъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѡвъ, дня 21. Листопада 1891.

II.

Ч. 9067. Розписуєся на конкурсъ одна стипендія им. св. Георгія въ рѣчнѡй квѡтѣ 100 злр.

Въ цѣли наданья одной стипендіи имени св. Георгія для слушателѣвъ права назначеной въ рѣчнѡй квѡтѣ 100 зр. ав. в. начавши ђтъ 1-го курсу школьного року 1891/92 розписуєся конкурсъ съ речинцемъ до дня 15. Сѣчня 1892.

Кандидаты должніи выказатися:

1) що походять ђтъ отца руской народности и суть гр. кат. вѣроисповѣданья,

2) що суть убогими,

3) що окѡнчили гимназію съ дуже добрымъ успѣхомъ.

Сыны гр. кат. жителѣвъ Дрогобыцкихъ при другихъ рѡвныхъ обстоятельствохъ мають первенство.

Академики побираючій тую стипендію мають выказатися, що слухають или уже слухали выкладѡвъ руского языка и руской литературы.

Просьбы о тію стипендію заосмотреній отвѣтными свѣдоцтвами должніи въ высше означенѡмъ речинци посредствомъ правничого выдѣла ввестися до Львѡвской гр. к. Митроп. Консистеріи.

Ѡтъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѡвъ, дня 5. Студня 1891.

ХРОНИКА.

УМѢЩЕНЬЯ.

а) Завѣдательства получили 00.:

- Ч. 8434. Климентій Слюзаръ сотр. Скалата въ Кокошвицахъ,
 Ч. 8757. Евгенийъ Купчинскій завѣд. Оглядова въ Грымадовѣ,
 Ч. 8797. Петръ Соловѣй сотр. Тейсарова въ Межарѣчи,
 Ч. 8872. Михайлъ Студинскій сотр. Бурштына въ Демяновѣ,
 Ч. 9185. Григорій Дычковскій сотр. Понаковичъ мал. въ Плотычи,
 Ч. 9186. Влад. Чешль сотр. Лошняки въ Оглядѣвѣ.

б) Сотрудничество получилъ 0.:

- Ч. 8953. Аполонъ Крэхмалюкъ сотр. Лубянокъ въ Конюховѣ.

Введеніи 00.:

- Ч. 8826. Климентій Слюзаръ въ завѣд. Кокошинець,
 Ч. 8875. Северинъ Левицкій въ завѣд. Фардеевки,
 Ч. 8933. Евлевій Павлусевичъ въ завѣд. Рокитна.

Увольненіи 00.:

- Ч. 8751. Северинъ Левицкій бѣгъ сотр. въ Щирци,
 Ч. 8776. Іоаннъ Баковичъ бѣгъ сотр. въ Заболотцяхъ,
 Ч. 8824. Петръ Петрицкій бѣгъ завѣд. въ Межарѣчи,
 Ч. 8827. Климентій Слюзаръ бѣгъ сотр. въ Скалатѣ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

- Ч. 8148. на Волю гологорску: 1. Евгенийъ Павлусевичъ, 2. Теодоръ Богачевскій и 3. Михайлъ Форысь.

В. Президія ц. к. Намѣстничества соглашаеся на канон. институцію 00.:

- Ч. 8720. Николая Сѣчиньского на Винники,
 Ч. 9019. Іосифа Лыщиньского на Бѣле.

До канон. институціи завѣзванъ 0.:

- Ч. 9019. Іосифъ Лыщиньскій на Бѣле.

На дни 22. Листопада 1891 зѣстали рукоположеніи въ Пресвитеры:

Ч. 9152. Іоаннъ Барановскій, Іоаннъ Бачиньскій, Іоаннъ Березиньскій, Емиліянъ Билвинкевичъ, Емиліянъ Биданьскій, Теофилъ Бобикевичъ, Кароль Бутриньскій, Володимиръ Виярскій, Іоаннъ Гарматѣй, Діонизій Дорожиньскій, Павелъ Дудыкъ, Іосифъ Зацерковный, Юліанъ Зубрицкій, Владимиръ Коцюба, Григорій Кармалита, Михайлъ Кмицикевичъ, Іоаннъ Кордуба, Василій Кузьмичъ, Юліанъ Левиньскій, Корнелій Леоптовичъ, Маріанъ Лявнивъ, Александръ Любинецкій, Емиліянъ Мальчаньскій, Андрей Одъжиньскій, Людвикъ Подгородецкій, Іоаннъ Рейтаровскій, Епифаній Роздольскій, Владимиръ Садовскій, Іоаннъ Созаньскій, Евстахій Хоминъ, Олуфрый Чубатый, Емиліянъ Яросевичъ и Михайлъ Романъ (дв. им.) Яцковскій.

Митропол. Консисто́рія вставилась до в. ц. к. Намѣстничества:

а) о плату за фонда религ. для прив. сотрудниковъ:

- Ч. 8341. въ Подкамени,
 Ч. 8364. въ Мостища,
 Ч. 8489. въ Ладычавѣ,
 Ч. 8825. въ Романовѣ;

б) о удѣленіи запомози за фонда религ. 00.:

- Ч. 3735. Іоанну Долнвскому, дефиценту,
 Ч. 4586. Михайлу Колесѣ, пароху Струтына,
 Ч. 6367. Евгению Купчиньскому, завѣд. Оглядова,
 Ч. 6767. Іоахиму Федюку, пароху Куряицъ,
 Ч. 8285. Ізидору Зельскому завѣд. Збоянскъ,
 Ч. 8360. Іларіону Яновичу пароху Хотанья,
 Ч. 8529. Михайлу Левицкому пароху Щуровичъ,
 Ч. 8656. Василю Марчаку пароху Баличъ подгорныхъ.

в) о удѣленіи сталого личного додатка 0.:

- Ч. 8521. Деметію Бородайкевичу пароху въ Станковцяхъ.

До гр. к. генеральной Семинаріи на II-ій рѣкъ св. Богословія принятый:
 Александръ Руденскій.

Митроп. Ординаріатъ удѣливъ власть поблагословити нову церковь:

- Ч. 8524. въ Подмахайлю.

Свѣдоцтва квалификаційни на пѣвцѣвъ церковныхъ получили:

- Ч. 8783. Павелъ Кабаровскій,
 Ч. 8784. Василій Качуровскій,
 Ч. 8785. Григорій Сорока.

Ч. 9084. — Выказъ жертвъ вплинувшихъ въ м. Листопадѣ 1891 до канцеляріи Митроп. Консисто́рии:

а) на потреби св. Отца:

дня 12/11. — Вч. Урядъ парох. въ Островѣ	1 зр. — кр.
" 17/11. — " " " Фразѣ	1 " 85 "
" 22/11. — Всесв. О. Д-ръ Іосифъ Мѣльничей	2 " — "

б) на церковь св. Іоахима въ Римѣ:

дня 12/11. — Вч. Урядъ парох. въ Островѣ	1 зр. — кр.
" 17/11. — " " " въ Шилахъ	2 " 65 "

в) на воспиталище дѣвоче:

дня 28/11 — Вч. О. Тадей Минчакевичъ парохъ Лаврикова	4 зр. — кр.
---	-------------

г) на св. грѣбъ въ Палестинѣ.

дня 27/11 — Вч. Урядъ пар. въ Шилахъ	1 зр. 50 кр.
--	--------------

д) на знесеніе неволѣ въ Африцѣ:

дня 12/11. — Вч. Урядъ прих. въ Островѣ	1 зр. — кр.
---	-------------

Некрологія.

- Ч. 8637. О. Давидъ Крука, парохъ въ Подборцяхъ померъ дня 8 Листопада 1891,
 Ч. 8762. Александръ Ганкевичъ, парохъ Грымалова померъ дня 14 Листопада 1891,
 Ч. 8748. Григорій Грицей, парохъ Демянова померъ дня 17 Листопада 1891.

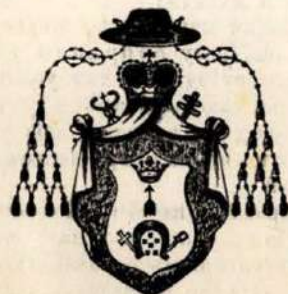
Души ихъ поручаются молитвамъ ВСЧ. Кліра.

Отъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 9. Студня 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

ЛЬВѢВСКО-АРХІЕПАРХІАЛЬНІЙ

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1891.

Выдано дня 31. Студня.

Ч. XV.

Ч. 88.

Ч. 9247. — Вызываются Вс. Уряды деканальні до точного и належитого составлянья выказѡвъ получаемихъ грошей на фондъ вдовичо-сиротинскій.

Комисія управляюча фондомъ вдовичо-сиротинскимъ ѡтнеслася до здѣшной Консисторіи съ слѣдующимъ предложеньемъ, якъ дословно въ томъ ей доносъ съ д. 8. Студня 1891. Ч. 384:

Въ выказахъ деканальныхъ получаемихъ грошей на фондъ запомогн свящ. вдѣвъ и сирѡтъ, которіи Всевѣтлѣйша и ВПреп. Консисторія обыкновенно переае въ комисію, часто спостерѣгаются браки и похибки, що до точности, акуратности и певности вписиваемыхъ даткѡвъ. Ѳтъ часу бо роздѣла помянутого фонда на Епархіи Львѡвску и Станиславѡвску, запровадила Комисія у себе книги записей по деканатамъ и парохіямъ, въ которіи изъ выше наведенихъ Выказѡвъ деканальн. втягаются датки кожного поодинокого Душпаствыря, а то такъ звичайнй якъ и надзвичайнй, и тутъ отже здѣлано тое весьма неприятно спостереженье, по которому оказуея невозможность правильного и докладного то же и вѣрного провадження дотычныхъ книгъ записныхъ Комисіи.

А именно зауважатися мусить:

1. що Уряди деканальні майже всі, рідко коли в речених Выказах своїх ставлять по при квоту собраної уплати також квоту самої належитості, на котору здѣлана тая уплата, щоби тымъ дѣломъ извѣстно було, чи и що еще на сью належитѣсть уплатитися має,

2. що в Выказах недописують, при уплатахъ рестацій, еще и требуемыхъ Статутомъ процентѣвъ проволочки, бо очевидно в требовати и стягати залишають таковы,

3. що — помимо выразного в тѣмъ Консистерского розпорядженья — принимаютъ и вписуютъ датки уплатъ звичайныхъ перескочно, т. е. за певный рѣкъ, съ поминеніемъ однако изъ попереднихъ, одного року или и бѣльше, за который еще не була уплачена належитѣсть, черезъ що тратится евиденція щорочного и акуратного даткѣвъ уплачуванья — а уже найгѣрше,

4. що декотрі Настоятели деканатѣвъ очевидно или недосмотриваютъ или такой може и не провадять у себе вѣрній и докладній записки, бо вписуютъ в частопомануті свои Выказы даже в продолженью одного и того самого року, датки уплачені якимъ то Душпастыремъ за певный рѣкъ вѣ однімъ, а по немного мѣсяцяхъ знова датки тѣмъ же, того самого Душпастыря, и за той же самый рѣкъ вѣ другімъ Выказѣ, на который то случай Комисія мусѣла до теперъ радити собѣ такъ, що догадочно одній того рода датки вписовала Душпастыреви тому за часъ попередній, за который еще не имѣла вписа для него в своей книзѣ записной даткѣвъ.

Еслибы Уряды деканальні в кождей изъ точокъ выше наведенныхъ, все и всегда съ увагою, належитымъ досмотрѣмъ, и по указу существующихъ розпорядженій, а такъ подобающе и коректно, поступовали, то и не будобы потреби когда-то запытовати ихъ о долгахъ или рестаціяхъ и недоплатахъ къ фонду поодинокихъ содеканальныхъ Душпастырей, такъ якъ тое тутъ вѣ Комисіи всегда вѣрно и докладно увѣдати будобы возможно.

Упрашаея протое всепокорнѣйше Высокопреподобна Консистерія, абы благоволила для прекращенія на будуще выше высказаного рода недостаткѣвъ отвѣтне розпорядити до Настоятелей деканатѣвъ.

Въ слѣдствіе того преюручае и приказуе Консистерія всемъ ВЧ Урядамъ декан, абы всегда точно и належито составляли подвопросні Выказы и недопускалися бѣльше тыхъ неправильностей и ошибокъ, который выше виткнула Комисія цѣлкомъ справедливо. Если вѣ Урядѣ деканальномъ провадятся — якъ и должно бути — точно и вѣрно записки даткѣвъ кожного рода, а если при тѣмъ всегда буде звернена увага на тіи записки, коди составляются мають выказы посылаемыхъ грошей, то безпечно тогда не буде бѣльше повода ужалатися на які похибки и неправильности, вѣ дотеперѣшнихъ Выказахъ грошевыхъ спостереженій.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 22. Студня 1891.

Ч. 89.

Ч. 1013/орд. — Поновне установленье коллегии для Маронитѣвъ вѣ Римѣ.

Святой Отець Левъ XIII. вѣ своей печаливости и особенной приклонности для Вѣрныхъ восточныхъ обрядѣвъ воздвигъ на ново письмомъ Апостольскимъ изъ 30. Листопада 1891 упавшу вѣ часѣ особну коллегию для Маронитѣвъ вѣ Римѣ. пѣдъ управленіемъ св. Конгрегациі къ розширенью вѣры для справъ восточныхъ обрядѣвъ, и пѣдъ покровительствомъ Его Еминенціи Кардинала-Префекта той же Конгрегациі. Що ВЧ. Клиру до вѣдомости подаеся.

Отъ Митрополитального Ординарія.

Львѣвъ, дня 26. Студня 1891.

Ч. 90.

Ч. 8161. — Инструкція взглядомъ спорядженья фасіи до вымѣру податку доходного.

Розпорядженемъ тутейшимъ зъ д. 20. Серпня с. р. — Ч. 6455 (Львѣвско-АЕпарх. Вѣдом. Ч. IX—58.) завбзваній зѣстали Вч. Душпастырь, щоби кромѣ фасіи конгруальной, кромѣ фасіи вѣ цѣли вымѣренья податку эквивалентного, датку до фонда религіиного и инныхъ уставами приписаныхъ податкѣвъ — предлагали вѣ мысль патента зъ дня 29. Жовтня 1849 (В. з. д. Нрѣ 439) на кождоразове зажаданье дотычної ц. в. власти, особну пѣсля вымогъ покликаного патента составлену фасію, вѣ цѣли вымѣренья податку доходного; понеже але многі Вч. Душпастырь удавалися тутъ о поученье, якъ тую фасію составляти належитъ, то подаеся вѣ тѣмъ взглядѣ слѣдуюча инструкція:

Все Душпастырь пѣдлагають податкови доходному II. класы, а именно пѣдпадають податкови доходному все тіи доходы Душпастырей, который не суть еще оподатковані, то есть: который не пѣдпадаютъ ани податкови гругтовому, ани домовому, ани жадному инному податкови, такъ якъ одній и той самъ предметъ не може два разы бути оподаткованымъ; отже пѣдпадаютъ фасіонованью:

1. все платы побирані Душпастыремъ, такъ титуломъ додатку конгруального або личного додатку, якъ такожъ титуломъ ремунерациі за катихитору або якимбудь иннымъ титуломъ, чи то зъ фонда державного, чи зъ религіиного або инного публичного фонда, або ътъ громады,

2. все доходы зъ капиталѣвъ льгатовыхъ и фундаціиныхъ, если тіи капиталы не суть умѣщені вѣ публичной касѣ ошадности, або вѣ паперахъ вартостныхъ банкѣвъ, заведеній и институціи финансовыхъ, который уже самі уплачуютъ податокъ доходный,

3. за функціи парохіальні Душпастырямъ подавані датки, то есть: доходы епитрахильні.

Всѣ отже тѣ поборы и доходы належить въ фасіи выказати. — Вынятї зъ пѣдъ податку доходоваго суть тѣлько тѣ поборы, съ которыми полученїи суть певнїи выдатки службовїи, якъ н. пр. выдатки канцелярїи — полученїи съ веденїемъ уряда деканачальнаго.

Однакъ и всѣ тѣ выше наведенїи поборы и доходы, которїи пѣсля патента зъ дня 29. Жовтня 1849 пѣдпадають податкови доходоваму — вѣлїи суть пѣсля уступу 3-го §. 6-го тогоже патента ѡтъ податку доходоваго тогды, если разомъ счисленїи не перевысшають квоты 630 злр. а. в. — Зъ того але не выходитъ, що доходѣвъ такихъ, которїи разомъ взявши не перевысшають квоты 630 злр. а. в. — не треба фасіоновати; протївно, каждый Душпастьрь обовязанїи есть безуслвно и безъ взгляду на тое, чи доходы его пѣдпадають податкови доходоваму суть меншїи або бѣльшїи — тїиже доходы фасіоновати, а доперва дотычна ц. к. власть податкова мае осудити, чи Душпастьрь пѣсля покликаннаго патента мае бути увѣльненїи ѡтъ податку доходоваго або нѣтъ, и кѣлько въ послѣднїмъ случаю податку уплатити мае. Фасію тую належить предлагати на приписаныхъ печатаныхъ формулярахъ, которыхъ бесплатно достарчити мають власти податковїи (ц. к. Староства); а вымѣренный податокъ доходовой о скѣлько тойже уже при выплатѣ поборѣвъ не зѣставъ стягненїи, мае бути уплаченїи пѣсля §. 30 го съ кѣнцемъ кожного чвертьроча.

Дотычно доходѣвъ спитрахильныхъ примѣчаея, що при обчисленїи тїиже належить держатися той самой нормы, якъ при спорядженїи фасїи конгруальной (въ цѣли означенїа додатка конгруального), и въ тѣмъ дѣлѣ покликуея Митроп. Консисторїа на инструкцію выдану въ роцѣ 1885; — такожь належить примѣтити, що всякїи случайнїи добровѣлїи датки имѣющїи характеръ даровизны не пѣдпадають податкови доходоваму.

Пѣсля §. 19-го повысшого патента мае податокъ доходовой вымѣряться въ той способѣ, що ѡтъ квоты перевысшающей 630 злр. а. в. ажъ до квоты 1.050 злр. а. в. мае вызначитися податокъ въ выоотѣ 1%, а ѡтъ кождыхъ дальшихъ 1050 злр. а. в. о 1% бѣльше.

Вымѣрена по причинѣ наданїа парохїи або инной посады духовной такса (Dienst- oder Pfründenverleihungs-Taxe) мае бути ѡтъ податку доходоваго стручена, а то въ мѣру высокости поборѣвъ до II-и клясы належачихъ.

Противъ невластиявому вымѣренїю податку доходоваго, а именно противъ неправному съобовязанїю до уплаты тогожеподатку, якъ и противъ высоты вымѣренного податку — прислуге пѣсля §. 28. повысшого патента право рекурса. — Рекурсъ той мае ввестися на руки той самой власти (инстанци), ѡтъ которой зѣставъ выданїи наказъ платничїи, а то въ терминѣ на наказѣ платничѣмъ означенїемъ (30 дней), стилизовати же его належить до ц. к. краевой Дирекциї скарбу. — Рекурсъ той мае бути остемпльованїи, а то маркою стемплевою на 15 кр., если вызначенїи зѣставъ податокъ не высшїи якъ 50 злр. — если але вызначенїи зѣставъ той податокъ въ высшїи квотѣ якъ 50 злр., то тогды маркою стемплевою на 36 кр.; ко-

ждїи залучникъ же, якїи до рекурса прилучавбыся мае бути остемпльованїи маркою на 15 кр.

Кѣлибы зайшовъ такїи случай, що власть, которѣи фасію въ цѣли вымѣренїа податку доходоваго предложено — загалїну квоту дохода подану Душпастьремъ пѣдвысшила, а не подала при тѣмъ поводѣвъ того пѣдвысшенїа, то отримавшїи наказъ платничїи Душпастьрь мае право пѣсля ustawy въ дня 19. Марта 1876 — §. 2 — уст. 4. (В. з. д. Н-рѣ 28.) жадати ѡтъ той власти поданїа поводѣвъ тогоже пѣдвысшенїа и часть выжиданїа зажаданыхъ поводѣвъ (почавши ѡтъ дня наданїа за реценисомъ на почту письма съ такимъ жаданїемъ) не вчисляея до дней термину назначеного для рекурса.

Для лекшого вырозумѣнїа сей инструкции подаея тутъ слѣдующїи примѣры: Парохъ въ мѣстцевости, где пѣсля ustawy конгруальной зъ р. 1885 прислуге ему право побиранїа конгруи въ квотѣ 500 злр. а. в. имѣвъ въ роцѣ 1891. слѣдующїи доходы:

а) 30 злр. а. в. ѡтсотокъ ѡтъ капиталѣвъ льгатовыхъ улькованыхъ въ паперахъ вартостныхъ, а то по части въ листахъ заставныхъ Галиц. Товариства кредит. земс. а по части въ листахъ Галиц. Банку ипотечного и въ Галиц. касѣ ошадности,

б) 150 злр. а. в. чистого дохода зъ грунту пѣсля ошаднованїа катрастрального и аркуша посѣлости,

в) 15 злр. а. в. доходѣвъ спитрахильныхъ,

г) 320 злр. а. в. побравъ зъ касы титуломъ додатка конгруального,

д) 100 злр. а. в. побравъ зъ касы (зъ фонда религїиного) титуломъ удѣленого ему додатка личного,

е) 30 злр. а. в. побравъ титуломъ пѣсля дотычныхъ уставъ прислугочїи ему ремунациї за удѣленїе науки религїи въ IV клясовѣи школѣ. Зваживши отже, що доходъ 30 злр. а. в. зъ ѡтсотокъ ѡтъ капиталѣвъ льгатовыхъ въ тѣмъ случаю не може уже бути оподаткованїи, понеже тѣи институци финансовїи, у которыхъ або въ паперахъ которыхъ капиталы льгатовїи суть улькованїи, самїи уже податокъ доходовой оплачуютъ; — зваживши дальше, що доходъ зъ грунту въ квотѣ 150 злр. а. в. не пѣдпадае податкови доходоваму, понеже грунтъ уже разъ оподаткованїи податкомъ грунтовымъ — выходитъ, що тѣлько 15 злр. доходѣвъ спитрахильныхъ, 320 злр. додатка конгруального, 100 злр. личного додатка и 30 злр. ремунациї за удѣленїе науки религїи пѣдпадають податкови доходоваму; понеже але всѣ тѣи податкови доходоваму пѣдпадающїи доходы, разомъ счисленїи, выносятъ всего тѣлько 465 злр. а. в., отже не перевысшають квоты 630 злр. а. в., то парохъ сей пѣсля выше наведеного патента не обовязанїи оплачувати жадного податку доходоваго. Тымчасомъ той парохъ, помимо що поданїи нимъ загалїиный доходъ тѣлько 465 злр. а. в. выносивъ — дѣстае н. пр. дня 31. Марта наказъ платничїи, зъ которого оказуея, що дотычна власть податкова пѣдвысшила поданїи нимъ доходъ зъ 465 злр. на 700 злр. а. в. и що вызначила ему платити податокъ доходовой, але не подала поводѣвъ, для котрыхъ поданїи нимъ доходъ пѣдвысшила; парохъ отже подае до той власти прошенїе о по-

данье ему поводѣвъ того пѣдвышенья и надае тое прошеніе на почту за рецѣпсомъ н. пр. дня 10. Цвѣтня, то есть въ 10 дней по отриманью наказа платничого, — тогда тыхъ 10 дней рахуеся до дней термину рекурсового, але прочіи 20 дни поздстаючіи ему еще до внесенья рекурса — зачинаются числити доперва тогда, коли бѣтъ дотычної власти податковой отримает уже на свое прошеніе поданье поводѣвъ пѣдвышенья доходу.

Колибы фасіонуючіися бувъ того мѣсця, що який побѣръ выказанный въ фасіи вѣольный есть бѣтъ податку доходowego, то має повѣдъ того увѣольненья въ увазѣ навести. — При тѣмъ звертаеся увагу Всч. Душпаствей на тое, чтобы въ справахъ податковыхъ, коли уважаются покривдженными, не вносили дотычныхъ подань до Митроп. Консистеріи, абы въ той способѣ не за-недбали термину рекурсу; такъ якъ пѣсля уставъ податковыхъ тѣлько поданья внесеніи въ терминѣ и до власти приналежной могутъ бути увалядненіи.

Въ конецъ примѣчаеся, що и въ терминѣ внесеный рекурсъ не встримуе еще стягненья вымѣренного податку доходowego.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 31. Студня 1891.

Ч. 91.

Обвѣщенья конкурсовъ.

I.

Митропол. Консистеріа розписуе на конкурсѣ слѣдуючіи парохіи:

а) Пѣдъ днемъ 10. Студня 1891 съ речинцемъ до дня 4. Лютого 1892:

Ч. 9239. Грымалѣвъ деканата Скалатского, наданья приватного;

б) Пѣдъ днемъ 24. Студня 1891 съ речинцемъ до дня 17. Лютого 1892:

Ч. 9475. Подборцѣвъ деканата Львѣвско-загородского, наданья приватного.

Ч. 9593. Баличи подорожній деканата Болехѣвского, наданья приватного.

II.

Ч. 9278. — Розписуеся конкурсѣ на посаду первого а евентуально другого пѣвца церковного при Архикатедральнѣмъ храмѣ св. ВМ. Георгія въ Львѣвѣ.

На посаду первого — а евентуально второго пѣвца церковного при Архикатедральнѣй Церквѣ св. ВМ. Георгія въ Львѣвѣ розписуеся конкурсѣ съ речинцемъ 15. Лютого н. с. 1892 р.

Намѣряючіи убѣгатися о тую посаду мають до своихъ прошеній до-лучити:

- 1) метрику крещенія,
- 2) свѣдоцтва школьній,
- 3) свѣдоцтво поведенія,
- 4) свѣдоцтво квалификаційне такожъ доказательство о докладнѣмъ зна-нію вышого хорального пѣвца якъ рѣвножъ о способности до обучанья въ тыхъ же,

нію вышого хорального пѣвца якъ рѣвножъ о способности до обучанья въ тыхъ же,

5) въ кѣнци должніи выказатися, якіи дотеперъ занимали посады или якіи були ихъ занятія и якъ свои обовязки выполняли.

Прошенія мають въ высше означенѣмъ речинци вноситися до Львѣвской гр. к. Митроп. Консистеріи.

До посады такъ первого якъ и другого пѣвца привязана есть кромѣ певной части зъ доходѣвъ парохіальныхъ платня въ рѣчній квотѣ 180 зр. и вѣольне помешканье, такожъ даеся одному изъ пѣвцѣвъ ремунація за науку спѣву и ритуалѣвъ въ бурсѣв дѣявскѣй и надзирательство бурсы рѣчно 80 зр. а. в.

Примѣчаеся, що посада тая удѣлится на оденъ рѣкъ провизорично — и ажъ по доказанью належитого успособленья збѣстане кандидатъ стабилизо-ванный.

Поручаеся ВЧ. Духовенству повѣдомити о тѣмъ конкурсѣ интере-сованныхъ.

Отъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 10. Студня 1891.

ХРОНИКА.

Умѣщенъ.

а) Завѣдательство получилъ О.:

Ч. 9784. Михайль Мосора сотр. Рыбникъ въ Збаражи старѣмъ.

б) Сотрудничества получили новопоставленіи Преситеры:

Ч. 9079. Іоаннъ Бачинскій посаду пров. префекта за ристіи при Архикатедральнѣмъ храмѣ св. ВМ. Георгія въ Львѣвѣ,

Ч. 9118. Діонизій Дорожинскій посаду пров. П. сотрудника при Архикатедр. храмѣ св. ВМ. Георгія въ Львѣвѣ,

Ч. 9119. Юліанъ Зубрицкій пров. сотр. при парохіи св. АА. Петра и Павла въ Львѣвѣ.

Ч. 9120. Михайль Кмицикевичъ снет. сотр. въ Тейсаровѣ,

Ч. 9121. Кароль Бутринскій прив. сотр. въ Подкамени,

Ч. 9122. Теофилъ Бобикевичъ снет. сотр. въ Нараевѣ,

Ч. 9123. Іоаннъ Березинскій прив. сотр. въ Ольшаницѣ,

Ч. 9124. Емиліанъ Билинскій прив. сотр. въ Корсовѣ,

Ч. 9125. Емиліанъ Билинскій прив. сотр. въ Лоцницѣ,

Ч. 9126. Іоаннъ Барановскій прив. сотр. въ Кореличахъ,

Ч. 9130. Емиліанъ Мальчинскій снет. сотр. въ Лубякахъ,

Ч. 9131. Іоаннъ Кордуба прив. сотр. въ Шоломы,

Ч. 9132. Володиміръ Кальба снет. сотр. въ Бурштынѣ,

- Ч. 9133. Елифаній Роздольскій прив. сотр. въ Подгайцахъ,
 Ч. 9135. Онуфрій Чубатый сотр. въ Залозцахъ новыхъ,
 Ч. 9136. Корнелій Леонтовичъ прив. сотр. въ Ходосевѣ,
 Ч. 9137. Григорій Кармалита прив. сотр. въ Стрѣлкахъ,
 Ч. 9138. Іоаннъ Райтеровскій прив. сотр. въ Гуцанкахъ,
 Ч. 9140. Володиміръ Винярскаій прив. сотр. въ Станиславчику,
 Ч. 9141. Александръ Любинецкаій прив. сотр. въ Заболотцахъ,
 Ч. 9143. Андрей Одѣжинскій прив. сотр. въ Дмитровѣ,
 Ч. 9181. Маріанъ Николай (дв. им.) Литвинъ прив. сотр. въ Выбрановцѣ,
 Ч. 9182. Павелъ Дудыкъ прив. сотр. въ Пониковицѣ малой,
 Ч. 9262. Юлія т Левинскій прив. сотр. въ Золочевѣ,
 Ч. 9467. Емилианъ Яросевичъ прив. сотр. въ Монастырци,
 Ч. 9659. Людвикъ Подгородецкаій прив. сотр. въ Пѣдмихайлю,
 Ч. 9677. Іоаннъ Созанскій прив. сотр. въ Вербилловцахъ.

Введеніи 00:

- Ч. 9098. Іоаннъ Баковичъ въ П. сотр. въ Щирци,
 Ч. 9311. Евгенийъ Купчинскій въ завѣд. Грымалова,
 Ч. 9312. Петръ Соловѣй въ завѣд. въ Межирѣчи,
 Ч. 9376. Іоаннъ Бачинскій яко префектъ закрестіи при Архикатедральномъ храмѣ св
 ВМ. Георгія,
 Ч. 9377. Діонизій Дорожинскій яко П. сотрудникъ Архикатедральный,
 Ч. 9378. Емилианъ Мальчинскій въ сотр. въ Лубанкахъ,
 Ч. Іоаннъ Райтеровскій въ сотр. въ Гуцанкахъ,
 Ч. 9405. Маріанъ Николай (дв. им.) Литвинъ въ сотр. въ Выбрановцѣ,
 Ч. 9434. Володиміръ Винярскаій въ сотр. въ Станиславчику,
 Ч. 9440. Теофиль Бобикевичъ въ сотр. въ Нараевѣ,
 Ч. 9616. Павелъ Дудыкъ въ сотр. въ Пониковицѣ малой.

Увѣльненіи 00:

- Ч. 9261. Евгенийъ Купчинскій ътъ завѣд. въ Оглядовѣ,
 Ч. 9378. Аполоній Крохмалюкъ ътъ сотр. въ Лубанкахъ.

Некрологія.

- Ч. 9189. О. Антоній Чемеринскій парохъ Воробѣвки померъ на дни 2. Студня 1891.
 Душа его поручаея молитвамъ ВЧ. Кляра.

Ѡтъ Митрополитального Ординаріята.

Львѣвъ, дня 31. Студня 1891.

Сильвестеръ

Митрополитъ.

21.593
1891

Handwritten text on a small label on the spine, possibly including the number 21.